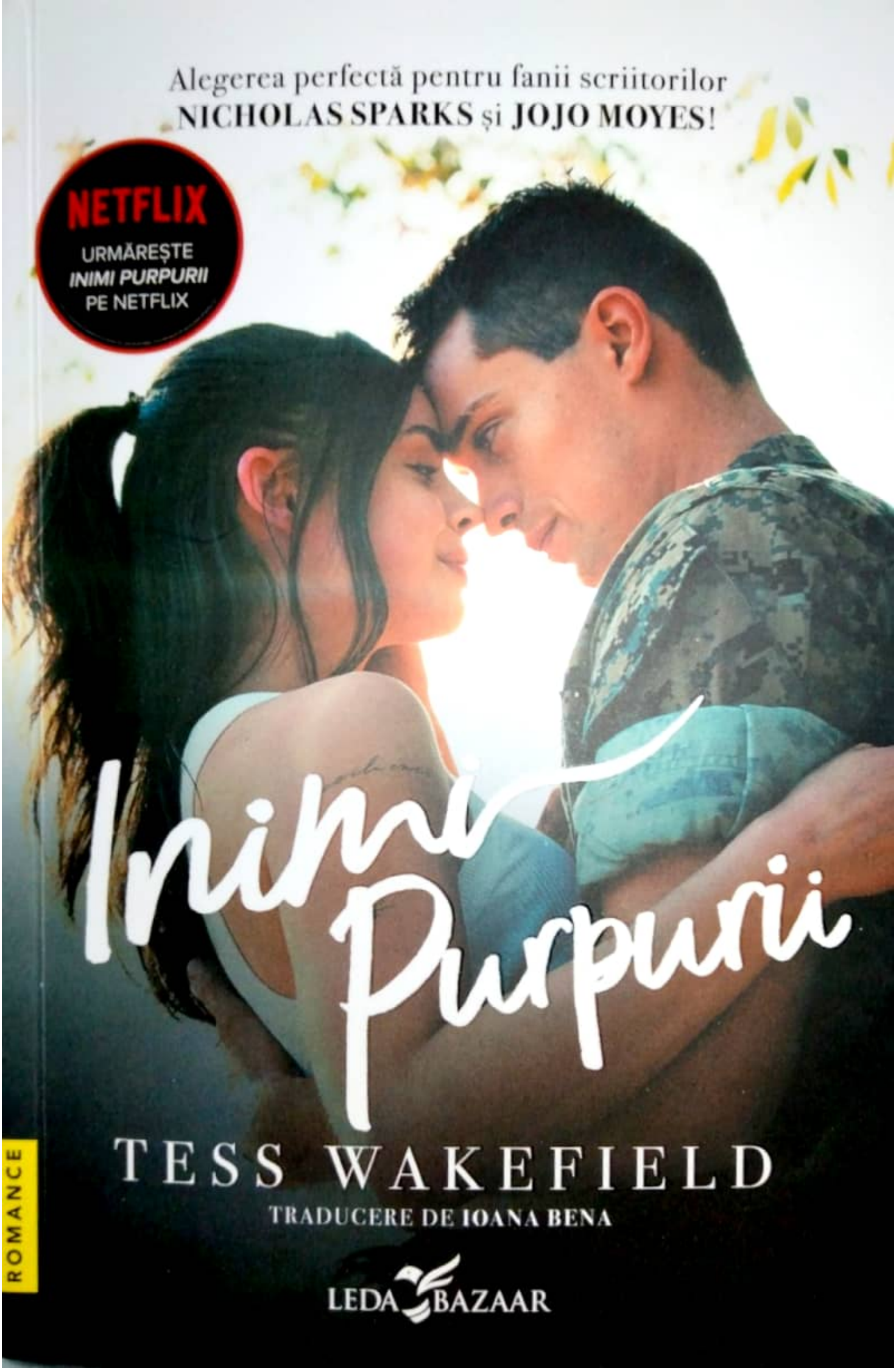
Alegerea perfectă pentru fanii scriitorilor
NICHOLAS SPARKS și JOJO MOYES!

NETFLIX
URMĂREȘTE
INIMI PURPURII
PE NETFLIX

Inimi Purpurii

TESS WAKEFIELD

TRADUCERE DE IOANA BENA

ROMANCE

LEDA BAZAAR

„Când am râs în hohote datorită scriiturii inteligente a lui Tess Wakefield, undeva la pagina a treia, am știut că *Inimi Purpurii* este o carte pe care o să o ador. Autoarea a imaginat personaje complexe și pline de compasiune care se confruntă cu probleme mult prea reale și a creat o poveste de dragoste unică și tulburătoare despre două persoane atât de profund umane, încât aproape că ai jura că le cunoști."

BETHANY CHASE,
autoarea romanului
The One That Got Away

„Dacă sunteți în căutarea unei cărți care să vă atingă coarda sensibilă, dar și a unei povești de dragoste puțin probabile, care să vă umple de entuziasm, citiți *Inimi Purpurii*! Este lectura perfectă pentru o zi leneșă de vară sau una relaxantă la plajă."

Confessions of a Book Addict

„*Inimi Purpurii* este pe cât de reală, pe atât de tangibilă. Autoarea propune o poveste pe care nu o mai poți lăsa din mână, dar cu cât vei avansa cu lectura, cu atât vei fi mai copleșit(ă) de tulburare. Singura mea obiecție este că îmi doream mai mult. Mai mult despre Cassie, mai mult despre Luke. Mai mult despre viețile lor împletite. Este o pasiune mocnită, un foc care vuiește, o scânteie, o rafală de vânt care amenință să te spulbere."

G Reads

TESS WAKEFIELD

lucrează în domeniul editorial. Atunci când nu imaginează povești pasionante pentru tinerii cititori, o poți găsi în Golden Valley, Minnesota, împărțindu-și timpul între munca de copywriter, actriță amatoare și îngrijitoare dedicată pentru mai multe plante cărora pare să le meargă extrem de bine. *Inimi Purpurii*, devenit de curând un film original Netflix, este primul ei roman pentru adulți.

Când un soldat cu un trecut zbuciumat și o cântăreață aspirantă sunt de acord să încheie o căsătorie de conveniență pentru a obține anumite beneficii din partea armatei, niciunul dintre ei nu se așteaptă la mare lucru după ce a spus „Da". Apoi lovește tragedia, iar linia dintre ceea ce este real și ceea ce este minciună începe să se estompeze.

Cassie Salazar și Luke Morrow nici că ar putea fi mai diferiți. Ea are o minte brici și lucrează noapte de noapte într-un bar din Austin, Texas, pentru a face rost de bani și a-și împlini visul de a deveni cântăreață/compozitoare. Luke este un soldat pe cale să plece în misiune care găsește confort în disciplina neclintită a profesiei sale. Viețile celor doi tineri se schimbă după ce se întâlnesc cu totul întâmplător în barul unde lucrează Cassie.

Tânăra se simte copleșită de puzderia de facturi medicale după ce a fost diagnosticată cu diabet. Când se întâlnește cu vechiul ei prieten, Frankie, acum înrolat în armată, îi propune o înțelegere: se va căsători cu el în schimbul unei asigurări medicale mai bune și pot împărți diferența de salariu care vine la pachet cu a avea o „familie". Când Frankie refuză, prietenul său atractiv, dar frustrant de încordat, Luke, se oferă voluntar să se însoare cu Cassie. Ceea ce nu știe fata este că și el are motive disperate pentru a se căsători. În această poveste de dragoste de neuitat, Cassie și Luke trebuie să lase deoparte toate lucrurile care îi despart pentru a crea aparența unei căsătorii adevărate... Asta dacă nu cumva, undeva, pe parcurs, căsătoria lor chiar devine adevărată...

„O poveste minunat de reală și, totodată, surprinzătoare,
cu personaje moderne, complexe și fascinante."
SARAH PEKKANEN, autoarea romanului *The Perfect Neighbors*

„O abordare potrivită și romantică a unor provocări moderne!"
A Bookish Affair

ISBN: 978-606-088-117-9
9 786060 881179
www.edituracorint.ro

LEDA BAZAAR

Cover art © Netflix 2022.
Used with permission.

TESS WAKEFIELD

Inimi Purpurii

Imprint coordonat de
SHAUKI AL-GAREEB

TESS WAKEFIELD

DUPĂ O POVESTE DE KYLE JARROW

Inimi purpurii

Traducere din limba engleză de
IOANA BENA

LEDA BAZAAR

Redactare: Liviu Szőke, Shauki Al-Gareeb
Tehnoredactare: Dan Crăciun

TESS WAKEFIELD
PURPLE HEARTS
Copyright © 2017 by Alloy Entertainment, LLC
Originally published by Atria Books, a Division of Simon & Schuster, Inc.

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin LEDA BAZAAR, un imprint al CORINT BOOKS, str. Mihai Eminescu nr. 54A, București.

www.edituracorint.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WAKEFIELD, TESS
Inimi Purpurii / Tess Wakefield; trad.: Ioana Bena. - București: Leda Bazaar, 2022
ISBN 978-606-088-117-9

I. Bena, Ioana (trad.)

821.111

Pentru Kim, la CC Club

Cassie

ASTĂZI, 2 AUGUST, LA ORA 17.34, PE SOUTH CONGRESS Bridge, cunoscut și drept parcarea South Congress, mi-am acceptat adevărata formă. Geamurile Subarului erau coborâte și *Queen's Greatest Hits* era dat la maximum – și asta a fost, nu mai eram o femeie înlănțuită într-un birou închis, ci solist vocal, urlând și cântând cu Freddie Mercury. Mașinile din față frânau. Le-am urmat exemplul, întinzând mâna ca să mă asigur că nu-mi cade cutia de pe scaunul din față. Înăuntru erau o fotografie cu mama și cu mine la Disneyland, când aveam cinci ani, o cană de cafea cu fața lui David Bowie pictată pe ea și trei batoane cu cereale stătute, pe care le găsisem îngropate sub niște depoziții vechi. Bunurile mele personale.

Cu o jumătate de oră mai devreme, șefa mea, Beth, mă chemase în biroul ei. Se întinsese să mă ia de mână, ștergându-și mizeria ei de loțiune de lămâie de palma mea, și mă concediase. Mă uitasem în jos la coapsele care îmi ieșeau din rochia bleumarin fără formă și la balerinii ieftini și avusesem iar senzația aia ciudată de plutire. Senzația pe care o aveam în fiecare dimineață la ora cinci când mergeam prin parcare, dar amplificată de zece ori. Ca și cum, dintr-odată, aș fi auzit clămpănitul unei

tăbliţe de regizor şi totul din biroul lui Beth ar fi devenit mai strălucitor sub luminile platoului de filmare, iar cineva ar fi strigat: „Bine, am terminat-o cu *asistenta juridică*! Bună treabă, Cassie!"

Şi asta a fost tot astăzi. Plecasem de pe platou ca să-mi încep viaţa reală, sperând că va fi una care să nu însemne doar să cânt în maşină. În ciuda faptului că discursul tras de păr şi fals compătimitor al lui Beth – „Aş fi vrut să nu fiu nevoită să fac asta" – mă făcuse să întârzii la al doilea – iar acum singurul – meu loc de muncă, îmi dădusem deja seama că faptul că fusesem concediată de la *Jimenez, Gustafson şi Moriarty, avocaţi specializaţi în testamente şi succesiuni* era ceva menit să se întâmple. Nu o binecuvântare deghizată, nu un semnal de alarmă, ci un lucru cu adevărat bun, curat ca zahărul de bun, un lucru pe care îl voisem şi mi-l dorisem: să scap de orele nesfârşite de muncă în care lingeam timbre şi vânam greşeli de tipar şi închideam în grabă ferestrele cu Hiatus Kaiyote de pe YouTube atunci când o simţeam pe Beth în spatele biroului meu.

Am schimbat banda ca să depăşesc un Pathfinder. Asta era. Aveam s-o anunţ. Am dat Queen mai încet, mi-am pus telefonul pe difuzor, l-am aşezat în suportul pentru pahare şi am format numărul.

— Yello!

Traficul zumzăia în fundal. Mama trebuie să fi fost în drum spre casă de la reşedinţa familiei Florien, unde făcea curăţenie vinerea.

— Bună! am spus. Am fost concediată.

Tăcere. Maşinile au mai înaintat un centimetru.

— Ai fost concediată?

Am tras aer în piept şi am zâmbit.

— Da.

— Ai fost concediată? a repetat ea.

— Da, mamă, am confirmat.

— Pentru ce?

— Au spus că afacerile au scăzut și că o să combine slujba mea cu cea a lui Stephanie, iar Stephanie era acolo de mai mult timp, așa că *ta-ta-ta...* – am scos un sunet trist de trompetă –, la revedere, Cassie!

— Îmi pare rău, *mija*!

Mi-am imaginat fața ei cu buzele lipite și cu sprâncenele încruntate.

— Îmi pare foarte rău că s-a întâmplat asta! Ce-o să faci?

M-am gândit la subsolul plin de fum al Norei, la Toby, care se învârtea pe scaunul din spatele setului său de tobe, la urechea mea lipită de lemnul vechii pianine pe care o cumpărasem de pe Craigslist sau la faptul că nu va mai trebui să termin vreodată repetițiile cu formația la ora zece seara ca să fiu suficient de trează pentru un purgatoriu zilnic de foi de calcul Excel. Puteam să aflu cum e să fii un muzician adevărat. Mă puteam trezi mâine și următoarea zi, și iar următoarea zi știind că am o zi întreagă pentru The Loyal.

Aveam un ton vesel când am spus:

— Sunt în drum spre The Handle Bar, așa că bănuiesc c-o să fac următoarea corvoadă.

— O iei ușor.

— Da, am răspuns, îndulcindu-mi vocea ca să par mai tristă din moment ce asta era ce aștepta ea. Mă străduiesc.

— Cum rămâne cu asigurarea ta de sănătate?

Un camion a claxonat în apropiere. Am strigat peste zgomot:

— Există niște programe guvernamentale.

— Și cu chiria? m-a întrerupt mama. Sunt îngrijorată, a continuat ea și, ca și cum cuvântul „îngrijorat" ar fi fost un fel de parolă, un arc încolăcit s-a eliberat brusc și-a început să vocifereze.

Speram că încă e în stare să conducă încet. Avea tendința să-și agite mult brațele. A pomenit ceva despre un pachet de concediere. Termenul-limită de înscriere pentru asigurarea medicală oferită de stat trecuse, a spus ea, dar ar fi fost spre binele lor să facă o excepție.

În timp ce vorbea, m-am pregătit să îi spun despre transformarea mea completă, inspirând adânc și încercând să-mi calmez miezul dur și întortocheat de griji din stomac.

Învățasem să fiu foarte atentă la stomacul meu – mai mult decât majoritatea oamenilor, de asta eram destul de sigură. Trebuia să fim în aceeași echipă, eu și stomacul meu, pentru că în ultimele câteva luni fusese pe stop și irascibil. Mi-l imaginam ca pe-un obiect antropomorfizat – înțelept, bătrân și vorbitor, ca un personaj dintr-un filmuleț de animație. Ceea ce-mi comunica stomacul se limita de obicei la lucruri de genul: *Nu-mi plac chipsurile astea prea picante* sau *Bună treabă cu supa asta de fasole, o să mă întind și-o să mă ocup puțin de ea!*

Acum însă părea să spună tot ceea ce-mi spunea și mama, dar într-un mod mai drăguț, mai puțin insistent. *Cassie*, a mormăit, trimițându-mi valuri de greață. *Nu privești realitatea.* Mama îi tot dădea înainte.

— Nu te mai panica! am întrerupt-o suficient de tare pentru ca femeia dintr-un VW de lângă mine să-mi arunce o privire. Asta chiar e o mare oportunitate.

— Ai dreptate, Cass, a spus ea.

Și, preț de-o clipă minunată, am fost cu toții împreună, noi trei – eu, mama și stomacul meu. Traficul a înaintat și el cu o minunăție de treizeci de centimetri, iar o pală de aer a intrat prin geamul deschis al mașinii.

Apoi a spus:

— Poți să-ți folosești timpul liber ca să studiezi pentru LSAT[1].

Stomacul mi s-a inflamat din nou, dar am evitat la limită ciocnirea de bara de protecție a Hondei din fața mea. Îmi venea să mă dau cu capul de volan.

Cu accentul mamei, oricine în afara mea ar fi crezut că spusese „El Sot". Temutul El Sot. Nu că mama ar fi avut de gând să-mi spargă Yamaha și să mă forțeze să mă înscriu la UT Austin sub amenințarea armei, dar de când absolvisem școala pregătitoare de drept acum patru ani, sămânța Facultății de Drept prinsese rădăcini. Acum putea să o aducă înapoi la lumina soarelui, să o ude și să o convingă să crească până când reușea să mă sugrume. Eu voiam să fac muzică. Nu orice muzică, ci muzica mea cu colegii mei de trupă, Nora și Toby, undeva între Elton John și Nina Simone și James Blake. Era singurul lucru care mă făcea fericită.

„Dar nu poți mânca fericire."

Mama îmi amintea asta de fiecare dată când avea ocazia, iar acum, că pierdusem slujba de asistent juridic, nu aveam nimic la care să fac referire pentru a-i distrage atenția.

— LSAT, da, am spus, apoi am tras adânc aer în piept.

---

[1] LSAT, acronimul de la Law School Admission Test, Testul de Admitere la Facultățile de Drept în SUA. Scopul său este să „testeze aptitudinile necesare succesului în primul an la Facultățile de Drept", conform LSAC (Consiliul de Admitere la Facultățile de Drept) (n. tr.).

— Știi ceva, bănuiesc că o să fii în criză de bani, a continuat ea. O să plătesc eu pentru cursul de pregătire.

Greutatea din stomac îmi acaparase tot trunchiul.

— Trebuie să închid, am spus.

— Bine, o să încep să caut cursuri prin apropiere.

Am înghițit în sec.

— Nu trebuie să faci asta.

— De ce n-ar trebui să fac asta?

— Bine, te iubesc, mamă! Pa!

Acum greutatea mi se răspândise în tot corpul, pulsând și amețindu-mă. Mi se întâmpla des. Cam de două ori pe zi, ceva de genul. De aici și intimitatea mea cu stomacul. De obicei, o puneam pe seama anxietății legate de împrumutul pentru studii, dar acum încercam să găsesc sursa acestui blestem anume: foame profundă? Prea sătulă? Trebuia să fac pipi? *Hai să mergem pe foame*, i-am spus stomacului meu. Am luat un baton cu cereale și am mușcat din ovăzul stătut, încercând să-mi împiedic capul să se mai învârtească.

Mi-a bâzâit telefonul. Mă așteptam la un mesaj de la mama, dar era Toby.

Planuri pentru diseară?

Am zâmbit. Un mesaj într-o zi în care nu aveam repetiții cu trupa? Și înainte de miezul nopții? Asta era ceva nou. Când traficul s-a oprit, am început să răspund: *Poate vin după lucru*, dar m-am oprit. L-am lăsat să aștepte. Toby era un tip înalt, cu părul lung, care semăna cu Cat Stevens și cânta la un instrument muzical. În Austin. Avea să se descurce. Eram probabil una dintre cele trei femei care primiseră mesajul.

Telefonul mi-a bâzâit din nou. Era Nora, care lucra la bar: *Unde ești?*

În trafic, i-am răspuns. *Ajung cât pot de repede.* Și tu, Nora, las-o baltă!

Eu îi găsisem slujba asta, așa că nu putea pretinde că e extrem de responsabilă. Dacă nu eram eu, ar fi stat pe canapea după trei fumuri de bong[1], încercând să înțeleagă partea de bas de la „Psycho Killer".

Trebuia să-i arăt mamei că vorbesc serios. Poate un album al The Loyal. Deocamdată fără nume. Poate o culoare. Toby sugerase să-l intitulăm *Lorraine*, după pisica lui. Ar fi trebuit să-l înregistrăm mai întâi. Restul – asigurarea medicală, banii – ar fi urmat să se alinieze după aceea. Stomacul meu a început să protesteze din nou: nu era de acord.

— Ce știi tu? l-am întrebat cu voce tare în timp ce dădeam muzica la maximum. Mănâncă-ți cerealele și fii fericit!

[1] Bong: dispozitiv folosit de obicei pentru a fuma marijuana, care răcește fumul trecându-l printr-un rezervor cu apă (n. tr.).

Luke

FORT HOOD ERA CA UN ORĂȘEL MECANIC. ECHIPAmentele bubuiau și scârțâiau. Drumurile în formă de caroiaj duceau la peluze uscate, poligoane de tragere, dormitoare din anii '70 și niște porți imense de culoare roșie, pe unde intrau și ieșeau vehicule de diferite mărimi și capacități de ucidere. Am băgat de seamă că udaseră iarba. În spatele liniei noastre, familia și prietenii stăteau pe scaune pliante, făcându-și vânt cu fluturași cu *ARMATA PUTERNICĂ*.

Ceva mai devreme astăzi, când împachetaserăm, mă lovise goliciunea patului nostru suprapus. Orice urmă a noastră dispăruse. Curat pentru următoarea serie de recruți. Nu că ar fi fost prea multe, în primul rând – prosopul meu galben, de armată, aruncat pe un scaun, poza prietenei lui Frankie, Elena, într-o ramă de pe biroul lui, micul blocnotes electronic unde îmi înregistram timpii de alergare. Dar asta nu era o tabără. Nu era nici măcar ceva de bază. Era un antrenament de infanterie. Scopul de a fi la Fort Hood era să pleci din Fort Hood. Iar acum plecam.

— Așa că relaxați-vă și bucurați-vă de această perioadă! încheia căpitanul Grayson. Folosiți-o cu înțelepciune! Nu uitați că reprezentați Batalionul 6, Divizia 34

de infanterie „Calul Roșu" și armata Statelor Unite. Când vă veți întoarce la datorie, veți fi într-o zonă de luptă.

— Nu mai spune! a mormăit Frankie în barbă lângă mine.

Peste paisprezece zile, compania noastră urma să zboare spre o bază necunoscută din sud-vestul Afganistanului. O unitate antiteroristă. Minimum opt luni, maximum pe termen nelimitat, cel mai probabil un an. Plecarea în zona de luptă fusese de fapt scopul întregii ceremonii „felicitări și la revedere". Am început să aplaudăm.

De cealaltă parte a câmpului, oameni fericiți s-au regăsit unii pe alții. L-am urmărit pe Clark luându-și fetița și învârtind-o de parcă ar fi filmat un spot publicitar de asigurare, lăsând-o jos apoi ca să-i poată lua obrajii soției sale în palme și să-și lipească buzele de ale ei. Gomez a sărit pe soțul ei, înfășurându-și picioarele în jurul taliei lui. Frankie dispăruse.

Davies a venit lângă mine, cu cascheta în mână. Armando, la fel. Orfanii, plutind în derivă împreună.

— Voi aveți pe careva acasă? a întrebat Davies, un puști plin de coșuri, abia ieșit din liceu, unul dintre cei mai tineri dintre noi, prost ca noaptea.

Abia putea să identifice literele la testul de vedere. Bun la inimă, totuși.

— Fata mea de bază. Soră-mea. N-au putut să plece de la muncă, a spus Armando, încrucișându-și brațele peste pieptul său lat.

— Eu n-am pe nimeni, a spus Davies. Urăsc partea asta.

Peste capetele lor l-am găsit pe Frankie și l-am urmărit cum își înfășura brațele în jurul unei femei rotunjoare îmbrăcate într-o rochie galbenă de plajă. Elena.

Ea adusese flori. *Bravo, Frankie!* Părinții lui îi priveau cum se țin de talie.

Armando și-a trecut o mână prin părul negru tuns scurt, imprăștiind un iz de transpirație.

— Vreau doar un Bud[1] rece, amice.

— Cam asta simt și eu, am zis în timp ce-mi lingeam buzele uscate, privindu-i pe Gomez și pe soțul ei râzând și lipindu-și frunțile una de alta.

— Iei autobuzul, Morrow? a întrebat Armando.

— Cred că da, i-am răspuns.

Davies și-a pus brațele greoaie pe umerii amândurora.

— Ce faceți voi în seara asta? Vreți să ne facem praf?

— La naiba, da! a răspuns Armando. Acum, dă-te jos de pe mine, Davies, e prea cald!

Davies a dat din cap spre mine.

— Morrow, haide, vino! Ce altceva ai să faci?

Mi-am verificat telefonul. Cel puțin Johnno nu sunase încă astăzi.

— Habar n-am.

Armando a clătinat din cap, uitându-se la mine.

— Ești unul dintre tipii ăia ciudați și tăcuți, nu?

— Nu, am răspuns, dovedindu-le că au dreptate.

Poate c-oi fi fost ciudat. Și ce dacă! Nu mă aflam aici – luând șuturi în fund în mod deliberat și pregătindu-mă să cutreier prin Orientul Mijlociu cu o bucată de metal fierbinte și mortal în mâini – pentru că mă plictisisem de liga mea de fotbal de vis.

---

[1] Bud de la Budweiser, regele (autoproclamat) al berii, este o bere americană fabricată de Anheuser-Busch, produsă pentru prima dată în 1876 în St. Louis, Missouri. Este cea mai vândută bere în SUA la ora actuală. A nu se confunda cu Budweiser din Cehia, produsă de Budějovický Budvar (n. tr.).

— Cucciolo! a strigat Davies.

Frankie și Elena s-au apropiat, urmați de părinții săi. Mama sa era o femeie frumoasă, cu ochii mari și căprui ai lui Frankie, care purta niște pantaloni de in alb, iar tatăl său era un italian get-beget, cu părul negru și creț, sprâncene stufoase și o piele care strălucea. Elena l-a sărutat pe Frankie pe obraz, apoi el a bătut din palme și s-a apropiat.

— Mai merge cineva la Austin în seara asta? Vreau să ne distrăm.

— Da, la naiba! a spus Davies. Mă bag și eu.

— Unde să mergem? a întrebat Armando.

Frankie s-a întors spre mine.

— Dealerul alege!

— Nu mă bag tura asta.

— Auu, la naiba!

I-am aruncat o privire.

— Trebuie să mă duc la Buda.

— În seara asta?

Cum n-am răspuns imediat, zâmbetul lui Frankie a dispărut. Și-a coborât vocea:

— S-a întâmplat ceva?

— Nimic anume, am spus, simțind cum mi se strânge pieptul. Știi tu, doar chestii de familie. O să găsesc un motel pe drum.

— Un motel?

Frankie s-a holbat la mine.

— Și fratele tău?

Am făcut o pauză și m-am tras într-o parte. Frankie m-a urmat.

— Am și alte lucruri de care trebuie să mă ocup. Nu vreau să... Mda.

Ar fi trebuit să spun doar „bună idee" și să las lucrurile așa.

— Eu și tata nu ne înțelegem. Iar Jake are o soție și un copil. Nu vreau să-i împovărez.

Ultima dată când îl văzusem pe Jake, îi adusesem o listă de scuze pe care le scrisesem pe hârtiile cu antet de la spitalul St. Joseph's, unde tocmai petrecusem zece zile la dezintoxicare. Îmi închise ușa în nas. Un an mai târziu, încă mai aveam bucata de hârtie împăturită în geantă, ca și cum nu aș fi putut s-o mai scriu vreodată.

— Haide, ești pe cale să pleci în străinătate! Careva o să te lase să dormi pe canapeaua lor, a spus Frankie. Stai cu mine o vreme.

— E în regulă. O să merg la un hotel. Mulțumesc totuși!

A ridicat din umeri.

— Părinții mei au o casă mare. Ai avea propria ta cameră.

Bătăile inimii mi-au luat-o razna. În lupta dintre a-mi petrece următoarele două săptămâni într-un pat adevărat într-o casă din Austin sau într-o cameră de pe autostrada 49, uitându-mă la un televizor de rahat și încercând să nu recidivez – patul cu aer condiționat ar fi câștigat. Dar îmi plăcea Frankie. Îmi devenise prieten. Nu voiam să-mi aduc căcaturile în casa lui.

Casa lui mare, confortabilă, cu aer condiționat.

— Pentru două săptămâni întregi?

Nu te arăta disperat!

— Atât cât ai nevoie, a spus Frankie, uitându-se la mine și făcându-mi un semn din cap.

Luke Morrow nu era genul de persoană pe care să o aduci acasă la oameni ca aceștia. Nici înainte de toate

căcaturile astea nu fusesem genul de tip să-ne-dăm-mâna-și-să-vorbim-despre-vreme. Nu avusesem niciodată o mamă care să mă învețe cum să mă port sau cum să mă ofer să spăl vasele după ce terminam cina. Mai degrabă să fumez pe veranda din spate până când toată lumea se ducea la culcare.

Dar nimeni de aici nu știa asta. Puteam de fapt să spăl vasele și alte alea. Puteam să le spun tuturor „doamnă" și „domnule", doar acum mă pricepeam la asta. Aerul a părut să se răcorească preț de-o clipă. Am inspirat adânc și am ridicat mâna, iar Frankie a luat-o.

— Ți-aș fi recunoscător.

— Morrow e cu noi! a strigat Frankie.

Telefonul mi-a vibrat în buzunar. M-am uitat pe ecran. Era Johnno. L-am dat pe silențios.

În fine, nu era ca și cum aș fi ieșit să trag pe nas praf de pe vreo tejghea murdară. Ar fi fost un bar cu muzică, lumină și prieteni, cu gheață în pahar. Zâmbetul lui Frankie era larg și deschis, lipsit de griji. Am pornit spre mașina părinților lui, împreună cu restul familiilor, ca toată lumea.

Cassie

CÂND S-A FĂCUT MIEZUL NOPȚII, THE HANDLE BAR SE limpezise.

Aerul dulce-amărui de pe terasa pentru fumători plutea prin ferestrele înalte și peste mesele de biliard. Câteva fete transpirate, îmbrăcate ca Lana Del Rey, pozau pentru selfie-uri sub luminile strălucitoare și posterele cu Lone Star, un bărbat cu părul strâns într-un coc se străduia să ducă o carafă plină ochi pe deasupra capetelor unor hipsteri care jucau Scrabble, dar, în afară de asta, nu intrau bani. Toată lumea bea, dar nimeni nu-și umplea iar paharul. Mi-am umezit gura uscată cu restul unui Gatorade, mi-am răsucit din nou masa neagră și cârlionțată care îmi fusese părul înainte să-l ia în primire umiditatea și-am revăzut lista pe care o făcusem pe un șervețel de cocktail:

să obțin un loc la serile de karaoke de la Petey's
să-mi iau un alt amplificator
să fac mai multe ore la bar / să fac mai mulți $$$

Nora a trecut valvârtej pe lângă mine în blugi strâmți ca o a doua piele și un tricou scurt cu Rolling Stones și a aruncat o privire la lista mea.

— Planuri mari?

Am bătut cu degetul în listă.

— Gata cu petrecerile de cartier în care suntem plătiți cu vouchere de cadouri! Avem nevoie de concerte reale, în spații reale, de deschideri pentru trupe în turneu. Așa facem rost de bani adevărați.

Nora a privit în jur, apoi spre locul de unde un grup de funcționari căscau ochii la noi, înghesuiți pe-un soi de loc înălțat.

— Nicio opoziție din partea mea! Dar...

— Da, da.

Am făcut semn cu mâna. Știam ce urmează să spună.

— Am fost prea obsedată să obținem EP-ul perfect. Acum îmi dau seama. Trebuie doar să-i dăm drumul. Un album întreg cu cântece noi este mai bun decât patru cântece... hmm... perfecte, nu?

— De-acord!

Nora a aruncat din nou o privire în spatele ei, la masă.

— Și-acum, că ai...

Am terminat eu fraza în locul ei, simțind cum îmi crește senzația de amețeală:

— Acum, că nu mai am slujba de la birou, putem exersa mai mult, iar eu pot lucra în timpul zilei ca să ne fac rost de mai multe concerte! Nu-i așa?

— Da, dar...

A arătat cu degetul în spatele ei.

— Gata cu „dar"!

Mi-am azvârlit mâinile în sus.

— Dar ce?

— Dar am nevoie de trei ginuri tonice și un Lone Star pentru „acolo sus".

— Aah!

Am început să pun gheață în trei pahare.

— Ești pe val, nu-i așa? a spus Nora. Îmi place. Cassie cea fără slujbă nu așteaptă pe nimeni.

Da. Adevărata mea formă.

— Cred că vreo câțiva ani de frecat menta pe-aici e cam destul.

— Atâta timp cât mai putem avea Vinerile Fleetwood...

— Bineînțeles.

M-am prefăcut că-mi fac cruce. În fiecare vineri seara, eu și Nora ne deghizam în vrăjitoare și ne încălzeam cu cântece de pe *Rumours* și de pe albumul Fleetwood Mac. Toby, bateristul nostru, era pe-aici numai de vreo șase luni și nu se hotărâse încă să participe, deși uneori purta o vestă.

Un val brusc de râsete zgomotoase a lovit ușa și-a crescut și mai mult când o grămadă de tipi rași în cap au dat buzna înăuntru, destul de beți deja, judecând după cât de confortabil păreau să se simtă când se ciocneau unii de alții.

— Pompieri? am întrebat-o pe Nora în timp ce umpleam un pahar cu bere.

— Soldați, cred, mi-a răspuns ea.

— *Yes, ma'am!* am spus eu cu un accent exagerat, încărcându-i mai multe pahare pe tavă. Apoi mi-am coborât vocea și m-am aplecat spre ea: Mă duc să fac niște bani pentru noi.

— Dă-i bătaie!

— Bună, băieți! am strigat, desfăcându-mi brațele. Cu ce vă pot servi?

Soldații stăteau în formație în spatele rândului de scaune de bar, cu ochii când la mine, când la televizoarele date pe *SportsCenter*.

— Cassie! am auzit strigând o voce de bărbat.

M-am uitat în jur. Înghesuit între doi bărbați musculoși, ras în cap și cu obraji care își pierduseră rotunjimea, era un chip pe care l-am recunoscut. Și-a întins brațele peste bar.

— O cunosc!

Am râs fără să-mi vină a crede în timp ce mă uitam fix în ochii lui mari și căprui.

Frankie Cucciolo, Power Rangerul albastru pentru rozul[1] meu. Cel mai apropiat de ce-ar fi putut să-mi fie un frate în copilărie. Mama făcea curat în casa vecinului său în timp ce noi trăgeam cu pistoale cu apă unul în celălalt și ne uitam la nesfârșit la *Salvați-l pe Willy*.

Am înconjurat barul ca să-l îmbrățișez. Mirosea la fel ca atunci când îmi turna nisip pe sub tricou – a chipsuri de cartofi.

— Ce naiba ai mai făcut? l-am întrebat.

Fuseserăm apropiați cu mult timp în urmă, înainte ca eu să plec la facultate, de fapt, mai mult decât apropiați, dar nu-l mai văzusem de câțiva ani buni.

— Grozav! Acum sunt în permisie, a spus el.

L-am luat de umeri.

— În permisie? Ești în armată?

Frankie, soldat. M-am abținut să-l întreb dacă e pe bune. M-am întors în spatele barului.

— Da! mi-a răspuns. Ne îmbarcăm în două săptămâni.

---

[1] Power Rangers este o franciză americană de divertisment și merchandising construită în jurul unui serial de televiziune cu supereroi care au diferite „culori" (albastru, verde, roz, galben), corespunzând numeroaselor puteri și definind o ierarhie a acestora (n. tr.).

La asta, Frankie i-a plesnit pe umeri pe băieții care se așezaseră lângă el. Am numărat în total vreo cincisprezece sau cam așa ceva și mi-am făcut curaj. S-au aliniat la barul meu. Am schimbat câteva cuvinte cu fiecare în parte, încercând să nu semăn prea mult cu un robot prietenos.

— Fort Hood, nu-i așa? Uau, da, frumos!

Habar n-am unde e asta.

— Ce sunt? Portoricană.

Sunt om. Oh, vrei să spui ce etnie *am?*

— Oh, mulțumesc! Ce drăguț!

Sigur, tricoul meu e frumos. Mai ales că sânii mei sunt acolo înăuntru.

Spre capătul cozii era un tip mai scund, tânăr, cu un piept în formă de butoi și pomeți înalți. Mi-a întins mâna.

— *Soy* Armando.

— *Soy* Cassandra. Ce bei? am spus peste zgomot, uitându-mă la tipul de lângă el.

— Budweiser ar fi grozav, mi-a răspuns, dar eu eram deja distrasă.

Armando era drăguț, toți erau drăguți, dar tipul de lângă el avea umeri lați și un păr negru abia vizibil pe capul ras. Drept ca o sârmă. Ochi cu gene lungi și buze pline. Pielea bronzată de soare, aproape la fel de închisă ca a mea.

Când și-a dat seama că mă uit la el, și-a luat ochii de la rezumatul meciurilor.

— Bună! am spus, în pană de fraze de flirt. Ce-aș putea să-ți aduc?

— Ah, hmm... nu bere.

Am râs.

— Ce fel de „nu bere"?

— Uff...

S-a uitat peste umărul meu la lista afișată, apoi în dreapta mea la robinete.

— Habar n-am, de fapt. Îmi pare rău, a trecut ceva timp de când am fost cel treaz!

— Ce-ți place?

— Hmm!

Se holba la suprafața barului de parcă ar fi contemplat alcătuirea materiei negre.

— Poftim!

Am scos trei pahare mici dintr-o stivă și am amestecat câteva cocktailuri. Am arătat spre ele pe rând:

— Sifon cu lămâie și bitter, Shirley Temple și un *ginger ale* picant.

A sorbit din fiecare, rămânând cu ochii la mine peste marginea paharului. Când a terminat, și-a fluturat mâna peste toate trei.

— Îmi plac astea. Toate sunt bune.

— Oh, l-ai cunoscut pe Luke! a spus Frankie, rătăcind pe-acolo, roșu la față. Luke, Cassie.

Nora s-a strecurat între Frankie și Luke și-a trecut pe sub bar.

— Ea e basista mea, Nora, i-am spus lui Frankie, dând din cap înspre ea în timp ce umpleam trei pahare cu gheață.

— Hi-lăuu, Nora! a spus Frankie cu un glas pilit.

— Nora, bună, uau! a spus Armando.

Abia a băgat de seamă că-i pusesem Budul în față.

— Eu sunt Armando.

— Iar eu lucrez, a spus Nora cu un zâmbet mare, plin de ruj, strângând o tavă în îndoitura cotului.

Ochii lui Armando au urmărit-o în timp ce împărțea băuturile. S-a îndepărtat apoi de la bar, mergând spre

un grup de soldați care se legănau pe „This Is How We Do It" lângă tonomat. Meniul standard. N-ar fi găsit nimic de după 2005.

— *Noroc!* i-am spus cu voce tare când mi-a întâlnit privirea, iar Nora și-a dat ochii peste cap.

Luke – am observat cu o undă de plăcere – nu se clintise.

Eu și Frankie am stat la taclale în timp ce mai pregăteam un rând pentru prietenii săi. Ochii lui Luke erau de un albastru-argintiu. Când m-am întors cu spatele ca să-i fac lui Frankie una de modă veche, l-am auzit murmurând ceva.

Apoi vocea lui Frankie, tare:

— Cassie? Nu, ea e ca sora mea. Dar soldații nu sunt chiar genul lui Cass. Cel puțin așa era în liceu.

Am aprins un chibrit și am ciulit urechile. Idioții erau genul meu în liceu.

— Hai să nu răscolim trecutul!

— Care *este* genul tău? a întrebat Luke.

M-am întors, ținând flacăra în dreptul unei coji de portocală.

— Creaturile mitologice.

— E vreuna dintre ele pe-aici? a întrebat el, ridicând sprâncenele și privind în jur.

— Nu, am răspuns, simțind cum colțurile gurii mi se ridică ușor, oglindind gestul lui.

Nora și-a așezat tava pe bar.

— Ai putea să-mi mai faci un rând pentru „acolo sus"?

Armando ni se alăturase din nou, de data asta însoțit de-un roșcovan într-o nefericită cămașă cu dungi și cu ochelari.

— Soldații nu sunt genul tău, nu-i așa? a mormăit tipul, gesticulând spre mine în timp ce se prăbușea

peste bar. Putem lupta pentru fundul tău, dar nu putem să-l atingem?

— Davies, a spus Frankie. Omule!

Am respirat adânc. Nemernicul cu numărul 2 375 din cei doi ani de carieră de barmaniță. Am umplut un pahar.

— Ia niște apă, amice!

— Nu apă, fii serioasă! a spus roșcatul și-a împins paharul cu putere, vărsându-l.

Am luat o cârpă și am șters balta, cu fața arzând.

— Cred că ești bun.

— Oh, fii serioasă! a strigat el. Apoi, mai încet, către Frankie: Prietena ta se poartă ca o scârbă.

Într-o secundă, burta îmi era lipită de bar și nasul îmi ajunsese la doi centimetri de-al lui.

— Ieși afară! am spus.

Un zâmbet strâmb i s-a lățit pe fața slabă. Buzele îi erau crăpate, iar ochii, umezi și roșii.

— Stai, stai, stai...

A dat înapoi, ținându-și mâinile în sus, încă zâmbind. Ochii lui începuseră să se mărească.

— A fost... am fost doar... știi tu.

Fiecare venă din mine zvâcnea.

— Ieși afară sau portarul nostru o să te scoată de-aici! i-am spus, cu fața impasibilă.

Armando l-a luat pe roșcat de talie și s-a împleticit cu el spre ușă. Am luat un alt pahar și am început să mă prefac că-l șterg, așteptând ca bătăile inimii să-mi revină la normal. Am suflat șuvița întunecată de păr care îmi ajunsese în gură.

— Chiar era necesar? s-a auzit o voce dinspre bar.

Luke.

— Poftim?

Luke a ridicat din umeri.

— Nu era nevoie să-l dai afară. E pe cale să se îmbarce, bineînțeles că are nevoie să se descarce puțin. Ar putea să moară.

— Of, Doamne! am murmurat. Nu i-am cerut eu să facă asta. Și pentru un război în care nici măcar nu cred, așa că nu, nu am de gând să-l las în pace.

S-a uitat fix la mine, brusc serios.

— Nu, nu i-ai cerut, pentru că s-a oferit voluntar să ne apere țara. Ceea ce te include și pe tine.

— Nu doar noi avem nevoie de apărare. Dar, mă rog.

Am ridicat mâinile în semn de capitulare și m-am uitat în jur după Nora. Patriotul putea s-o țină tot așa. Eu voiam doar să mă întorc la făcut bani.

I-am auzit vocea mai aproape, mai intensă, aplecată peste bar.

— Nu știi ce se întâmplă acolo?

Am făcut o pauză, întorcându-mă spre el.

— Cu Statul Islamic?

Știam eu ce se întâmplă cu Statul Islamic? Ca și cum n-aș fi știut să citesc. N-ar fi trebuit să continui, dar nu m-am putut abține. Era atât de îngâmfat!

— ISIS este un răspuns fundamentalist la faptul că SUA a distrus acea regiune a lumii din pură lăcomie.

Gura i-a rămas deschisă – șocat pentru o clipă.

— Și voi toți păreți să credeți că este o idee bună să vă întoarceți în continuare acolo și să vă puneți cu ei. Asta este ceea ce se întâmplă.

Luke părea indignat.

— Nu ne „punem cu ei", Cassie.

Numele meu în gura lui a făcut să mi se întoarcă stomacul pe dos.

— A, da? Luke?

— Armata construiește și drumuri, spitale și școli. Protejăm civilii. Protejăm voluntarii umanitari.

Mi-am azvârlit mâinile în sus.

— Păi, bravo vouă!

A înțepenit, apoi a scos câteva bancnote și le-a aruncat pe bar.

— Ai crescut cu Frankie, nu-i așa?

Luke a dat din cap spre Frankie, care se îndrepta spre tonomat.

— Cam așa ceva.

S-a ridicat în picioare, golind ultima gură de apă.

— Atunci se explică.

— Ce se explică?

Uram faptul că trebuia să-l privesc și că, în ciuda furiei mele, încă mai simțeam că o parte din mine este atrasă de el.

Luke a fluturat din mână spre mine, făcându-mi vânt.

— Tatuaje, autocolante pentru bara de protecție, indie rock, bla-bla-bla. Probabil un Prius pe care îl plătesc părinții tăi.

— În regulă. În primul rând, nu mă cunoști. În al doilea rând, nu mi-am bătut joc de tine personal. Sau de alegerea ta de a face orice vei fi făcând în armată. Tot ce am făcut a fost să-mi afirm dreptul de a nu fi numită „scârbă" de către prietenul tău.

Luke s-a agățat de finalul frazei mele.

— Ai dreptate, nu ne cunoaștem, dar ceea ce știm este că nu i-ai dat nicio șansă unui puști speriat să se trezească, să-și ceară scuze și să-și petreacă noaptea cu prietenii lui, pentru că, ce? Vrei pace în lume?

A ciocănit ușor în bar.

— Corect? Ca să fie clar.

— Știu cum a acționat aici și acum, soldat sau nu. Aproape că țipam, respirând din nou cu greutate: Și poți să dispari și tu cât mai repede!

— Nicio problemă! a replicat, îndepărtându-se de bar. O viață frumoasă îți doresc!

Câteva minute mai târziu, întregul grup se împleticea afară din bar, Frankie oferindu-mi un salut trist peste umăr în timp ce ieșeau. Dusă era și șansa vreunui alt bacșiș. Mi-am pipăit șorțul. Chiar și după ce-i servisem două rânduri, teancul de bancnote și chitanțe era subțire.

Frankie și-a băgat capul înapoi în ușă, făcându-mi un semn trist cu mâna înainte de-a dispărea din nou.

La naiba!

Nora s-a apropiat, ținând în mână o broșură colorată. S-a uitat la plata lui Luke.

— Ai de gând să accepți asta?

— Da. Deși o parte din mine nu vrea nimic de la nemernicul ăla.

Am șters fiecare centimetru al locului unde acesta stătuse la bar.

— Poți să-mi aduci încă un Gatorade? am întrebat-o pe Nora.

— Sigur. Câte sunt? Cinci?

Am ridicat din umeri. Îmi era sete. Întotdeauna îmi era sete.

— Oricum, nici eu nu vreau asta.

Mi-a întins broșura. „Alege armata", scria pe ea. „Ia în calcul avantajele."

— A venit cu o cerere în căsătorie de la Armando.

— O cerere în căsătorie? Serios?

— La fel de serios ca un războinic beat în ajunul unei bătălii.

Am băgat broșura în șorț și am scos teancul de chitanțe.

— Câte rânduri de băuturi mai trebuie până când o să putem să ne cumpărăm alt amplificator?

— Multe.

A suspinat înainte de a turna două pahărele.

— Noroc!

— Înapoi la treabă, am spus, ridicând paharelul ca să ciocnesc cu Nora.

Râdeam, dar abia dacă simțeam asta. Am dat pe gât shotul cu o înghițitură de Gatorade și am încercat să mă scutur de un sentiment de teamă. Nu eram sigură de unde vine. Poate că era soldatul ăla sau poate că abia acum înțelegeam cum trebuie povestea cu datul afară. Eram cu adevărat dezlănțuită, un soi de libertate instabilă. În timp ce terminam de curățat barul de chitanțe, de ambalaje de paie și de suporturi de pahare din carton îmbibate de băutură, m-am trezit brusc și m-am repezit să prind o bucată de hârtie care zbura prin aer. Lista mea de sarcini de pe șervețel, mototolită și aproape de nerecunoscut, fusese cât pe ce să ajungă la gunoi.

Luke

M-AM TREZIT ÎN CAMERA DE OASPEȚI A LUI FRANKIE, sub o cuvertură umplută cu puf și cu obișnuitul elefant invizibil așezat pe piept. Doamna care ne conducea ședințele de grup de la St. Joseph's spusese că „senzație de elefant" ar putea fi anxietate. Ideea de anxietate îmi strânsese pieptul și mai tare, așa că o ignorasem, dar da, elefantul făcea ca lucrurile ușoare pentru cei mai mulți să fie grele pentru mine. Lucruri cum a fi să fiu drăguț, să mă bucur de băutură sau mâncare în doze rezonabile, să cred în intrigile din filme, dormitul, luarea de decizii. Niciodată nu reușeam să mă obișnuiesc cu lucrurile astea, nici chiar în copilărie – și poate că nu aveam să reușesc niciodată.

Dar, pe de altă parte, unele lucruri dificile pentru majoritatea oamenilor sunt ușoare pentru mine, cum ar fi să mă trezesc dimineața devreme și să alerg.

Am găsit camera lui Frankie pentru că pe ușă era scris FRNKIE pe o plăcuță de înmatriculare de Texas. Am deschis-o. El a scos un mârâit. Am aruncat o privire la fotografiile de pe dulapul lui.

Frankie cu mama și tatăl lui, mijindu-și ochii la Marele Canion.

Frankie pe când era mic copil și purta o pălărie de cowboy.

Frankie și o fetiță mai apropiată de vârsta lui, poate o verișoară, stând într-o cutie cu nisip.

M-am uitat mai atent. Expresia de pe fața fetiței îmi părea cunoscută, acele sprâncene pline și culoarea pielii ei, o nuanță mai închisă decât a mea sau a lui Frankie. Cassie, barmanița. *Cum?* Nu-mi dădusem seama că ea îl cunoaște *atât* de bine.

— Alergi? aproape a șoptit Frankie atunci când i-am spus, în timp ce-mi legam șireturile de la Brookșii mei gri-verzi.

— Da, lasă ușa din spate deschisă, bine? i-am spus, ieșind apoi din camera lui.

Făceam 10-12 kilometri, în funcție de căldură.

West Lake Hills era numai coborâșuri, pavaj întunecat, neted, și vile uriașe și liniștite, înșiruite una după alta.

Eram, de asemenea, foarte priceput să mă gândesc la lucruri care nu însemnau neapărat ceva. Și să mă gândesc mult la ele. Gândurile începeau de obicei cu o frază pe care o auzisem în timpul săptămânii, trecându-mi la întâmplare prin cap.

„Frumoasă lovitură, soldat! Frumoasă lovitură! Frumoasă lovitură!"

Astăzi era: „Ei bine, bravo vouă!"

Ei bine, bravo mie! Barmanița aia îmi intrase pe sub piele. Pentru prima dată, bravo pentru mine și pentru toată lumea! Eu, Frankie, Davies și Armando eram aici, împingându-ne la limită, pe cale să înfruntăm moartea, iar asta nu însemna nimic pentru ea. Pentru cei ca ea.

Mi-am dat seama că alergam pe mijlocul drumului. M-am întors pe trotuar.

Dar, de fapt, de ce îmi păsa mie ce crede despre mine una dintre prietenele mult prea liberale ale lui Frankie? De-alde Cassie găseai peste tot, mai ales în Austin.

Pavajul neted al cartierului bogat al lui Frankie a făcut loc curând betonului crăpat al magazinelor de mobilă, anticariatelor sau școlilor publice. Cinci kilometri.

În acord cu sunetul picioarelor mele în acest spațiu subțire, lipsit de oxigen, gândurile mele s-au schimbat și ele. Galbenul și maroul decolorat din Buda mi s-au ridicat în spatele ochilor și am început să aud iar vocile oamenilor care păreau să alerge mereu cu mine.

Fața tatălui meu pulsând cu respirația mea, iar și iar, „prostule, prostule, prostule". Nu mă puteam abține să nu compar sosul pentru paste, proaspăt și picant, de la cina de aseară la familia Cucciolo cu bilele mici de carne pe care tata obișnuia să le arunce într-o tigaie. Dar erau fierbinți și soseau la aceeași oră în fiecare seară. Precizie de popotă – la ora șase seara, niciun minut mai târziu. Burgeri și brânză între feliile de pâine albă de la supermarket sau nimic.

„Nimic", începusem să-i spun tatei când aveam paisprezece ani, pregătindu-mă să ies pe ușă. „O să iau ceva de la benzinărie."

La kilometrul al șaptelea, când soarele era pe deplin răsărit, m-am gândit la Jake, stând la masă singur cu tata după plecarea mea. Noapte de noapte. M-am gândit la doamna June, profesoara de istorie care mă picase, la antrenorul Porter, la funcționarul de la Mort's.

M-am gândit cum ar fi să-i văd acum, ce-ar spune.

Uau, te-ai schimbat, Morrow! În sfârșit te-ai adunat!

Cu excepția lui Jake. Ușa care mi se închide în nas. Aș putea să apar într-o limuzină ca un preot complet

hirotonit, și el tot n-ar crede că m-am schimbat. Ce-i drept, până acum n-a avut niciun motiv să creadă.

M-am pornit înapoi spre casa lui Frankie, sus pe dealuri, trecând pe lângă aspersoarele care se puseseră pe lucru, pe lângă un buldog francez și un retriever și un câine de vânătoare și femeile îmbrăcate-n elastan care-i plimbau.

Mușchii mă ardeau, dar nu păreau deranjați de îmbrățișarea aerului lipicios. Săptămâni întregi de cărat douăzeci de kilograme de echipament în plus, târându-mi membrele peste ziduri și pe sub sârmă ghimpată, făcând ore întregi de flotări, la câteva secunde de la a voma din nou – după așa ceva, ce făceam acum nu era nimic.

Între respirații, i-am expus cazul lui Jake.

Nu mai eram un singuratic leneș și drogat care să leșine pe canapeaua lui Johnno. Știam cum să execut ceva. Oamenii se bazau pe mine. Știam cum să-mi asum riscuri și să pun binele celorlalți mai presus de mine. Știam cum să-mi alung frica și să fac tot ceea ce trebuie ca să duc o treabă la bun sfârșit.

Dovedește-o! a spus vocea lui.

A apărut și casa în stil spaniol a lui Frankie. Am încetinit ritmul și m-am uitat la ceas, gâfâind. Șapte și jumătate. Îmi redusesem cel mai bun timp cu încă două secunde. Ardeam de plăcere.

Aveam să mă întorc la Buda cât de repede puteam.

Cassie

SĂ CÂNȚI LA SKYLARK ERA CA ȘI CUM AI FI CÂNTAT ÎN subsolul unei căsuțe suprarealiste. Locul era vopsit în întregime în roșu-închis. Lumini disco plăcute desenau modele pe podelele nefinisate, iar țevile șerpuiau pe tavanele negre. Eu și Nora ne adunaserăm bacșișurile pentru a-i face rost de un amplificator folosit care să nu sune ca un rahat. Cântaserăm la Petey's și de acolo fuseserăm agățate de managerul de la Les RAV – unul dintre deschizătorii de concert renunțase și aveau nevoie de un înlocuitor de ultim moment.

Eram la penultimul cântec, cel mai nou cântec, primul pe care-l scrisesem pentru album, și n-aș fi vrut să se mai termine vreodată. Era și mama aici. Stătea în spate, cu o expresie împietrită, cu poșeta încleștată pe genunchi, dar era aici.

La al cincilea meu Crăciun, mama îmi cumpărase o claviatură Casio mică, din plastic, și nu mă mai putusem opri din cântat la ea. După un an de zile în care îmi tot spusese să tac din gură, o apucase durerea de cap și își transformase camera de cusut într-o cameră de muzică, unde mă lăsase să-mi fac de cap. Corzile mele vocale mari trebuie să fi fost din partea familiei tatălui meu,

indiferent de clanul european din care provenea. Tot ce știam despre el era că fusese crescut în Iowa, avea pistrui și părul șaten ca și mine, și se îndrăgostise de Marisol Salazar la coada de la biroul de împrumuturi de la biblioteca publică din San Juan. Dincolo de asta, există un zid în mama de care nu reușesc să trec. Și credeți-mă, am întrebat, am șicanat, am interogat.

Nora a pișcat, aproape inaudibil, iar mulțimea a aclamat de parcă s-ar fi terminat, dar la capătul perioadei de liniște am lansat iar: „Dă-mi prea mult, dă-mi prea mult, dă-mi prea mult!"

M-am îndepărtat de microfon și am încheiat tranziția. Luminile păreau mai strălucitoare, încețoșându-mi vederea. Am privit drăgăstos la Nora. *Uau!* i-am spus pe mutește. Zâmbeam mai larg decât o făcusem de luni bune.

Apoi binele a devenit prea bine. Am simțit un gol în stomac, un semn de avertizare. Am simțit fiori reci pe piele. Dar, mai ales, luminile păreau prea fierbinți. Acum n-ar fi trebuit să am frisoane.

„Îmi oferi prea mult", am cântat odată cu publicul, „Nu ți-am cerut-o eu, / Îmi ești de-ajuns, / Nu ți-am cerut-o eu, / Am ce-mi trebuie, / Am să-ți cânt pentru asta."

Am apăsat o clapă, așteptând triplul lui Toby. Nora a schimbat notele și m-am alăturat ei cu o ușoară întârziere, ca un ecou, cântând cuvintele pe care le scrisesem pe spatele unei chitanțe într-o noapte liniștită la bar.

În timp ce se stingeau ultimele note, m-am prăbușit de oboseală. Abia dacă mai puteam să apăs pe clape.

La naiba! De la prânz nu mai mâncasem altceva decât un sendviș. Poate că ăsta era motivul. Voisem să iau ceva pe drum, dar fusesem prinsă încercând să bag

amplificatorul și claviatura pe bancheta din spate a Subarului.

— Mulțumesc! am strigat, gâfâind cu putere, apoi m-am îndepărtat de microfon și am apucat-o pe Nora de încheietura mâinii. Mă întorc imediat! i-am spus.

Nora a înghițit în sec și s-a apropiat de microfonul de lângă mine.

— Avem EP-uri de vânzare și mulțumim, Les RAV, pentru că ne-ai primit...

S-a declanșat panica. Întunericul mi-a înconjurat ochii când părăseam scena, agățându-mă de tot ce puteam ca să-mi păstrez echilibrul, în timp ce căutam ușa de la foaier.

— Ești bine? a răsunat vocea lui Toby în spatele meu.

Nu am răspuns. Picioarele începuseră să-mi cedeze, așa că am îngenuncheat, nițel prea tare, lovindu-mă destul de rău.

— Stai, stai, stai!

L-am auzit apropiindu-se, apoi l-am simțit prinzându-mă de umeri.

— Ești bine?

— Nu mă simt bine, T, am încercat să spun, amestecând cuvintele.

M-am târât spre perete.

— Să o chem pe mama ta?

Era din nou lângă mine, în genunchi și el și îmbrăcat cu blugi albaștri moi la atingere, în vreme ce eu eram acoperită de transpirație rece.

— Nu, nu.

Am fluturat din mână, respingându-l jenată.

— O să treacă. Du-te înapoi acolo!

Am deschis ochii – când închisesem ochii? – cu chipul lui Toby în fața mea, învăluit în ceață. *Arată ca un Iisus*

alb, m-am gândit. Cum de nu observasem până acum? Păr șaten, barbă roșcată, ochi albaștri. *Nu precum Cat Stevens.*

Mi-a pipăit fruntea. Își scosese telefonul.

— Să sun la 911?

— Nu, nu, nu, nu, nu! m-am împotrivit.

Camera s-a înclinat din nou. *N-am bani pentru ambulanță.*

— Rămâi aici o secundă!

Toby s-a așezat lângă mine.

Prin perete, am auzit-o pe Nora urându-i publicului noapte bună. Ce se întâmpla? Parcă părea mai mult decât un prânz sărit. Era ceva serios. M-am luptat cu nevoia de a plânge.

— Sun la 911, l-am auzit pe Toby spunând.

Am văzut o ploaie neagră și mi-am simțit gâtul înmuindu-se. N-am mai putut răspunde.

Mama a mers cu mine în ambulanță. Am tot închis și deschis ochii până m-am simțit destul de trează ca să beau niște suc de portocale. Paramedicul a spus că probabil fusese o problemă cu glicemia. Acum eram la spitalul Seton Northwest, așteptând ca doctorii să-mi dea drumul.

— Mâncai atât de bine înainte!

Mama s-a așezat lângă mine între draperiile albastre de la Urgențe. S-a aplecat și, cu degetul mare, mi-a răzuit pielea de sub ochi și s-a încruntat.

— Încă mănânc bine.

Eram bucuroasă că nu fusese acolo ca să vadă ce era mai rău.

A plesnit din limbă.

— Machiajul ăsta te face să arăți ca o prostituată.

— Nu e frumos ce zici.

Având în vedere că mama renunțase la facultate ca să locuiască în Austin cu tata fără să fie căsătoriți, era de trei mii de ori mai puțin catolică decât cele mai multe mame portoricane, dar tot avea un pic de răutate.

Mi-a aranjat o șuviță de păr după ureche.

— Te îmbolnăvești singură. Ai nevoie de o slujbă stabilă.

— Vreau ca muzica să fie slujba mea. De aceea te-am invitat.

— Of, Doamne! Cass. Fii serioasă! Ar fi trebuit să fii în pat, a adăugat ea, clătinând din cap. Nu afară în toiul nopții. E zece și jumătate.

— Asta e tot ce ai de spus?

Orice senzație plăcută creată de mulțime și de atenția surprinzătoare a lui Toby dispăruse acum.

— Am pus atâta suflet pe scenă, și asta e tot ce ai de spus?

— *Șșș!* Nu te enerva!

A trecut o asistentă. Amândouă ne-am ridicat privirea. A mers mai departe. Nu era pentru noi.

— Bateristul tău a fost drăguț că a sunat, a spus mama, cu un ton anume în glas.

— Da, am spus, și m-am oprit înainte de-a zice mai mult.

Nu merita să mă obosesc. Era deja pornită în legătură cu trupa. Puteam păstra pentru altă dată ce înseamnă „prieteni cu beneficii". Eu și Toby aveam o istorie lungă de aterizări în tot felul de situații, multe dintre ele implicând un pat, dar totuși leșinul fusese o premieră. Probabil că se speriase. Și Nora la fel.

— Trebuie s-o iei mai ușor.

Mi-a luat mâna, mângâindu-mi antebrațul.

— Ai creier. Ăsta e un *hobby* bun. Nu te-ai înscris la cursul de LSAT, nici nu ai trecut pe-acasă să iei manualele pregătitoare pe care ți le-am cumpărat. În schimb, faci asta și leșini pe te miri unde. Nu pot să nu mă întreb *de ce*, Cass.

M-am tras deoparte și-am început să-mi rod unghia de la degetul mare, pentru că, dacă n-aș fi o făcut-o, aș fi început să țip la ea. În cele din urmă, am murmurat:

— Încerc să-ți *arăt* de ce.

— Îmi pare rău! a suspinat. Pur și simplu nu văd de ce nu poți face o treabă bună cântând și mergând la Facultatea de Drept în același timp.

Îmi pregăteam o replică, dar a intrat o doctoriță în halat alb.

Mama a tras aer în piept și a strâns din buze. I-am luat din nou mâna. Nu eram oameni care *să rămână supărați*, eu și mama, eram doar oameni care *se supărau*. Învățaserăm asta în timp, pe măsură ce crescuserăm împreună – este greu să rămâi supărat pe persoana care este și singura ta distracție.

— Cassandra? a întrebat doctorița, potrivindu-și ochelarii în timp ce se uita la un dosar.

— Cassie, am corectat-o.

— Sunt doctor Mangigian. Deci suntem aici astăzi pentru că ți-ai pierdut cunoștința?

— Da. Am început să tremur și mi-am pierdut cunoștința.

— Hmm! Da. Mă uit la fișa ta aici...

A făcut o pauză și s-a uitat la mine.

— Simți nevoia să urinezi frecvent?

M-am gândit la momentele din trafic sau de la repetiţiile trupei, când trebuia să plec în mijlocul unei discuţii, practic sprintând pe scările Norei.

— Da. Întotdeauna am avut o vezică mică.

— Te confrunţi cu senzaţia de sete şi foame la un nivel foarte ridicat?

Mi-am amintit că dădusem pe gât două Gatorade seara trecută, tânjind după o a treia.

— Uneori.

Unde voia să ajungă?

— Aveţi antecedente de diabet în familie?

Eu şi mama ne-am uitat una la alta. Nu ştiam nimic. Mama m-a frecat pe spate. Tatăl ei îl avea, i-a spus ea doctoriţei. Şi sora lui.

— Ei bine, încă aşteptăm rezultatele complete ale analizelor.

Doctoriţa ne-a privit pe amândouă din spatele ochelarilor.

— Dar cred că avem de-a face cu un diagnostic de diabet de tip 2.

Diabet. Mesajele din stomacul meu. M-am uitat în tavan.

— OK. Ce înseamnă asta? am întrebat, încercând să mă abţin, chiar dacă ceva îmi şerpuia în piept, iar lacrimile îmi ardeau în spatele pleoapelor ochilor.

— Păi, practic, pancreasul tău nu ştie cum să descompună zahărul din sânge, aşa că s-ar putea să fie nevoie să iei insulină ca să te ajute să faci asta. Dar insulina poate funcţiona şi *prea* bine. Aşa că trebuie să ai grijă ce mănânci ca să nu faci hipoglicemie. Sau, aşa cum s-ar putea să fi făcut în seara asta, să leşini din cauza glicemiei scăzute.

— Așa...? am răsuflat, încercând să-mi încetinesc bătăile inimii. Așa o să fie tot timpul de acum înainte?

M-am gândit la cum îi zâmbisem Norei, dând tot ce aveam mai bun la clape. Cum credeam că în sfârșit reușisem, iar acum îmi era luat.

— Vor mai trece câteva zile până când vor veni rezultatele analizelor, a continuat dr. Mangigian. Iar dacă va fi cazul, vom începe tratamentul. Cu dietă, exerciții fizice și un aport adecvat de insulină, diabetul poate fi gestionat.

Nu prea făceam „gestiune" când era vorba de corpul meu. Atâta timp cât îmi permitea să intru în blugi, să am orgasme și să dorm din când în când, îl lăsam să-și facă treaba. Dar hipoglicemie? Pancreas? Nici măcar nu știam să arăt unde e pancreasul meu. În tot acest timp, crezusem că stomacul e prietenul meu, iar el încerca să mă omoare.

— Ceva ace?

Doctorița a râs. Eu și mama, nu.

— Din când în când. Este posibil să trebuiască doar să monitorizezi. Și, așa cum am spus, încă nu știm.

— Dar e vorba de diabet. Probabil că asta este? a întrebat mama cu o voce slabă.

Doctorița a dat din cap, iar mama mi-a strâns mâna.

— Asistenta se va întoarce să vadă cum sunteți și să vă ia informațiile despre asigurare, apoi vom continua de acolo.

Mi s-a încleștat gâtul. Nu aveam asigurare. *Forma mea cea adevărată*. Eram atât de proastă!

— S-ar putea să trebuiască să plătesc din buzunar.

Mama a suspinat.

— Spuneți-i asistentei să-mi dea hârtiile, a rugat-o pe doctoriță. O să plătesc eu.

M-am ridicat în pat, încă ameţită.

— Nu, mamă!

— Este în regulă, Cass. Nu eşti asigurată. Ce altă opţiune avem?

— Nu!

Mama încă tăia cupoane de reduceri de prin ziare. Încă îşi plătea ratele de leasing pentru Corolla din salariile de femeie de serviciu. Nu-şi putea permite o ambulanţă şi o vizită la Urgenţe mai mult decât puteam eu.

— Nu, am repetat.

Doctoriţa şi-a dres vocea.

— Vă las un minut.

Şi a plecat.

— Am banii, am spus către tavan.

M-am întrebat dacă mama putea să-şi dea seama că mint. Era ultimul meu salariu de la firmă şi banii de la concertul din seara asta, dar partea mea nu avea să fie nici pe departe suficientă. Trebuiau oricum să se ducă pe o şedinţă de înregistrare în studio. M-am întins pe spate şi am închis ochii. Fierbeam pe dinăuntru. Corpul meu mă alerga acum. Când au început să mi se rostogolească lacrimile, am simţit-o pe mama cum se întinde şi mi le şterge.

Luke

MENȚINEAM LEXUSUL PE CARE ÎMPRUMUTASEM DE LA Frankie la 65 de kilometri pe oră chiar și pe autostradă. Fără muzică, fără aer condiționat. Voiam să fie ca și cum n-aș fi fost niciodată acolo. Cu cât puteam să vorbesc mai repede cu Jake, cu atât aveam mai mult timp la dispoziție să ne cunoaștem din nou înainte de plecare.

Am intrat pe Old North Loop 4 și am coborât pe Main Street, trecând pe lângă farmacia Bolero. Eram surprins că Tim nu fuma Newports în spate, cu vesta lui roșie de uniformă atârnându-i pe umăr. El era cel care scotea OxyContin din stocurile de la Bolero și i-l vindea lui Johnno la un preț fix. O sucursală AT&T înlocuise magazinul cu videouri și pusese o firmă nouă, dar, în rest, Buda era la fel. Iarba era de un verde-maroniu de la secetă sau de la cine știe ce fostă secetă. Lăsând la o parte cimentul și parcometrele, acoperișurile cu tablă ondulată și cărămida roșie puteau foarte bine să fie folosite ca platou de filmare pentru un western.

Am coborât geamul și am simțit mirosul de praf.

Casa lui Jake și Hailey se afla chiar lângă blocul unde crescuserăm, pe Arikara Street – o casă cu un singur etaj, de culoare albastru-cobalt, în spatele unui petic de

pământ cu liliac de vară și penstemon de coastă, plante de prin partea locului, despre care învățasem într-o vară, în liceu, lucrând la amenajarea spațiilor verzi. Un leagăn făcut din lemn aproape verde se zărea în curtea din spate. Era duminică și știam că atelierul de reparații va fi închis. Jake și Hailey ar fi trebuit să fie acasă – doar dacă nu începuseră să meargă la biserică mai des decât de Crăciun și de Paști. Totuși, ar fi trebuit să sun.

Am parcat și am traversat strada, urcând apoi pe trotuar, spre ușă. Mă bărbierisem proaspăt și îmi cumpărasem haine noi. Nimic special, doar un denim țeapăn, obișnuit, și o cămașă în carouri care încă mirosea a fabrică. În mână, margarete pentru Hailey. Sub braț, un LEGO Star Wars pentru JJ. Iar în buzunar, scrisoarea pentru Jake.

Copiii vecinilor țipau sărind peste aspersor. A lătrat un câine. Mi-am trecut mâna peste față, apoi am bătut la ușă.

Nimic.

Am bătut din nou. Nimeni nu s-a mișcat în casă. Am făcut un pas înapoi de la ușă, gândindu-mă să bag scrisoarea sub preș, care avea forma unui logo al echipei Dallas Cowboys. Apoi am auzit râsul lui JJ, ascuțit și gălăgios. Am strâns cadourile mai tare și am urmat sunetul până în spatele casei. Când am ajuns la marginea curții, m-am oprit, incapabil să merg mai departe, ca și cum aș fi lovit un câmp de forță invizibil. O formă de culoare albastru-electric a sărit în lumina soarelui, făcând tumbe. Jacob Junior. Crescuse ca o buruiană de repede.

Hailey îl urmărea, într-o rochie roz subțire și cu o coadă de cal blondă și transpirată. Se mai împlinise puțin de când se căsătoriseră și fața ei latră era plină de soare. S-a oprit când m-a văzut.

Am ridicat florile.

— Bună, Hailey!

S-a uitat spre casă, apoi din nou la mine cu un zâmbet mic.

— JJ, vino să-l îmbrățișezi pe unchiul Luke! l-a strigat ea.

El și-a înfășurat brațele în jurul picioarelor mele. Mi-am pus mâna pe căpșorul blond-deschis al lui Jacob Junior. Pentru o clipă, am simțit că mușchii mi s-au destins.

— Câți ani ai acum, treizeci și cinci? l-am tachinat.

A chicotit și a fugit.

— Am patru ani și jumătate!

Hailey mi-a zâmbit.

— Bună, dragule, vino aici!

Corpul ei lipit de corpul meu era ca un medicament – căldură și moliciune a căror existență o uitasem.

— Unde ai fost? m-a întrebat lipită de umărul meu.

— Am fost prin preajmă, am dat să încep, dar sunetul ușii lor din spate, care s-a deschis și s-a închis, m-a făcut să mă opresc.

Hailey mi-a dat drumul cu o strângere de braț.

Ne-am întors spre Jake. Expresia lui s-a transformat în furie.

— Ce se întâmplă, Luke?

Părul lui negru era tras pe spate într-o șapcă Cowboys și umerii arși de soare apăreau de sub un tricou alb imaculat. Puțin dolofan, părul puțin creț. Mai mult din mama noastră în el, pe când eu moștenisem trăsăturile dure ale tatălui meu.

— Am venit să discutăm... să discutăm câteva lucruri. Să-mi cer iertare. Mi-ar plăcea să stau cu tine și cu Hailey, dacă aveți un minut.

Jake și-a încrucișat brațele peste piept.

— Nu cred că e o idee bună.

Hailey a traversat curtea, coborându-și vocea.

— Iubitule, cred că...

— Nu ar trebui să fie aici, a argumentat Jake. Asta a spus consilierul. Reguli stricte.

Probabil că se referea la voluntarul de la clinică care venise să se întâlnească cu ei la scurt timp după ce ratasem nunta lor, cu câțiva ani în urmă, când și-au dat seama cât de serioasă era dependența mea. Ar fi trebuit să fiu și eu la acea întâlnire.

— Reguli stricte dacă el se..., a spus Hailey.

S-a întrerupt și s-a uitat la mine.

— A spus că dacă te droghezi, să nu te contactăm.

S-a întors la Jake.

— Nici măcar nu-i dai o șansă.

Jake s-a uitat la JJ, care acum stătea nemișcat, ascultând schimbul de replici.

— JJ, înăuntru, te rog!

— Dar vreau...

Văzuse LEGO-urile și arăta cu degetul spre ele.

Jake a spus mai tare:

— JJ, unu, doi...

JJ și-a coborât mâna cu un mic mârâit furios și a fugit înăuntru, închizând ușa.

Am făcut un pas spre ei.

— Sunt în armată acum. Sunt curat de aproape un an.

Jake și-a încrucișat brațele.

— Atunci de ce îl văd pe nenorocitul ăla pe la noi pe stradă o dată pe lună?

Am încercat să nu-mi arăt furia crescândă. Trebuie să fi vorbit despre Johnno. Mi-am înmuiat strânsoarea din jurul florilor și am inspirat adânc.

— E nebun. Nu știu de ce e prin preajmă, pentru că eu nu cumpăr de la el. Nu mai cumpăr de la nimeni.

Jake a clătinat din cap.

— Dar tu tot în rahat ești, Luke. S-ar putea să nu mai iei pilule – și dacă e așa, felicitări –, dar oriunde ai fi, nemernicul ăla tot o să te urmărească. Cu soția și copilul meu prin preajmă. Nu merge așa.

— Ei bine..., am început, apoi m-am oprit.

M-am gândit la telefoane, la mesajele vocale, dar nu eram aici ca să vorbim despre Johnno. Asta era o altă poveste.

— Tot ce pot să spun e că sunt curat, și nu pot controla unde se duce. Partea asta nu e vina mea.

Jake a explodat:

— Nu e niciodată vina ta! Asta e problema.

Toate s-au răsucit înăuntrul meu, dar am rămas pe loc. Mi-am dus mâna la buzunar. Scrisoarea o putea spune mai bine decât mine.

— Pot să-ți citesc ceva?

Fața lui Jake părea îndurerată, de parcă i-aș fi dat un pumn.

— Iisuse, Luke... Nu știu, omule.

— Doar o secundă. Nu trebuie să spui nimic sau să mă ierți, sau orice altceva.

Înainte să poată obiecta din nou, am scos scrisoarea. Hârtia era șifonată toată de câte ori fusese împăturită și despăturită anul ăsta. Cerneala era aproape ștearsă. Și mâinile îmi tremurau.

— Îmi pare rău că am furat bani de la atelier și de la tine!

Am aruncat o privire la Jake. Își ținea ochii în pământ.

După ce fusesem dat afară de la școală și după ce împrumuturile guvernamentale pentru studenți încetaseră

să mai vină, începusem să șutesc bancnote de douăzeci de dolari din seiful biroului de la Morrow Garage, cu Johnno care mă aștepta afară în Bronco.

— Îmi pare rău că am lipsit când s-a născut fiul tău!

Hailey rămăsese însărcinată când aveau douăzeci și unu de ani, după ce Jake terminase cursurile de mecanic la Austin Technical College – școala pe care ar fi trebuit s-o fac și eu.

Vocea îmi tremura acum. Mi-am stăpânit lacrimile.

— Îmi pare rău că am fost drogat în ziua care ar fi trebuit să fie una dintre cele mai fericite din viața ta – ziua nunții tale.

Mi-am amintit că telefonul meu vibrase pe noptieră în timp ce eu și o fată pe nume Jen trăgeam pe nas Oxy de pe măsuța din baie, în apartamentul ei. Abia reușisem să ajung la fotografiile de după ceremonie, purtând singura cămașă curată pe care o aveam, cu părul meu lung prost vopsit în galben și nespălat. Pentru poza de familie, fotograful mă rugase să îl țin pe JJ, pe-atunci doar un copilaș, pentru ca Jake și Hailey să poată să își înfășoare brațele unul în jurul celuilalt.

Atunci intervenise tata. „Nu", spusese. „Nu vreau să-mi atingă nepotul."

Când am terminat de citit, am înghițit în sec, încercând să mă adun. M-am uitat în ochii lui Jake, apoi în cei ai lui Hailey, apoi din nou la Jake.

— Îmi asum toată responsabilitatea pentru lucrurile astea. Și nu vreau să vă dezamăgesc din nou.

— E cam târziu pentru asta, a spus Jake.

Am mai făcut un pas în direcția lor, schițând un gest spre casă.

— Putem să ne așezăm și să... vorbim sau ceva de genul? Să stăm împreună? Mai am doar o săptămână de concediu.

— Nu sunt pregătit, a răspuns Jake imediat.

— Ce-aș putea să fac?

— Nimic! Jake a ridicat vocea: Te-am acoperit când ai ieșit, și ai dat-o în bară. Nu te-am raportat. Te-am făcut cavaler de onoare la nenorocita mea de nuntă, iar tu nici măcar n-ai apărut. Noi încercăm să te ajutăm, tu nu te arăți acolo. Nu-ți mai dau șanse.

Hailey și-a pus mâna pe spatele lui Jake, mângâindu-l, calmându-l. Cu o voce egală, a spus:

— Aș spune că sunt de acord, Luke.

— Te asigur că Johnno a ieșit din viața mea. Vă pot dovedi asta. Și tatei, de asemenea.

Jake și Hailey s-au uitat unul la altul.

— Ai vorbit cu tata? a întrebat el.

— Nu încă. Nu.

Și mă îndoiam că o voi face. Măcar Jake stătuse și ascultase. Dacă m-aș fi apropiat de tata, n-aș fi avut timp să-i spun „bună ziua", că m-aș fi și trezit în spatele unei mașini de poliție.

Hailey s-a uitat spre casă.

— Mă duc să văd ce face JJ.

A pășit înăuntru cu o privire spre mine, făcându-mi un semn trist din cap.

Acum mai eram doar eu și Jake.

— Sunt mobilizat într-o săptămână. Deci cred că ne vedem când mă întorc.

Jake a rămas tăcut. Pentru prima dată în acea zi, am simțit că se uită la mine mai atent, că mă vede ca pe un frate, nu ca pe-un dușman. Apoi s-a întors către casă.

— Eu voi fi cel care va decide asta, a spus.

Uşa s-a închis. Eram din nou singur. Am ocolit casa, apoi am lăsat florile şi LEGO-urile pe veranda din faţă.

Chiar şi atunci când încercam să fac lucrurile cum trebuie, să fiu normal, nimic nu mai putea să fie normal. Pierdusem fereastra în care ar fi fost absolut normal să intru fără ezitare în curtea lor, să vorbesc despre fotbal, despre anul de şcoală al lui JJ. Toate „mulţumesc" şi „îmi pare rău" ale mele deveniseră mult prea grele. M-am îndoit de mijloc lângă portiera din dreapta a Lexusului.

Ceva se sfâşia acum în mijlocul meu, chiar în spatele sternului, şi îmi pătrundea în stomac.

Hohotele de plâns au ieşit cu un sunet oribil, ca de vomă, frângându-mă. Mi-am amintit de îmbrăţişarea lui Hailey, de speranţa pe care o transmitea şi de căldura mânuţelor lui JJ. Era aproape prea mult, prea multă bunătate, iar eu m-am încovoiat mai tare, dorind să scap de acest sentiment. Voiam să nu mai încerc, ca să nu mai dau greş. Voiam să se termine.

Oxy putea să-mi ofere toate astea. OxyContin îmi oferise un loc în lume, deasupra a tot ceea ce se întâmpla de fapt, un loc unde mi se părea că sunt suficient de sus în nori pentru ca acţiunile mele să mai poată atinge pe cineva. Puteam să intru şi să ies din vieţile oamenilor fără să las urme.

Îmi doream asta acum.

Mi-am îngăduit s-o doresc. Am lăsat dorinţa să mă lovească iar şi iar şi iar, izbindu-mă mai tare decât ar fi putut-o face vreodată pumnii cuiva, lovituri care au aterizat mult dincolo de pielea mea, în măruntaie, în nervi, în venele mele. Am aşteptat să-mi treacă, apoi am dat roată maşinii.

Un Ford Bronco a pornit în trombă din josul străzii, scârțâind la stop. Nu m-am gândit la nimic până a virat la capătul cvartalului, unde a făcut o întoarcere în U și a venit direct spre Lexus.

Pulsul mi-a luat-o razna. *La naiba!* Cunoșteam acel Bronco.

Am ieșit în fața Lexusului, acoperindu-i grila. Bara de protecție a Broncoului s-a oprit brusc și mi-a atins talia. Johnno a ieșit de pe partea șoferului, cu scheletul său alb și palid dispărând cu totul într-o imensă cămașă cu Wu-Tang, urmat de Casper, care își spunea Kaz, un tip mai masiv pe care îl întâlnisem de câteva ori și care ar fi arătat ca unul dintre acei îngerași cu obrajii rozalii dacă nu ar fi fost cât o jumătate de balenă. Johnno a aruncat o privire spre SUV și și-a ridicat cămașa ca să se scarpine pe burtă, dezvăluind un pistol la brâu. *Subtil!*

— Care-i treaba, Morrow?

— Niciuna, am răspuns.

Sângele îmi pulsa în urechi. M-am uitat la casa lui Jake, rugându-mă să nu vină la fereastră.

— Am auzit că te-ai întors, a spus Johnno.

— Unde ai auzit asta?

— Pur și simplu știu lucrurile astea, frate.

Kaz a intervenit:

— Cineva te-a etichetat online.

Johnno i-a aruncat o privire tăioasă ca un pumnal. Kaz a ridicat din umeri. M-am gândit la Frankie pe telefonul lui. Probabil că postase o poză, ceva despre faptul că e în concediu. *La naiba, Frankie!*

— Avem câteva detalii de discutat.

Johnno și-a aprins un Parliament, cu gura suptă și obrajii ascuțiți ieșiți mult în afara craniului. Cumva,

dacă își mijea ochii, el arăta întotdeauna ca și cum ar fi avut cincisprezece ani.

— Nu, am spus. Nu aici.

Johnno i-a făcut semn din cap lui Kaz. M-am întrebat de ce, până când l-am văzut venind spre mine. Un upercut de aproape, care mi-a dislocat maxilarul, și-apoi încă o lovitură în tâmplă, prea rapidă ca să mai simt vreo durere înainte de-a-mi pierde cunoștința.

Cassie

— ASTA E NASOL. E DE TOT RAHATUL, NORA.

Stăteam față în față pe podeaua din camera mea, cu laptopurile deschise pe site-ul healthcare.gov. În jurul colanților și șosetelor Norei erau împrăștiate gustările ei: Flamin' Hot Cheetos, tort aniversar cu Oreos și o bere de ghimbir. În jurul meu – gustările mele: trei soiuri diferite de nuci.

— Ți-am spus că nu trebuie să le mănânc în fața ta! Pot să mănânc și eu nuci, a spus Nora, studiindu-și niște șuvițe de păr despicate la vârfuri.

— Nu e vorba de gustări.

Mă rog, erau și gustările. Era vorba și de formulare. Și apelul ciudat către *Jimenez, Gustafson și Moriarty, avocați specializați în testamente și succesiuni*, cerându-le acordul să-mi accesez formularul W-2. Secretara, Elise, îmi recunoscuse vocea și mă întrebase cum merg lucrurile. *Ar putea fi mai bine.* Factorul nasoleală crescuse când fusese nevoie să conduc nu o dată, nu de două ori, ci de trei ori până la Kinko's, la zece kilometri distanță, ca să imprim formularul 1099 pentru serviciile de catering pe care le făcusem prin intermediul The Handle Bar. Trebuia să le trimit ca dovadă a venitului meu preconizat,

chiar dacă probabil că presupunerile n-ar fi fost exacte, pentru că nu eram sigură cum va arăta venitul meu anul viitor, acum că nu mai aveam o slujbă cu normă întreagă.

— Și muzica asta de așteptare groaznică mă omoară, am adăugat.

De la locul lui de pe podea, telefonul meu pus pe difuzor scotea o versiune de sintetizator de tinichea a piesei „Young at Heart".

Dintr-odată, muzica s-a oprit. „Ne pare rău. Ne confruntăm cu o rată de clienți mai mare decât de obicei. Vă rugăm să închideți și să mergeți pe healthcare.gov sau să rămâneți la telefon și vom răspunde la apelul dvs. cât mai curând posibil..."

— SUNTEM DEJA PE HEALTHCARE PUNCT GOV! am strigat, însă mi s-a răspuns cu o altă salvă plină de entuziasm a melodiei „Young at Heart".

Nora a mâncat un Cheeto.

— Ar fi fost mult mai ușor dacă s-ar fi întâmplat cu două luni mai târziu, a spus ea. Pentru că atunci n-ar mai trebui să te califici pentru perioada specială de înscriere.

— Încă un motiv în plus ca în sfârșit să inventez acea mașină a timpului, am murmurat.

Nora a pufnit, încă mestecând.

— Oh, ar trebui să-l suni pe Toby, a spus ea.

Stomacul meu a făcut ceva de genul unei tumbe, de neînțeles. Făcea multe din astea în ultima vreme.

— De ce?

— Mi-a trimis un mesaj chiar acum.

— De ce nu-mi trimite mie mesajele, pur și simplu?

Și ce-i cu îngrijorarea asta bruscă în legătură cu existența mea în afara repetițiilor cu trupa și a respectivelor noastre aventuri în pat? am vrut să adaug, dar Norei nu-i

plăcuse niciodată să audă că ne cuplăm, indiferent cât de rar se întâmpla.

A arătat cu degetul spre telefonul care încă-și mai scârțâia serenada.

— Probabil că n-a putut să vorbească.

— Aaa, da! Ei bine, am spus, prefăcându-mă apatică, spune-i cât de bine ne distrăm.

Eram în așteptare la telefon de două ore. Aflasem că oamenii care doreau să beneficieze de ObamaCare în Texas se puteau înscrie doar de la 1 noiembrie până la 31 ianuarie. Era 27 septembrie. Între timp, trebuia să cumpăr o asigurare privată temporară, iar cererea mea pentru perioada specială de înscriere nu fusese aprobată nici după o săptămână. Eu și Nora sunaserăm astăzi pentru a vedea dacă o primiseră cu adevărat.

Oricum ar fi fost, nu exista nicio îndoială că aveam să plătesc din buzunar pentru deplasarea cu ambulanța, vizita la Urgențe și vizita de-o oră a lui Nancy, o expertă în nutriție pentru diabet care era tulburător de veselă și ale cărei propoziții sunau toate ca niște întrebări.

Încă nu părea că nivelul meu de glucoză variază suficient de mult cât să trebuiască să iau insulină?

Așa că, deocamdată, vom încerca planificarea meselor și exercițiile fizice?

Câteva mese bune de luat la pachet?

Pentru o gustare, Nancy a recomandat nuci?

Nucile nu erau chiar atât de rele. Și nici Nancy nu era rea. Încerca doar să mă ajute. Dar, la naiba, consumul de legume și cereale integrale triplase costul ultimelor mele două drumuri la Piața Centrală.

Iar, în timp, producția mea de insulină avea să fie mai proastă. Odată ce insulina mea dispărea, trebuia să fie

înlocuită ca să-mi mențin nivelul de zahăr cum trebuie. Și asta însemna injecții. Iar injecțiile însemnau să plătesc pentru toate articolele de pe lista pe care o lipisem pe frigider, care-mi amintea de ce mănânc alimente fără gust și plictisitoare cum ar fi lintea: fiole de insulină, ace, seringi, tampoane cu alcool, tifon, bandaje și un coș rezistent la înțepături pentru eliminarea corectă a acelor și seringilor.

— Dă-mi stiloul ăla, Nor!

Mi l-a aruncat pe cel pe care-l avea în mână. Era acoperit de firimituri de Cheetos. L-am șters pe pantaloni, apoi am început să scriu totul.

Costurile mele totale, doar pentru diabet, se ridicau la 650 de dolari pe lună. Pe lângă chirie. În plus față de împrumutul pentru studenți. La The Handle Bar câștigam vreo 2 000 de dolari pe lună, dacă eram suficient de norocoasă să am ore productive.

Eram într-o formă proastă. Chiar dacă mă calificam pentru o primă lunară mică, nu aș fi scos capul la suprafață din cauza facturilor anterioare plătite din buzunar. Iar până aș fi atins franșiza anuală, aș fi plătit sute de dolari în fiecare lună pentru insulină. Și toate astea doar pentru a trăi ca o ființă umană normală. Nici măcar normală. O ființă umană care era suficient de vie ca să-și plătească datoriile.

M-am întins pe spate pe podea și-am încercat să nu intru în panică. Citisem undeva că injurăturile au un efect chimic asupra creierului, atenuând stresul.

— Futu-i, futu-i, futu-i, futu-i, futu-i, futu-i, futu-i, futu-i, futu-i, futu-i! am înjurat.

Nora s-a târât și s-a întins lângă mine, cu zumzetul plângăcios al muzicii de așteptare care îi dădea înainte cu serenada.

I-am întins hârtia pe care făcusem socotelile.

A înjurat odată cu mine și a mototolit-o, aruncând-o prin cameră.

— Ce-o să facem?

— În legătură cu ce?

— Cu toate.

A făcut un gest spre mine, spre laptopuri, spre locul unde era montată claviatura mea, lângă fereastra din living.

— Primul lucru este să ne căsătorim cu un patron bogat, am început, ridicând un deget.

— Să ne înscriem pe asigurarea lor de sănătate, a continuat Nora, iar eu am ridicat și al doilea deget.

— Apoi transformăm una dintre camerele din conacul lui într-un studio de înregistrări și compunem un hit.

— M-aș căsători cu tine dacă aș fi bogată, a spus Nora.

Mi-am pus piciorul gol peste piciorul ei acoperit de ciorap.

— Și eu.

S-a uitat în jur.

— Ar trebui să faci un pic mai curat.

— Ups!

Podeaua pe care stăteam întinse era plină de praf. Trei cămăși diferite împodobeau canapeaua extensibilă ca niște perne. Reviste vechi erau stivuite pe rafturi, lângă bibelouri. Șorțul meu de bărmăniță era aruncat peste claviatura mea, cu tot conținutul împrăștiat. Chiar că trebuia să am mai multă grijă. În toate privințele.

— O să încerc, am adăugat.

— Mi-aș dori să avem prieteni bogați cu care să ne căsătorim pentru bani, a spus Nora.

— Da, bine, atunci. Avem nevoie de prieteni noi.

În timp ce vorbeam, ochii mi-au aterizat din nou pe șorțul meu de barmaniță. Din buzunarul șorțului ieșea un colț de broșură colorată.

Broșura armatei.

Luke

AM DESCHIS OCHII SPRE TAVANUL BRONCOULUI, CU CApul pulsând. Interiorul mirosea a transpirație și a medicamente pentru tuse.

Îl cunoscusem pe Johnno la o petrecere la el acasă cu patru ani în urmă. Când toate sticlele de gin și whisky se epuizaseră, începuse să împartă pastile. Era unul dintre acei puști aflați mereu în campusul de la Austin Community College, dar niciodată în clasă. Nimeni nu știa câți ani putea să aibă. A doua zi după petrecere, mă întorsesem pentru mai mult. Și-apoi iar ziua următoare.

Niciodată nu îmi ceruse bani, ci doar să merg cu el la cineva sau să joc cu el *Fallout*, sau să răspund la ușă când veneau polițaii. Prietenia noastră se stricase când încercasem să mă întorc la școală. Scotea arma la mine când îi spuneam că mă duc la cursuri, apoi glumea mai târziu despre asta după ce mai trăgeam pe nas alte pastile.

Ăsta era genul de nemernic. Haos pur. Și mă întorsesem în epicentru. M-am ridicat în capul oaselor.

Înainte de-a putea să-l observ pe Johnno lângă mine pe bancheta din spate, am mai primit o altă lovitură după ceafă. Nasul mi s-a-nfipt în scaunul din fața mea,

pătat cu grăsime și stropi de praf alb. Johnno mă ținuse de ceafă.

— Credeai că o să stai ascuns câteva luni și-o să te scoți fără să plătești pentru tot rahatul pe care l-ai aruncat? Nu-mi răspunzi la apeluri, a murmurat Johnno, înfigându-și unghiile în gâtul meu. Te-ai șmecherit, nenorocitule?

N-am spus nimic, chiar dacă unghiile lui îmi sfâșiau pielea și din ochi îmi curgeau involuntar lacrimi de durere.

Tricoul roz de bumbac al lui Kaz se profila undeva la margine, cu o mână pe volan, iar cu cealaltă dând scroll pe telefon. A suspinat, plictisit.

Johnno mi-a apăsat și mai tare fața de scaun.

— Dacă nu vorbești, o să te scot afară și o să te calc în picioare!

Kaz a scos un sunet asemănător unui pufnet, fără să-și ridice încă privirea de pe telefon.

— Am fost la antrenament, am răspuns, încercând să nu tremur.

— Într-o seară ne simțeam bine, ne uitam la *The Wire*, și-apoi tu dispari și te urci pe un vapor spre Afganistan.

Kaz a mai pufnit o dată.

— Afganistan pe un vapor. Nenorocitule, știi măcar unde este Afganistanul?

— Omule, mai du-te dracului, Kaz! a mormăit Johnno, și deodată gura lui a ajuns lângă obrazul meu, mirosind a mentol. Zece.

— Ce?! Nu.

— Cinci pentru tot rahatul pe care l-ai aruncat, cinci pentru dobândă.

Am clipit, cu ochii lipiți de țesătură, încercând să ignor zvâcniturile din spatele ochilor.

— Cât vrea Tim?

— Nu, nu cu Tim vorbești. Vorbești cu mine.

Cu coada ochiului, îl vedeam pe Johnno ducându-și cealaltă mână în poală, unde era ascunsă arma.

— Lasă-mă să mă ridic, am spus cât am putut de calm. N-am de gând să încerc nimic, Johnno.

— Nu te pune cu mine! a spus el cu vocea încordată și ascuțită.

M-am îndreptat cu palmele deschise, ridicate în dreptul umerilor. *Nimic. Nu am primit nimic. Nu sunt o amenințare.* M-a străfulgerat un gând: *Mă întreb dacă mi-ar da o lovitură. Doar pentru a trece peste asta.*

Nu. Rămâi aici! Rămâi vigilent!

— Nu am banii, am spus.

— Nu mai spune! mi-a răspuns el. Deci ai o săptămână să faci rost de ei.

Palmele mi s-au transformat în pumni.

— Ce naiba, amice?

— Ai avut o viziune în timp ce erai drogat până la coaie și mi-ai distrus toată rezerva, tâmpitule. Doar pentru că te-ai simțit cinstit într-o noapte.

O aruncasem în toaleta lui în timp ce el era în Orlando. Se întorsese acasă și se trezise fără pastile, cu toate lucrurile mele dispărute și cu un bilet vag în care îi spuneam ceva de genul: „Sunt bine, dar nu mă mai întorc niciodată".

Johnno a bătut în scaun.

— Hei, înapoi cu picioarele pe pământ!

M-am bâlbâit, aruncându-i o privire.

— Da, d-dar o săptămână? N-ai fi putut să fi acumulat atât de mult în șase luni. Tim e cumva pe urmele tale?

— Nu-i treaba ta.

Asta însemna că da. Era același răspuns pe care mi-l dăduse Johnno atunci când trăsesem rahaturi pe canapea și-apoi îl întrebasem dacă Tasha, fata cu care se vedea, se despărțise de el – „Nu-i nicidecum rahatul tău de treabă, frate", spusese el, cu buza superioară zbătându-i-se.

Ceva nu se potrivea totuși. Am desfăcut din nou brațele, încercând să par dezinvolt.

— Cinci mii nu înseamnă nimic față de cât câștigă Tim. Ce-i cu graba asta?

Kaz și-a dres vocea, cu ochii încă pe telefon.

Și-atunci mi-am dat seama.

— Te-ai băgat în alte rahaturi, nu-i așa?

Cineva îl urmărea și pe el. Așa că se gândise să paseze problema.

În loc să răspundă, Johnno a întins mâna spre suportul de pahare, de unde a luat o sticlă de Sprite și-a tras o înghițitură. Johnno bea întotdeauna Sprite ca și cum ar fi fost apă.

Dintr-o smucitură, mi-a prins capul cu o mână și l-a lovit cu patul pistolului, iar Sprite-ul s-a răspândit în aer ca o fântână arteziană. Durerea mi-a fulgerat prin nervi, prin dinți, prin coloana vertebrală.

— Am nevoie de mai mult timp, am bolborosit, cu sucul de lămâie în ochi. Vorbesc serios. Poți să mă omori, dar n-am banii.

— Dacă nu-i ai, o să vin și după familia ta.

M-a trecut o transpirație rece.

— Ce pot să fac?

Johnno a dat pe gât restul sticlei.

— Nu-i problema mea.

— Jumătate în trei luni, am spus, clipind des din pricina junghiurilor din cap. Jumătate când mă întorc.

— Bine!

Am încercat să nu tremur. Johnno a scuipat pe geam. Kaz a apăsat un buton ca să deblocheze portierele, iar eu am ieșit clătinându-mă și șiroind de sânge.

Peste drum s-a auzit scârțâitul unei uși care se deschidea, iar mie mi s-a tăiat respirația. Jake a ieșit în prag, iar capul mic și blond al lui JJ s-a ițit din spatele lui.

M-a zărit și s-a oprit.

„Întoarce-te înăuntru!" i-am ordonat în tăcere. Privirea lui Jake s-a îndreptat spre Johnno prin fereastra deschisă, apoi spre Kaz. Fața i-a împietrit. Știam la ce se gândește. Eram parcați paralel în mijlocul străzii lui liniștite. Ar fi arătat la fel și dacă am fi tras niște rahat pe nas. Dacă am fi fost drogați. S-a întors să îl ducă pe JJ înapoi înăuntru.

Nu ăsta era planul. Planul era să-mi cer scuze, să-i arăt că mă schimbasem. Acum păream să-l fi mințit în față. Păream să fi fost același idiot nenorocit care fusesem dintotdeauna.

Cassie

TRANSPIRAM ÎN TRICOUL MEU CU THE KINKS, ROZÂNdu-mi o unghie de la degetul mare, în timp ce mă plimbam în sus și în jos pe o stradă din West Lake Hills, aproape de terenul de joacă Gopney. După ce plecase Nora, mă gândisem toată noaptea trecută punând la cale diverse planuri, și condusesem până aici cu o oră mai devreme, ca să nu-l ratez. Trebuise să mă întorc o dată din drum pentru că îmi uitasem telefonul acasă, apoi urcasem și coborâsem de trei ori din mașină, și aproape că reușisem să ajung până la capătul străzii înainte de-a mă întoarce și-a parca din nou. Eu și Frankie obișnuiam să ne balansăm ca maimuțele pe barele din Gopney, să ne dăm sincronizat în leagăne, să jucăm leapșa – pe emisiuni TV sau în doi, sau de-a podurile. Ne făceam o casă a noastră înăuntrul micuței căsuțe de plastic de lângă groapa cu nisip. Apoi alergam în jurul granițelor și ne prefăceam că ne luptăm cu extratereștrii ca să ne protejăm progeniturile. În timp ce mama făcea curățenie în casa lui, Frankie era cel care avea grijă de mine.

Stăteam pe bordură, așteptându-l, cu vârfurile degetelor iritate, așa cum erau înainte când cântam la pian. Dar acum mă dureau pentru că le înțepam cu un glucometru.

Acum îl aşteptam pe Frankie pregătită să joc un alt fel de joc. Acum, în mintea mea, îi ceream mâna.

Frankie, te rog să te prefaci că te căsătoreşti cu mine!

Frankie, amândurora ne plac gustările şi amândoi suntem din Texas. Cred că ar putea să meargă.

Frankie, îţi aminteşti când ai călcat pe o furnică şi ai plâns? Eu îmi amintesc. Cine altcineva te cunoaşte mai bine decât mine?

Înainte să pierdem legătura, eu şi Frankie fuseserăm cei mai buni prieteni. El începuse să iasă cu jucătorii de fotbal şi, deşi mă ignora pe holuri la liceu, aici, pe băncile din Gopney, îmi spusese că sunt mult mai bună decât toţi băieţii de care mă îndrăgostisem, mă felicitase când, încă din primul an, intrasem ca pianistă în ansamblul de jazz al liceului nostru, ascultase fiecare poveste pe care o exageram, îmi susţinuse fiecare idee, oricât de vagă şi stăruitoare, pe care o aveam despre muzică.

Pentru o vreme, cel puţin.

Îi trimisesem un mesaj: *Pot să trec să te văd?*

Da!!! Iau prânzul cu părinţii, dar termin pe la ora unu, îmi răspunsese.

Cam la ce mă gândisem: conform site-ului armatei, dacă eu şi Frankie ne căsătoream, el primea cu două mii de dolari mai mult pe lună drept ajutor pentru locuinţă şi subzistenţă.

Aveam să primim fiecare câte o mie de dolari pe lună, iar eu intram pe asigurarea lui de sănătate şi îmi creşteam orele de barmaniţă. Asta avea să-mi acopere în continuare împrumuturile de studentă şi coplăţile şi controalele de glicemie. Frankie putea să facă ce voia cu partea lui de bani. Iar, între timp, nu ar fi trebuit să-mi iau o altă slujbă. Mi-aş fi putut petrece zilele scriind un album.

Și cel mai important, dacă ceva nu mergea bine, dacă glicemia mea ar fi fost prea mare sau prea mică, acea călătorie de o mie de dolari cu ambulanța care nu este acoperită de asigurare și toate celelalte facturi – vizita la spital și cazarea peste noapte – nu avea să ne ruineze pe mama sau pe mine.

Apoi, mai era și cealaltă parte, toată chestia cu punerea în scenă a căsătoriei. Nicio problemă! Eu și Frankie ne-am fi dus la tribunal, susținând că ne iubim din copilărie. Nu era departe de adevăr, și la naiba, știu cum să mă îndrăgostesc. Doar am făcut-o de câteva ori.

Frankie fusese primul, probabil, dar atât de inocent! Un sărut pe obraz sau pe buze înainte să se aprindă becurile de pe stradă. Următorul fusese Andy, contrabasistul din grupul de jazz. Ne petrecuserăm nopțile de sâmbătă pe bancheta din spate, în timp ce Charles Mingus cânta în CD player, convingându-ne că mâinile noastre în chiloții celuilalt, în timp ce-l ascultam pe cel mai bun contrabasist din toate timpurile, era ceva cumva diferit de mâinile obișnuite în chiloții obișnuiți. Adică... cum să nu te îndrăgostești de prima persoană care vrea să te atingă în felul ăla? Credeam că suntem magici. Două minuni ale jazzului, împletite.

Dar nu eram minuni. Eram copii. Eu, mai ales. Odată, zburasem cinci sute de kilometri pentru a vedea spectacolul lui Andy de la facultate. În loc să-i fac o bucurie după concert, îl văzusem cum se sărută în culise cu o flautistă, zveltă și pistruiată.

Era trecut de unu și jumătate, iar Frankie încă nu-mi trimisese mesaj, ceea ce era ciudat, pentru că obișnuia să mă sune înapoi în câteva secunde. Totuși, asta fusese cu ani în urmă.

Am început să mă dau în leagăn ca să treacă timpul. Cauciucul tare îmi tăia șoldurile. Fusese o idee groaznică.

După Andy, încetasem să mai cânt la pian. Mă limitasem la antimuzică, ascultând No Wave, Kraftwerk, BauHaus, Joy Division. Eram singură și îmi plăcea să fiu singură.

De aceea crezusem că James e perfect. James nu credea în dragoste – și nici eu nu credeam. James credea în hedonismul rațional. Eu credeam în umanismul secular. „Ne futeam ca animalele", cum ar fi spus el. Ingeram toate drogurile disponibile în campus, epuizându-ne, certându-ne și împăcându-ne din nou. Ne înscriseserăm la aceleași seminare ca să ne putem petrece nopțile comparând notițe, editând lucrările celuilalt, luptând unul împotriva punctului de vedere al celuilalt – până într-atât, încât ajungeam să ne rupem hainele de pe noi în sălile de studiu individual de la etajul al patrulea al bibliotecii. Nu credeam că e vorba de dragoste, dar bineînțeles că era.

Mi-am târât picioarele pe pământ ca să încetinesc balansul. Mi-am verificat telefonul. Niciun cuvânt.

După ce absolvisem la Pomona, fusesem surprinsă că nu mai dădusem peste Frankie. Mă mutasem înapoi la mama, unde începusem să caut slujbe de asistent juridic. Începusem să merg cu bicicleta. Să gătesc. Începusem să mă îmbrac colorat. Petreceam ore întregi făcând versiuni ragtime ale lui Katy Perry și Rihanna. În căști îmi răsunau Elton John, Billy Joel, The Carpenters.

Iar lui Tyler îi plăcuseră toate astea la mine. Tyler, care îmi spusese că vrea să se căsătorească cu mine la a treia noastră întâlnire, la o proiecție târzie a filmului *Sabrina* la Cinema Violet Crown. Tyler era la Facultatea de Drept,

Tyler îi adusese mamei mele crizanteme prima dată când o întâlnise. Tyler se tundea regulat la un frizer adevărat. Cumpărasem jucării pentru ziua de naștere a nepoatei sale și decorasem apartamentul pe care-l luaserăm împreună în North Loop cu vaze mari pline de flori uscate. Mă angajasem la firmă cu normă întreagă, cu cele mai bune intenții de a intra la Facultatea de Drept după ce Tyler va fi trecut de barou. Aveam douăzeci și trei de ani, lăsasem în urmă anii sălbatici și aveam totul clar în minte.

Apoi, ceva începuse să se prăbușească, dar într-un mod bun. O coajă dură care se desprindea. Începusem să-l evit pe Tyler, făcând plimbări lungi, ascultând album după album, orice artist, orice gen pe care îl găseam, atâta timp cât nu-l mai auzisem până atunci.

Îmi dădusem seama că singurele momente în care mă simțeam tristă, obosită, complexată erau orele petrecute la firmă sau în acel apartament steril și gol. Când eram în lume, de una singură, mă simțeam liberă.

Mă mutasem în mansarda Ritei într-o săptămână.

Asta se întâmpla cu un an în urmă. Achitam plățile minime la împrumuturile studențești, încercând să o fac fericită pe mama, învățam să-mi șlefuiesc vocea aspră până la ceva plăcut, colecționând aparatură de sintetizator, lucrând între cincizeci și șaizeci de ore pe săptămână, iar acum învățam cum să gătesc mâncare care să nu mă omoare.

Și, cu excepția schimbului ocazional de telefoane deocheate cu bateristul trupei mele, făceam toate astea complet, glorios și uneori teribil de singură.

Acum însă aveam nevoie de ajutor.

În cele din urmă, Frankie mi-a trimis un mesaj: *Îmi pare răăăău, suntem pe drum.*

Frankie avea să înțeleagă. Era încă aici, încă dispus și, cel puțin, amabil. Putea pleca peste hotare, eu aveam să rămân aici, iar până când se întorcea, eu aș fi avut o șansă. Dacă nu reușeam să-mi câștig existența din muzică până atunci și dacă la întoarcere Frankie ar fi fost pregătit să înceapă o căsătorie adevărată cu altcineva, atunci ne-am fi despărțit. Aveam să mă întorc la slujbe de rahat, cu o asigurare de sănătate de rahat, și aș fi găsit o altă soluție. Până atunci însă, puteam fi doar doi oameni independenți într-un acord comun.

Am inspirat adânc și am început să merg spre casa lui. Stomacul îmi ardea, dar acum era de partea mea. Îl hrănisem cu quinoa scumpă la prânz. Asta îl ajuta întotdeauna.

După câteva străzi, am privit spre casa lui enormă, auzind cum se închide ușa Lexusului. Câțiva oameni râdeau.

Din mașină au coborât trei persoane: Frankie. Luke, ticălosul din noaptea trecută. Și o femeie într-o rochie turcoaz, poate prietena lui Luke.

Am dat din cap spre femeie și m-am prefăcut că Luke nu există.

— Frankie, pot să vorbesc cu tine o secundă? am spus, ținând broșura armatei ca pe-o armă, zâmbind larg și speriat.

— Sigur, Cass, a răspuns Frankie, cu sprâncenele încruntate. Vin imediat! a strigat, iar Luke și femeia au pornit spre casă.

— În primul rând... bună! am spus și am râs fără motiv, agitată.

— Bună! a zis și Frankie, râzând odată cu mine. Mă bucur să te văd după noaptea „plină de evenimente"!

— Da... în legătură cu asta...

Am făcut broșura sul.

— Îmi pare rău! Din nou. Și spune-mi, te rog, că o să ajungem să te vedem și pe tine cântând înainte de-a pleca! a spus el.

— Da!

Am înghițit în sec.

— Adică, nu... dar ăsta e într-un fel și motivul pentru care sunt aici.

— Care-i treaba?

— Am aflat că am diabet și...

Fața lui Frankie s-a strâmbat de îngrijorare. L-am oprit:

— Nu, stai, e în regulă. O să fiu bine. Ascultă-mă!

— Dar asta e foarte înfricoșător, a continuat Frankie, mai moale.

— Așa e. Și tocmai mi-am pierdut și slujba de zi. Înainte ca Frankie să mă compătimească și mai mult, am spus repede: Deci, uite la ce mă gândesc. Cu contractul tău de la armată, cuplurile căsătorite primesc două mii de dolari în plus pe lună, iar soția e acoperită de asigurarea ta de sănătate. Deci, ce ar fi...

Am făcut o pauză, zâmbind cu toți dinții și cu stomacul zvâcnind.

— Deci, ce ai de gând să faci mâine?

Frankie și-a mijit ochii, zâmbind. Apoi o expresie de înțelegere i-a trecut pe față.

— Stai, asta e o cerere în căsătorie?

— N-nu chiar așa, am bâiguit. Mergem la tribunal. Ne luăm un certificat de căsătorie. Sunt soția ta legală. Împărțim banii.

— Cassie, a spus el.

I-am întins broșura. A netezit ghemotocul mototolit.

— Ar fi atât de ușor! am insistat, pe punctul de-a-l implora. Nici măcar n-ar trebui să ne prefacem prea mult, pentru că tu vei fi plecat.

— Ajutoare pentru locuință și subzistență pentru cuplurile căsătorite? a râs Frankie, neîncrezător, și s-a uitat la broșură. De unde ai luat asta?

— Armando i-a dat-o Norei în seara aia, la bar.

— Afurisitul de Armando!

A scuturat din cap.

— Cass... dar cum, de ce? De ce te gândești tocmai la asta?

Un nod de regret se formase deja. Nu așa îmi imaginasem că va fi. Am trecut peste el.

— Asigurarea mea de sănătate e terminată, iar dacă ceva ar merge prost cu diabetul meu, nu mi-aș putea permite tratamentul. Mai ales în plus față de împrumuturile mele de student.

Frankie a oftat.

— De ce nu-ți iei o altă slujbă?

Mi-a scăpat un râs sec, gândindu-mă la camera de spital. „Ăsta e un hobby bun."

— Ar trebui să vorbești cu mama mea.

— Dar trebuie să existe un alt mod.

— Eu am trăit acest „alt mod", Frankie, am spus, simțindu-mi disperarea din voce. E nasol. Am făcut totul cum trebuie. Am mers la facultate, mi-am plătit singură facturile, am avut grijă de mine. Am avut o carieră. Chiar și atunci când făceam totul cum trebuie, lucrurile tot prost mergeau. Vor merge rău din nou, mai ales acum, că sunt bolnavă. Așa că aș putea să-mi urmez pasiunea, în loc să trag la o slujbă tampon care oricum n-o să mă ducă nicăieri.

M-a privit fix, deschizând gura să vorbească, apoi a închis-o.

Mi-am coborât vocea:

— Tot ce ar trebui să faci ar fi să semnezi niște hârtii înainte de-a fi trimis în misiune. Când o să te întorci, voi divorța, orice vrei tu.

Frankie mi-a dat broșura înapoi și și-a încrucișat brațele peste tricoul cu Captain America. Se tot uita înapoi spre casă în timp ce vorbeam, ca și cum i-ar fi fost teamă de cineva dinăuntru.

— Cassie, a spus el apoi, oftând și clătinând din cap. Vreau să te ajut. Chiar vreau, cu adevărat. Ești ca sângele meu. Aș face orice pentru tine.

— Astea sunt lucruri pe care oamenii le spun când sunt pe cale să spună nu.

Puteam să-i simt refuzul plutind în aer. Mă gândeam deja la modul în care aș putea s-o dau în glumă. Dar dacă ar fi fost o glumă, nu mi-ar fi dat lacrimile. *La naiba!* Tocmai rugasem pe cineva să comită o fraudă ca să-mi pot permite să am o boală.

— Dacă lucrurile ar fi stat altfel, aș fi făcut-o, a spus el, întinzând o mână ca să-mi atingă brațul. Acum trebuie însă să mă gândesc la Elena.

— Elena? am întrebat, înghițindu-mi nodul din gât.

— Prietena mea, a răspuns, dând din cap spre casă.

— Ah, da, bineînțeles!

Femeia în turcoaz.

— Clar. Păi...

— Avem intenții destul de serioase.

— Înțeleg. E grozav, am adăugat, sperând că lăsasem să se vadă că sunt fericită pentru el.

Un zgomot de tocuri s-a auzit pe trotuarul din spatele meu. M-am întors cu fața la Elena, o femeie cam de vârsta mea, cu părul negru ondulat elegant. Machiajul ei era vizibil, dar de bun-gust, iar rochia strălucitoare o avantaja.

— Hei, iubitule! i-a spus veselă lui Frankie. Apoi către mine: Bună, eu sunt Elena!

— Mă bucur să te cunosc! am mințit.

În timp ce îi strângeam mâna moale, un fel de hău s-a căscat sub mine, trăgându-mă în jos, încolăcindu-mi-se în jurul stomacului și sufocându-mă ca un piton. Elena părea calmă, iubitoare, stăpână pe viața ei, și bineînțeles că Frankie nu voia să tulbure asta. Bineînțeles că nu.

— Cum v-ați cunoscut? am forțat nota.

Fața lui Frankie s-a luminat.

— Prin intermediul mamei mele. A venit aici pentru ceva de lucru anul trecut. Întotdeauna am crezut că e drăguță.

— Ne mutăm împreună când se întoarce Frankie, a spus Elena, și-au schimbat priviri agitate și pline de adorație. Suntem extrem de emoționați.

Simțeam că mă afund și mai mult în prăpastie în timp ce ei se luau de braț.

— E minunat, am repetat. Felicitări!

— Hei! a început el. Ce-ar fi dacă ți-aș da un împrumut?

Elena și-a înclinat capul spre el, nedumerită.

— Nu, nu, nu, nu!

Mi-am ridicat mâinile în sus de rușine, apoi mi-am dat seama că încă mai țineam broșura în mână. Am băgat-o în geantă.

— Trebuie să merg la lucru. Eu doar... N-a fost nimic. O să mă descurc.

— Hei! a spus din nou Frankie și și-a desfăcut brațele.

L-am îmbrățișat cu putere, strângându-mi ochii ca să nu plâng.

— Frankie? i-am șoptit. Putem să păstrăm asta între noi?

L-am simțit cum dă din cap. Ne-am desprins unul de altul.

— Mi-a făcut plăcere să te văd, Cass!

— Și mie, Frankie!

Și chiar așa era.

— Mă bucur să te cunosc, Elena!

Mi-a făcut cu mâna, iar eu m-am întors spre locul de joacă, unde aveam mașina. Lacrimile au venit, liniștite și dese, stingând focul enervării pe care o simțisem mai devreme. Au dizolvat și căldura cea bună pe care o simțisem și euforia lui „fă-o!" care mă ajutaseră să trec prin evenimentele din ultima săptămână.

Nimic nu era diferit față de ceea ce fusese înainte.

Am început să-mi văd viitorul. Nu era prea greu de imaginat, de fapt.

Mă trezeam și îmi testam glicemia.

Mă duceam la tura mea la The Handle Bar, leșinam, mă trezeam, o luam de la capăt.

Continuam să mă străduiesc să fac din The Loyal o trupă adevărată până când oboseam sau dădeam faliment, sau amândouă.

Dacă aveam noroc, îmi găseam o nouă slujbă de birou, fără griji, iar în timpul navetei ascultam muzicieni care erau mai buni decât mine.

Poate că, dacă lucrurile mergeau mai bine, îmi luam o pisică sau un câine; sau dacă lucrurile se înrăutățeau puțin, mă mutam cu mama. Poate că-mi plăteam facturile medicale și împrumuturile studențești până aveam

părul grizonant sau până cedam și mergeam în cele din urmă la Facultatea de Drept.

Și, hei, fără căsătorie falsă însemna că nu fac nimic ilegal! Totul era la fel. Niciun rău, nicio greșeală.

Am ajuns la locul de joacă, dar nu m-am putut hotărî să intru imediat în Subarul meu de rahat. M-am uitat la leagănele pe care obișnuiam să-mi tot fac vânt până când zburam, învârtindu-mă la o sută optzeci de grade – imaginându-mi, în mintea mea de fetiță, că în orice clipă o să mă desprind de pe leagăn și-o să ajung în cer.

Luke

AM TRAS PE ALEEA FAMILIEI CUCCIOLO, IAR CASSIE ȘI-A făcut apariția în pantaloni scurți de blugi, niște Converși cu șireturile desfăcute și cu părul vâlvoi, căutându-l din ochi pe Frankie. Arăta cu totul diferit de femeia pe care o întâlnisem în spatele barului – femeia care știa exact ce face și să te ia naiba dacă nu-ți place! Mi-a amintit de poza cu ea pe care o văzusem noaptea trecută în camera lui Frankie, o fetiță într-un costum de baie de culoarea pepenelui verde care construia castele de nisip. Spunea ceva de genul „două mii de dolari în plus pe lună", iar când a menționat banii, nu m-am putut abține. Am stat lângă ușa garajului și am ascultat.

Încă nu știam cum aveam să-i plătesc lui Johnno cinci mii de dolari în trei luni și pierdeam timp prețios. Mă gândisem la un împrumut de la bancă, apelând la patriotismul lor și pretinzând că am nevoie să plătesc un avans pentru o casă. *Ajutați un biet soldat sărac!* La naiba, m-aș putea preface că sunt căsătorit pentru cei o mie de dolari în plus pe lună.

Am început să alerg după ea după ce-a ieșit de pe alee, îndreptându-se spre un mic loc de joacă în josul străzii. Cuvintele ei îmi atrăseseră atenția. După dezintoxicare,

îmi trebuiseră câteva luni bune ca să găsesc un loc de muncă cu salariul minim și cu un orar regulat. Dar chiar și așa, tot nu era suficient ca să trăiești. Fusese unul dintre motivele pentru care mă înrolasem. Mai aveam de rambursat doi ani de școlarizare. Iar acum aveam și grija lui Johnno. Când am ajuns-o din urmă pe Cassie, își ștergea ochii, cu umerii încovoiați, pe punctul de-a se urca în Subarul ei alb și vechi.

— Salut!

Și-a ținut capul în jos, scoțând cheile cu o mână. Cu cealaltă, și-a ridicat degetul mijlociu. Probabil crezuse că fluier după ea.

Am luat-o de la capăt.

— Scuză-mă... Cassie?

M-a văzut apropiindu-mă și și-a mijit ochii, recunoscându-mi mutra.

— Ah, bună!

Mi-am pus o mână pe piept.

— Luke.

Și-a sprijinit brațele tatuate pe ușă.

— Da.

M-a măsurat din cap până-n picioare, oprindu-se la fața mea bumbăcită.

— Ai fugit până aici?

Am dat din cap.

— Am vrut să spun... ăăă...

M-am oprit. Acum, că puteam să-i văd fața mai bine, am băgat de seamă că plânge.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat în noaptea aia! La bar.

— Mulțumesc! a spus, uitându-se la chei.

Am recapitulat. De ce venisem? Planul ei. O nuntă.

Frankie se concentrase pe riscuri, pe alternative. Nu luase în calcul beneficiile. Cred că o mie de dolari însemna foarte puțin pentru cineva ai cărui părinți aveau să-i plătească parcursul la Facultatea de Drept și a căror casă valora șapte cifre. Nu că Frankie n-ar fi putut fi plin de compasiune, dar până nu te-ai întrebat cum o să faci rost de mâncare pentru ziua de mâine, există un zid între tine și toată lumea care trebuie să-și facă griji în privința asta.

Eu mă aflam încă de cealaltă parte a zidului ăstuia și se pare că nu eram singurul.

— Păi, a spus ea, smârcâindu-se și încercând să-și șteargă de pe față ultimele urme de lacrimi. La revedere! Bucură-te construind drumuri și salvând vieți!

— Am vrut și să te întreb mai multe despre propunerea ta, am adăugat repede. Cea pe care tocmai i-ai făcut-o lui Frankie.

S-a uitat la pământ, încrețindu-și fața.

— Ai auzit asta?

— Oareșcum.

S-a uitat peste tot în jur, mai puțin la mine.

— A fost o nebunie. Nu știu la ce mă gândeam.

A suspinat.

— Dar chiar e pe bune?

— Așa scrie chiar aici, în frumoasa voastră broșură de propagandă.

Mi-a întins o broșură a armatei.

— „Propagandă" este un pic cam dramatic, am murmurat, clătinând din cap la fotografiile de arhivă.

Nu m-am putut abține.

— E la fel de inofensivă ca și instrucțiunile pentru mobila IKEA.

— Instrucțiunile de la IKEA nu sunt inofensive, a replicat ea fără să vrea, iar eu mi-am ridicat privirea.

— E bine cunoscut faptul că figurină ăla mic este socialist.

M-am trezit zâmbind.

— Ha, ha!

Am răsfoit-o, concentrându-mă asupra secțiunilor referitoare la beneficiile pentru soț și soție. Cu fiecare mențiune despre bani, mă vedeam pe mine însumi scriindu-mi semnătura pe un cec. Am văzut luminile din spate ale Broncoului lui Johnno dispărând, dorindu-mi să nu le mai văd niciodată. Și apoi pe Jake, râzând alături de mine pe canapea în timp ce ne uitam la Cowboys. Tata afundându-se într-un fotoliu lângă noi, cu un zâmbet plin de mândrie. Am înghițit în sec și i-am dat-o înapoi, observând pentru o clipă cum soarele îi făcea ochii să strălucească, aurii.

— E o idee genială.

— Așa crezi?

— Dacă ai putea găsi persoana potrivită, da.

Iarăși acolo, semnătura mea. *La revedere, Johnno!*

Am rămas câteva clipe în tăcere. Inima îmi bătea cu putere. În cele din urmă, a făcut un gest către mine.

— Te recomanzi singur sau doar faci vagi declarații pozitive?

Înainte de-a mă putea gândi, am scăpat cuvintele din gură:

— Cred că mă recomand.

Și-a ridicat sprâncenele. A ieșit din spatele portierei mașinii și a închis-o. Îi urmăream mușchii picioarelor, vizibili de la tenișii și până la marginea pantalonilor scurți.

— Vorbesc foarte serios.

— Și eu.

Am simțit cum mi se strânge pieptul. Spuneam cuvintele înainte să înțeleg ce înseamnă. Dar păreau înspăimântătoare și corecte în același timp, cumva într-un mod animalic, un mod primar, ca și cum aș fi alergat pe un deal în jos sau ca și cum m-aș fi trezit brusc după un somn lung și odihnitor. Amândoi am fost înghesuiți într-un colț al vieții noastre, mârâind și mușcând până să ieșim și să ne arătăm.

Și-a închis ochii, clătinând din cap.

— Nu știu.

Am încercat să-mi fac vocea mai blândă. Voiam să deschidă ochii din nou.

— De ce îți faci griji?

— În primul rând, nu te cunosc. Cred că am lămurit asta destul de bine în noaptea aia.

Nu, zău! m-am abținut să spun.

— Avem doar câteva zile în care să ne suportăm. Nu trebuie neapărat să ne plăcem unul pe celălalt.

Ne-am privit în ochi.

Și-a mușcat o unghie și a spus, încetișor:

— Nu asta voiam să zic. Adică... ei bine, poate că și asta, dar, în fine. Adică, de unde să știu eu că nu ai de gând să *mă* tragi pe sfoară?

Am încercat să mă împotrivesc furiei care urca în mine, încingându-mi pielea. Nu era din pricina ei. Era din pricina unui „eu" din trecut, care fugea pe strada Arikara cu bancnote de douăzeci de dolari în buzunar.

— De unde să știu eu că *tu* nu ai de gând să mă tragi pe sfoară?

S-a uitat la mine de parcă aș fi fost prost.

— Pentru că e ideea mea. Eu sunt cea cu facturile medicale.

— Corect.

Am dat din cap în direcția casei Cucciolo.

— Îi spunem lui Frankie. Frankie ne face să ne ținem de cuvânt.

— Da, dar apoi ce facem?

Am ridicat din umeri.

— Apoi...

Mi-a apărut o imagine cu Jake și Hailey în fața bisericii, apucându-se de mână în timp ce oamenii forfoteau în jurul lor.

— Apoi ne căsătorim.

Cassie și-a mijit ochii.

— Stai, așteaptă! Tu ce ai de câștigat din asta?

Iarăși imaginea lui Jake și a lui Hailey, telefonul vibrând, o lamă de ras tăind o pastilă. Am încercat s-o privesc în ochi, să îi dau de înțeles cât de serios vorbisem și câtă nevoie aveam de ea. Mai puține detalii, mai mult adevăr.

— Sunt și eu ciuruit de datorii. Trebuie să le achit cât mai repede posibil.

— De ce ai datorii?

Am simțit că mi se strânge coșul pieptului. Oare ar fi înțeles? Nu. Avea să creadă că nu sunt de încredere.

— Nu e ceva ce vreau să discut.

— Ăăă... Și-a mijit ochii, cu o jumătate de zâmbet sarcastic, apoi a adăugat: Pare destul de important, Luke.

Am impus o linie dură, sperând că nu transpiram vizibil:

— Cred că o să trebuiască să ai încredere în mine.

— Grozav!

Mi-a aruncat o privire bănuitoare.

— Hei! i-am spus, îndepărtându-mă de ea și adunându-mă. Tu ești cea care a avut ideea ilegală. Suntem în aceeași oală.

— Da, este foarte ilegal, a spus ea, oftând. Dacă vor afla, vei fi judecat de curtea marțială și dat afară din armată. Am putea merge amândoi la închisoare.

— Știu asta.

De fapt, nu știam. Dar dacă aș putea să-l plătesc pe Johnno înainte ca ei să afle... Era mai bine la închisoare decât ca Johnno să se ducă să-mi caute familia.

A început să meargă. Am urmat-o.

— Va trebui să-i convingem pe toți, a spus ea, întorcându-și ochii spre mine.

Mi-a tresăltat inima – Cassie revenea la lucruri serioase.

— Corect!

Acum mergeam unul lângă altul.

— Nu ar fi atât de greu, cred, a meditat ea. Nu sunt prea apropiată de foarte mulți oameni. Iar tu ești pe cale să te îmbarci pe vapor. Mergem la tribunal, nu facem mare vâlvă. Acum vorbea repede: Apoi te întorci și ne certăm. Adică, nu chiar. Dar „diferențe ireconciliabile". Chestii de genul ăsta.

— Ai putea să mă înșeli sau ceva de genul ăsta, am sugerat eu, desenând niște ghilimele în aer.

Ea s-a oprit în mijlocul drumului.

— Arăt eu ca cineva care-ar înșela?

M-am întors să mă uit la ea, derutat.

— Nu? Nu știu.

— Nu sunt o trișoare, a spus ea, ca și cum aș fi acuzat-o de asta.

— Uau, hei, stai! A fost doar o idee. Un subiect sensibil?

Mi-a ieșit mult mai mușcător decât aș fi vrut să fie. Voiesem să fie ceva care să-i împrăștie tensiunea; în loc de asta, a aprins-o.

— Să fii înșelat? Da! a răbufnit ea.

— Am sugerat asta doar pentru că e cel mai clar motiv de despărțire.

— Nu se va întâmpla, a replicat, clătinând din cap. N-am de gând s-o fac pe ticăloasa față de bietul soldat integru. Dacă ar fi ceva, tu ai fi cel care ar rupe-o cu mine.

— Dar cum aș putea să te înșel? Cu cineva din compania mea? Nu.

— Atunci, nicio înșelăciune, a hotărât cu voce tare.

Mi-am ridicat vocea ca să mă potrivesc cu ea:

— Totuși, nu poate fi din senin. Avem nevoie de motiv.

— Nu țipa! mi-a poruncit.

— Nu țip! am țipat. Nu țip, am spus mai încet.

— Oare de ce vorbim despre asta? Nu mergem cumva prea repede? a spus ea.

Am continuat să mergem tăcuți câteva clipe. Au trecut două femei, discutând, una dintre ele împingând un cărucior. Mi-am ținut gura. „Diferențe ireconciliabile" părea ceva mai fezabil decât căsătoria. Divorțul ar fi fost partea cea mai ușoară.

— Promit că de acum înainte voi încerca întotdeauna să mă înțeleg cu tine, am spus.

— Mm! a făcut ea, grăbind pasul. Va trebui să te străduiești ceva mai mult.

Pieptul începuse să mi se strângă din nou. Cassie putea fi dură la orice pas, dar cel puțin știam întotdeauna care e poziția ei.

— În regulă, a continuat în timp ce luam colțul pentru a înconjura strada, când vrei s-o facem?

Ușurare.

— Deci, încă te bagi?

— Da, omule. Nu sunt o lașă.

Am încercat să mă abțin să nu zâmbesc prea tare.

— Mâine?

— Atât de curând?

— Avem nevoie de timp să facem un pic de spectacol înainte de-a mă îmbarca. Ca să pară adevărat pentru toți cei alături de care servesc.

— Da, așa e, a spus cu o grimasă. Nu sunt o actriță prea bună.

Am strâns din dinți, trăgând aer în piept.

— Da. Nici eu.

Și-a verificat telefonul și a suspinat.

— Bine, trebuie să plec. Îl pui tu la curent pe Frankie. Eu sunt liberă toată ziua de mâine ca să pun la punct detaliile, știi tu.

— OK.

Mă furnica pielea; eram gata să trec la acțiune. Chiar acum. Aș fi vrut să fie și Cassie. I-am făcut semn să-mi dea telefonul și mi-am tastat numărul pe el. A ezitat din nou înainte de-a se urca în mașină.

— Hei, care e numele tău de familie? a întrebat, ridicând o mână ca să-și acopere ochii.

— Morrow, am răspuns privind-o, iar ochii mei s-au plimbat de la tatuajele de pe brațele ei la carcasele de CD-uri de pe bordul mașinii și la ambalajele de batoane de cereale de la picioare. Tu?

— Salazar, a răspuns ea, zâmbind cu ochii mijiți la soare.

Era o liniște ca din altă lume. O briză a mișcat ușor unul dintre leagănele locului de joacă din spatele ei

Inima îmi era plină de ceva asemănător recunoștinței, ceva mare, speriat și tremurând, dar mintea mea continua să se lovească de Broncoul lui Johnno. Jake, împins în Broncoul lui Johnno. JJ urmărind totul.

Nu, Cassie avea să mă ajute. Era enervantă ca naiba, dar era aprigă și avea să mă ajute să-i protejez. Aș fi vrut să o strâng de mână sau să o cuprind în brațe. Părea absurd să plecăm pur și simplu în direcții diferite, ca și cum am fi vorbit despre vreme.

Dar totuși asta am făcut. Am aruncat o privire peste umăr când a ajuns cu mașina la drum. Deși nu puteam fi sigur prin strălucirea după-amiezii, am avut impresia că ochii ni s-au întâlnit și atunci i-am făcut semn cu mâna. A ridicat mâna și mi-a răspuns.

Cassie

CINEVA BĂTEA LA UȘA MEA. MI-AM RIDICAT PRIVIREA DE pe tastatură – rămășițele a trei jointuri pe o farfurie lângă mine și coji de fistic împrăștiate sub picioare. Fisticul era scump, dar descoperisem că nu le dă bătăi de cap celor din grupa tip 2. Mă plimbasem, ronțăisem și oscilasem toată noaptea între un telefon dat lui Luke – ca să-i spun că trebuie să renunțăm – și cântatul la pian ca să-mi calmez nervii.

M-am uitat pe vizor. Era Rita, proprietăreasa mea.

Ă-ău!

Am crăpat ușa un pic.

— Da?

Rita își ținea în brațe câinele, Dante, care gâfâia și se uita cruciș la mine. Rita a adulmecat, cu ochii roz și umflați ca și halatul ei.

— Am văzut luminile aprinse toată noaptea. Am vrut doar să fiu sigură că ești bine.

— Da, da, sunt bine.

A mirosit din nou.

— Ai fumat iarbă aici?

Pulsul mi s-a accelerat.

— Nu...

— Ba da, ai fumat.

Mi-am pregătit o scuză, ceva cu cumpărat niște beți-șoare parfumate proaste. Apoi a spus:

— Ți-a mai rămas ceva?

Uf!

— Sigur.

Era o înțelegere tacită că pot scăpa de multe probleme în podul Ritei dacă nu mă comportam prostește. Existau multe acorduri tacite. Nu spuneam nimic despre plânsul ei zgomotos, de exemplu, sau despre petrecerile ei ocazionale la care invitații păreau să scoată niște zgomote de animale unii la alții, iar ea nu spunea nimic dacă întârziam câteva zile cu chiria sau că difuzorul meu de bas scutura întreaga casă.

— Nimic nu se compară cu un *wake-and-bake*[1] ca la carte, a spus Rita, așezându-se pe canapea.

„*Wake and bake?*" M-am uitat la telefon. Șase. *La naiba!* Nu îmi dădusem seama că e atât de târziu. Ăăă, atât de devreme. Trebuia să mă întâlnesc cu Luke și Frankie într-o oră, înainte de-a merge la primărie. Și ar fi trebuit să fi scris un fel de „autobiografie" pentru Luke, o colecție de fapte despre viața mea pe care el le-ar fi putut reține în mod rezonabil în săptămâna sau cam așa ceva în care „ne cunoscuserăm și ne îndrăgostiserăm". Fusese o idee bună – el o sugerase aseară la telefon. Trebuia să scrie și el una pentru mine, ca s-o citesc.

---

[1] *Wake and bake* (argou) este acțiunea de a fuma (sau de a consuma în orice alt mod) marijuana la prima oră a dimineții – de obicei când ești încă în pat și înainte de un mic-dejun consistent. *Bake* vine de la *baked*, termen argotic pentru „a fi drogat" (n. tr.).

Dar, în loc de asta, eu începusem să scriu un cântec. Când simt ceva ce nu pot să înțeleg pe deplin, ca atunci când mă simțeam sufocată de Tyler sau când aflasem că am diabet, sau acum, de exemplu, caut sentimentul în note.

Să scrii un cântec e ca și cum te-ai plimba printr-o pădure în căutare de hrană. Începi de la margine, de la sunetul de orgă în do major sau mi, apoi vezi ceva colorat printre copaci, poate un fa diez mai sintetic, și îl culegi, dar nu e chiar ce trebuie. Nu e chiar fructul bun de mâncat, așa că te aventurezi mai departe, atingând un mi minor într-un vibrafon, așa cum ai atinge o frunză cunoscută, îi simți textura, o cânți repede sau încet... și asta e! O pui în coș și începi să culegi mai multe note din apropiere. Acorduri de sol ca niște nuci și înapoi la fa, acum, că tot s-a copt.

Nu găsisem însă notele cu totul potrivite pentru „voi fi unită legal cu o persoană pe care nu o cunosc". Sentimentul o luase în prea multe direcții deodată. Neîncredere. Frică. Scepticism. Dar găsisem notele pentru speranță, un lucru luminos și fără formă, departe, în pădure. Mă concentrasem asupra sentimentului ăstuia în special. Speranța, chiar dacă nu știam cum arată, mă ducea înainte.

A cânta toată noaptea fusese un fel de ceremonie înainte de ceremonie. O mare plecăciune pentru forța care decisese să mă facă să mă îndrăgostesc de muzică îndeajuns de mult ca în primul și-n primul rând să fac asta.

Rita mi-a dat să trag ultimul fum în timp ce Dante adulmeca cutiile goale de Accu-Chek[1] și hainele în diferite nuanțe de denim sau de negru aruncate peste tot.

---

[1] Teste de glicemie (n. tr.).

— Viața mea este pe cale să se schimbe astăzi, Rita, am spus, suflând un fum.

— Da? a răspuns ea, ridicându-se în picioare ca să-l cheme pe Dante cu un fluierat. Bine! Eu încerc să-mi spun asta în fiecare dimineață.

O oră mai târziu, eram gata. Îmi verificasem glicemia și mâncasem o omletă picantă cu cartofi și fasole albă. Îmi găsisem telefonul într-o grămadă de rufe. Îmi pusesem chiar și puțin rimel și niște ruj pe buze. Abia când m-am urcat în Subaru mi-am dat seama ce haine de nuntă aveam: același tricou Kinks și pantalonii scurți de blugi pe care-i purtasem ieri. Părul îmi era strâns într-un coc care probabil că avea să se desfacă în curând. Tenișii mei Converse aveau șireturile dezlegate.

Am fugit înapoi la etaj și am găsit o rochie neagră fără mâneci, din bumbac greu, cu un decolteu adânc în V. Un pic cam îndrăzneață și mirosind ușor a bere veche, dar fără pete.

— Pantofi, pantofi, pantofi, mi-am șoptit.

Apoi mi-am amintit că am o pereche de pantofi roșii cu tocuri de când fusesem Marge Simpson de Halloween. I-am încălțat și m-am uitat în oglinda mare de pe ușa dulapului. *Bine, fără coc*, am decis, și mi-am dat părul jos.

Mi-a trebuit o clipă ca să mă regăsesc în figura feminină.

Apoi mi-am dat seama că tatuajul cu coarne de cerb de deasupra sânului stâng era vizibil în rochia asta. Un protector.

Eram pregătită.

Luke

APARENT, PENTRU CHELNERIȚA ÎMBĂTRÂNITĂ ȘI CU PĂrul dat cu fixativ părea să fie ceva absolut normal ca doi bărbați în smoching să mănânce ouă Benedict la ora șapte dimineața – unul dintre ei învârtind între degete cutia unei verighete cumpărate de la Walmart, iar celălalt făcând poze în draci cu tovarășul său, cu meniul, cu inelul, cu rândul de separeuri goale și, fără să se ascundă de ea, cu chelnerița însăși.

Odată ajunsă și ea aici, eu, Cassie și Frankie urma să stabilim detaliile celor nouă luni care vor urma. Frankie urma să documenteze totul ca dovadă – doar în caz că, Doamne ferește, legitimitatea căsniciei ar fi trebuit să fie susțină vreodată în instanță.

— Vor studia fiecare detaliu, mi-a spus, arătându-mi legendele cu ștampila temporală de la fiecare fotografie. Cum v-ați cunoscut, cererea în căsătorie, totul. Așa că eu sunt martorul tău. Fii încântat! a încheiat el, îndreptând camera spre mine.

Mi-am ridicat sprâncenele, încercând să deschid ochii mai larg. Frankie a revăzut fotografia.

— Am spus „încântat", nu de parcă tocmai ți-a băgat cineva degetul în fund.

— Taci din gură!

— Ăsta da zâmbet!

A mai făcut o fotografie. Mi-am scos agenda din moleschin din geanta militară și-am așezat-o lângă farfuria goală, gata să fac schimb de vieți cu Cassie. Sau „Cass", cum zisese Frankie că ar trebui să-i spun. Asta încă nu-mi venea la îndemână.

Ușa restaurantului s-a deschis și Cassie și-a făcut apariția. Privirea mi-a fost atrasă imediat de coarnele de cerb de pe sternul ei, vizibile în rochia cu decolteu adânc. Părul negru îi curgea în valuri pe lângă obraji, amestecându-se pe umeri cu silueta fragilă în formă de S a trupului ei, care se desena sub rochie. Mă emoționa cât de frumoasă putea să fie. Oamenii frumoși au minți hotărâte. Înveți asta în adolescență, când aparențele încep să conteze. Toată lumea se dă la o parte din calea oamenilor frumoși, doar pentru plăcerea de-a-i vedea trecând. Ei nu trebuie să învețe niciodată cum să se descurce, cum să facă compromisuri, nu trebuie să învețe niciodată cum să-și găsească drumul spre ușile din spate ale unor locuri. Iar asta era cu siguranță o ușă din spate.

— Ce? a spus ea, apropiindu-se de separeu, făcându-mă să-mi dau seama că mă holbez la ea.

— Nimic.

Frankie s-a îndreptat de spate.

— Cass!

S-a ridicat în picioare pentru a-i săruta amândoi obrajii, apoi s-a uitat la mine și a dat din cap.

M-am ridicat și eu în picioare, dominând-o ușor cu înălțimea mea. M-am aplecat să-i sărut obrazul. Frankie a făcut o fotografie.

Ne-am așezat. Eu și Frankie pe o parte, Cassie pe cealaltă.

— Doar cafea. Neagră, i-a cerut Cassie chelneriței, după care s-a întors spre mine. Ai reținut?

Mi-am deschis agenda, găsind un loc gol ca să mâzgălesc asta. Apoi mi s-a părut ridicol.

— Chiar crezi că avem nevoie de așa un detaliu?

— Poate că nu, dar vei avea nevoie de ăsta, a răspuns ea, aplecându-se în față. Am diabet. De tipul doi. De aici și facturile medicale.

Mi-am amintit.

— Și ce înseamnă asta, mai exact? am început. Dacă nu te deranjează că te întreb.

— Păi, practic pancreasul meu nu știe cum să descompună zahărul din sânge. Așa că trebuie să am grijă ce mănânc ca să nu fac hipoglicemie. Sau să leșin din cauza glicemiei scăzute. Ca atunci când mănânc o masă care are multe zaharuri simple.

A arătat spre o bucată de plăcintă într-una din vitrine.

— Sau dacă nu mănânc gustări în mod regulat ori dacă nu mănânc o masă completă, sau dacă mănânc mai târziu decât de obicei, a enumerat ea pe degete. Sau dacă beau alcool fără să mănânc nimic etc.

— Uau...

— E mult, a spus. Va fi nevoie să ne obișnuim.

— Ai scris totul? am întrebat, cu caietul în mână. Pentru biografiile noastre?

Am făcut o pauză când s-a întors chelnerița.

Cassie mi-a oferit un zâmbet de scuză în timp ce lua ceașca aburindă. A așteptat până când femeia a plecat ca să înceapă să vorbească din nou:

— Am să fiu sinceră.

S-a uitat când la Frankie, când la mine.

— Sunt cam... prost pregătită.

— Cum adică prost pregătită?

Mi-am sprijinit mâna pe caiet, unde îmi petrecusem o oră întreagă încercând să scriu destul de îngrijit ca să fie suficient de ușor de citit, căutând prin toate amintirile și greșelile mele și încercând să decid ce era relevant și ce nu. Ne hotărâserăm că e-mailul nu e o idee bună, pentru că lăsa urme.

Cassie părea mâhnită.

— Eu... pur și simplu, n-am scris totul. Îmi pare rău!

Mi s-a încleștat pieptul.

— Fii serioasă! O facem azi. Ce altceva a fost mai important?

— Îmi pare rău! a repetat ea mai tare. Până acum o oră, nu eram sigură că pot să merg până la capăt.

— Bine! am spus încet, simțind că-mi plesnește inima.

Am încercat să respir. Începeam să mă înfurii, dar n-ar fi ajutat la nimic.

Frankie a luat o gură de ouă Benedict.

— Oare ați putea să vorbiți, a spus cu gura plină, ca niște oameni normali?

Eu și Cassie ne-am uitat unul la celălalt. Părea să aibă același sentiment ca și mine: *Nu, mulțumesc!*

— Ce-ar fi să citești ce ai, și eu îți răspund? Aici, a adăugat ea, arătând spre pix și carnețel.

Am rupt o pagină pentru ea.

— Dă-i drumul cu prima!

Enervarea începea să scadă. Mi-am dres vocea și am citit:

— Numele meu este Luke Joseph Morrow.

Cassie a început să-și scrie răspunsul în timp ce-l rostea pe-al ei:

— Cassandra Lee Salazar.

— Lee, zici? s-a băgat Frankie. Nu știam.

— Cred că Lee Salazar era numele complet de fată al mamei.

S-a uitat la mine cu ochii ei căprui duri ca piatra.

— Ah, mmm... eu n-am tată.

— Ai de gând să-ți păstrezi numele de familie sau...?

Și-a încruntat sprâncenele, uitându-se din nou la mine.

— Bineînțeles că-mi voi păstra numele de familie!

Mi-am ridicat mâinile.

— Întrebam și eu.

Mi-a zâmbit sarcastic peste masă, cu buzele roșii închise.

— Voi pretinde că sunt căsătorită cu tine, dar nu voi sta acasă să împletesc o pătură până când te vei întoarce.

— N-am spus niciodată ceva de tricotat.

— Încearcă doar să fie precaut, Cassie, a intervenit Frankie cu o voce mult mai drăguță decât aș fi putut eu să scot în clipa aia.

— Atunci, ce-ar fi să-mi iei tu numele de familie? a mormăit ea.

Nu mi-am putut da seama dacă vorbește serios sau nu.

— Nu vreau să fac asta, nu.

Frankie s-a uitat la ceas.

— Ar trebui să ne mișcăm dacă nu vrem să așteptăm la coadă la primărie.

Am citit:

— Sunt soldat de clasa întâi în Batalionul 6, Divizia 34 de infanterie „Calul Roșu", armata Statelor Unite.

Din toate acestea, am privit-o pe Cassie cum scrie cuvântul „soldat". S-a uitat la mine în timp ce-și sorbea cafeaua.

— Cânt la clape și sunt solistă vocală pentru The Loyal, o trupă pe care am înființat-o aici, în Austin.

A zâmbit ușor, uitându-se la Frankie înainte de a scrie.

M-am uitat la foaia mea.

— Mâncarea mea preferată este salamul cu crackers.

A chicotit.

— Iartă-mă! Nu știu de ce este amuzant. A mea este *tembleque* făcut de mama, a spus în vreme ce scria totul pe foaie.

Și tot așa, am pasat de la unul la celălalt.

Alerg zece kilometri pe zi.

Cam de două ori pe lună, mă înscriu la cursuri de yoga, apoi anulez înscrierea.

Îmi plac RPG-urile[1]. Fallout *și chestii de-astea.*

Îmi place să citesc teorie critică și reviste de doi bani despre celebrități.

Nu prea îmi place să citesc. Nu am fost bun la școală. Mi-a plăcut Huck Finn *totuși. Și* Prietenii copilăriei mele[2].

Îmi plac discurile. Vinilul.

Și mie. Tata avea câteva când eram mic.

De la lucruri foarte importante, de genul *Mama a murit*, precum și lucruri mărunte de genul a ce-a spus Cassie, cum că persoanele care formează un cuplu știu

---

[1] RPG, Role Playing Game – joc pe calculator în care fiecare participant își asumă rolul unui personaj, în general într-un cadru fantastic sau științifico-fantastic. Aceste personaje pot interacționa în lumea imaginară a jocului (n. tr.).

[2] *Where the Red Fern Grows*, roman pentru copii scris de Wilson Rawls, apărut în 1961 (Editura Arthur, București, 2020, trad. Răzvan Năstase) (n. red.).

unul despre celălalt, chiar și după puțin timp, de exemplu, *Port boxeri când merg la culcare.* Cassie prefera un maiou și lenjerie intimă. Mi-a spus despre toate tatuajele ei. Pe antebrațul drept, un fel de leu cu aripi. Un sfinx. *Tradițional feminin în mituri. Simbol al înțelepciunii.* Pe antebrațul stâng, fazele lunii. Antebrațul drept – flori, aparent cele care creșteau în curtea mamei sale. Antebrațul stâng, o stea neagră, pentru David Bowie.

I-am arătat lui Cass o cicatrice pe ceafă. I-am spus că fusese făcută de tatăl meu, din greșeală. Nu am oferit detalii.

Ne hotărârăm ca, ori de câte ori cineva devenea suspicios, să începem să ne comportăm ca niște îndrăgostiți. Să ne atingem, să râdem împreună, să ne șoptim secrete la ureche. Asta i-ar fi distras atenția persoanei care ne punea întrebări; fie ar fi crezut că e drăguț, fie ar fi crezut că e dezgustător și ar fi înțeles cronologia mai bine.

Urma să ne vorbim pe Skype o dată la două săptămâni, sperând să se întâmple în momentele în care erau prezenți și alți membri ai companiei mele, în cazul în care ar fi trebuit să servească și ei drept martori.

I-am dat să semneze formularele mele de asigurare de sănătate, apoi am făcut schimb de adrese de e-mail.

Am convenit ca salariile mele să fie depuse direct în contul comun pe care urma să îl deschidem ceva mai târziu în cursul zilei de azi, la Austin Credit Union. Ea avea să-și retragă partea ei în prima zi a fiecărei luni.

Cassie începuse să-și legene piciorul sub masă.

— Iar acum, a spus Frankie, ținând în mână aparatul de fotografiat, este momentul perfect să imortalizăm cererea ta în căsătorie.

M-am uitat în jur.

— Aici?

— De ce nu? a replicat Frankie. E perfect. Este în public. Există martori, dar nu ne poate auzi nimeni discuția. Și putem spune că ai fost atât de copleșit de dragoste, încât ai insistat să mergi imediat la primărie.

Cassie a aruncat o privire la cutia de catifea sintetică pe care eu și Frankie o aleseserăm de la Walmartul de pe autostrada 290.

— O, Doamne! a exclamat ea, după care a luat-o și a desfăcut-o.

— Nu! a spus Frankie, uitându-se cu teamă la chelneriță.

Cassie a scăpat-o pe masă.

Frankie și-a ridicat bărbia spre mine, făcându-mi semn din ochi: *Fă-o!* Mă gândeam că e cu atât mai bine cu cât părea mai puțin înscenat. Nu puteam să repetăm așa ceva. M-am uitat la Cassie, care a strâmbat din nas.

Am luat-o de mână – era rece – și am săltat-o în picioare. M-am asigurat că ospătărița se oprise în spatele tejghelei și ne urmărea.

Nu e lucru ușor.

Mi-am dres vocea și m-am lăsat pe un genunchi. Cassie a râs, un râs frumos, adevărat, pe care l-am simțit mișcându-se prin corpul ei. Am râs și eu.

— Uită-te în ochii mei! am murmurat.

Și a făcut-o. Am început să zâmbesc, am încercat să mă opresc și mi-am dat seama că nu trebuia să mă opresc. Că era normal să zâmbesc.

— Cassandra Lee Salazar, vrei să te căsătorești cu mine?

Iar ea a spus da.

Cassie

PRIMĂRIA DIN CENTRUL ORAȘULUI AUSTIN DECUPA ORIzontul în unghiuri ascuțite – toată țiglă maro înclinată și sticlă de sus până jos. Frankie a parcat pe stradă, dar nu mi-am dat seama că nu mai mergem până când zgomotul de fond al radioului s-a stins și în mașină s-a făcut liniște. Mi-am învârtit pe deget banda de aur prea strâmtă, încercând să-mi amintesc acordurile pe care le găsisem în dimineața asta, un ritm pe care bătăile inimii mele să-l urmeze ca să încetinească puțin și să nu mai sară de colo-colo.

— Înainte să intrăm, a spus Frankie, privindu-ne cu ochi sentimentali, de parcă am fi fost parteneri de bal, am o idee. Părinții mei o fac la terapia de cuplu.

— Părinții tăi merg la terapie de cuplu? am întrebat.

George și Louise Cucciolo erau cel mai îndrăgostit cuplu pe care îl cunoșteam. Mereu îi găseam sărutându-se în bucătărie când unul dintre noi se ducea să mai aducă gustări. Mergeau în Italia în fiecare an la aniversarea căsătoriei lor.

— Da, le place. Îi ajută să „crească", spun ei.

Eu și Luke ne-am uitat unul la celălalt și am ridicat din umeri. M-am întrebat dacă el se gândea la același

lucru ca și mine, și anume că, probabil, era mai ușor să „crești" ca un cuplu atunci când aveai la îndemână un venit pe care îl puteai arunca pe experți în căsătorie și excursii în Europa.

— În fine, a continuat Frankie. Atunci când au o neînțelegere sau orice altceva, încep ședința uitându-se vreo treizeci de secunde în ochii celuilalt.

— Nu, a spus Luke, luându-l în râs. Nici gând!

— Frankie, am spus, atingându-i brațul. Îți apreciez efortul. Și faptul că faci asta. Totul. Dar o să mergem acolo doar ca să semnăm niște hârtii și să facem niște poze. Bine?

— Nu vă las să ieșiți din mașină până nu o faceți. Serios! Eu și Elena o facem și este uimitor. Putem vorbi despre orice.

— Nu trebuie să vorbim despre nimic, Frankie, a murmurat Luke. Cu excepția chestiunilor financiare.

— În calitate de viitor avocat al tău...

Nu m-am putut abține și-am pufnit.

— Serios! a continuat Frankie, începând să ridice vocea, un ton care nu părea să fie familiar nici pentru mine, nici pentru Luke. Trebuie să o luați în serios. Pentru că, dacă ceva nu merge bine, vor aduce în sala de judecată un expert în limbajul corporal. Vă jur pe ce-am mai sfânt!

Liniște. Ideea unei săli de judecată ne-a otrăvit gândurile. Consecințele care ar fi urmat. Închisoarea. Banii duși. Viitorul făcut praf.

— Bine, am spus.

— Luke, treci pe bancheta din spate cu ea!

L-am urmărit pe Luke dând ocol mașinii, cu costumul negru puțin prea scurt la brațe și picioare, dar care

îi scotea în evidență silueta în toate punctele cheie. Umerii largi și filiformi, talia de alergător, picioarele lungi pe care le-a întins sub scaunul din față. Mirosea a lemn proaspăt și a ierburi, probabil colonia lui Frankie.

Măcar toată lumea ar fi înțeles de ce fusesem atrasă de el.

— Și, de fapt, la ce ar trebui să ne gândim? a întrebat Luke.

— La orice vă vine în minte, a răspuns Frankie.

— Cum ar fi?

Era cât pe ce să spun „sex" ca pe-o glumă și nu prea, dar m-am hotărât să n-o fac. Adică, dacă tot eram împreună pe bancheta din spate... Era oarecum amuzant, însă nu era momentul. Mi-am pocnit încheieturile degetelor și am încercat să mă concentrez.

— În regulă, a reluat Frankie. Uitați-vă unul în ochii celuilalt! Nu vă întrerupeți! Nu râdeți!

Am râs imediat. Dar apoi am inspirat adânc. *Fă-o pentru Frankie! Fă-o pentru mama! Fă-o pentru album!*

— Unu, doi...

Frankie a început să numere secundele cu voce tare, dar apoi a tăcut. Trei, patru, cinci...

M-am uitat la Luke. Mi-am amintit de ochii aceia de când ne întâlnirăm săptămâna trecută, înainte de-a deveni măgar. Albaștri și gri, cu genele lungi sub sprâncenele delicate. Avea cearcăne mov-deschis sub ei.

Îi puteam mirosi respirația, pastă de dinți cu mentă și o urmă de altceva, nu neplăcut, doar cald. Plămâni, terminații nervoase și oase – asta era tot ce reprezenta Luke. La fel ca mine, la fel ca oricine altcineva.

Îmi spusese că aleargă zece kilometri pe zi. Trebuie să-i fi plăcut să se forțeze. Totuși, părea să fi învățat

că *trupul omului* trebuie să urmeze *gândurile omului*, că trebuie să fie puternic și să nu arate niciodată altceva. Nu-l invidiam pentru asta.

Cu coada ochiului, i-am văzut mâinile, palmele mari, degetele groase și netede, așezate pe coapsele lui. Din când în când, se încordau.

Își făcuse ceva la corp, ceva pe care încerca să-l desfacă, puteam să simt asta din ținuta lui și pentru că acum eram atât de aproape de el.

Crede-mă, le-am spus în tăcere ochilor lui triști, *că pot să te înțeleg!*

Luke

DOUĂZECI ŞI PATRU, DOUĂZECI ŞI CINCI, DOUĂZECI şi şase...

După ce mi-a trecut de câteva ori prin cap „treaba asta e o tâmpenie", am băgat de seamă un pistrui sub ochiul stâng al lui Cassie şi că vreo câteva fire de păr din sprâncenele ei pline şi întunecate erau mai deschise la vârfuri.

Pistruiul era o insulă minusculă pe pielea altfel neîntinată a obrazului ei.

Era ciudat că probabil ar fi putut să treacă un an întreg de când o cunoscusem, de când ne „căsătoriserăm", fără să-l văd.

Am privit-o cum clipeşte şi se ţine tare, şi, la naiba, Frankie avea dreptate, poate că şi eu căpătasem un pic mai multă încredere în capacitatea ei să ţină pasul cu întreaga situaţie. Nu atât capacitatea, presupun, cât dorinţa de-a se agăţa de ea. Mă gândeam mai devreme că e frumoasă şi că se foloseşte cu uşurinţă şi cu succes de fiecare oportunitate.

Aşa era, dar din felul în care mă privea acum, cu pleoapele aproape tremurând din cauza efortului de-a rămâne concentrată, îmi dădeam seama că ea nu lăsase ca ăsta să fie doar un lucru peste care să treacă aşa, cu mare

ușurință. Dacă înfățișarea ei ar fi fost modul în care s-ar fi definit pe ea însăși, probabil că n-ar fi fost aici, la ușa din spate. Ar fi fost la ușa din față, cu orice persoană dorea.

Privind-o însă, orice altă viață posibilă mi s-a șters complet din minte. Era *aici*, lucru pe care nu-l putea tăgădui nimeni.

Cassie

— TIMPUL A EXPIRAT! A SPUS FRANKIE, IAR TOATE SUNETELE străzii și ale lumii s-au prăbușit înapoi peste noi.

Vraja fusese ruptă.

Luke și-a dres vocea și și-a luat geanta de armată.

— Hai s-o facem!

Pașii noștri au răsunat pe holuri împreună cu toți ceilalți pași ai oamenilor ocupați cu lucruri oficiale peste tot – autorizații, procese, licențe. M-am ascuns în baia plină de miros de clor și mi-am scos glucometrul. Cine știe cât de curând urma să-mi pot verifica iar sângele? Habar n-aveam cât poate dura o căsătorie la primărie. Aveam în cap o viziune ciudată – ceva cam ca la Ellis Island, cu cozi kilometrice alcătuite din femei care arătau ca niște poze vechi cu *abuela*, cu fuste largi și părul ondulat, braț la braț cu supraviețuitori ai Zilei Z în uniformă.

Când am ieșit, m-am oprit să-i privesc pe Frankie și Luke stând de vorbă în șoaptă. Am tras adânc aer în piept și m-am îndreptat spre ei. Biroul secretariatului districtului Travis se afla la etajul al doilea. Împărțeam liftul cu o femeie și un bărbat cam de vârsta noastră, îmbrăcați în haine de ceremonie. Se țineau în brațe. Femeia avea în mână un buchet de margarete. Oh, Doamne! Oamenii

ăştia *chiar* se căsătoreau. Eu şi Luke stăteam în picioare, cu umerii abia atingându-se, în timp ce Frankie fredona în surdină versiunea Muzak a piesei „Goodbye Yellow Brick Road". Ce falşi mai eram!

Când uşile liftului s-au deschis, femeia s-a întors spre mine.

— Şi voi vă duceţi să vă căsătoriţi?

— Da! am răspuns, afişând un zâmbet larg. Cu tipul ăsta, am adăugat, dându-i o palmă pe spate lui Luke.

Rahat, rahat, rahat! Oare oamenii care se iubesc îşi dau palme pe spate?

— Eu sunt ăla, a spus Luke.

S-a auzit cum înghite în sec.

— Eu sunt tipul!

— Spuneţi-mi, i s-a adresat Frankie cuplului, arătând cu degetul în ambele direcţii după ce am ieşit pe holul cu lambriuri de lemn, unde e camera în care se ţin ceremoniile?

— V-aţi luat deja certificatul? a întrebat bărbatul.

— Corect, a spus Luke.

S-a uitat la mine, căutându-mi privirea.

— Certificatul.

— Certificatul, am repetat, uitându-mă la Luke.

La naiba!

— Nu încă. Ar trebui să o facem.

— Ce drăguţ! a rostit femeia. Voi doi păreţi atât de emoţionaţi! Agitaţia din ziua nunţii!

— Pentru că nu te poţi căsători în faţa unui ofiţer al stării civile dacă nu ai un certificat de măcar trei zile, a spus bărbatul. Eu şi Maggie am aflat-o pe pielea noastră săptămâna trecută, a adăugat el, şi s-au uitat unul la celălalt, chicotind.

— La naiba! mi-a scăpat, căci Luke urma să plece poimâine.

Chicoteala cuplului s-a transformat într-un râs emoționat, apoi a dispărut cu totul. Femeia s-a uitat la mine de parcă mi-ar fi curs sânge din ochi. Privirea ei mi s-a plimbat pe tot corpul, oprindu-se pentru scurt timp la tatuajul cu coarne de cerb, apoi la Luke.

L-am prins pe Frankie de braț. *Normalii ne-au detectat pe radarul lor. Știu că nu suntem ca ei. Abandonați, abandonați!*

— Dar nu și pentru militari, drăguță! a rostit brusc femeia, arătând spre geanta lui Luke. Ești în armată?

— Da, în serviciul activ, a răspuns Luke cu ochii la ea, ca și cum ar fi vrut ca femeia să se explice.

— De fapt, a început ea, uitându-se la logodnicul ei, cred că există o excepție pentru militarii activi privind perioada de așteptare de șaptezeci și două de ore?

— Da? am spus.

M-am simțit ușurată, dar o parte din mine își cam dorea ca totul să se termine – un obstacol clar care să ne împiedice să reușim. Până acum, părușe doar un plan nebunesc, doar pe umerii mei, ceea ce însemna că dacă nu mergea, mă descurcam și găseam eu vreo altă cale. Acum se revărsa în lumea largă, cu Luke, Frankie, funcționari și străini pe nume Maggie.

— Ei bine, atunci vă rugăm să ne scuzați! a spus Frankie, afișând cel mai fermecător zâmbet. Mulțumim pentru ajutor!

Permisul a fost partea cea mai ușoară. Spații goale pentru nume și pentru numerele de asigurare socială și o linie pentru a semna.

Cassandra Lee Salazar.

L-am urmărit pe Luke semnând *Luke Joseph Morrow.*

Frankie a făcut o poză cu noi stând la ghișeu, cu mâinile abia atingându-ne spatele unul celuilalt.

— Păi, asta e, i-am spus lui Luke, iar el a dat din cap, uitându-se o clipă la mine.

Rămăsese tăcut în tot acest timp. O mulțime de „da, doamnă" și „nu, domnule". Și-a tot verificat telefonul, frecându-și ceafa, de parcă ar fi fost dureros să fie aici.

— Nici măcar nu ai de gând să te prefaci că ești fericit? l-am întrebat.

A ridicat din umeri.

— Aici nu se uită nimeni.

Mi-am coborât vocea:

— Da, dar nu ești ușurat că aproape am terminat?

— Nu și pentru mine. Sunt în drum spre Afganistan, Cassie.

Am făcut un pas înapoi.

— E drept.

Responsabil de noi a fost un notar voluntar, un tip care fie Îl știa pe Dumnezeu personal, fie băuse trei espresso în dimineața aia. Ne domina cu înălțimea sa pe mine, Luke și Frankie, îmbrăcat într-un tricou polo portocaliu-arămiu, cu capul aproape chel și dinți de aur la vedere. Frankie și-a ridicat telefonul, filmând totul.

— Aveți vreo preferință pentru rugăciuni? ne-a întrebat.

— Poftim? a căscat gura Luke.

— Evreiești, creștine, musulmane, păgâne, le am pe toate. Am cea mai mare varietate de rugăciuni creștine. Și catolice, de asemenea.

A numărat pe degetele lui dolofane, spunându-le numele cu accentul său pronunțat, ca și cum ne-ar fi

oferit opțiuni pentru consolele de jocuri video de la Best Buy.

— Rugăciunea seninătății, Ave Maria, Crezul, rugăciunea „Domnul este păstorul meu", orice psalm – pe bune, cel din Corinteni este tare popular, cel care spune „Dragostea este răbdătoare, dragostea este bună"?

Abia așteptam să îi povestesc Norei despre tipul ăsta. Dar apoi mi-am dat seama: cum naiba aveam să-i explic toate astea Norei?

— Mai există și opțiunea fără rugăciune, fiindcă suntem într-un birou guvernamental. Mă bucur și să oficiez doar procedurile.

— Asta ar fi bine..., am început eu.

— Poate Rugăciunea seninătății? a intervenit Luke, cu vocea tremurând puțin și uitându-se la mine ca să-i dau voie. Mamei mele îi plăcea asta.

— Sigur.

Am ridicat din umeri. Lângă mine, Frankie m-a împuns cu cotul.

— Adică... sigur, scumpule!

În timp ce tipul ăla căuta o Biblie în spatele pupitrului său, mi-am amintit că Luke spusese când eram în restaurant că își pierduse mama. Nu puteam să-mi imaginez cum ar fi fost. Ba poate că da, având în vedere că eu nu avusesem niciodată tată... deși el nu fusese niciodată al meu ca să zic că îl pierdusem. O secundă, mi-am dorit să fie și mama aici. De-adevăratelea sau nu, ea voise întotdeauna să mă vadă căsătorindu-mă.

— Când vă îmbarcați în această căsnicie... Stați așa, o să vă uitați unul la altul sau o să vă țineți de mână, sau ce?

Frankie a dat din cap, încurajându-ne cu un semn din spatele telefonului său.

I-am luat mâinile lui Luke. I-am zâmbit din priviri, așa cum fac cuplurile îndrăgostite, cu o ridicare senină a buzelor, ca și cum n-aș fi fost niciodată mai sigură de ceva. Mi-a zâmbit la rândul său. M-a înspăimântat cât de ușor a fost. Ca și cum toată dragostea însemna doar să te păcălești pe tine însuți până devenea reală.

Oficiantul a făcut un mare spectacol de închidere-redeschidere a Bibliei, ca și cum ar fi luat-o cu totul de la început.

— Când vă îmbarcați în această căsnicie, Dumnezeu să vă dăruiască amândurora seninătatea să acceptați lucrurile pe care nu le puteți schimba, curajul de-a schimba lucrurile pe care le puteți schimba și înțelepciunea de-a ști să le deosebiți.

— Nu pot să nu fiu de acord cu asta, am rostit liniștită.

Luke mi-a strâns mâinile. Nu mi-am putut da seama dacă era o strângere prietenoasă sau o strângere de avertisment.

— Tu, Cassie, îl iei pe Luke drept soțul tău pe viață? Promiți să mergi alături de el pentru totdeauna și să îl iubești, să îl ajuți și să îl încurajezi în tot ceea ce face?

Am deschis gura să spun „Da", dar oficiantul a continuat:

— Promiți să îți faci timp să vorbești cu el, să îl asculți și să ai grijă de el? Îi vei împărtăși râsul și lacrimile ca soție, iubită și cea mai bună prietenă?

Mi-am ridicat bărbia, așteptând. Păreau deja cam multe sarcini pentru o singură persoană. Dacă ar apărea vreodată ceva real, cred că m-aș putea descurca cu două, în cel mai bun caz.

— Îl iei drept soțul tău legitim acum și pentru totdeauna?

Oficiantul s-a uitat la mine, așteptând.

— Da, am răspuns.

În timp ce oficiantul îi punea aceleași întrebări, l-am urmărit pe Luke ascultând, cu ochii în jos și cu genele atingându-i obrazul.

— Da, a răspuns Luke când a terminat oficiantul.

— Prin puterea cu care m-a învestit statul Texas, acum vă declar soț și soție!

Preț de-o clipă plină ne-am privit în ochi, așa cum făcusem și în Lexus, dar de data asta știam ce gândește celălalt. *La naiba!*

— Vino și sărut-o, fiule!

Oficiantul îi dădea indicații lui Luke să mă sărute, ca și cum acum aș fi fost proprietatea lui. La naiba cu asta! I-am luat fața lui Luke în mâini și i-am apropiat gura de a mea, sperând că prelua el. Un sărut de formă sau o sărutare adevărată? Cu gura deschisă?

S-a dovedit a fi undeva la mijloc. Buzele lui erau destul de moi și ascultătoare.

După o vreme, a încercat să se îndepărteze, dar părul meu se încurcase în jurul unuia dintre nasturii costumului său. Rezultatul a fost o smucitură dureroasă a capului.

— Au! am țipat. La naiba!

— Ce s-a întâmplat? s-a îngrijorat Luke, atingându-mă plin de sinceritate pentru prima dată pe azi.

— Ăsta e părul! Părul meu. E atașat de capul meu! am strigat.

— Stai nemișcată! a spus el, încercând să descurce șuvița, dar trăgând prea tare.

— Au, ai grijă! l-am certat.

— Îmi pare rău! a răbufnit.

Frankie a lăsat jos camera cu un oftat. Următorul cuplu și prietenii lor s-au adunat lângă intrarea în sala de ceremonie, cu fețele pline de farduri și expresii pline de curiozitate. I-am simțit hlizindu-se și m-am încruntat.

Acesta era un semn, eram destul de sigură. Căsătoria noastră era sortită eșecului. Fie asta, fie era timpul să-mi tai tot părul.

Luke

AM IEȘIT DIN SALA DE CEREMONII A PRIMĂRIEI, DUPĂ care am intrat în liftul mirosind a parfumurile tuturor și-apoi pe ușă, afară, pe trotuar. Vântul bătea cu putere printre clădirile din centrul orașului Austin, lovindu-mi cravata de față, iar părul lui Cassie, ce flutura în aer, îi agăța cerceii. Nimeni nu scotea un cuvânt. Trebuie să fi fost o furtună care se pregătea.

Eu și Cassie ne tot aruncam priviri, nu ostile, dar nici drăguțe, mai mult ca și cum am fi vrut să verificăm dacă celălalt mai e acolo.

Nu mă puteam opri să nu mă gândesc la copilul vecinului pe care-l cunoscusem în copilărie. Nu-mi puteam aminti numele lui – pentru că mi se părea că e întotdeauna câte un copil din vecini în jurul căruia eu și Jake ne învârteam vara, în timp ce tata era la atelier –, Mitch sau Mark sau cum va fi fost, dar el era un puști cu care trebuia să ai grijă cum vorbești. Îți lua orice cuvânt și îl purica până ajungea să pară cel mai prostesc lucru spus vreodată de cineva. Eu și Jake nu puteam spune niciodată că iubeam ceva, ca de pildă Power Rangers sau pe tatăl nostru, ori biscuiții Ritz, fără ca puștiul din vecini să scuipe un „Ah, da? Dacă vă place atât de mult, de ce nu vă căsătoriți cu el?"

Nu era așa, îi spuneam mereu eu și Jake. Noi nu iubeam biscuiții în același mod în care iubeam oamenii cu care aveam să ne căsătorim.

Și totuși, eram acolo, căsătorit, iar când a venit timpul ca de dragul căsătoriei să-i spun lui Cassie că o „iubesc", deși n-o iubeam, tot a fost o parte din mine care s-a înecat la cuvintele acelea, așteptând să fiu batjocorit pentru ele.

Și ar mai fi existat încă o altă urmă de logică de copil mic care ar fi vrut să le arate tuturor cât de frumoasă e ea în acel moment când își dădea deoparte părul rebel de pe față și să răspundă la batjocură: *Ei bine, m-am căsătorit cu ea, nenorociților. Vedeți? Am făcut-o.*

Cassie

NIMIC DIN CASA FAMILIEI FLORIEN NU AVEA NEVOIE DE curățenie, dar iată-ne aici. Mama lucra pentru Green Team, ceea ce însemna că folosea ulei de arbore de ceai și Dr. Bronner's și oțet pe mesele și toaletele directorilor de companii de la Dell și IBM care hotărâseră că odraslele lor nu ar trebui să inhaleze vapori de Lysol. Venisem aici ca să vorbesc cu mama despre Luke, dar părea să nu fie cel mai potrivit moment. Cum aveam să-i spun mamei mele că mă căsătorisem în timp ce îngenuncheam lângă un vas de toaletă?

Mi-a sunat telefonul. Din nou Toby. L-am ignorat.

Și cum i-aș putea spune amicului cu care mă cuplam că sunt căsătorită? Joac-o pe asta! Dar oare chiar trebuia să-i spun și lui Toby ceva? M-am gândit că nu. Și de ce mă suna Toby în miezul zilei? Încerca să crească partea de „futai" a ecuației „amic-de-futai" ca să includă și partide rapide de după-amiază? Încerca să crească partea de „amic" și să elimine partea de „futai"? Habar n-aveam și nici nu voiam să aflu. Aveam deja destule pe cap.

— Cassie, a spus mama. Hei! Îți pierzi mințile?

Am ridicat privirea, dându-mi seama că de câteva minute bune frecam același loc de pe chiuvetă.

— Ups!

Stătea lângă mine în bucătărie, uitându-se pe fereastra de deasupra chiuvetei înspre curtea din spate a familiei Florien. O masă din fontă și niște scaune la umbra unui frasin de Texas. Dincolo de ele, o piscină încăpătoare.

— Cum stai cu glicemia? a întrebat mama în timp ce-și punea o pereche de mănuși albastre din latex.

— Am verificat-o dimineață, cum fac în fiecare dimineață, am răspuns.

Începuse să devină o a doua natură, lucrul ăsta organizat în mijlocul haosului. Verificat glicemia. Pregătit o masă sănătoasă. Setat cronometrul telefonului – ca să mă asigur că am luat o gustare după-amiaza. Mers pe jos cel puțin treizeci de minute pe zi. Nu că mama ar fi avut încredere în mine că voi fi la înălțime.

— Ai deschis cărțile de pregătire pentru LSAT?

— Am fost ocupată.

Am luat o scamă de pe burete.

— Cu ce?

Cu căsătoria.

— Cu muzica, am răspuns.

Urmau să fie mai multe formulare de completat. Formulare de la Fisc, formulare de depunere directă, iar Luke sunase azi pentru mai multe hârtii din armată. Fusese doar nunta și gata. Nu tu făcut cu ochiul peste masă sau serviete false ori strângeri de mână secrete. Cu excepția cazului în care „călătoria în luna de miere" de la Chili's din seara asta s-ar fi dovedit un caz de identitate greșită ca în *La nord, prin nord-vest*, toată chestia asta fusese tulburător de ușoară.

Mama a luat o sticlă de Windex și s-a îndreptat spre colțul de luat mic-dejunul.

— Dacă tot ai de gând să stai acolo, măcar lustruiește tacâmurile de argint.

Am luat o furculiță din grămada de lângă chiuvetă.

— Probabil că o să cântăm din nou la Skylark.

Mama a suspinat, cățărându-se pe o bancă pentru a ajunge la ferestrele înalte.

— Când eram de vârsta ta, făceam același lucru: mergeam în baruri, cu fața boită, în alte locuri în fiecare seară, ieșeam la întâlniri, încercând să găsesc un alt tătic pentru tine. Și uite cât de bine a funcționat.

Am frecat un cuțit de unt, încordată.

— Nu e același lucru.

— Nopți în baruri. Căutând ceva ce nu e acolo.

— Ba e acolo! am strigat. Ai auzit și tu. Și e ceva ce mă pasionează.

Mama a clătinat din cap, râzând în sinea ei în timp ce făcea cercuri mici pe un geam.

— Ce vrei să spui prin pasiune?

— Să faci orice altceva în afară de lucrul ăla e ca naiba. Asta înseamnă pasiune.

A coborât de pe bancă, apoi a împins-o la stânga și s-a urcat din nou.

— Viața e un iad, Cassie. Facem tot ce putem ca să fie ușor de mânuit, iar a doua zi ne trezim și o luăm de la capăt.

— E groaznic.

— Știu. De aia nu poți să spui doar „vreau, vreau, vreau" și să speri să ți se întâmple ceva. Nu pierzi timpul urmărind. Ci ajungi într-o poziție în care nu trebuie să *urmărești* nimic.

— Dar tu nu „urmărești"? am întrebat. Vreau să spun, asta e ce-ți dorești?

Mi-am luat cârpa de lustruit de pe blat, agitând-o spre ea.

Și-a scărpinat obrazul înroșit cu dosul încheieturii mâinii și a continuat să frece.

— Vreau să-mi câștig salariul, să mă duc acasă și să stau cu picioarele în sus, să citesc cărți și să spun glume cu MiMi.

— Asta e tot? am insistat.

Dacă mama și sora ei ar fi locuit la o distanță rezonabilă una de cealaltă, ar fi fost inseparabile. Acum cumpără abonamente wireless pentru plăcerea de a discuta despre romanele lui Rosario Ferré, despre grădinile lor și despre diversele moduri în care vremea a păcălit-o pe mama.

A coborât de pe bancă.

— Mi-ar fi greu să-mi pun întrebarea asta cât timp nu voi ști că singura mea fiică are o plasă de siguranță.

În adâncul sufletului, știusem asta de la bun început. Mama nu putuse decât cel mult să se gândească să caute o altă slujbă, să se întoarcă la școală, să se mute înapoi în San Juan, atât timp cât era singura persoană care ar fi putut să mă prindă dacă aș fi dat greș. Dacă eram falită, dacă eram bolnavă, încă mă bazam pe ea. Dar nu mai era așa. Acum eu și Luke eram căsătoriți. Înșelăciune sau nu, aveam un venit suplimentar și asigurarea de sănătate. Și poate că asta era ceva ce mama avea nevoie să audă.

— Nu te speria, am spus, la fel de cuminte ca o fetiță. Dar acum s-ar putea să am una. O plasă de siguranță.

— Cum ar fi?

Am înghițit în sec și mi-am ridicat mâinile.

— M-am căsătorit.

— Ce?

M-am trezit trăgându-mă îndărăt, speriată, deși creștetul capului ei, cu părul negru și pufos, îmi ajungea doar până la bărbie. Obrajii i s-au înroșit.

— Cu cine?

Am bâiguit repede:

— Îl cheamă Luke Morrow. Este soldat în armată. Nu suntem îndrăgostiți, am făcut-o pentru beneficii.

A rămas cu gura căscată.

— Vorbești serios? De cât timp plănuiești asta?

Am tras un pic de timp, deși cu greu a făcut-o să pară mai rezonabilă.

— O săptămână.

— O săptămână.

A rămas încremenită o clipă, uitându-se la podea. Apoi a început să-și scoată mănușile de latex.

— Sunt o mie de dolari în plus pe lună și asistență medicală gratuită! Doar ai văzut factura de la spital după toate testele pentru diabet.

Tăcea în continuare. A început să-și aranjeze mânecile rulate ale poloului. Mă ardea stomacul.

— Uau, Cassie!

Mi-a oferit un zâmbet cu buzele lipite și s-a întors.

— Uau! În fiecare zi mă surprinzi.

— Îmi pare rău că nu te-am invitat! A fost ieri, niței cam în pripă.

Și-a aruncat mănușile în coșul de gunoi și-a trântit capacul, făcându-mă să tresar.

— La ce naiba te-ai gândit?

— Fac asta pentru tine, ca să nu mai trebuiască să mă ajuți.

— Ce ai putea face pentru mine este să-ți găsești o slujbă stabilă.

— E vorba de asistență medicală și de bani în plus în fiecare lună. Iar asta se întâmplă imediat, *chiar acum*. În primul rând, știi cât timp mi-a luat să obțin slujba aia de asistent juridic? Și apoi a durat trei luni pentru ca să-mi fie plătite beneficiile alea de rahat.

— Dar, Cassie, minți armata!

— Cuplurile o fac tot timpul. Avem o poveste...

A râs cu amărăciune.

— Ce-ai făcut, l-ai găsit pe stradă?

— E prietenul lui Frankie.

Mama a făcut din nou un pas spre mine, rostind printre dinții încleștați:

— Frankie *Cucciolo*?

Am dat din cap.

— George și Louise știu?

Mama încă se mai întâlnea cu părinții lui Frankie la cină, din când în când. Am fost tentată să-i spun că da. Poate că avea să fie mai blândă cu mine știind că Louise fusese de acord. Dar nu puteam să mint.

— De ce le-aș spune lui George și lui Louise?

— Mulțumesc lui Dumnezeu!

Am început să-i vorbesc așa cum îmi vorbise doctorul atunci când primisem diagnosticul. Ca atunci când dirijezi pe cineva să coboare de pe o cornișă.

— Este ceva temporar. Avem un program. Avem un cont comun. Vom divorța când se va întoarce de peste hotare.

Doar că acum mă simțeam de parcă eu eram cea care se afla pe marginea acoperișului, încercând s-o convingă pe mama că e o idee bună să sari. Nu mai reacționase niciodată în felul ăsta. Nici când îi spusesem că mă duc la facultate în California, nici când îi spusesem cât aveam de gând să iau cu împrumut, nici când îi spusesem că mă

mut înapoi cu ea, fără să contribui cu nimic altceva decât cu o amărăciune maniacă post-absolvire și o diplomă în teorie critică.

Mama s-a așezat la masa din bucătărie.

— Este o nebunie.

— Păi, la fel este și să te îneci în datorii, am replicat, ridicând din umeri. Chiar și când eram asistent juridic. Chiar și atunci când nu eram bolnavă. Nu poți să mă învinovățești că am încercat ceva diferit.

Mama a scuturat din cap, inspirând adânc, ca și cum ar fi încercat să se curețe de ceea ce tocmai auzise.

— Nu și dacă asta te duce la închisoare.

— Nu o să mă ducă.

Am aruncat cârpa de lustruit pe masă, dându-mi seama că o răsucisem ca pe-o frânghie.

— Am nevoie doar de puțin ajutor. N-o să irosesc timpul ăsta, mamă. O să reușesc. Am nevoie doar de puțin sprijin ca să ajung acolo.

— Nu voi susține absolut deloc asta.

Și-a îngropat fața în mâini, apoi s-a uitat la mine.

— Ești nebună. Trebuie să devii realistă.

Mi-am încordat maxilarul.

— Păi, am făcut-o.

Și-a dat ochii peste cap și s-a ridicat în picioare.

— Atunci, va trebui să eșuezi de una singură.

— Nu voi eșua, am spus, înghițind în sec.

Și sperând că o credeam și eu.

— E atât de teatral! am adăugat, dar nu știam dacă mă mai putea auzi.

Deschisese ușile glisante din sticlă care duceau în curtea din spate, apoi ieșise și le închisese în urma ei. Am privit-o cum pulveriza și ștergea cu mișcări ample.

Mi-am făcut mâinile pâlnie în jurul gurii, apăsându-le de geam.

— Cum pot să-ți dovedesc că nu sunt nebună?

Mama și-a mijit ochii, iar răspunsul ei a venit înăbușit:

— Cine știe?

Am continuat s-o urmăresc cum lucrează, amintindu-mi de zilele în care își căuta un bărbat – zilele despre care tocmai vorbise. Eram mică. Mi-am amintit de mirosul de pipi de pisică din casa vecinei noastre, doamna Klein. De plâns și iar plâns până când adormeam, ca să mă trezesc în mijlocul nopții și să plâng din nou până când o doamnă Klein morocănoasă și epuizată îmi întindea o cutie de suc prăfuită și o mână de biscuiți vechi din buzunarul halatului de baie.

Mi-am amintit de ușurarea pe care o simțeam când mama era cea care mă trezea în acele dimineți. Mama cu gropițele ei și pieptul ei generos și moale și neschimbător, cu pocniturile de limbă liniștite, ca un tren care încetinește. Folosea un parfum Lancôme, dintr-o sticlă frumoasă cu litere aurite „La vie est belle". Obișnuiam să stau în camera ei, urmărind literele cu degetul.

Mama a bătut în geam. *Privește!* a spus ea pe mutește, arătând spre gardul înalt de lemn care înconjura piscina familiei Florian.

În colțul îndepărtat ședea o pasăre mare cu capul verde și cu pieptul alb.

Mama a făcut ușa să gliseze pentru a lăsa să intre aerul cald și umed.

— E un cocostârc verde! a spus ea, cu vocea clară și luminoasă, dar străbătută de o umbră de furie. Singurul avantaj de a lucra pentru oameni cu piscină.

Toată această discuție despre visuri și pasiune! Nici eu nu știam cu exactitate ce vreau să spun. Era ca atunci când căutam note în pădure. Întotdeauna „nu asta, nu asta. Nu viața mamei. Nu Facultatea de Drept." Dar era de parcă n-aș fi putut să spun vreodată „da, asta e". O știusem doar pentru scurt timp, la Skylark, după ce cântasem – „asta e".

Și aveam s-o regăsesc.

Am arătat cu degetul spre cocostârc, dând un ghiont în umărul mamei.

— Poate că e un semn bun.

— Nu fi proastă! Cass, a spus, ștergându-și fruntea cu mâna înmănușată în cauciuc albastru în timp ce se uita la ea. E doar o pasăre.

Luke

— CHILI'S. CÂHI A SPUS CASSIE ÎN TIMP CE NE APROpiam de ușa decorativă flancată de cactuși. Suntem într-una dintre capitalele culinare ale Statelor Unite, a continuat ea. De ce au ales prietenii tăi Chili's?

— Nu sunt gurmanzi, Cassie. Sunt doar flămânzi.

După ce Cassie mă luase cu Subarul ei, toată călătoria cu mașina prin suburbia Austinului fusese doar un șir de critici. Sau „doar niște întrebări pe care le am", potrivit lui Cassie. „De ce nu mi-ai spus că trebuia să ne îmbrăcăm frumos?" „Toate soțiile din armată vor arăta ca Jackie Kennedy, nu-i așa?" „Voi credeți că dronele cu bombă or să vă ia slujbele sau sunteți pentru dronele cu bombe?" „Trebuie să fac și eu salutul?" Încercasem să-i răspund cât de bine puteam, în timp ce supărarea mă apăsa pe piept. Nu îmi dădusem seama că a-mi băga în pantaloni cămașa cu un singur nasture însemna să „te îmbraci bine", îi spusesem, iar eu nu știam nimic despre bombe cu dronă, căci eram infanterist, și nu, pentru numele lui Dumnezeu, te rog să nu faci salutul! O liniștisem că doar o să intrăm și o să și ieșim de acolo, apoi aveam să-i urmăm până la hotelul de lângă aeroport pe care Frankie îl rezervase pentru noi și alte câteva cupluri, apoi am fi terminat.

Înăuntru, Chili's era plin, zgomotos, afumat de la *fajitas*. Ne-a primit o adolescentă, cu niște căști prea mari pe cap, care ne-a salutat și a ridicat un deget – *o secundă*. Am dat din cap.

— Spun și eu așa. Cassie s-a aplecat lângă mine și a murmurat: Ce zici de grătar?

Am strănutat drept răspuns.

— Ți se face rău?

— Nu, mă mănâncă nasul de la parfumul tău.

Mașina ei mirosea ca și cum cineva ar fi aprins un chibrit pe un câmp de ierburi. Nu era neplăcut, ci doar *înțepător*.

— Eu nu mă dau cu parfum. Îți amintești? Ți-am spus asta la restaurant.

Sincer, nu-mi aminteam. Probabil că fusesem prea ocupat să fiu supărat din cauza tuturor lucrurilor pe care le uitase ea.

— Bine, atunci mă mănâncă nasul de la mirosul mașinii tale.

— Ești alergic la mirosul meu?

— Nu!

Cassie a început să râdă.

— Îmi pare rău! a spus ea, dar fața pe care tocmai ai făcut-o...

Mi-am dat seama că maxilarul îmi era aproape legat cu sârmă. Am incercat să-l relaxez, inspirând adânc și aproape șoptind:

— Poți să te descurci cu asta?

— Să mă descurc cu ce?

— E ultima impresie pe care o vor avea oamenii din compania mea despre tine și mine ca persoane. Este, cumva, momentul nostru de *militărie*. Pentru o căsătorie de *militar*. Așadar...

— Așadar?

Mergeam pe muchie de cuțit și o enervam. Un teritoriu familiar.

— Așadar. Știi tu.

— Ce?

— Doar nu le pune întrebări despre bombe cu drone.

— Amice! Cassie și-a ridicat relaxată degetul mare în sus. Am mai avut în relații. Spate drept, zâmbet larg, râzi la glumele tuturor. Sunt o profesionistă.

— Și pretinzi că mă placi, am adăugat, simțind că mi se întoarce stomacul pe dos, căci mai auzisem cupluri spunându-și asta unul altuia, dar de obicei glumeau.

— Ah, da! a spus Cassie.

A tăcut, rozându-și unghia de la degetul mare în timp ce se uita absent la unul dintre acele postere de prost gust, alb-negru, cu Marilyn Monroe de lângă recepție. Confruntarea cu realitatea se apropia. I-am simțit emoția.

I-am dat un ghiont în umăr.

— Prefă-te că sunt muzicianul ăla sexy! Bon Iver.

Și-a mijit ochii către mine.

— Nu prea arăți ca el...

— Father Jack Misty, am încercat iar.

— E Father John.

— Father John Misty. Îmbrăcat ca David Bowie. Ținând în mână o chitară[1].

— Acum ești doar un lingușitor, a spus ea, însă a zâmbit.

Am urmat-o pe fata de la recepție în partea din spate a restaurantului, unde se afla o cameră mare în spatele unor uși franțuzești. Am auzit o explozie de râsete, iar

[1] În original *key-tar*, joc de cuvinte intraductibil: *key* = cheie (muzicală) + *tar* = opiu (argotic). *Key-tar* sună foarte apropiat de *guitar* = chitară (n. tr.).

Armando a apărut în fața noastră, cu câteva kilograme în plus pe el de când se terminase tabăra de instrucție, Gomez, cu buzele rujate, iar Clark, cu o barbă roșie pe care va trebui s-o radă înainte de-a fi trimiși departe de-aici. Apoi, mai erau Hill, un caporal pe care abia îl cunoșteam, și soția lui. Și Frankie și Elena, dați cu gel și apretați, arătând de parcă ar fi fost pe cale să semneze un contract de închiriere în vreo reclamă pentru apartamente scumpe. Pe toată masa erau înșirate halbe goale de bere. Am intrat tocmai pe ritmul unei explozii de râs.

— Nimeni nu i-a spus că s-au terminat exercițiile! povestea Armando, arătând cu degetul spre Frankie, sufocându-se de-atâta râs.

Clark ne-a observat și s-a ridicat în picioare, punându-mi o mână grea pe umăr.

— Morrow! Și ea cine e?

În cameră s-a făcut liniște.

— Bună ziua tuturor! am spus eu.

— Eu sunt Cassie, soția lui Luke, a adăugat Cassie de lângă mine.

— *Soția* lui Luke? a întrebat Gomez, cu ochii mari de surpriză.

Cassie și-a înfășurat brațul în jurul taliei mele. La partea asta nu mă gândisem. Eram gata să mănânc batoane de mozzarella, să-mi pun brațul pe spatele scaunului lui Cassie, să arăt cu degetul mare spre ea și să mă refer la ea ca fiind „asta", așa cum îi văzusem făcând pe frații prietenilor mei. Nu eram însă pregătit pentru șocul lor. Nici pentru posibilitatea ca șocul să se transforme în neîncredere. *O s-o dai în bară. Și chiar dacă o s-o dai în bară, nimănui nu-i va păsa. Niciunul dintre oamenii ăștia nu te cunosc. Nu le pasă de tine. Te vor denunța.* O doză de

Ochii ei îi înghițiseră locurile pe loc. Am *alungat* *degrabă* gândurile astea.

— Când v-ați căsătorit?! a exclamat *Gomez*.

Mi s-au umflat venele. Cassie s-a uitat la *mine cu ochi* mirați, strângându-mă de talie. *Acum!* Am înghițit în sec și am răspuns:

— Acum câteva zile.

— A fost dragoste la prima vedere, a adăugat *Cassie* cu un râs luminos, însă vocea nu *părea* să fie *a ei*.

— Ce minunat! a spus *Gomez*.

Ochii lui Armando s-au plimbat pe tot corpul lui Cassie și a ridicat din umeri, aprobator. I-am *aruncat* o *privire* de avertisment.

Am condus-o pe Cassie departe de Armando, la capătul opus al mesei. Când ne-am așezat, Cassie s-a aplecat spre mine, cu respirația șuierându-mi în ureche.

— Adu-ți aminte planul!

Corect. Planul. Ori de câte ori cineva părea sa fie sceptic, noi trebuia să ne arătăm foarte îndrăgostiți.

— Nu putem să ne înfierbântăm chiar acum, imediat, i-am șoptit drept răspuns. Ar fi ciudat.

Cassie s-a aplecat mai aproape, frecându-și mâna de coapsa mea.

— Știi ce alteeva va fi ciudat? Închisoarea.

Sângele înfierbântat mi s-a scurs din cap spre un loc unde nu trebuia să ajungă, nu acum.

— Bine, am zis, asigurându-mă că îi iau mâna și o pun pe masă, unde toată lumea putea s-o vadă.

Chelnerul nostru, un tip tânăr și slăbuț, cu piercinguri în urechi, a strigat peste zgomot:

— Ce pot să vă aduc de băut?

— Apă e bine! am strigat eu.

— Și pentru mine la fel, a adăugat Cassie.

— Serios?

Hill, caporalul, se uita la noi, cu sprâncenele blonde ridicate a mirare.

— Apă, soldat?

— Haide, Morrow! a spus Armando, ridicându-și berea. Ultima noapte de libertate!

Mi-ar prinde bine un tras pe nas, m-am gândit din nou. Același gând, rotindu-se ca un disc de pick-up. M-am scuturat și m-am uitat la Cassie, ca pentru aprobare.

— O să te trezești devreme, iubitule, a spus Cassie, strălucitoare, nefirească.

— Cu toții o să ne trezim dimineață devreme, scumpo, a adăugat caporalul Hill. Haideți!

Am văzut cum Cassie își strânge buzele.

— E bine așa, domnule, mulțumesc! am spus, încercând să arăt că vorbesc serios.

Soțul lui Gomez a dărâmat un pahar, iar atenția lui Hill s-a îndreptat în altă parte.

După o rundă, nu m-am putut abține să nu mă gândesc. Eram doar doi oameni din unsprezece. Nu avea cum să le pese de noi prea mult timp. Alături de mine, Cassie o asculta pe soția lui Clark povestindu-i despre luna de miere. Cassie a uguit și s-a arătat îngrozită de o descriere a perdelelor de țânțari. Își balansa piciorul sub masă.

În timp ce restul grupului a mai comandat un rând, eu am vrut să verific ceva.

— De ce ai vocea aia?

— Ce voce?

M-am uitat la ea în stilul „știi la ce mă refer".

— Mi s-a părut drăguță și... ca de soție.

Aproape că mi-am scuipat apa, râzând.

A ridicat din umeri, părând panicată.

— Ce? Nu știu.

— E drăguț.

Și-a dat ochii peste cap.

— Nici măcar să nu te gândești!

— Nu... Vreau să spun, drăguț ca sunetul unei cutii muzicale într-un film de groază.

— Scârbos!

Dintr-odată, numele meu a răsunat din celălalt capăt al mesei. *Rahat!* Altă rundă. Cassie și-a îndreptat spatele.

— Iar aici îl avem pe Morrow, regele romanelor de dragoste.

Armando gesticula spre mine, clătinând din cap.

— Cassie, a continuat el, în timp ce ea se încorda lângă mine.

— Cassie, nu-i așa?

— Da, a răspuns ea cu glas tăios.

— Cum naiba, a continuat Armando lungind cuvintele, cum naiba ați ajuns voi de la a vă certa asupra fundului de bețiv al lui Davies la o capelă de nuntă?

Toate celelalte conversații de la masă s-au stins. Cassie și-a dres vocea. Am simțit ochii lui Frankie arzându-mi obrazul, îndemnându-ne să mergem mai departe. Povestea. Era timpul pentru poveste. Povestea avea să aranjeze totul mai bine. Vorbiserăm despre asta. Ceva despre o plimbare pe malul râului.

— Am dus-o la o plimbare pe malul râului, am spus.

— El a venit..., a început Cassie, iar Armando a scos un chiot, întrerupând-o. *S-a întors*, a continuat Cassie, încercând să-și păstreze tonul deschis. Ca să mă invite în oraș.

— Exact, am completat eu, aproape ca și cum tocmai mi-aș fi amintit răspunsul la o întrebare a unui joc de societate.

— Și, și..., s-a poticnit Cassie.

Simțeam că se străduiește prea mult să preia emoția pe care eu o pierdusem. Și-a dus mâna la piept, pentru a sublinia, ca la o telenovelă.

— Și, din moment ce pleca atât de curând, am vrut să ne asigurăm că ne vom avea unul pe celălalt când se va întoarce. Eu sunt stânca lui.

Nu discutaserăm nimic despre pietre.

— Ea e stânca mea, am repetat, încercând să o fac să sune ca și cum nu era o întrebare.

Nici măcar nu puteam să mă uit la Cassie, dar trebuia s-o fac. *Planul.* Vârful limbii i-a atins buzele, așteptând. Știam ce am de făcut. Am rezistat unui râs agitat. M-am aplecat, gura mea deschisă aterizând peste-a ei, rămasă închisă. Nu a fost chiar un sărut, cât mai degrabă ceva *umed* și fără țintă. Făcusem o treabă mult mai bună la primărie.

— Ou-u-u-u-u! Mai ușor! a zis Armando. Nu, așteaptă, doar mă uit!

Clark și-a dres vocea.

— Tot e amuzant, chiar și-așa.

— Ce? am auzit-o pe Gomez întrebând în timp ce ne dezlipeam buzele.

— Că aproape v-ați luat de gât într-o seară și v-ați cerut în căsătorie în următoarea.

Expresia lui Clark era neîncrezătoare. *La naiba!*

— Asta înseamnă că există multă pasiune, nu? am adăugat eu.

— Sigur.

Clark a ridicat din umeri.

— Orice merge.

Cassie și-a pus mâna peste a mea. M-am aplecat din nou aproape de fața ei, lipindu-mi buzele de obrazul său. Am simțit cum i se încleștează maxilarul. Mai că stricasem toată povestea. Mi-am imaginat că Frankie se străduia din răsputeri ca să nu ne dea un șut pe sub masă.

A venit mâncarea. Am repetat povestea. Ne-am sărutat din nou, dar mai bine.

Elena a rămas în picioare cu paharul ei de vin alb, iar toată atenția s-a îndreptat spre ea. Eu și Cassie am răsuflat amândoi ușurați. Aproape se terminase. Aproape reușiserăm să trecem peste.

— Vreau să vă spun ceva foarte repede! a strigat Elena.

— Of, Doamne! a bombănit Gomez, dându-și ochii peste cap către soțul ei. Încep toasturile.

— Doar foarte scurt, a cerut Elena emoționată, zâmbind grupului. Eu doar voiam să spun că tuturor nevestelor și prietenelor voastre...

— Și soților, a completat Gomez, punându-și mâna pe după gâtul soțului ei.

— Și soților, bineînțeles. Tuturor ne va fi foarte dor de voi. O să așteptăm în fiecare seară să veniți acasă, în siguranță. Iar până atunci, vă susținem sută la sută. Sperăm că veți reuși ceea ce v-ați propus, adică să ne țineți țara în siguranță. Dumnezeu să binecuvânteze America!

— Dumnezeu să binecuvânteze America! a repetat grupul, ridicându-și paharele, apoi au aplaudat, ciocnind paharele peste masă, mândri de ei, în timp ce eu aplaudam odată cu ei.

— *Hooah!*[1] a strigat Armando.

— *Hooah!* am repetat cu toții.

Cassie s-a uitat la mine, cu o sclipire în ochi. I-am răspuns cu o privire de oțel. Era pe punctul de a face o glumă. Am clătinat din cap.

Hill s-a ridicat în picioare și a început un cântec în cadență.

— Culorile armatei, culorile sunt albastre...

— Să arătăm lumii dreptățile noastre, am cântat noi.

— Culorile armatei, culorile sunt de un alb de nea...

Frankie mi-a zâmbit în timp ce cântam împreună.

— Să arătăm lumii că vom lupta.

Pentru fiecare privire piezișă pe care Cassie mi-o arunca, cântam mai tare. Am simțit cum îmi crește inima. Cântam cântecul ăsta în tabăra de instrucție, pe pista de alergare, în fiecare dimineață. Cântându-l, descopeream sentimentul pe care îl puteam căpăta din împliniri și visare.

Când s-a terminat cântecul, Hill a ridicat paharul, mârâind:

— Pentru bombardarea unor arabi nenorociți!

— Hooah!

Toată lumea a aplaudat și a băut.

— Sfinte Sisoe! a spus Cassie, de data asta cu vocea ei obișnuită.

Am încercat să-i surprind privirea. Poate că nu-și dăduse seama că-i scăpase.

— Vorbiți serios?

---

[1] *Hooah* este un strigăt de luptă folosit de soldații din Armata SUA, aviatorii din Forțele Aeriene ale SUA și Paznicii din Forțele Spațiale ale SUA (n. tr.).

Feţele membrilor companiei mele s-au întors spre mine, tăcute. Mi se uscase gura.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

— E aiurea, a rostit ea mai tare.

Hill s-a aşezat din nou la locul lui din capul mesei, aplecându-se pe spate.

— A-ău! Poliţia „Corectitudinii politice".

— Încerc doar să diger faptul că sărbătoriţi faptul că ucideţi. Întotdeauna faceţi asta?

Acum se uita la mine.

— Ăăă...

— Şi unde sunt aplauzele pentru construirea de drumuri şi şcoli?

Era dezgustată. Îşi bătea joc de mine.

— Ca să nu mai vorbim de cât de fenomenal de rasist este.

Acum îmi ardea faţa.

Hill şi-a trecut braţul peste scaunul soţiei sale, cu un zâmbet conspirativ care-i creştea pe chip în timp ce se uita la mine şi ofta. *Femeile, nu-i aşa?*

— Hai să nu intrăm în asta! am spus, implorând-o din priviri.

Aproape am terminat. Şi-a ferit ochii şi mi-a dat mâna la o parte.

— Hei, scumpo! a spus Hill, prefăcându-se că vorbeşte cu blândeţe.

Ea şi-a înclinat capul.

— Numele meu e Cassie, a replicat ea. Ce doreşti?

— S-ar putea să nu ştii, dar asta e meseria noastră. E o pastilă greu de înghiţit, dar trebuie s-o faci.

A făcut un gest către soţia lui, care se uita fix la masă, cu berea încă în mână.

— Nu e ușor să fii soție de militar. Întreab-o pe Jessica.

— Nu sunt o nenorocită de „soție de militar", a continuat Cassie sarcastică, dar s-a oprit la jumătatea cuvântului și a strâns din buze.

Am simțit un gol în stomac. Singurul lucru pe care încercam să-l dovedim. Singurul motiv pentru care ne aflam aici, în primul și-n primul rând, ea îl făcuse praf. Adevărul.

— Cassie, am spus.

Am făcut un gest către Cassie, tulburat, și către Hill.

— Caporal, sigur n-a vrut să spună asta...

Singurele sunete erau cele ale tacâmurilor pe farfurii, bubuitul Topului 40 în difuzoare și cineva, probabil soțul lui Gomez, spunând:

— Aoleu!

Mai încolo, la masă, Frankie rămăsese încremenit, cu ochii la Cassie. Cu toate astea nu era indignat, nici jignit, nici surprins. Părea doar trist. Plin de regret.

Cassie s-a ridicat în picioare, a ocolit scaunul și și-a împăturit șervetul în mijlocul farfuriei. Am rămas alături de ea, cu pumnii strânși. A urmat o pauză – eram toți încordați. Cassie a deschis gura, după care a închis-o cu un zâmbet senin și a ieșit.

— Scuzați-ne! am spus, înghițind în sec.

Mi-am impus s-o urmez, deși mi-aș fi dorit doar să-mi dau ochii peste cap și s-o urmăresc cum pleacă. Când am închis ușa, am auzit pălăvrăgeala prietenilor mei crescând din nou în spatele nostru, știind că orice spuneau era plin de ușurare că plecaserăm.

Cassie

AM CONDUS PÂNĂ LA UN MOTEL, ÎNCĂ FIERBÂND, DEȘI Luke, care se uita pe geamul pasagerului la dealerii de mașini și benzinăriile care defilau pe lângă el, nu părea să observe. „Poliția «Corectitudinii politice»." În fine, puteau să-i spună cum voiau.

Și apoi o dădusem în bară cu acoperirea noastră. Meritase? Depinde de partea cui vorbeai. Oare să fii în preajma unei grămezi de copii xenofobi și supradimensionați merita cei o mie de dolari pe lună? Oare merita să renunți la asigurarea de sănătate doar ca să scuturi o grămadă de copii xenofobi, supradimensionați? În orice caz, mama avusese dreptate. Fusese o nebunie. *Și slavă Domnului că aproape terminaserăm!*

— Deci intri sau vrei să renunți oficial la chestia asta? a întrebat Luke când am ajuns în parcare.

În loc să răspund, am parcat și l-am urmat afară din mașină. El urca deja în fugă pe scările motelului.

— E 201! mi-a strigat.

Am urcat scârțâind scările de metal exterioare până la balconul de la nivelul doi.

Camera era un plămân de fumător, cu un covor de culoarea lichenilor și pereții presărați cu acuarele neclare de Thomas Kinkade.

Luke s-a așezat pe pat, dezlegându-și șireturile de la bocanci.

Patul. Patul, la singular. Nu era nimic în înțelegerea noastră cum că ar trebui să împărțim o pilotă.

— De ce naiba ai luat un pat matrimonial? am întrebat.

Și-a descheiat cămașa și am simțit cum corpul mi se încinge de jenă și de-o împunsătură ciudată, de poftă, pe care o detestam.

— Frankie a spus că doar atât aveau disponibil, a mormăit el.

— Oh, sunt sigură.

Mi-am dat jos inelul de la Walmart și l-am aruncat pe masă, lângă un telefon din 1992, putând în sfârșit să-mi simt degetul.

Și-a aruncat bocancii.

— Da, eu sunt cel care a făcut totul greșit. Dă vina pe mine!

Mi-am dat jos tenișii și șosetele, apoi am stins lampa și m-am băgat sub așternuturi. El s-a strecurat lângă mine. Era ciudat să-i simt greutatea sau răsuflarea pe ceafă.

După o clipă, Luke a spus:

— Totul mergea bine până când ți-a trebuit să fii un... nenorocit de războinic al justiției sociale.

— Nu sunt un războinic al justiției sociale.

Mi-am dat jos blugii cu piciorul, încercând să țin pilota la locul ei.

— Sunt un om sănătos la cap care s-a speriat să fie în preajma unor... scandări violente.

N-a spus nimic. Simțeam că își formulează o opinie.

— Nu ești singurul implicat în asta, să știi.

S-a ridicat în spatele meu, sprijinindu-se pe braț.

— Cassie, nu-i același lucru.

— Cum adică nu-i același?

Tăcere. Palmele mi s-au umezit de la transpirație, iar inima îmi bătea cu putere.

— Spune-mi exact în ce fel este diferit! Dacă suntem prinși, amândoi avem probleme.

A înghițit în sec.

— Tu vei fi în siguranță acasă.

M-am întors cu fața la el.

— N-aș numi diabetul a fi în siguranță. Și ăsta nu e un răspuns.

S-a așezat în capul oaselor, cu pieptul gol.

— Pot să am parte de ceva respect din partea ta?

M-am ridicat lângă el. Ochii lui s-au dus spre picioarele mele goale. Nu mi-a păsat.

— Vorbești despre uciderea „nenorociților de arabi"? Cred că noi doi avem o definiție diferită a respectului.

— Nu eu am spus lucrurile astea, a rostit încet, subliniind fiecare silabă, apropiindu-și fața de-a mea.

L-am imitat.

— Dar ai lăsat să se întâmple.

— Există o anume cultură, Cassie. Eu sunt cel care pleacă în străinătate cu acești oameni. Apoi a mormăit: Iar tu rămâi acasă și culegi beneficiile. Așa că ar fi drăguț să-mi mulțumești.

Bine. Ajunge! I-am luat fața în mâini:

— Oh, Luke, mulțumesc, omule!

— Oprește-te!

Mi-a îndepărtat mâinile, iar eu mi-am lipit palmele într-o falsă rugăciune.

— *Pentru tot ceea ce faci pentru toată lumea! Mulțumesc foarte mult!*

Tăcea. Pielea pieptului și abdomenului său strălucea de la neoanele motelului. Mi-am dat seama că atunci când era nemișcat – ca și ieri, ca acum –, îl vedeam suficient de bine ca să-i pot admira frumusețea. Cât de ușor era să uiți totul în jocul de întuneric și lumină din ochii lui, urmărind linia nasului care cădea drept spre centrul buzelor triste. Mult mai simplu decât lucrurile pentru care ne tot certam, decât să ne tot amintim că eram blocați în asta, indiferent ce se întâmpla și cine câștiga lupta.

Înainte ca toate cuvintele noastre să se grăbească să se-ntoarcă, l-am sărutat puternic pe gură. Mă așteptam să mă respingă.

Dar n-a făcut-o. Un curent a plecat de pe buzele mele să se răspândească în altă parte, poposindu-mi pe piele. Când m-am oprit, am văzut cel mai rar zâmbet. Nu semăna cu nicio altă expresie pe care-o văzusem vreodată la Luke.

— Ce naiba a fost asta?

M-am uitat din nou la buzele lui.

— Nu știu.

De data asta, m-a sărutat.

În timp ce gurile noastre erau încă lipite, l-am împins până când s-a întins, deschizându-mi gura pentru el și punându-mi mâna pe abdomenul lui.

M-a apucat de picior și m-a tras până am ajuns deasupra lui. Pielea îi mirosea a casa lui Frankie, a săpun scump, a pivnița rece și întunecată unde-și spălau rufele.

M-a prins bine și eu l-am lăsat, dar când mâinile lui au început să mi se miște pe coaste și pe șolduri, i le-am desprins și le-am apăsat deasupra capului său. Ne-am

încrucișat din nou privirile. Mușchii i s-au încordat sub greutatea mea. Între picioare, simțeam cum i se întărea carnea abdomenului. Ar fi putut să mă întoarcă precum o clătită dacă ar fi vrut.

Dar nu s-a mișcat.

— Îți place, nu-i așa? m-am auzit spunând.

Și-a ridicat sprâncenele.

— Și ție, nu?

I-am dat drumul la mâini. Limba lui a întâlnit-o pe-a mea. Am simțit gustul apei de la robinet și gust de sare, i-am simțit brațele solide, mi-am mutat mâinile pe pieptul lui, apoi în jos, pe burtă. În timp ce ne sărutam, linia pe care degetele lui o desena pe coapsele mele a ajuns până la marginea bikinilor mei. Mi-am încolăcit degetul în jurul elasticului și i-am simțit degetele urmându-le pe-ale mele.

M-am tras înapoi centimetru cu centimetru până am văzut amândoi butonul de alamă de la blugii lui Levi's, apoi fermoarul.

Mâna lui dreaptă a desenat un traseu lent pe cămașa mea, până la sânul stâng, scotocind pe sub țesătura sutienului, mângâindu-mi sfârcul cu degetele mari și aspre.

— La naiba! a rostit unul dintre noi.

S-a apucat să-și descheie cămașa, în timp ce eu trăgeam de betelia pantalonilor lui. Când am ridicat privirea, l-am găsit pe Luke așezat, trăgându-mă înspre poala lui, cu gura peste-a mea, incapabil să mai aștepte. Și-a lipit spatele de căpătâiul patului, iar eu mi-am ridicat șoldurile ca să mă întâlnesc cu ale lui și, deși amândoi știam ce urma să se întâmple, privirile ni s-au întâlnit, uimite.

Luke

M-AM TREZIT FĂRĂ MOTIV, CEEA CE A FOST MAI ȘOCANT decât să mă trezesc din pricina vreunui zgomot. Creierul mi-a pornit brusc, ca un frigider vechi care se trezește la viață în toiul nopții. Brațele mele erau în jurul lui Cassie, părul ei negru și des era împrăștiat pe pieptul meu, sub bărbie, iar mâna ei se odihnea pe burta mea. Orele de după ce plecaserăm de la Chili's șerpuiau peste tavanul întunecat; liniștea apăsătoare din mașină, eu pierzându-mi cumpătul și apoi în pat, ochii ei în ai mei în timp ce îmi ridica mâinile deasupra capului peste pilota aspră de la motel.

O vedeam deasupra mea, desfăcându-și sutienul.

Mă uitam la tatuajul ei cu coarne de cerb, o prindeam de spate, de sub talie.

Gura mea pe scobitura gâtului ei, gustând-o, sprijinind-o pe blatul din baie, în timp ce găseam locul dintre picioarele ei.

Pentru o clipă, m-am simțit liniștit în vreme ce rememoram totul. Apoi elefantul anxietății mi s-a așezat pe piept. Neîncetat, sunetul a nimic – și totul pulsa. Inima și craniul în sincron, prea greu să aud sau să gândesc ceva, ace în globii oculari, limba, un obiect amar, străin.

Cât să fi fost ceasul?

Am sărit din pat, adunând haine de pe jos, pe care le-am aruncat când mi-am dat seama că nu erau ale mele. Mi-am găsit blugii Levi's, apoi telefonul, închis.

Ceasul motelului arăta ora 6.00. N-aveam încredere în el. Dacă era blocat la ora 6.00? Trebuia să fiu la aeroport, gata de plecare, la ora 8.00.

Cassie s-a mișcat și ea.

— Unde ți-e telefonul? am șuierat, înhățându-i geaca și geanta.

— Geanta, a murmurat ea cu voce răgușită.

Am scormonit printre brichete, tampoane, ziare, pixuri. L-am găsit: 6.01. În regulă! Puteam ajunge acolo dacă plecam acum. Am căutat pe Google *taxi austin* cu mâinile tremurând. Dormiserăm exact trei ore.

— Ce faci? a întrebat ea, căscând.

— Chem un taxi. Ar fi trebuit să plec acum o oră, am adăugat, auzind un clic și vocea ascuțită a operatorului după două apeluri.

Cassie a tras perdelele, inundând camera afumată cu soarele alb al dimineții, praful ridicându-se de pe mobila pe care ne așezaserăm aseară, înfometați unul de celălalt, uitând totul.

Aveam să ajung la limită. Dar serviciul de securitate al aeroportului m-ar fi lăsat să trec repede dacă ar fi văzut că sunt în serviciu activ. M-am dus la baie, unde m-am spălat pe mâini și pe față, dorindu-mi să-mi fac o gaură în cap și să golesc gândurile care mă năpădeau. *Ai întârziat. O să pierzi avionul. O să-ți pierzi controlul și o să folosești din nou. Femeia asta te urăște. E jenată.*

Cassie a apărut în spatele meu, complet îmbrăcată. Avea ochii încă umflați de somn, iar părul îi era încâlcit la capete.

M-a lovit o imagine cu ea desfăcându-mi pantalonii. Stomacul mi-a fost răscolit de o senzație de semi-poftă, semi-greață.

Ce făcuserăm nu era parte din înțelegerea noastră.

A cui fusese ideea? Ea se dăduse la mine sau eu mă dădusem la ea?

Nici măcar nu ne înțelegeam.

Poate că asta făceam. Încercam să ne-o tragem ca să ne placă unul de celălalt.

— Vrei să te duc la aeroport? m-a întrebat, căscând din nou.

— Nu, am spus. Mulțumesc! am adăugat.

— Nu e mare lucru, a început ea, apoi mi-a surprins privirea în oglindă, însă i-am evitat-o.

— Vreau să merg singur.

— Când ajunge taxiul?

— În douăzeci de minute.

— Pot să te duc eu...

S-a prefăcut că se uită la un ceas invizibil.

— Chiar acum.

Am lăsat să-mi scape un hohot de râs, fără să mă pot abține. Avea mult mai mult sens. Și măcar risipea două din cele o mie de gânduri care mi se învârteau prin cap. N-aveam să întârzii. Ea nu mă ura.

— Mulțumesc! Probabil că oricum e mai bine și pentru aparențe.

Am luat o înghițitură de apă de gură din sticluța mică de lângă chiuvetă.

— Deci, a spus ea în timp ce înghițeam. Noaptea trecută.

Am clătinat din cap, sperând că o să renunțe. Oricum rămâneau prea multe gânduri rele. Iar pe cele bune nu le puteam găsi oricât aș fi vrut. *Toată lumea știe că te*

prefaci. Tu nu ești unul dintre ei. Nu vei avea pe nimeni. Vei fi singur. O să mori. O să mori singur. Am ținut apa de gură înăuntru mai mult decât era nevoie. Lichidul mi-a ars gingiile. Am scuipat-o.

— Nu mă simt stânjenită, a spus ea, sprijinindu-se de cadrul ușii. Adică, doar suntem căsătoriți. Oamenii căsătoriți fac uneori asta.

— Da.

Am trecut pe lângă ea în pragul ușii, simțind încă mirosul de castravete din șamponul ei. Am alungat gândul. Am găsit un bloc de hârtie într-un sertar de noptieră și mi-am luat geanta în spate.

— Pe cuvânt! a spus ea, luându-și poșeta și aruncându-mi un zâmbet câștigător. Tăcere stânjenitoare să fie!

— Nu mă simt stânjenit. Sunt doar concentrat.

— Am înțeles, am înțeles. Adică, nu înțeleg pe deplin cum te simți, dar, da. Înțeleg.

Am închis ușa și am pornit pe scări. Cassie a alergat să lase cheia de la cameră în fanta de lângă intrare.

Ne-am urcat în Subaru.

— Poftim, am zis în timp ce ne puneam centurile de siguranță.

I-am dat bucata de hârtie de la motel pe care scrisesem numărul de telefon al lui Jacob.

— Acum ești ruda mea cea mai apropiată.

A rămas cu ochii în jos, citind.

— Știu.

A pus-o în buzunar.

— Dacă mi se întâmplă ceva, la tine vor veni.

Cassie a inspirat adânc, tremurător, ieșind cu spatele de pe locul de parcare.

— Bine. Da, are sens.

Lumina dimineții strălucea prin parbriz. Atât de multe lucruri acumulate pentru plecare, atât de multe pregătiri pentru această zi – și era aici în sfârșit. Fără cale de întoarcere. Indiferent dacă eram sau nu un laș, dacă meritam sau nu să-mi fac viața mai bună, pentru mine era deja decis. Fie că aveam să trec prin următoarele nouă luni, fie că nu. Începând de azi.

La locul de îmbarcare pentru American Airlines, Frankie și Armando stăteau în picioare, cu ochii la fiecare mașină care trecea pe-acolo. Când au văzut că am oprit, au dat fuga spre noi. Am coborât din mașină.

— La naiba, Morrow! a spus Armando. Am crezut că o să pierzi zborul.

— Să mergem, amice! a adăugat Frankie.

Cassie stătea lângă portiera șoferului, cu motorul la ralanti.

— Salazar, vino aici! a spus Frankie.

Cassie a venit pe cealaltă parte a mașinii și s-au îmbrățișat, vorbindu-și în liniște unul altuia. S-au despărțit, iar Frankie și Armando s-au îndreptat spre bordură, așteptând.

Mi-am scos geanta din portbagaj și, în timp ce treceam pe lângă ea, am atins-o cu mâna pe umăr.

— Așadar..., am început.

— Deci, fratele tău, Jacob, a spus ea, atingându-și buzunarul. Cred că ai aranjat cu el în caz de... hmm... urgență?

Am dat din cap, strângând curelele genții.

— Jake ar avea grijă de toate.

— Jacob Morrow, a spus ea. În Buda, nu-i așa?

— Da. M-am apropiat de ea, vorbindu-i încet la ureche: Poți să-i spui despre noi. Asigură-te doar că vii cu o poveste pentru tata.

A dat din cap.

— Skype în câteva săptămâni?

— Dacă există acces, da.

O mașină a claxonat în spatele lui Cassie. Am ignorat-o. Un porumbel a coborât fluturând până la picioarele ei. Amândoi am aruncat o privire în jos, iar când ne-am uitat în sus, ne-am dat seama că Armando și Frankie încă se uitau la noi. În ceea ce-l privea pe Armando, încă eram soț și soție. Nu numai că eram căsătoriți, dar asta ar fi fost ultima dată când ne vedeam unul pe celălalt timp de aproape un an. Și eram îndrăgostiți. Cassie a tras adânc aer în piept. *Încă o dată.*

M-am aplecat, am închis ochii, și a fost exact când trebuia. Blând. Mi-a cuprins fața în mâini. I-am găsit talia cu vârfurile degetelor. Preț de o clipă, lumea a amuțit. Ne-am absorbit unul pe celălalt.

Am zăbovit acolo până când a strigat Frankie la mine. Când am făcut un pas înapoi, încă nu-mi venea să-i dau drumul – chiar și după ce ea s-a urcat în mașină și a plecat. Chiar și după ce m-am urcat în avionul nostru și am privit cum se îndepărtau Texasul și toți cei pe care îi cunoșteam.

Cassie

PATRULAM PRIN FAȚA CASEI NOREI, MÂNCÂND MÂNĂ după mână de migdale crude dintr-o pungă de plastic și purtând un șal cu franjuri și cizme negre inalte, vrăjitorești. Analiza realității: fiecare detaliu din jurul ultimelor două zile era foarte real; și totuși, bucățile nu se potriveau între ele, ca niște piese din puzzle-uri diferite. Eu și Luke ne căsătoriserăm (piesa cu inelul de pe deget), ne consumaserăm căsătoria (cheia de la hotel), iar eu aveam scrisul lui de mână în buzunar – în caz că i-aș fi uitat numele de familie. Ne treziserăm (umărul lui gol), merseserăm la aeroport (pictograma avionului) și mă sărutasem cu el în fața tuturor prietenilor lui, ca asistenta medicală din acea fotografie din Al Doilea Război Mondial, dar cu spatele ceva mai puțin flexibil. Acum aveam să fim la mii de kilometri distanță unul de altul pentru mai mult timp decât de când ne cunoșteam. Unde duceau toate astea? Tot ce știam era că azi e o Vineri Fleetwood, iar prima mea tranșă de o mie de dolari urma să ajungă în două săptămâni.

— Haide, Nor! am murmurat, verificându-mi telefonul.

Îi cerusem să ne întâlnim mai devreme înainte de repetiție în seara asta, ca să mă asigur că nu inventasem

toate astea dintr-un episod psihotic delirant datorat unei lipse de zahăr din sânge. Aveam nevoie să-mi spună că totul va fi bine.

A deschis ușa de la intrare și-a făcut un zgomot de parc-ar fi tras un vânt. Purta tunica ei special făcută pentru Vinerile Fleetwood și joben, iar părul lung și negru era împopoțonat cu niște pene. Am trecut în fugă pe lângă ea și-apoi spre subsol. A început să bocănească pe trepte în jos cu cizmele ei cu talpă groasă și cu dermatograful în mână.

— Cass, ce-i cu agitația asta? mi-a strigat.

M-am oprit în mijlocul subsolului ei, cu mâinile în șolduri.

— Am făcut-o.

— Ce-ai făcut?

Trebuia să pășească într-o parte din pricina cizmelor.

Am inspirat adânc.

— M-am căsătorit cu un militar.

S-a oprit în mijlocul treptelor.

— Stai un pic! Ce?

— „Alege armata! Socotește avantajele!"

I-am amintit ce scria în broșură.

— Îți amintești când Armando te-a cerut în căsătorie?

— Da, dar...

— Exact asta am făcut.

Nora a coborât restul scărilor, furioasă.

— Te-ai căsătorit cu *acel Armando*?

Mi-am ridicat mâinile.

— Nu, nu cu el...

— Slavă Domnului!

— Ci cu celălalt tip. Cu Luke. Prietenul lui Frankie. Ticălosul din bar.

Nora s-a așezat pe ultima treaptă, cu ochii mari. A deschis gura să vorbească, dar n-a reușit. Nu-mi dădeam seama dacă era furioasă sau derutată, ori dacă mă admira sau toate trei. A lăsat rimelul alături și-a împletit degetele.

— Doar că nu e chiar un nemernic, am adăugat. E o nebunie. Nici măcar eu nu pot să cred că am făcut-o.

— Deci s-a făcut? a întrebat ea. Chiar sunteți căsătoriți legal?

Am ridicat degetul.

— Inelul Walmart este acasă, dar da.

Mi s-a strâns stomacul uitându-mă la ea cum mă privește. Nora era, de obicei, persoana „da, la naiba!" din viața mea. Când o invitasem să bem ceva în noaptea în care ne întâlnirăm la un spectacol al lui Father John Misty, fusese „da, la naiba!". Când mă despărțisem de Tyler, un mare „da, la naiba!". Când o rugasem să formăm o trupă, „da, la naiba!". Chiar și când îi spusesem că eu și Toby ne cuplaserăm în spatele unui balot de fân la Festivalul Recoltei, la scurt timp după ce începuse să cânte cu noi – un minim, dar plin de implicare „da, la naiba!".

Acum încă nu era niciun „da, la naiba!".

— Păi... A ridicat din umeri, completând: Ești nebună.

Asta ar ridica numărul de persoane importante din viața mea care-mi spuneau că sunt nebună la două din două.

— Sunt?

— Și totuși.

A ridicat un deget.

— Luând toate lucrurile în considerare, a fost într-un fel ideea mea. Îți amintești când am fost la tine în apartament

și-am vorbit despre oameni bogați cu care ne-am căsători pentru beneficii? Eu am fost cea cu ideea. Aceasta este o situație de tipul Countess LuAnn și Bethenny Frankel[1] care necesită cocktailuri Skinnygirl margarita.

Nu știam despre ce vorbește, dar eram destul de sigură că e vorba de vreun reality show. Și, după salturile importante din ultimele două zile, eram gata s-o ascult vorbind despre reality show-uri atât timp cât ar fi vrut. O aveam pe cea mai bună prietenă de partea mea. Îmi venea să plâng de ușurare.

— Sigur, Nor. E numai vina ta.

— Bine, a spus, concentrându-se. Unde ai făcut-o, cum ai făcut-o, de ce nu m-ai sunat și ce ai de gând să faci acum? Dă-i drumul!

I-am spus totul în timp ce continuam să ronțăi la migdale. Din clipa în care avusesem ideea, după ce Nor plecase de la mine de acasă, apoi cererea în căsătorie jenantă către Frankie, urmată de îmbarcarea șocantă a lui Luke – și până la ziua în care fuseserăm la primărie și dezastrul de la Chili's. Când am ajuns la seara trecută, m-am oprit.

Am încercat să-mi fac vocea cât mai dezinvoltă.

— Deci, da. Acum e detașat, și... și o să mai vorbim pe Skype din când în când... și asta e tot.

S-a ridicat în picioare și s-a apropiat de mine, mijindu-și ochii. A zâmbit. Mirosea a petale de trandafir.

— Te-ai culcat cu el, nu-i așa?

Am inspirat cu gura plină de migdale, tușind, apoi râzând, apoi tușind și mai rău. Nora a râs cu poftă,

---

[1] Personalități marcante din showbizul american, tipul clasic de femei care au reușit să-și clădească niște cariere de succes prin propriile forțe (n. red.).

mângâindu-mă pe spate. Când mi-am revenit, cu ochii înlăcrimați, am spus:

— De unde ai știut, mediumule?

— V-am văzut împreună, Cass. Era ceva *căldură*, regino.

Am privit-o, brusc nedumerită.

— O căldură adevărată, a murmurat ea, scoțându-și telefonul din buzunar ca să-l folosească de oglindă pentru rimel. Și nu doar furie.

— Adică, am început, gândindu-mă la seara trecută – apoi la cum strigasem când mă lipise de perete. Am crezut că e drăguț, dar...

Mi-am amintit de dimineața asta, cât de greu se lăsaseră despărțite buzele noastre.

— În fine! Suntem extrem de penibili împreună. Ne enervăm unul pe celălalt în mod constant. El e un soi de frate conservator. Poate că am o slăbiciune pentru frați.

— Nu trebuie să te justifici în fața mea!

A aruncat rimelul spre mine. L-am ratat. A zdrăngănit pe podea.

Da. Fusese ideea ei. Oarecum.

Dar Luke, mai ales Luke, nu fusese ideea ei. Și în orice alte împrejurări, nu l-aș mai fi văzut niciodată pe Luke după acea noapte la bar. Poate că m-aș fi întâlnit cu el din nou prin Frankie, dar nu ne-am fi amintit niciodată numele celuilalt. Iar acum eram mai mult decât implicați. Mai era și-o altă piesă de puzzle care nu se potrivea: ochii de-un albastru-argintiu ai lui Luke.

Am auzit ușa deschizându-se și închizându-se la etaj. Toby. Era timpul pentru repetiție. Am început să am emoții.

— Bine, Nor, este un secret absolut, de grad militar.

— Ha!

S-a ghemuit lângă carcasa basului ei, răsucind pârghiile capacului.

— Clar!

— Jură!

A scos o imitație ieftină a lui John F. Kennedy:

— „Considerăm că aceste adevăruri sunt de la sine înțelese" și, ca atare, jur solemn să nu dezvălui aceste informații strict secrete!

Toby a coborât pe scări, purtând o cămașă albă absolut impecabilă pe umerii lați, o bandană roșie și părul șaten-prăfos legat într-o coadă de cal.

— Un Mick Fleetwood foarte festiv, Toby! am strigat.

A zâmbit mânzește.

— E mult de când n-am vorbit, Cass, a spus el.

— Îmi cer scuze!

În timp ce ne pregăteam, Toby s-a apropiat de locul în care eram aplecată și a produs câteva note la pianul electric.

— Oh, apropo.

Mi-am ridicat privirea. Avea în mâini o carte de bucate vegană lucioasă, nouă-nouță.

— Am văzut asta și mă gândeam la tine astăzi, așa că...

Nora a tușit puternic. M-am uitat spre locul unde ea, plină de inocență, își conecta basul la priză. Nu puteam fi sigură, dar aș fi putut jura că o auzisem mormăind ca pentru sine:

— *Sincronizare proastă!*

Luke

MICUL MEU LAPTOP DIN GERMANIA, PRIMIT DIN DONAții, era așezat pe masa de tablă verde care servea, de asemenea, ca loc pentru jucat cărți, pentru tăiatul unghiilor, desfăcutul ciocolatei englezești cu lapte, pentru a pune loțiune pe băsicile din palme după o zi intreagă de manevrat o armă grea sau pentru instalarea unei oglinzi pentru bărbierit. Camera noastră de la tabăra Leatherneck era cam jumătate cât camerele noastre din dormitorul de la Fort Hood. Lambriuri din lemn fals și țevi expuse care nu țineau frigul la distanță pe timp de noapte.

Eram intr-o țară temperată, in provincia Helmand. Căldura era naspa, dar nopțile friguroase erau și mai rele.

Eram trei – eu, Frankie și un puști din divizie pe care nu-l cunoșteam prea bine, Sam Adels, singurul roșcat in afară de Davies. Toată lumea ii spunea Cocoșul.

Frankie și Cocoșul erau amândoi in sala de sport a comunității; basul de la R&B-ul cuiva zguduia pereții subțiri, așa că era cam fără rost să vorbesc pe Skype cu Cassie. Nu aveam pe cine să păcălim.

Dar spuseserăm două săptămâni, așa că eram aici, online.

În multe privințe, locul ăsta îmi făcea bine. Abstinența era ca un dar pe care-l primeam în fiecare dimineață. Claritate. Soare orbitor. Toate lucrurile de care trebuia să mă tem erau în afara mea, iar modalitățile prin care urma să mă lupt cu el erau stabilite, de necontestat.

M-am trezit, am mâncat și apoi m-am aplecat împreună cu Clark asupra unui motor uriaș, repetându-i cuvintele, scriind piese și desenând diagrame, urmându-i exemplul.

Apoi am încărcat și am luat drumurile nesigure în susul și-n josul barajului Kajaki până în sate, negociind cu Armata Națională Afgană la punctele de control. Bătrânii din sate vorbeau cu traducătorii, iar aceștia cu căpitanii. Împărțeam pături femeilor și bomboane copiilor, trecând printre turme de capre și jocuri de volei. Cu toate acestea, eram în alertă maximă în orice clipă.

Am așteptat ca numele lui Cassie să se înverzească în fereastra Skype. M-am uitat mai atent la pictograma pe care o alesese ca fotografie de contact. Un bărbat în veșminte roșii și aurii, zâmbind și arătând cu degetul. Mi-am dat seama că e Dalai Lama. Purtătorul de cuvânt al păcii mondiale. Amuzant, Cass!

— Bună! a spus ea când a primit apelul. Alo?

O mică întârziere. Am așteptat ca videoul să se încarce.

— Bună! Apropo, sunt singur, am spus.

— Am înțeles.

I-am privit chipul. Arăta altfel. Părul abia îi ajungea până la maxilar, încadrându-i fața cu valuri groase și negre.

— Te-ai tuns?

— Da, a răspuns, cu vocea ei ușor estompată de difuzoare. Acum arăt exact ca mama.

Am râs.

— Oh, apropo, a adăugat, oftând. I-am spus Norei despre noi.

Am simțit cum fac ochii mari.

— Totul?

— Da.

Mi-am dat seama că îmi țineam respirația. I-am dat drumul.

— Bine! Hmm! De ce?

A evitat să se uite la ecran.

— Doar pentru că... nu aș putea să nu le spun mamei mele și celei mai bune prietene că m-am căsătorit.

Și-a ridicat privirea, afișând o expresie dură.

— În regulă. Doar că, poate ar fi mai bine să... știi tu. Să fie cât mai simplu cu putință. Ah, în fine!

Purta rochia în care ne căsătoriserăm, cea care îi dezvăluia tatuajul.

— Te-ai gătit?

— Ce pot să spun? E o ocazie specială, a spus, făcându-mi, cam exagerat, cu ochiul.

Am tușit, încercând să acopăr o căldură pe care o simțeam urcându-mi pe gât.

— Pe bune?

— Neah, ies în oraș.

Cu un tip? am vrut să întreb, dar n-am făcut-o.

— Deci banii i-ai primit cum trebuie?

— Da, mulțumesc! a zis, rozându-și unghia de la degetul mare.

Mi-am dres vocea.

— În rest, toate bune?

A dat din cap, zâmbindu-mi sincer. Era rujată. Poate că într-adevăr mergea la o întâlnire.

— Toate bune, da. Săptămâna viitoare cânt iar la un spectacol.

— Minunat!

— Cum merg lucrurile pe acolo?

— Bine.

M-am uitat în spate, gesticulând spre cameră.

— Spații de cazare mirifice.

A pufnit.

— Să profiți din plin de viața de militar. N-ai fost încă promovat general?

I-am răspuns la fel de sarcastic:

— Destul de curând. Trebuie doar să-mi soseacă epoleții.

Am râs amândoi. Când râsul s-a stins, a început să se agite. Am luat un pachet de cărți de joc și le-am vânturat dintr-o mână într-alta. Mi-am coborât vocea în caz că cineva ar fi putut auzi.

— Nu prea știu despre ce să vorbesc cu tine. În afară de-a pretinde că suntem căsătoriți.

Cassie și-a mușcat buza.

— Da, ar fi trebuit să discutăm despre asta la restaurant, nu?

— Ce-ar fi să încercăm acum?

Pe hol s-au auzit voci. Frankie și Cocoșul veneau înapoi.

Cassie a spus repede:

— Trimite-mi un e-mail. Spuneți-mi lucruri care sunt importante despre viața ta, cum ar fi vreo discuție pe care s-o reluăm. Doar ai grijă să nu poată fi folosit ca dovadă că nu ne cunoaștem destul.

M-am trezit zâmbind, surprins de intrigile ei. Mi-a trimis înapoi un zâmbet agitat, ridicând din umeri.

— Bine, am spus și am dat din cap spre ușa improvizată.

Și-a dres vocea, înțelegând. Frankie și Cocoșul au intrat râzând amândoi.

— Nu și dacă n-o fac eu primul, amice, spunea Frankie.

Cocoșul a trecut prin spatele meu, aruncând o privire la ecranul laptopului.

— Deci cred că ne mai vedem peste câteva săptămâni, iubitule? a spus ea, aplecându-se în față și compunându-și o figură îmbufnată.

Am tăcut, încercând să rămân dezinvolt. Îmi făcusem o listă mentală cu lucruri de „om căsătorit" pe care să le spun, dar cele mai multe erau doar lucruri obișnuite, cu un „iubito" adăugat la sfârșit.

— Nici eu... nici eu n-aș vrea să aștept atât de mult timp. Iubito.

— Oh, vă întrerupem? a întrebat Cocoșul, mișcându-și sprâncenele și aplecându-se peste umărul meu.

— Bună, eu sunt Cassie! a spus ea cu vocea ascuțită, de soție.

— Soția mea, i-am explicat, făcând un gest spre ecran ca și cum n-ar fi văzut-o deja.

Aaah, idiotule!

— Salut, Cass! a spus Frankie, ocupând locul de pe celălalt umăr al meu.

Când i-a văzut fața, Cassie și-a întrerupt spectacolul preț de-o clipă.

— Frankie! Ești bine?

Acesta i-a trimis un sărut.

— Mai bine ca niciodată!

Mi-a crescut tensiunea.

— Păi, Cassie trebuie să plece acum. Suntem aici de vreo oră.

— Seara fetelor! a spus ea, fluturându-și mâinile.

— Acum, la revedere! am adăugat și eu.

Frankie și-a dres vocea, murmurând ceva ce părea a fi „iubire".

— Oh! am spus, ridicându-mi instinctiv mâinile și făcându-i semn să aștepte.

Oh, Doamne! M-am uitat în stânga ei, sperând că acum Cocoșului i se părea că mă uit cu drag la ecran.

— Te iubesc!

Ne-am încrucișat privirile. Ochii ei erau mari, panicați, ca și ai mei, iar buzele încercau să-i ascundă râsul.

— Și eu te iubesc! a strigat ea, apoi apelul s-a încheiat.

Am scos un suspin lent și tăcut de ușurare, în timp ce Cocoșul s-a dus să-și ia ceva din geantă.

Lângă mine, Frankie a chicotit.

— Ce drăguț!

Cassie

AM ÎNCHEIAT APELUL ŞI AM SCOS IMEDIAT TELEFONUL ca să anulez cu Toby. Toby îmi dăduse cartea de bucate şi apoi mă întrebase dacă ies în oraş să bem ceva, iar eu ajunsesem cumva să spun da. Dar cum aş fi putut să trec direct de la a-i spune „te iubesc" falsului meu soţ la a merge la o întâlnire care s-ar putea să nu fie chiar o întâlnire? Dar când am ajuns la numărul lui, am recitit din nou schimbul nostru de mesaje.

Deci ce părere ai?

După ce ne cuplaserăm prima dată, Toby fusese cel care spusese că nu caută ceva serios. Îi răspunsesem că e în ordine pentru mine şi de atunci rămăsese o înţelegere tacită să ne cuplăm ocazional după repetiţii.

De unde această înclinaţie bruscă pentru romantismul tradiţional?

Îmi răspunsese imediat:

Vreau de ceva vreme să ieşim.

Să ieşim?

Să ne întâlnim? Să facem o ieşire?

Deci dacă spun da, ce se întâmplă?

Îmi dădusem apoi seama că ar putea fi interpretată ca o tactică de flirt. Dar şi vorbisem sincer. Avusesem deja

destule figuri masculine ambigue în viața mea. Încercam să trag de timp.

Aș spune... ce zici de joi seara?

Practic, el îmi salvase viața. Nu simțisem neapărat că îi datoram o întâlnire, pentru că asta ar fi fost scârbos, ci mai degrabă că eram cu adevărat curioasă. Despre ce naiba am fi putut vorbi? Despre album? Despre Nora? Despre starea țării noastre? În plus, ne culcaserăm deja împreună, așa că nu era vorba nici de asta. Ce ar fi putut fi mai ciudat de atât...

Bine, tastasem.

Trăsnet!

Trăsnet, răspunsesem la rândul meu, nefiind sigură dacă fac mișto de el.

Vin să te iau la șapte, îmi scrisese apoi. *Mă gândesc că putem mânca vreo trei fripturi fiecare și apoi să tragem un pui de somn, ce zici?*

Am râs, așa cum o făcusem și prima dată când o citisem.

Sună perfect, răspunsesem. *Carne și somn. Chiar știi drumul spre inima mea.*

Nu mai fusesem la o întâlnire de ceva vreme. Cam uitasem cum se face. Când eu și Nora mergeam la „întâlniri", de obicei ne petreceam toată ziua vorbind una în fața celeilalte cu gura plină la Mai Thai, imaginându-ne cum l-am putea ucide pe John Mayer.

Am sunat-o. A răspuns la primul apel.

Când i-am spus, a țipat:

— Toby Masters? Micul nostru baterist?

Am suspinat.

— Da.

— Dar de ce?

M-am gândit la părul lui lung, la zâmbetul lui larg, la complimentele debordante de după spectacole.

— E drăguț. E amuzant.

— La fel sunt multe alte ființe umane.

— Dar majoritatea ființelor umane nu mă invită în oraș.

A râs.

— Probabil pentru că tu îți petreci tot timpul cântând la pian și fentând armata pentru beneficii.

— Da, momentul nu e grozav..., am început.

— Ah, mda, nu! a spus Nora pe un ton sec. Te căsătorești de formă și dintr-odată vrei să-ți blochezi partenerul de sex? Oare e o boală contagioasă de care ar trebui să-mi fac griji?

— Nu, nu, m-am apărat, forțându-mă să râd.

Am tăcut, încercând să sting focul din stomac cu o înghițitură de vin. Bineînțeles că Luke era un factor. *Poate că încerc să văd cum arată o relație normală, ca să-mi pot folosi experiența pentru a păcăli poliția militară.* Oare asta făceam cu adevărat? Nu. Și dacă mi se întâmpla cu adevărat ceva rău? Am schimbat subiectul:

— Ce fel de întrebări să-i pun? Știu și eu, ar trebui să-l întreb care este culoarea lui preferată? Sau, poate, cum este relația cu mama sa?

— Roagă-l să vină mai devreme după bridge-ul de la *Too Much*.

— Serios, Nora!

— Serios, Cassie! a repetat ea. Fă tot ce vrei tu. Ești o regină. Toby e norocos să te aibă.

Am zâmbit.

— Nu mă „are" încă. Dar, da. A trecut ceva timp de când nu am mai fost plăcută de cineva. Adică... plăcută pe bune, am adăugat.

— Auuuu...

— Experimentez, am întrerupt-o, simțind cum mă înroșesc.

— OK! Păi, mult noroc, Dr. Kinsey! Nu te juca cu bateristul nostru! Serios acum, Cass. Trupa e pe primul loc.

— Știu.

— Promiți?

— Promit!

Ne-am luat la revedere și am închis.

Mi-am verificat rujul în camera telefonului. Mi-am verificat glicemia, ca să mă asigur că nu se va întâmpla nimic ca în camera verde de la Skylark. Am ascultat ceva de Nicki Minaj. Când am început să fac rap pe „Favorite", Toby mi-a trimis un mesaj că e jos. Am oprit muzica.

Am deschis ușa, iar el a zâmbit larg.

— Bună, mă bucur să te văd!

— Și eu mă bucur să te văd! am răspuns.

Mi-am pus Converșii, așteptând.

El stătea încă în ușă, inspirând adânc.

— E chiar ciudat.

Am râs, acoperind un oftat de ușurare.

— Nu e chiar atât de ciudat, dar, mda, e ciudat.

— O să improvizăm. Ar trebui să-ți ofer un cadou de la poporul meu, nu?

— După ce vom cânta cântecul ceremonial de împerechere, da.

— La naiba, hai să mergem să mâncăm!

O oră mai târziu, stăteam pe o bordură în fața lui Lulu B's, vorbind, cu gurile pline de *bahn mi*. După cină, merseserăm la un spectacol la Swan Dive.

Îmi spunea o poveste despre o dată când un manager de local din Tennessee angajase din greșeală două trupe, iar vechea lui formație fusese programată să cânte în același timp cu o trupă de rock creștin.

— Am făcut singurul lucru pe care-l puteam face, a spus el. Am cântat.

— I-ați dat afară? am întrebat, râzând.

— Nu.

— Atunci, ce?

— Nu e foarte șmecher. E cam jenant, a adăugat, uitându-se la mine cu un zâmbet.

— Nimeni n-a spus că trebuie să fiți șmecheri, i-am spus.

— Păi, ei erau o trupă rock creștină, noi eram o trupă rock, așa că am hotărât să cântăm melodiile pe care le știam toți.

— Care erau?

— Creed.

Aproape c-am scuipat îmbucătura pe care tocmai o luasem. Succesul lui Creed era derutant pentru oricine din muzică, probabil chiar și pentru Creed. Sunetul lor era în esență ceva de genul Kurt-Cobain-cel-constipat-întâlnește-un-pastor-tânăr-care-încearcă-să-fie-cool.

— Îmi pare rău, îmi pare rău! am spus, încercând să-mi păstrez calmul. Râd cu tine.

— Nimeni nu vrea să recunoască faptul că știe toate cuvintele de la „Arms Wide Open".

L-am imitat pe Scott Stapp, solistul, și a fost rândul lui să scuipe o bucată de sendviș.

Atunci l-am luat în primire, încercând să potrivesc bateristul cu prestațiile pe care i le știam cu tipul pe care

încă nu-l cunoșteam, cel care mă făcea să mă simt surprinzător de bine la întâlnire.

Toby crescuse într-un cânt de la țară, din Arkansas. Tatăl lui era camionagiu, mama, chelneriță, iar el practic se crescuse singur. Nu mersese niciodată la facultate, optând în schimb pentru o ucenicie cu un sculptor renumit. Devenise baterist când unul dintre colegii săi bucătari de la Denny's hotărâse să formeze o trupă. Numele mașinii sale era Sergio, pe care Toby îl pronunța „Surge-ya".

Lucruri care îi ieșeau bine:

Nu mă întrebase dacă e în regulă dacă ne așezăm pe bordură, ci doar mersese mai departe și se așezase, cu un sendviș învelit în hârtie și unsuros în fiecare mână.

Știa al naibii de bine cum să poarte niște blugi largi.

Băiatul știa să vorbească despre muzică. Deoarece eram mereu ocupați cu repetițiile și altele asemenea, nu știusem niciodată cât de bine.

— ...ei, nu că m-aș opune abstinenței lui Jeff Tweedy, doar că nu știu cum ai putea face o altă capodoperă ca *Yankee Hotel Foxtrot* fără să fii complet praf. Adică, gândește-te doar: chiar și cântecele în sine erau bete. Indolente și pline de meandre, saturate de electricitatea asta pe care n-o obții cu un country compus și măsurat gen „Sky Blue Sky"...

— Mm-hmm! am rostit în sendviș.

Chestia stătea așa: el avea dreptate. Sau, mai degrabă, eu eram de acord cu el. Nu vom mai avea niciodată un alt *Yankee Hotel Foxtrot* de la Jeff Tweedy. Lumea era diferită pe atunci. Rockul alternativ cerea cu insistență ceva cu substanță după Nirvana.

Iar el putea discuta, pe larg, despre *Roseland NYC Live* al lui Portishead, unele dintre cele mai bune

cincizeci și șapte de minute de muzică care fuseseră compuse vreodată.

— ...a fost orchestra care a făcut-o totuși. Vreau să spun, ar fi fost grozav doar cu trupa, dar... frate, când se acordează la început!...

— Mă trec fiorii.

— Și pe mine.

I-am făcut semn să continue. Așteptam să-mi dau și eu cu părerea după ce aveam să ne întoarcem la Portishead. Sau Björk.

Nu eram obsedată să-mi aliniez opiniile cu ale lui. Nici nu încercam să dovedesc ceva, pentru că el mă cunoștea. Nu mă dădeam în spectacol. Singurul lucru pe care trebuia să-l dovedesc cuiva ar fi venit sub forma cântecelor pe care le compuneam. The Loyal a cântat în fiecare seară în ultimele două săptămâni și începuserăm să înregistrăm primele versiuni ale cântecelor noastre pe GarageBand.

— Ești gata să vezi asta? a întrebat Toby, mototolindu-și ambalajul de sendviș. O să fie o nebunie.

— Abia aștept, am răspuns.

Când ne-am ridicat în picioare, m-a luat de braț ca și cum am fi fost nobili britanici, și-am râs.

Când am parcat pe Red River Street, auzeam deja ritmul spectacolului de la intrare.

Duoul se numea Hella și era mai mult rock zgomotos decât ceva ce-mi plăcea, dar avea sunetul dinamic al unei trupe de șase persoane. Am închis ochii, legănându-mă înainte și înapoi în ritmul bateriei. Bateristul m-a purtat în pădure, dar, în loc să caut note, o nouă viață vegetală răsărea în fața mea, cu frunze și petale în flăcări de culoare: 9, 7, 5 peste tot.

Am deschis ochii ca să mă uit la Toby, care avea și el ochii închiși, cu părul lung și castaniu dat după urechi, nemaiștiind de nimic altceva decât de muzică. O clipă m-am gândit la Luke și la felul în care se uita undeva departe, cu gândurile într-un loc îndepărtat. M-am întrebat la ce se gândea.

— E amuzant, am spus la urechea lui Toby, pe deasupra zgomotului. De ce n-am făcut asta mai devreme?

A părut amuzat de perspectivă și mi-a dus mâna la gură, sărutând-o. Apoi s-a aplecat aproape de gâtul meu, iar respirația lui caldă mi-a dat fiori pe spate.

— Tu să-mi spui.

Luke

CÂTEODATĂ, CÂND ERAM SUS PE DEALURI, UNDE DRUmurile se opreau, alergam înainte, cu picioarele scurmând pământul din cauza celor zece kilograme de muniție în plus pe care le aveam în spinare. Erau mai ales tufișuri și stânci, dar când te plimbi prin peisaj suficient de mult, începi să observi diferența dintre maro-deschis și maro-închis și maro-roșcat, dintre opiu și bumbac, dintre 37 și 41 de grade. La ieșirea din oraș, dădeam de câmpuri de tutun sau sfeclă de zahăr, sau mac. Treceam pe drum pe lângă măgari sau cămile, sau diverse vehicule ale căror claxoane cântau câte un cântecel când erau atinse. În funcție de cine conducea sau de cine călătorea cu noi, făceam o pauză la vremea rugăciunii. Interpretul nostru, Malik, cobora și se îndrepta cu fața spre est în timp ce-și apleca pe drum capul.

E greu să alergi când trebuie să te echipezi practic peste tot unde mergi, dar am găsit niște soluții. Am început să mă trezesc înainte să înceapă căldura, ca să alerg în jurul pistei improvizate de la FOB[1], pe care câțiva

[1] FOB = Forward Operating Base, bază operațională avansată este orice poziție militară avansată, de obicei o bază

maratoniști înrăiți o bătuciseră pe pământ. Câțiva dintre ei făceau și ceva numit „alergări în umbră", în care se cronometrau alergând același număr de kilometri ca la o cursă din Statele Unite. Primeau tricouri și alimentare cu apă și de toate pe traseu.

Eu preferam să alerg singur. Cele mai multe zile erau grele și lungi, fiind prea cald sau prea frig, ore peste ore așteptând deciziile superiorilor noștri. Singur, alergând, era unicul moment în care aveam controlul. Puteam alerga cât timp voiam. Puteam să evadez în visurile mele de alergare.

Îmi imaginam că mă întorsesem acasă în Texas și că alergam pe pista liceului din Buda. Alcătuiam în minte o listă de slujbe pe care le-aș putea face, oricât de nerealiste aș fi vrut. Pompier. Profesor de sport. DJ la radio. Compuneam scrisori către fratele meu, soția lui și nepotul meu, pe care încercam să mi le amintesc când le scriam mai târziu în agendă și le trimiteam prin poștă. I-am scris și lui Cassie scrisori în minte, dar apoi deveneam prea emoționat când mergeam să le aștern pe hârtie. Dar aveam să trimit una în curând.

Când mă întorceam în camera noastră, Frankie vorbea pe Skype cu Elena sau era în camera comună jucând jocuri video cu Cocoșul, ori aveam un briefing înainte de o misiune, iar el îmi aducea niște pâine prăjită și o sticlă de apă caldă și prăfuită, dacă nu avusesem timp să mănânc înainte să plecăm.

Câteodată ne enervam la culme unul pe celălalt. Uneori Cocoșul sforăia și trebuia să aruncăm cu perne

---

militară, folosită pentru a sprijini scopuri strategice și obiective tactice într-un teritoriu inamic sau neutru (n. tr.).

în el. Alteori Frankie trebui să țipe la mine să-mi spăl rufele pentru că nu era suficientă ventilație pentru a suporta mirosul de haine transpirate.

Dar făceam totul împreună. Făceam aceeași intoxicație alimentară, ne aruncam pe podea în același timp dacă era o explozie în apropiere, mergeam împreună la frizerul hindus din Lashkar Gah, privind videoclipuri de la Bollywood în surdină în timp ce ne bărbieream.

Era ca și cum aș fi avut frați. Prieteni. Era ca și cum aș fi avut o viață.

Cassie

ÎN SPATELE MEU, TOBY SE TÂNGUIA PE 7/8. EU ȘI NORA ne-am apropiat de microfoane, sigure pe noi, săltând, privindu-ne una pe cealaltă și așteptându-l să intre. A făcut o pauză, apoi a plonjat în 6/8, iar noi am pășit în pădure, întrerupând un acord în sol minor, răspunzându-ne ca niște păsări, până am deschis ochii și am lovit fa complet atât de tare, încât aproape că mi-am pierdut răsuflarea. Lucrasem la tehnica asta timp de-o lună și-a venit și-a trecut ușor ca apa. Era octombrie, patru săptămâni de la ultimul nostru spectacol, iar noi eram din nou la Skylark, împărțind afișul cu Popover.

Deja se cristalizase fiecare zi. În felul următor:

Mă trezesc, mă înțep ca să-mi verific glicemia.

Fac ceva care să nu mă omoare. Sparg un ou și-l bat cu o lingură de lapte. Presar niște praf de usturoi și piper măcinat. O felie de pâine prăjită integrală acoperită cu margarină fără grăsime și o prună. Un castron mic de cereale din tărâțe cu o jumătate de cană de lapte cu conținut scăzut de grăsime (sau uneori foloseam lapte de migdale neîndulcit ori lapte de soia neîndulcit – care au mai puțini carbohidrați și calorii pe porție decât laptele obișnuit).

Completez cerealele cu fructe de pădure proaspete – asta dacă nu am cheltuit prea mult pe discuri la End of an Ear.

Merg pe jos cel puțin trei kilometri până la South Congress sau până la universitate, câteodată cu Toby, de cele mai multe ori singură, ascultând diferite playlisturi.

La jumătatea dimineții, îmi verific glicemia.

Cânt și scriu.

La prânz, verific glicemia.

Amestec niște quinoa fiartă, fasole albă, ardei grași tocați, morcovi și broccoli ca să fac o salată. Pun niște ulei de măsline, suc de lămâie, sare și piper.

Sau ton din conservă, maioneză ușoară, țelină tăiată în cubulețe, suc de lămâie și piper proaspăt măcinat.

Sau o lipie de tortilla integrală de grâu cu pui rotisat, humus, roșii uscate la soare, brânză feta și verdețuri.

Sau un ou fiert tare, cu o piersică, dacă o permite glicemia, poate niște brânză și cinci – numărați –, *cinci* biscuiți din grâu integral.

Cânt și scriu.

La jumătatea amiezii, verificat glicemia.

Înainte de muncă, verificat glicemia. Mers la lucru. Înșirat cocktailuri. De notat cum nu mai sunt la fel de obosită la miezul nopții. De notat cum nu mai sunt la fel de tulburată de clienți. Cum mașina mea e mai curată. Cum am început să-mi formez un alt strat de bătături pe vârful degetelor de la ac.

Toby m-a ajutat mereu să-mi amintesc de masă înainte de-a mă culca. Uneori aducea migdale sau o nectarină la repetiții, în caz că uitam. Ce gest tandru din partea lui!

În seara asta, setul celor de la The Loyal a fost atât de strâns, încât abia am vorbit cu publicul între melodii.

lansându-ne în stiluri și tangențe noi fără să mai explicăm că era „ceva nou pe care îl încercăm", fără să mai încercăm să îi facem să le placă de noi – ci doar eliberând sunetul care trăia în mințile noastre ca un animal înfometat. Acum oamenii se înghesuiau pe scenă, aproape deasupra amplificatoarelor. Eram o cu totul altă trupă.

— Dansați! a strigat Nora pe un timp mort, iar noi am intrat din nou pe 6/8.

Ca prin minune, au făcut-o. Umbrele au zvâcnit și s-au răsucit și și-au balansat capetele, împrăștiind stropi de sudoare și vărsându-și băuturile. M-am uitat înapoi la Toby: și el era în extaz, mișcându-și umerii în sus când lovea în tobe, cu ochii peste tot, ca un predicator care vorbește limbi divine. I-am făcut semn să facă din nou o buclă în jurul ultimei părți a refrenului. M-a înțeles, încetinind instinctiv pentru ca eu să pot extinde notele și să mormăi din nou ultimul vers. *Da. Exact ce-mi doream.*

Trupurile au căzut într-un balans ușor, iar noi le-am mulțumit. Au strigat în semn de aprobare.

În culise, am coborât într-o îmbrățișare umedă și urât mirositoare.

— Ce naiba, fraților? a spus Nora, fără suflare. Ce i-am făcut mulțimii ăsteia?

— Am făcut-o praf, a răspuns Toby, iar brațul i-a alunecat în jurul taliei mele în timp ce ne lipeam frunțile una de alta.

— Am făcut-o, am spus, și l-am sărutat pe obraz. Și cu ceea ce probabil o să fie albumul nostru.

— Da, a completat Toby, trăgându-mă mai aproape. Da, da, da!

— Și Cass i-a supraviețuit! a glumit Nora.

Am râs. Nora s-a dus să ia o bere de sărbătoare. Toby a alergat să tragă cu ochiul în față, să vadă dacă grosul mulțimii plecase, ca să putem să ne luăm instrumentele.

M-am întins pe una dintre canapelele zdrențuite din camera verde și m-am gândit la asta. *Supraviețuisem.* Nu existase nicio secundă în care să mă simt prea obosită sau prea dusă. Începusem să mă gândesc la diabetul meu ca la una dintre cele mai solicitante plante. Una dintre acele flori scumpe și rare cu care trebuie să vorbești și pe care să le uzi și să le muți la umbră, doar că acum nu mai aveam de ales, pentru că trăia în mine.

Toby s-a prăbușit pe jumătate peste mine, pe jumătate peste perne, și ne-am sărutat, cu tot fiorul provocat de spectacol răsunându-ne încă în urechi. Când ne-am lăsat pe spate, am râs puțin. Toby mi-a luat un fir de păr de pe tricou, brusc timid. Să ne afișăm în public era încă ceva nou. Dar extrem de plăcut. M-am gândit la brațele lui lungi bătând ritmul, atrăgând privirile tuturor femeilor din primul rând. L-am sărutat din nou.

— Probabil că am vândut totul, nu-i așa? am spus.

Toby a dat din cap, cu fața ridicată, prea fericit pentru cuvinte. Vânduserăm toate biletele. Skylark. Diabetul meu nu era un monstru absolut. Totul se așeza la locul lui. Abia așteptam să-i spun lui Luke.

Pentru: Cassie Salazar
De la: SCI Luke Morrow
Subiect: Bună

Bună, Cassie

M-am gândit să testez asta. Nu văd de ce n-ar trece, dar mi se pare o nebunie că o pot scrie de pe un laptop în mijlocul

[CENZURAT]. îți arată cât de bun sunt la internet. Nici măcar nu vrei să știi cât timp mi-a luat să configurez chiar și asta. Următorul lucru pe care îl știi este că voi țipa la tine să pleci de pe peluza mea.

Dar, da, aici mă poți găsi și putem aranja întâlniri pe Skype. Nu ezita să-mi trimiți și poze fierbinți. Știi tu, cum ar fi, de exemplu, îmbrăcată ca o țestoasă Ninja sau ca Fonz din Happy Days, doar știi ce-mi place. Glumeam. Dar ești soția mea, așa că gândește-te la asta. Dar, serios, glumesc.

Îți amintești cum îți spuneam despre cum timpii mei de alergare vor scădea mult când voi ajunge acasă, pentru că voi fi obișnuit cu altitudinea de aici? Sunt deja în scădere aici, chiar dacă nu am apucat să alerg în primele săptămâni pentru că trebuia să ne adaptăm. Trebuie să fie din cauza mâncării. Și prin mâncare mă refer la lipsa mâncării.

Oricum, pun pariu că vor fi în afara graficelor când voi ajunge acasă. Poate mă voi antrena pentru un maraton. Poate că te voi convinge să te antrenezi cu mine. :)

Luke

***

Pentru: SCI Luke Morrow
De la: Cassie Salazar
Subiect: Mi-e dor de tine!

Luke, sunt eu, soția ta devotată. Lucrurile sunt ca de obicei aici. The Loyal a mai cântat un concert la Skylark și i-am făcut praf. Mulțime CU CASA ÎNCHISĂ, le-a plăcut tuturor – nici nu pot să-ți descriu sentimentul. Imaginează-ți că ai alergat un kilometru în trei minute, fiecare kilometru, preț de cincizeci de kilometri, și toți cei

pe care i-ai cunoscut vreodată te-au încurajat tot timpul. Așa a fost. (Așa ceva e maratonul? Pentru că, dacă da, bine, voi face unul cu tine.) Toate compromisurile pe care le-am făcut în scurta, dar foarte pasionata noastră căsătorie dau roade. Îți mulțumesc că mă susții. Sprijinul tău în cuvinte și gesturi și faptul că știi *multe* despre cât înseamnă asta pentru mine a fost superprețios. :)

M-am gândit să-mi cumpăr o bicicletă pentru a adăuga ceva la această foarte interesantă viață de mâncat cum trebuie și de exerciții fizice pe care am început-o, și ai fi râs cu siguranță de mine la ieșirea din magazin. Am avut o vânzătoare care mi-a scos una ca s-o „probez", dar era MULT prea înaltă și nu mi-am putut păstra echilibrul, așa că AM CĂZUT pe o parte de parcă cineva ar fi împins o statuie sau ceva de genul ăsta. Eu și prietenul meu Toby (ți-l amintești pe Toby, bateristul trupei mele) râdeam atât de tare, iar eu eram atât de jenată, încât n-am mai încercat încă una și am plecat.

Tuturor le este dor de tine, inclusiv lui Marisol (știu că urăști să îi spui mamă). Sper că ești bine și că te simți sănătos.

Te iubesc foarte mult, dragul meu soț!

Cassie

***

Pentru: Cassie Salazar

De la: SCI Luke Morrow

Subiect: RE: Mi-e dor de tine!

Bună cassie! M-am bucurat atât de mult când am auzit de spectacolul tău! Abia aștept să vin la unul când mă întorc. N-am mai fost să văd muzică live de când eram în gimnaziu, când credeam că death metalul e cool. Îți amintești când ți-am povestit despre faza

mea death metal? A fost probabil când ne plimbam pe lângă râu și chestii de-astea. Oricum, nu ți-am spus că a durat doar o săptămână, pentru că mi-am spart timpanul la un spectacol de metal, dar mă furișasem să-l văd, așa că am mințit și i-am spus tatălui meu că m-am bătut, și, când m-a întrebat cine a fost, am inventat un nume pentru că sunt un idiot.

Numele era Rick Richardson. Richard. Richardson. Râd doar gândindu-mă la asta. Tot timpul cât am fost la liceu, tatăl meu a crezut că sunt într-o rivalitate de tip dur cu un personaj foarte evident inventat pe nume Rick Richardson. ajungeam acasă și el spunea: „Puștiul ăla, Richardson, ți-a făcut vreo problemă?" Iar eu ziceam: „Nu, tată, nu se mai pune cu mine". La un moment dat, tata chiar mi-a cerut să i-l arăt când am fost la meciul de fotbal al lui Jake și am arătat spre un copil oarecare și a trebuit să-l opresc pe tata să treacă de partea cealaltă a stadionului ca să țipe la părinții lui. Imaginează-ți ditamai matahala de militar în fața ta, arătând spre copilul tău, al cărui nume sigur nu e Rick Richardson, și zicându-ți: RICK RICHARDSON, NU TE PUNE CU FIUL MEU!

Și totul pentru că nu am vrut să recunosc că mi-am spart timpanul la un spectacol de metal. Iar tu crezi că ești o idioată pentru că ai căzut pe o bicicletă. Păi, cam ești. Amândoi suntem. Cred că asta e destul de clar până acum în căsnicia noastră. Oricum, îmi amintesc de noaptea în care ți-am spus despre faza mea metal, noaptea în care ne-am plimbat pe malul râului, ca și cum ar fi fost ieri. Atunci am știut că mă voi căsători cu tine. :)

Lucrurile sunt bune aici. Am fost puțin răcit când am ajuns aici, dar Frankie a fost mult mai rău. Și prin cap îi ieșea rahatul. Îi place foarte mult să vorbească despre asta (de această dată chiar vorbesc serios, îi place să vorbească despre rahat mult mai mult decât le place majorității oamenilor), așa că fă-mi o favoare și nu-l întreba despre asta data viitoare când vorbim pe Skype. Am auzit destul.

Îmi pare rău pentru gramatica mea, apropo. Colegiul comunitar nu mi-a dat niciodată prea multe abilități, dacă nu cumva pui la socoteală inventarea de diverse înmormântări pentru rude ca să nu trebuiască să mă duc la ore.

Te iubesc, soțul tău,
Luke

***

Către: SCI Luke Morrow
De la: Cassie Salazar
Subiect: RE: RE: Mi-e dor de tine!

Bună, Rick,
Tu nu exiști, dar pentru mine ești real.

Soția arhiduşmanului tău,
Cassandra Salazar

P.S. Ne vedem pe Skype săptămâna viitoare, marți la ora 11 a.m. ora ta?! Îți povestesc atunci toate noutățile.

Luke

JUCAM VOLEI ÎN FIECARE ZI. TOATĂ LUMEA IUBEA VOLEIul pe-aici.

Jucam și fotbal, dar voleiul aduna o mulțime mult mai diversă. Toată lumea, de la copii de șase ani cu tricouri cu Mickey Mouse, care jucau peste o coardă întinsă între doi stâlpi, și până la ofițeri de comandă ANA[1], cu bărbi tunse în stil britanic, și de asemenea bărbați în vârstă, cu riduri adânci de doi centimetri – toți jucam pe terenuri care erau în picioare încă din anii optzeci. Jucam oriunde găseam un teren suficient de plat și un fileu.

Echipa noastră obișnuită era formată din mine, Frankie și un băiețel de opt ani, plin de gingășie, pe nume Ahmad – împotriva lui Majeed, alt interpret cam de vârsta studenției, a lui Randall, un căpitan britanic, și-a lui Franson, una dintre femeile din unitatea „Calul Roșu" pe care o cunoscusem vag prin intermediul lui Frankie. Franson juca de fapt volei încă din liceu, așa că ne bătea de fiecare dată.

Astăzi Franson se oferise să facă schimb cu Majeed, Frankie sau cu mine. Ahmad nu știa prea multă engleză,

---

[1] ANA, Afghan National Army, Armata Națională Afgană, organizată și condusă de NATO (n. tr.).

dar Franson și-a pus ochelarii Oakley pe cap și i-a zâmbit, arătând spre ea și spre mine în vreme ce făcea o mișcare de rotație cu mâna.

Majeed i-a tradus.

Ahmad a zâmbit și, cum stăteam de o parte și de alta a lui, ne-a luat de uniforme, dând din cap.

— Nu, nu, nu, nu!

I-a spus ceva lui Majeed. Majeed a zis:

— Ahmad ar vrea să rămână mereu în echipă cu Frank și Luke.

Eu și Frankie am ridicat din umeri unul către altul, zâmbind în spatele ochelarilor de soare. Am bătut palma cu Ahmad.

— Poate că nu suntem buni, dar suntem amuzanți, a spus Frankie.

— Asta doar pentru că îl lași pe Ahmad să servească de fiecare dată, a glumit Franson, trăgându-se înapoi la locul ei și aruncând mingea.

Majeed a râs.

— Da, oricum Morrow și Cucciolo nu știu să servească! a strigat Randall.

— Cum zici tu, amice, a replicat Frankie, îndoindu-și genunchii ca să adopte poziția de pregătire.

— Ai grijă ce zici, altfel Luke o să-ți spargă nasul.

— Bine, bine! a spus Franson, pășind în spatele liniei.

A servit. Mingea a venit repede în colțul din extrema dreaptă și am păsit pe sub ea, trimițând-o spre Frankie, care a expediat-o peste fileu. Randall a lovit-o și i-a trimis-o lui Franson, care a împins-o puternic înapoi peste palmele lui Frankie. Mingea a zburat într-un arc de cerc larg către FOB. Eu și Frankie am rămas privind după ea, până când ne-am dat seama că Ahmad sărise

s-o prindă, cu *perahanul* său gri abia vizibil în praf și lumină strălucitoare.

— Uitați-vă numai la el cum se duce după ea! a strigat Frankie.

— Hai, Ahmad! am strigat și eu.

S-a întors zâmbind, dar învins, cu mingea în mâini. Frankie i-a dat o palmă pe spate.

Ahmad a spus ceva și-a arătat spre ochii lui.

Majeed a adăugat:

— Ahmad a zis că era cât pe ce să reușească, dar i-a intrat soarele în ochi.

Fără să stea pe gânduri, Frankie și-a scos ochelarii de soare și i-a dat lui Ahmad. Ahmad și i-a pus, iar eu a trebuit să-mi reținun hohot de râs văzând cât de mult îi micșoraseră restul feței. Dar Ahmad a și aruncat mingea în sus și-a prins-o, plesnind-o, gata de treabă.

— Așa e mai bine, a spus Frankie, făcându-mi cu ochiul.

Franson a servit din nou, dar de data asta mingea a ieșit în afara terenului. Acum era echipa noastră la serviciu.

— Al cui e rândul? a întrebat Frankie demonstrativ, întorcându-și mâinile în sus în semn de curiozitate exagerată.

Cu siguranță era fie al meu, fie al lui Frankie. Franson avea dreptate, Ahmad servise de fiecare dată.

— Hmm, nu al meu, am răspuns eu.

— Nici al meu, a spus Frankie.

Peste plasă, Franson și Majeed au zâmbit, dând din cap. Randall ne-a luat în râs.

— E rândul lui Ahmad, cu siguranță, am spus, și i-am aruncat mingea.

A alergat spre linie, ținându-și ochelarii de soare pe nas, iar jocul a continuat.

Cassie

— E *BA-DA-DA-DA-BA-DA-DA-DA BA DUH-DUH-DUH BE-dum be-dum* și *apoi* intru eu, îi spunea Nora lui Toby.

— Ne-ne!

Toby și-a mișcat bățul de tobă ca pe-un deget. Eu am râs, însă Norei nu i s-a părut amuzant.

Toby a continuat:

— E *ba-dada-ba-dada-ba-dada ba duh-duh be-dum be-dum be-DUM*, intri pe *DUM*.

— Cassie, spune-i!

Nora s-a uitat la mine, răsucindu-și plectrul[1] între degete. Am ridicat dintr-un umăr. Toby avea dreptate. Dar numai de data asta, iar eu nu voiam ca Nora să creadă că îi țin partea.

— Hai să-l cântăm din nou și aflăm!

Ne-am lansat în „Merlin", iar eu am intrat în pădure. Melodia asta era mai puțin despre căutarea de hrană și mai mult despre tăierea tufișurilor. Tăișuri staccato, un ritm ușor, cu influențe de bossa nova. Toby chiar era în centrul acestui cântec, menținând ritmul mai departe, dar starea de spirit generală a cântecului era ușoară.

---

[1] Plectru sau pană: plăcuță de metal, plastic, os etc. cu care se ciupesc coardele unor instrumente muzicale (n. tr.)

Cu o producție nepotrivită ar fi putut suna ca tema cântecului de la *Familia Jetson*, dar era pe mâini bune.

Nora s-a oprit din nou.

— N-o simt, Toby. Nu pot s-o preiau. Trebuie să intru *după be-dum*.

— Hmm! a făcut Toby, și a jucat un ritm rapid de tren. Bine! Hai să rămână așa! Eu și Cassie voiam oricum să prindem un film.

— Vreți s-o preiau așa sau nu? a spus Nora, uitându-se când la mine, când la Toby.

I-am evitat privirea și am deschis o doză de apă carbogazoasă. Toby a spus încet:

— Vreau, dar sunt obosit.

Nora a spus ca pentru sine ceva de genul „bietul copilaș".

— Cass? Pe bune?

— Sunt de acord să-i acordăm o pauză, am spus. E joi.

— Ce naiba are de-a face ziua de joi cu ceva?

Nora și-a verificat telefonul.

— E șapte și jumătate! A trecut o oră. Nu putem opri repetiția acum.

— Eu fac ce vrea Cassie să facă, a răspuns Toby, dar era deja în picioare, punându-și bețele la locul lor pe tobă.

— Hmm!

Am cântărit opțiunile. Aveam de gând să vedem *Tombstone* în parcul Pease.

— N-am văzut niciodată *Tombstone*, și voiam să luăm o pătură și o sticlă de ceva. À la Paree[1], am glumit, apoi am oprit claviatura.

---

[1] Pronunție deliberat greșită pentru Paris, trimițând la „Gay Paree" (n. tr.).

Toby a trecut peste bateria lui și și-a înfășurat brațele în jurul taliei mele.

— În plus, îl citez tot timpul...

Mi-am lăsat mâinile peste ale lui, plimbându-le apoi pe antebrațele lui solide.

— Și nu știu niciodată dacă citează ceva sau doar vorbește prostii...

M-am uitat în sus la el. El a scos limba. Am chicotit.

— Putem să reluăm în weekend, Nor, i-am spus. Îți promit! Doar că a fost o săptămână lungă.

Toby s-a uitat la Nora.

— Poți să vii, dacă vrei.

— Prefer să mor în propria mea vomă, mulțumesc! a răspuns Nora, apoi și-a trecut cureaua basului peste cap.

— Nu! Hai, vino!

M-am desprins de Toby și mi-am agățat brațul de cel al Norei.

— Nu-nu! a spus, și mi-a oferit un zâmbet anemic, eliberându-se ca să-și pună deoparte basul.

Mi s-a strâns inima. Simțeam cum mă judecă, precum niște valuri de căldură emanând dinspre ea.

Poate că nu petreceam suficient timp cu ea. Poate că se simțea lăsată pe dinafară. Înainte, noi două, eu și Nora, eram cele care obișnuiam să evadăm de la repetiții.

— Cassita! a strigat Toby, scoțând cheile de la camioneta lui.

— Doar o secundă! i-am cerut.

— Bun, mă duc să iau camioneta și să o aduc aici, a spus el, și-a alergat pe scări.

S-a oprit în vârf și a coborât în fugă. Și-a întins fața spre mine. I-am trimis un sărut, cu fața arzând sub ochii Norei.

— Așa, da, a adăugat el, după care a fugit înapoi în sus.

— Îmi pare rău! i-am spus. E drăguț, dar e un pic cam mult.

Ea a dat din cap spre locul de unde dispăruse Toby.

— Deci vă întâlniți serios acum? Adică, mergeți în parcuri publice și vă țineți de mână și vă sărutați?

Am simțit cum un zâmbet mi se strecoară pe față. În afară de repetiții și de glumele amuzante ocazionale ale lui Luke, să-l văd pe Toby era ceea ce așteptam cu nerăbdare toată săptămâna.

— Da.

— Pff! a făcut Nora, cu o expresie nedumerită, apoi a rămas tăcută și și-a desprins coada de cal, lăsându-și perdeaua de păr să atârne liber, după care a adunat câteva doze goale de pe jos.

— Ce-i? am întrebat.

Ce era derutant în asta? Vreau să spun, în afară de faptul că niciunul dintre noi nu se aștepta să-l numesc pe Toby iubitul meu.

S-a îndreptat de spate, ridicându-și sprâncenele spre mine.

— Nu știu, a răspuns pe un ton sarcastic. E ceva destul de obișnuit ca soțiile de militari să se sărute cu hipsteri cu aspect de Gumby în timpul lor liber?

Avea dreptate. Din punct de vedere teoretic, legal, îl înșelam pe Luke.

— M-am gândit la asta, am răspuns.

Bineînțeles că mă gândisem. Preț de câteva minute disparate, între a mă îmbrăca și a mă dezbrăca, verificarea glicemiei și toate celelalte rahaturi pe care trebuia să le fac, mă gândisem că probabil ar trebui să fiu mai

atentă. Și-apoi mă gândisem la conversația pe care o avuseserăm la locul de joacă înainte de plecarea lui Luke și mă întrebasem dacă ar fi ajutat divorțul să arate real după ce avea să se întoarcă. Dacă ar fi existat o cale de-a o întoarce în cazul în care am fi fost prinși.

Nora a continuat:

— Deci știi că dacă cineva care vă cunoaște pe amândoi – și pe tine, și pe Luke – te vede cu un alt bărbat, vor exista întrebări.

Am înghițit în sec, cu gura brusc uscată.

— Știu.

— Și întrebările vor duce la discuții, iar discuțiile vor duce la raportări..., a continuat Nora.

— Dar eu și Luke nu cunoaștem aceleași persoane, am subliniat.

I-am spus să-și amintească de Chili's și cât de improbabil era ca cercurile noastre să se intersecteze, însă Nora a ridicat din umeri.

— Mereu se uită cineva. N-ai văzut *Culisele puterii*?

Am scos un râset, jumătate pentru că era amuzant, jumătate pentru Nora mă făcea să mă simt tulburată. Nu voiam să mă simt tulburată. Voiam să mă întind pe o pătură în parcul Pease și să-l ascult pe Toby cum îi acompania pe Val Kilmer și Kurt Russell în felul lui răgușit, de Arkansas.

— Înțeleg ce vrei să spui, i-am zis Norei, dând din cap și încercând să-mi unesc sprâncenele ca să par serioasă. Cu siguranță am să fiu atentă.

Mi-am simțit buzunarul vibrând. Probabil Toby, care mă aștepta afară, în camionetă. Trebuia să ne oprim la magazinul de băuturi alcoolice înainte de-a ajunge acolo. Și totul părea să dureze de două ori mai mult cu el. Mereu

râdeam sau uitam de ce veniserăm de fapt la magazin. Am început să fac câțiva pași spre ușă.

Nora m-a urmat.

— Te duci oricum în parc, nu? a murmurat ea lângă mine în timp ce urcam scările.

— Da.

Am oftat. Mă putea citi ca pe-o carte deschisă.

— Doar mă distrez și-atât.

— Oh, Cassie! a făcut ea, cu o notă de resemnare în glas, apoi m-a bătut ușurel pe spate. Să nu lași pe nimeni să-ți spună vreodată că ți-e frică de foc.

Luke

SKYPE DEVENISE MULT MAI UȘOR. ÎI SPUNEAM LUI CASSIE o poveste amuzantă despre JJ pe care mi-o scrisese Hailey despre cum își luase broasca țestoasă de pluș pe nume Franklin la grădiniță și avusese probleme pentru că îi dăduse jos carapacea de jucărie și le spusese tuturor celor din clasa lui că Franklin e „dezbrăcat". Cassie a insistat că nu ar fi trebuit să aibă probleme pentru asta, că el doar enunțase un fapt.

— Este o grădiniță prezbiteriană din Buda, Texas, i-am spus în timp ce îmi cârpeam un ciorap. Și nu prea a avut probleme. Învățătoarea doar le-a spus lui Jake și Hailey, atâta tot.

— Orișicât. Nici măcar n-ar trebui să fie vreo chestie.

În preajma Zilei Recunoștinței, după ce îi trimisesem trei scrisori fără niciun răspuns, Hailey începuse în sfârșit să-mi răspundă. Pe prima o primisem săptămâna trecută: spunea că Jake știe că ea îmi scrie și că apreciază asta, că nu era pregătită să răspundă, dar că ar vrea să țină legătura, să se asigure că ei știu că măcar eu sunt în siguranță.

Între timp, Cocoșul era în spatele meu, curățându-și pistolul cu spumă de ras. Cassie a trebuit să se abțină să

nu se holbeze la el cu o frică cumplită. Când el a apăsat siguranța, ea a tresărit și a scos un mic țipăt, tocmai din Austin.

Nu m-am putut abține să nu râd de ea. O clipă mai târziu, a început să râdă și ea.

— Și altceva? m-a întrebat ea.

Trecuseră trei săptămâni de când vorbiserăm ultima oară. I-am povestit despre volei.

Începusem chiar și o scrisoare pentru tatăl meu. Nu ajunsesem mai departe de „Dragă tată, îmi pare rău" înainte să tai totul, dar ciornele dinainte conțineau lucruri precum „Învăț multe, devin un om mai bun. Cum o duc cei de la *Cowboys?*"

M-am uitat înapoi la Cocoșul, care trecuse de la curățarea armei la a face abdomene, bineînțeles convenabil plasat să fie surprins de camera laptopului. Era o cameră mică, dar chiar nu era nevoie să scape și gemetele alea.

M-am uitat înapoi la Cassie. Ne abțineam amândoi să nu râdem.

— Așadar, am reluat, aruncând o privire la notițele mele. Sălbatici? Trupa?

— Oh, bine! Da. Extrem de subestimată. O să explodeze, jur pe Dumnezeu! a început ea.

În timp ce vorbea, am început să-mi doresc mai mult – voiam să aflu cum sună propria ei muzică. După o pauză în descrierea ei a unei relații de „dragoste-ură" cu ceva numit *Pitchfork*, am întrebat-o:

— Dar tu? Cum merge cu muzica ta?

— Grozav, a răspuns.

— Pot să ascult ceva?

A părut surprinsă, apoi fericită.

— Da, da. Cu siguranță. Revin imediat.

Nu eram un cunoscător, dar eram și eu om. Tuturor le plăcea muzica. Mie îmi plăcea postul de rock clasic pe care tatăl meu îl asculta pe un radiocasetofon de la atelier. Led Zeppelin. David Bowie. Doobie Brothers. Moody Blues. The Doors. Janis Joplin. Faza methal nechibzuită.

Am pufnit în gând amintindu-mi de e-mailul în care îi povestisem despre Rick Richardson. Nu m-aș fi gândit niciodată să-i spun cuiva despre el – abia dacă mă gândeam la el de când se întâmplase. Faptul că o sunam și-i scriam lui Cassie trezea anumite părți din mine pe care le credeam definitiv uitate.

Cassie se întorsese, fredonând pentru ea însăși în timp ce așeza un caiet deschis alături pe canapea.

În timp ce-și aranja tastatura, m-am trezit dorindu-mi să pot spune lui Cassie despre faptul că ascultam rock clasic la atelier. Când eram copil, știam cât de mult îi plăcea tatălui meu cântecul „Spirit in the Sky" al lui Norman Greenbaum, așa că obișnuiam să sun la V100 și să li-l cer. O făceam atât de des, încât au început să noteze numărul nostru pe ID-ul de apelant și răspundeau de fiecare dată cu „Bună, Luke! «Spirit in the Sky»?"

— Ești gata? a întrebat Cassie. Asta e un pic cam dură, dar e ce trebuie.

— Dă-i drumul! am răspuns.

Cocoșul nu mai făcea abdomene, am observat, iar acum stătea întins pe podea, pe spate, și asculta.

— Asta se numește „Green Heron", a spus ea, și a cântat un acord. Și imaginați-vă asta cu bas și tobe în spate, a adăugat.

— Bine, am replicat.

— Bine, a spus Cocoșul de pe podea.

— „Când te-am văzut, erai la gard", a cântat ea, și a apăsat ușor clapele. „Au spus că nu ești un semn de la Dumnezeu. Nu știam ce înseamnă asta. Dar când m-am apropiat de tine, nu ți-ai luat zborul."

După această introducere, a cântat o piesă ritmată, o bucată desprinsă parcă din vremurile bune. De fiecare dată când credeam că știu ritmul, schimba la altul. Dar totuși revenea de fiecare dată. Nu a fost nici deplasat, nici greu de ascultat, ca în jazz. Avea un sens propriu.

Versurile erau despre mama ei, despre faptul că nu știa ce să facă, despre cum să se ierte pentru că nu știa ce să facă, iar vocea îi era dramatică și cuprinzătoare, o combinație de Billie Holiday, dacă Billie Holiday ar fi fost cu o octavă mai joasă, și Freddie Mercury. Părea să sară peste rușine și să treacă direct la iertare. Eu nu învățasem niciodată cum să fac asta.

— Uau, asta a fost chiar bună! La naiba! m-am trezit spunând după ce-a terminat.

— A fost foarte, foarte bine, a susținut și Cocoșul, de pe podea. Aproape că am plâns puțin.

— Ce-a zis? a întrebat Cassie, afișând un zâmbet larg și cu răsuflarea tăiată.

Își strânsese părul într-o mică coadă de cal în creștet, iar acum aproape că se desprinsese de tot, cu șuvițele căzute în timp ce cânta sau dădea din cap.

— A spus că a plâns un pic.

— Aproape! m-a corectat Cocoșul.

— Uau! am exclamat. Bună treabă! E grozav. Cu adevărat grozav. Iubito, am adăugat aruncând o privire într-o parte, către Cocoșul.

— Mulțumesc! a spus Cassie, cu obrajii roșii.

Se înroșise? Sau doar se înroșise după ce cântase?

— Păi, ar trebui să plec. Trebuie să merg la muncă.

— Bine, vorbim mai târziu.

— Mulțumesc că m-ai rugat să cânt pentru tine, Luke! Iubitule, a adăugat după aia în timp ce se scărpina în cap, stânjenită.

— Cu plăcere!

Am înghițit în sec. Gata, trecuserăm peste. Momentul în care rostiserăm acele cuvinte. Înainte de a putea începe, Cassie a mâzgălit ceva pe o bucată de hârtie și a ridicat-o.

Cred că ne-am descurcat foarte bine astăzi.

Mi-am luat agenda pentru a-i răspunde.

Și eu. Continuă să trimiți e-mailuri.

— Vă arătați unul altuia părțile intime? a strigat Cocoșul de la podea. Vreau să joc Solitaire online, iar Skype mănâncă tot internetul.

— Bine, bine, am spus, după care mi-am dat ochii peste cap la Cassie. Te iubesc, scumpo!

De data asta fost mult mai ușor.

Cassie mi-a oferit un zâmbet complice, strâmbându-și un colț al buzelor.

— Și eu te iubesc, scumpule!

Și ei i-a venit mai ușor. Apoi s-a uitat cruciș la mine și a scos limba.

Când s-a încheiat apelul și m-am dat la o parte de la masa verde, mi-am dat seama că zâmbeam singur.

Pentru: SCI Luke Morrow
De la: Cassie Salazar
Subiect: Ce ai crezut cu ADEVĂRAT?

Știu că ai încercat să fii drăguț cu soția ta în fața colegului tău de cameră în legătură cu noul meu cântec, dar de fapt sunt

curioasă ce ai crezut cu adevărat, din moment ce tu și Cocoșul Flotare sunteți primii care au auzit asta și care nu fac parte dintr-o trupă alături de mine. Nora a spus că e unul dintre cele mai bune cântece ale mele, iar Toby a spus și el că e unul dintre cele mai bune. Părerea ta contează și pentru mine, căci nu numai că ești soțul meu, dar ești și cineva care nu ascultă prea mult muzică actuală, și dacă ți-a plăcut cu ADEVĂRAT, aș vrea să fac mai multe chestii de genul ăsta, pentru că nu vreau să cânt doar melodii care să le placă oamenilor obscuri de pe *Pitchfork* (blogul despre care ți-am povestit, nu o rasă extraterestră ciudată de oameni cu furci în loc de capete).

Așa că, atunci când ai ocazia, între meciurile de volei, trage un e-mail.

Cu drag, C

PS Te rog, te rog, TE ROG, spune-mi că porți spandex atunci când joci și, dacă da, poză sau nu s-a întâmplat.

***

Pentru: Cassie Salazar
De la: SCI Luke Morrow
Subiect: RE: Ce crezi cu adevărat?

A fost unul dintre cele mai bune cântece pe care le-am auzit vreodată. Mă gândeam tot timpul în sinea mea că vocea ta sună ca o combinație între Billie Holiday și Freddy Mercury de la Queen. De asemenea, îmi place foarte mult cum s-a schimbat la mijloc, rapid și lent, rapid și lent, dar fără să pară prea sacadat. A sunat natural. Nu-l ascultați pe Toby, a fost mai mult decât bun.

Plecăm într-o misiune de recunoaștere, așa că o perioadă de timp nu mai pot vorbi pe Skype, dar, ca să te țină în priză, iată o poză cu mine și Frankie și Ahmad, care are unul dintre cele mai bune servicii din întreaga lume. Îmi pare rău pentru calitatea proastă a pozei. E de pe mobilul lui Majeed. #selfie <<< Am făcut-o bine?

Cu dragoste de la soțul tău
Luke

Cassie

AM PLECAT MAI DEVREME DE LA THE HANDLE BAR, AȘA că l-am rugat pe Toby să ne întâlnim peste drum, la Tucci's. Am mâncat pâine cu usturoi și ne-am prefăcut c-am ști ceva despre vinuri.

Toby i-a făcut semn chelnerului să mai aducă un pahar și a arătat spre cel gol al meu.

— Vrei să mi te alături?

Am dat din cap, apoi am mai luat o înghițitură de apă.

— Mă gândesc că ar cam trebui ca The Loyal să plece în turneu în curând. Dacă reușesc să găsesc vreo cale să scap de la muncă pentru o lună sau așa ceva.

— Sunt gata oricând vrei.

Mi-a luat o șuviță de păr și-a frecat-o între degete. Părul îmi era din nou mai lung, ajungându-mi la mijlocul gâtului. Oamenii spun că părul și unghiile cresc mai repede când ești îndrăgostit.

Doamne, ce ridicol! Nu eram îndrăgostită.

— Vom vedea cum merge următorul spectacol, am spus, luându-l de mână.

El mi-a zâmbit, liniștit, trimițând un val de căldură prin mine.

Dar nu eram nici neîndrăgostită.

Prietenul meu *înțelesese*. Mă cunoștea de la începutul acestei trupe mărunte. Fusese deja în turneu și era gata să lase totul baltă și să plece iarăși. Fusese implicat în bătăi în bar și cântase cu grupuri bisericești. Rămăsese pe marginea drumului și fusese plătit în mâncare. Toate astea pentru a putea cânta. Înțelegea ce înseamnă muzica pentru mine, deoarece și pentru el însemna la fel de mult.

Toby ne făcuse rost chiar și de un spectacol la Sahara Lounge. Iar de data asta nu împărțiserăm scena cu nimeni. Fusese doar The Loyal, timp de o oră, cântând piesele noi pe care le incluseserăm pe albumul nostru.

— Vreau să te duc acasă, a spus el, întinzându-se să-și plimbe un deget pe obrazul meu.

— Casa mea sau a ta? am întrebat, simțindu-mi deja nervii aprinși în coapse.

Telefonul mi-a vibrat în geantă. Am băgat mâna înăuntru ca să opresc soneria, gândindu-mă că era mama; sau poate Nora. Puteau să aștepte până dimineață.

— Gata pentru nota de plată? a întrebat un chelner îmbrăcat în negru.

— Daaa, domnule! a răspuns Toby, punându-și cardul pe masă.

— Pot să împart cu tine? am întrebat.

A dat din cap, acoperindu-și cu buzele acea dulce strungăreață a sa și zâmbindu-mi cu ochii.

Telefonul a vibrat din nou. Un alt apel. L-am scos și am observat că era de la un număr de peste ocean – sau ceea ce credeam că e un număr de peste ocean.

— Ar fi bine să răspund, i-am spus lui Toby în timp ce ne ridicam de la masă.

— Bun, mă duc repede la toaletă, a anunțat el și-a plecat.

Am răspuns.

— Cassandra Salazar? a rostit rapid o femeie.

— Da?

— Sunt căpitanul Grayson, de la Divizia 34 de infanterie „Calul Roșu". Doamnă, vă sun deoarece soțul dumneavoastră, Luke Morrow, a fost rănit la datorie.

Am încetat să mai respir. Am clipit de două ori, mecanic și lent.

— Doamnă, sunteți acolo?

— Da.

Rănit?

— Soțul dumneavoastră a fost evacuat într-o unitate militară din Germania. În două zile, va fi transferat la Centrul Medical Militar Brooke din San Antonio. Îmi pare rău că trebuie să vă dau această veste, doamnă!

Mi-am descleștat fălcile și m-am așezat la masă, simțind cum îmi năvălesc lacrimile.

— O să fie bine?

— Este în stare stabilă, dar grav rănit. Gloanțele i-au sfărâmat tibia și rotula. Ar trebui să fie gata de transfer foarte curând.

— Bine!

— Vă vom ține la curent cu starea lui.

— Mulțumesc! am spus, pentru că era tot ce mă gândeam să spun. Apoi: Poate să vorbească? Pe cine... pe cine să sun pentru vești?

— Momentan nu poate, a răspuns ea. Vom ține legătura cât de repede vom putea. La revedere, doamnă, și Dumnezeu să vă binecuvânteze!

Linia a amuțit.

Inima îmi bătea atât de tare, încât vederea îmi pulsa în roșu și negru. Îmi spusese într-un e-mail că s-ar putea

să fie în misiune. Și aproape că îl omoraseră. Doamne, dar Frankie? Frankie era bine? Ar fi trebuit să întreb. Ar fi trebuit să întreb mai multe despre amândoi.

Mi-a revenit în minte camera de hotel luminată de soare. Luke îmi înmânase bucata de hârtie cu numărul de telefon mâzgălit cu un pix de motel. „Soțul tău", spusese femeia. Soțul meu.

Toby s-a întors de la baie fluierând, cu mâinile în buzunare. Când mi-a văzut expresia, s-a oprit.

— Trebuie să mă duc acasă, l-am anunțat.

M-a condus, deși nu am fost în stare să răspund la refrenul lui cu „Cassie, poți să-mi spui. O să te ajut eu. Spune-mi doar dacă totul este în regulă. Cassie?"

Unde era hârtia? Unde era nenorocita aia de bucată de hârtie? O pusesem în sertarul cu gunoaie din bucătărie. Ultima factură de internet de luna trecută. Factura de electricitate de luna trecută. O hârtie mai mică, mai ușoară. Asta era? Nu. O nenorocită de chitanță de restaurant. De ce naiba păstrasem o chitanță de la restaurant?

Am golit sertarul pe podeaua din bucătărie.

Cheia de la o încuietoare de bicicletă pe care nu o folosisem niciodată. Cenți. Capace de sticle de pe când nepoata Norei avea nevoie de ele pentru strângerea de fonduri pentru școală. Și mai mulți cenți. Mărunțiș. O pungă-cadou mică pe care unul dintre clienții mamei o dăduse personalului – „Ciocolată pentru un Crăciun fericit!". Aici nu mai erau bucăți de hârtie.

M-am mutat în camera mea, începând să caut în sertarul de la noptieră.

Un jurnal din piele la care contribuisem cu două rânduri. Un pachet de prezervative. Un plectru de chitară, despre care eu și Nora bănuiam că îi aparținuse lui Jack

White, după ce The White Stripes cântaseră la Moody Theater.

Timp de trei ore am căutat și mi-am răscolit apartamentul, dar n-am găsit nimic. M-am așezat pe canapea în jurul orei două dimineața. Tăcerea era mai tăcută decât în mod normal. M-am uitat la tastatură, gândindu-mă să cânt ceva ca să-mi calmez anxietatea, dar am descoperit că nici măcar nu puteam atinge clapele.

Am auzit o bătaie ușoară la ușă, apoi pași pe scări. M-am uitat pe gaura cheii. Era Rita, ținându-l în brațe pe Dante, care părea să fie pe jumătate adormit. Am deschis ușa.

— Te muți aici, sus? a întrebat.

Halatul ei roz era deschis peste un tricou supradimensionat pe care scria SPUNEȚI-MI DOAR UNDE ESTE CIOCOLATA ȘI NU VA FI RĂNIT NIMENI.

— Nu, am suspinat. Căutam o bucată de hârtie cu informații despre cineva. De care am nevoie foarte urgent, adică imediat.

— Informații despre cineva?

— Da, de genul numărul lui de telefon. În fine. Scuze că te-am deranjat!

— Vrei să fumezi?

— Nu am deloc.

Nu mai cumpărasem de când cu diagnosticul. Fiecare bănuț pe care îl câștigam se ducea pe facturi, materiale medicale sau, acum, pe muzică.

— Nu te-am întrebat dacă ai, a spus și a scos un joint de după ureche.

— Slavă Domnului! am murmurat.

Ne-am așezat la locurile noastre obișnuite, fără să vorbim, trecându-ne jointul de la una la alta și lăsând

marijuana să inunde camera întoarsă cu susul în jos într-o ceață. Mi-am pus Donovan.

După un timp, Rita a repetat:

— Informații despre cineva. Hmm!

— Da, am spus eu.

— Ai încercat pe Google? Pentru numărul acestei persoane? a întrebat Rita, tușind un pic în timp ce expira.

Mi-a revenit acuitatea. Google. La naiba! Panica îmi zăpăcise complet creierul. Bineînțeles că ar trebui să fac o căutare pe Google.

— Rita, ești genială!

— Spune-le asta celor unde muncesc, a spus Rita. Tocmai m-au concediat.

— La naiba, Rita! Îmi pare rău!

A dat din umeri, întinzându-se în timp ce se ridica.

— Toată lumea își pierde locul de muncă zilele astea.

Mi-am luat laptopul de pe podea. Morrow, Morrow, Morrow. Care era însă prenumele lui? E-mailurile. E-mailurile lui Luke cu întrebările pe care trebuia să le pun în timpul convorbirilor noastre pe Skype – Luke scrisese numele acolo.

— Dă-mi de veste dacă pot face ceva.

— Continuă doar să-ți plătești chiria la timp! a strigat în timp ce deschidea ușa. Ne vedem mai târziu. Vino, Dante!

Dante a început să țăcănească pe podea.

Când s-a închis ușa, am tastat. L-am găsit – *Atelierul de reparații Morrow, Buda, TX.* Dacă sunam acum, n-avea să răspundă nimeni. Dacă plecam în mai puțin de-o oră, ajungeam acolo la răsăritul soarelui.

Luke

CUCCIOLO, SPUNEAM. *CUCCIOLO*. DAR ERAM ÎNTINS pe jos și erau trei sori și gura îmi era din cauciuc. Frankie nu voia să se întoarcă. Aveam nevoie să se întoarcă, pentru că trăgeau cu armele în noi. Ne ascunseserăm în spatele jeepului și ei trăgeau. Cocoșul era la pământ.

Nu se trăgea cu gloanțe, ci cu bipuri. Biiip!

Dar apoi, dintr-un motiv oarecare, ne-am întors la atelierul tatălui meu. De ce trăgeau? Scoateți-i din atelierul tatălui meu! Era ora prânzului. Nu era momentul ca oamenii să tragă în tata și-n fratele meu. Trebuia să mă ridic din patul ăsta. Trebuia să-i protejez.

Cocoșul dormea sub jeep pe o pernă roșie. *Cum poate să doarmă tocmai acum?*

Nu mă puteam ridica pentru că partea de jos a corpului meu era un copac, cu un trunchi în locul picioarelor. Creștea, crăpându-mi pielea, iar scoarța era făcută din cuțite și mă înjunghia.

Am țipat, pentru că mă durea. *Cineva să taie copacul ăsta!* am strigat.

Trei sori erau atât de strălucitori! Oamenii vorbeau ciudat. Și eu. *Cucciolo*. Nimeni nu mă asculta.

Mi-au pus o bucată de cauciuc pe față.

Albastru și alb și albastru și alb.

Copacul a crescut din nou. Am țipat.

— *Gut, gut,* spuneau ei. *Es vird gut sign.*

— Nu *gut,* am spus, dar cauciucul mi-a stat în cale.

Frankie.

Frankie. Nu bine. Cineva să taie copacul ăsta!

Frankie.

Cassie

EU ȘI TAȚII NU NE POTRIVIM. NU AM AVUT NICIODATĂ unul, nu mi-am dorit unul, nu am nevoie de unul. Nu-mi plăceau când abuzau verbal de mine când eram în clasa a XII-a ca arbitru de fotbal din liga de amatori, nu-mi plăceau când se îmbătau prea tare la *quinceañeras*[1], nu-mi plăceau cum, din fotoliile lor La-Z-Boys, își dădeau ochii peste cap la majoratele prietenilor mei de colegiu.

Eu și tații nu ne înțelegeam bine mai ales atunci când nu dormisem, când luasem trei îmbucături de *tikka masala* și fumasem un joint cu proprietăreasa mea. M-am repezit pe strada principală din Buda, cu rezervorul de benzină aproape gol, trecând pe lângă micile magazine de familie și camionetele parcate în fața lor, aproape la fel de mari precum clădirile însele, cu gunoaiele de la fast-food prelingându-se pe lângă borduri. Am cercetat clădirile după semnul alb-roșu pe care îl văzusem pe site.

Când l-am găsit, am coborât, gata să bat la ușă și să-l văd pe fratele lui Luke. Un frate, mi-am imaginat, care ar fi o versiune mai drăguță a lui Luke. Un tip mai tânăr,

---

[1] *Quinceañeras*, „cincisprezece ani" (spaniolă), sărbătorirea aniversării a cincisprezece ani pentru o fată, marcând trecerea de la copilărie la vârsta adultă (n. tr.).

în salopetă, care arăta ca un membru al trupei *Grease*, cu un copilaș-heruvim agățat de pantalonii lui, care m-ar conduce într-un birou cu scaune de piele, lângă o soție prietenă din copilărie și cu ochii umezi. Toți m-ar asculta și mi-ar spune ce să fac.

Atelierul era însă închis. „Mă întorc în cinci minute. Dacă e o urgență, sunt la Morts, la cafea", spunea un semn scris de mână.

Așa că am așteptat. Am așteptat cinci minute, apoi încă cinci. Am sunat la numărul care mă sunase aseară, în speranța că voi afla vești noi despre starea lui Luke, dar nu am reușit să dau de nimeni. Mi-am adunat rochia și m-am așezat în mijlocul unui pătrat de ciment mărginit de buruieni, urmărind mașinile dichisite care treceau cu 25 sau 35 de kilometri pe oră. Mame împingeau copiii în cărucioare, suflând fumul de la țigări departe de plămânii bebelușilor lor în timp ce se plângeau în telefoane despre cineva care le făcuse vreun rău. I-am trimis un mesaj lui Toby, spunându-i că îmi pare rău și că îl voi suna în curând.

Apoi tatăl lui Luke și-a făcut apariția pe trotuar, ținând în mână o cafea într-un pahar din polistiren. Picioare până în gât, maxilar triunghiular, dar cu un păr alb-fantomă și un spate încovoiat. Inconfundabil.

M-am gândit să mă ridic și să plec. Luke îmi vorbise despre fratele său care lucrează la atelier, așa că îmi imaginasem că pe el am să-l văd mai întâi. Mă gândisem că tatăl ar trebui să fie pe undeva prin spate, să se ocupe de contabilitate.

Mi-am dat seama atunci că Luke îmi dăduse numărul de telefon al fratelui său. Că Luke îmi spusese să-l contactez pe el mai întâi.

— Cu ce vă pot ajuta, doamnă? a întrebat el în timp ce-și scotea cheile.

Avea mâinile groase și puternice, cu păr cenușiu și sârmos.

Cu ce ar putea să mă ajute?

— Ah! Păi...

M-am ridicat în picioare, ocupată să netezesc pietrișul.

— Deci, am început.

El a apăsat o manetă în partea laterală a ușii, scârțâind și deschizând ușa lată a atelierului.

— Aceea e mașina dumneavoastră? a întrebat el, arătând spre Subarul meu într-un șir lung de mașini parcate pe stradă.

Am înclinat din cap.

— De unde știți asta?

— Buda e un oraș mic, a răspuns, întorcându-se și mergând cu pași mari spre mașina mea.

— Domnule, am început din nou, urmându-l. Domnule, nu sunt aici pentru probleme cu mașina.

— Chiar așa? a răspuns el, desprinzând capota și sprijinind-o pe suportul metalic. Atunci de ce așteptați în fața atelierului meu?

I-am recunoscut pasul dezinvolt din felul în care Luke mergea înainte și înapoi printr-o cameră, ca și cum nu ar fi fost nimeni acolo, ca și cum ar fi fost singur în pădure. Dar el nu voia să facă rău. Era agresiv, fără să fie furios. Doar așa, pur și simplu, agățându-se de ceva cu care se putea juca, așa cum un copil ia o jucărie lăsată pe masă.

L-am lăsat să deșurubeze un lucru sau altul, făcând zgomote contemplative pentru el însuși. Și apoi am respirat adânc.

— Domnule, sunt căsătorită cu fiul dumneavoastră, Luke, am început.

El a sărit în sus, lovindu-se cu capul de marginea capotei.

— Doamnă? a spus el, ținându-și pe ceafă un braț cu venele purpurii, încruntat.

— Mă numesc Cassie Salazar și sunt soția fiului dumneavoastră, iar el a fost rănit în străinătate.

A ieșit de parcă ar fi fost trei fapte. Un alt lucru grozav când nu ai un tată este că nu prea îți este frică de tați.

A renunțat la mâna pe ceafă și la comportamentul „cu ce vă pot ajuta?", făcând un pas spre mine.

— În străinătate, ca și cum ar servi în armată? Luke Morrow?

Am devenit brusc conștientă de tatuajele mele, de părul încâlcit și de ochii roșii. Mi-am pus mâinile în șolduri.

— Da, domnule. Rotula i-a fost făcută praf de gloanțe în Afganistan.

Preț de-o secundă, nu a spus nimic. Mi s-a părut că îi văd maxilarul zvâcnind, dar nu eram sigură.

— Se întoarce acasă?

— Mâine.

S-a uitat înapoi la atelierul lipsit de clienți și a scos un vechi telefon mobil Nokia în stil cărămidă, scuipând pe jos.

— Ticălosul nenorocit!

Luke

EXISTĂ TREI FELURI DE DURERE. EXISTĂ DUREREA FIZICĂ, pe care o simți în doze ascuțite, înțepătoare. Nu are ritm. Doar o înjunghiere nebună când o apucă vreun capriciu, ca o tijă de oțel în carnea unei piersici. Acesta este genul de durere pe care am simțit-o în flash-uri în călătoria spre München, privind umbrele paramedicilor cum trec prin luminile cabinei.

Când eu și Frankie ieșiserăm din spatele jeepului, durerea se anunțase deja, sângeroasă și pulsatilă. Gloanțele îmi loviseră genunchiul și partea superioară a tibiei până când piciorul devenise un sac inutil, dar durerea mă îmboldise mai departe, împingându-mă să țin arma mai strâns și să stau mai drept pe piciorul care-mi rămăsese.

— Ne iau la țintă dinspre dealul din nord-vest, spusese Clark printre salve.

Era atât de liniște! Vântul biciuia steagul NATO de pe capotă.

— Să ne întoarcem și să căutăm o poziție mai bună.

— Nu putem, spusese Clark. Probabil că în față sunt mine.

Toată lumea respira greu. În sincronizare, în armonie, chiar și atunci. Ciorapii îmi erau uzi, lipicioși, pleoscăind

în bocanci. N-ar fi trebuit să mă uit în jos. Bocancii cuiva căzuseră din picioare, stropiți cu roșu. Alte două perechi de bocanci, pe două corpuri întinse pe jos, cu fețele acoperite.

Începuseră să tragă din nou.

Mai era apoi durerea care mă sufocase când mă trezisem în holul Centrului Medical Brooke, în America. Mă acoperea ca o pătură, adormindu-mă, chemându-mă către un scop mai înalt, șoptindu-mi cu o voce dulce: *Nu trebuie să-ți mai faci griji, treaba ta este să suferi, și asta e tot. Nu te mai ridica, nu te mai lupta, tot ce trebuie să faci este să suporți!*

Auzisem accente texane pronunțate răspunzând la telefon. M-am uitat la mâna care ținea barele târgii mele. Fiecare unghie era vopsită cu un mic Moș Crăciun.

Între durere fizică și chin sau peste ele, ori poate în jurul lor, este al treilea tip. Presupun că i-ai putea spune suferință emoțională sau mentală, dar asta ar însemna că poate fi cunoscută, că poate fi etichetată și depozitată undeva în creier, iar tu ai continua să trăiești.

Nu. Fiecare gând, de la *mă mănâncă brațul* și până la *ce voi face acum?*, era suspendat în cârlige deasupra unei mări întunecate. Acolo era ceea ce tocmai se întâmpla, apoi se agăța de ceea ce se întâmplase.

Ce se întâmpla: treizeci de ace de oțel în piciorul meu în după-amiaza precedentă. O internare pe termen nelimitat. O priveliște a parcării.

Ce s-a întâmplat: *în acea dimineață, Gomez le arăta ofițerilor britanici că nu curăță vasele cum trebuie. Au sfârșit prin a se stropi unul pe altul cu sticle de săpun.*

S-ar putea să merg, s-ar putea să nu. Încă două persoane în halate se uitaseră peste clipboardul doctorului

când spusese asta ieri, apoi la piciorul meu, apoi din nou la clipboard.

Camera noastră cu lambriurile de lemn ieftine, cu oglinda de bărbierit în picioare pe masa verde, țevile expuse, păturile împăturite în colț unde le lăsasem, avea să fie goală.

Frankie nu mai era.

O asistentă din armată, în Germania, îmi spusese că nu mai este. S-a auzit o bătaie la ușă.

Nici Cocoșul nu mai era. Echipa de volei va trebui să găsească jucători noi.

Ușa era mereu deschisă aici. Pentru orice eventualitate.

Ahmad, băiatul de opt ani căruia îi plăcea să servească și să se arunce după lovituri sălbatice, sigur avea să se întrebe azi unde suntem.

— Soldat Morrow?

Am întors capul pe pernă. Un bărbat cu părul cărunt stătea în picioare în ușă.

— Da, domnule.

— Locotenent-colonel Ray Yarvis, Corpul Serviciilor Medicale. Bine ai venit la Brooke!

Am ridicat un braț țeapăn pentru salut. Mi-a răspuns la fel.

— Fiecărui nou-venit i se repartizează un asistent social, iar eu sunt omul tău.

S-a așezat, aplecându-se peste ditamai burta, și a trecut în revistă stricăciunile. Avea riduri adânci în jurul gurii și al ochilor, care erau argintiu-albaștri ca apa de piscină. Avea o voce de fumător de două pachete de țigări pe zi, exact ca tipul de la ghișeul loto de la Mort's, micul magazin de la colț din Buda. Era prima persoană de aici care mă privea în ochi.

— Fac treaba asta pentru că am fost în locul tău. Am servit în două misiuni în Vietnam, acum merg pe un picior de titan.

A arătat spre tibia stângă.

— Orice simți că nu poți să le ceri doctorilor tăi, spune-mi mie! Te-ai enervat pe armată? Spune-mi! Eu sunt tamponul tău.

Am încercat să-mi umezesc puțin gura.

— V-au spus dacă voi merge din nou?

— Eu cred că da.

— Da, dar...

A ridicat o mână dolofană.

— Dacă au spus „poate" nu înseamnă decât că își acoperă spatele. Judecând după alți bărbați pe care i-am văzut cu decorații, pun pariu că vei fi în picioare în câteva săptămâni.

Preț de o clipă, am ieșit din ceață.

— Asta e bine.

— O să vorbim mai mult, dar sunt oameni care așteaptă afară să te vadă.

— Ce oameni?

Mi-a răsărit o speranță slabă, prostească. Cineva din compania mea. Căpitanul Grayson. Frankie, care nu era mort până la urmă.

— Ai tăi. A făcut semn cu capul spre ușă și a adăugat: Fratele tău mai mic și ceilalți.

— Oh! Da.

— Ești sigur? Pot să le spun că ai apăsat și tu butonul de morfină prea tare.

Mi-a scăpat un râs.

— Nu. Mulțumesc, domnule!

S-a ridicat în picioare cu un mormăit.

— Bine, familia Morrow! a strigat, după care a adăugat: Puteți să veniți înăuntru!

Prima care a intrat a fost Hailey, cu JJ care se agăța ca un pui de elefant de piciorul ei, ținându-și adidașii lui mici și luminoși în echilibru pe unul dintre picioarele ei încălțate cu sandale. Apoi Jake, care a trecut pe lângă ea ținând în mână un Dr. Pepper și un *Sports Illustrated*.

Nu știam dacă să fiu cuprins de entuziasm sau doar să mă prefac că dorm. Nu eram pregătit. Eram încă în nisipurile mișcătoare afgane până la genunchi, în ochii morți ai lui Frankie și în hoarda de ciocănitori care îmi hăcuiau piciorul.

— Ți-am luat un DP, spunea Jake. Nu mai aveau altceva, în afară de asta și de suc de portocale.

Jake îmi făcuse rost de un DP. Nu numai că venise de la Buda până la San Antonio cu soția și copilul lui, dar se oprise și la automatul de băuturi. M-am întrebat dacă o făcuse din milă, din dorința de împăcare sau din ambele.

Oricum ar fi fost, i-am surprins privirea în timp ce luam sticla rece, desfăcând-o ca să descopăr că era cel mai bun Dr. Pepper pe care îl gustasem vreodată.

— Mulțumesc, Jake! am spus, sperând că orice aș fi făcut cu fața să semene cât de cât a zâmbet. Mă bucur enorm să te văd!

— Arăți ca un străin. La naiba, și-au făcut de cap cu tine, așa-i? mi-a răspuns Jake.

— Tocmai am ieșit ieri dintr-o altă operație.

Gloanțele aproape că-mi spulberaseră piciorul în două. Era salvat de o placă de metal și de cinci șuruburi care să-mi țină genunchiul laolaltă.

Apoi am observat-o pe Cassie alunecând spre perete, cu ochii în jos, strângându-și geanta în brațe cu degetele albe.

S-a îndreptat întins spre pat și s-a aplecat peste mine pentru un sărut ușor pe obraz, apăsându-mă cu pieptul.

— Îmi pare rău! a șoptit ea.

Când s-a îndepărtat de pat, am observat încă un corp.

Acolo, între Jake și Hailey, era tatăl meu. Judecând după scuze, probabil Cassie îl contactase. De ce naiba decisese să facă asta, nu știam. Am încercat să găsesc ceva de zis, întrebându-mă dacă nu cumva el pândea doar momentul în care să-mi spună că îi datorez bani.

Părea mai slab, mai palid decât ultima dată când îl văzusem. Mesteca semințe de floarea-soarelui, scuipând cojile într-un pahar de hârtie. Eu începusem deja să mă simt iar inadecvat și tâmpit, fragil și prost în halatul meu alb și subțire și cu piciorul meu șchiop.

— Salut, tată! am început, simțind cuvintele ca pe-un fel de mâzgă în gură.

— Luke, a spus el, uitându-se la mine pentru un total de aproximativ o jumătate de milisecundă, înainte ca ochii lui să se ridice la televizorul de deasupra patului meu.

— Deci am cunoscut-o...

Hailey și-a luat mâna de pe capul lui JJ pentru a face un gest către Cassie.

— ...pe soția ta.

— Da, a replicat Cassie cu vocea ei falsă și optimistă, dând din cap de lângă perete. Mă bucur să vă cunosc în sfârșit! Luke mi-a povestit foarte multe despre voi.

— Noi nu știm niciun rahat despre tine, a spus Jake cu o jumătate de zâmbet.

— Iubitule! l-a certat Hailey.

— Ce? a ridicat Jake din umeri, uitându-se la mine cu o față de „ce naiba?". Cred că, dintre toți cei pe care

îi cunosc, e cel mai logic ca Luke să fi avut o nuntă ca o împușcătură. Întotdeauna a fost al naibii de impulsiv.

Eu și Cassie ne-am surprins reciproc privirea.

— Când știi, știi.

Cassie s-a uitat la Hailey, cu capul înclinat ca și cum ar fi fost copleșită de adorație.

— Nu-i așa?

Apoi și-a întors privirea spre mine, îndemnându-mă cu o expresie pe care numai eu o puteam vedea. *Fraze romantice, fraze romantice, fraze romantice.* Nu mă puteam gândi la nici una. Vreau să spun, Doamne-Dumnezeule, trecusem prin multe în ultimele patruzeci și opt de ore. Să fiu al naibii dacă nu-mi venea să trăsnesc pe cineva. Au început să mi se umezească mâinile.

Am luat Dr. Pepperul de unde îl așezasem pe noptieră și m-am întors spre ea cu cea mai dulce privire pe care o puteam afișa.

— Vrei o înghițitură, iubito?

— Mulțumesc, scumpule! a spus ea, și aproape că îi puteam auzi dinții scrâșnind.

Da, îmi pare rău! am încercat să-i spun cu privirea. *Nu-s în cea mai bună formă.*

A luat cea mai mică picătură, aproape deloc. Apoi mi-am amintit. *Diabet, idiotule!*

— Păi, sunt încă destul de epuizat, am spus.

Oricât de mult aș fi vrut să vorbesc cu Jake, eram prea obosit ca acum să mă prefac cu Cassie. Și ea părea că apelează la ultima picătură de combustibil.

— Atunci te lăsăm, a spus Hailey, iar ea și Jake s-au întors spre ușă.

Tata a mai scuipat o coajă și a ieșit din cameră fără să dea măcar din cap. Dar venise. Asta spunea multe.

— Oare...! am strigat, iar Jake s-a oprit. Aveți de gând să veniți cu toții înapoi?

Hailey s-a uitat la Jake.

— Mi-ar plăcea să veniți înapoi, am adăugat, încercând să nu par disperat.

— Da... sigur, dar nu suntem numai lapte și miere, a spus Jake, cu sprâncenele împreunate, aruncând o privire la Cassie. Nu am de gând să îți schimb, de exemplu, plosca.

— Nici nu m-aș aștepta s-o faci, am replicat.

— Dar, da, ne vom întoarce, a adăugat el, iar Hailey a dat din cap.

— Faptul că... că ai fost la un pas de-a fi luat. A făcut o pauză, înghițind în sec, după care a adăugat: Asta pune o mulțime de lucruri în perspectivă, nu-i așa?

În pragul ușii, Hailey i-a șoptit ceva la urechea lui JJ.

— Mulțumesc pentru LEGO! a strigat el.

Bătăile inimii mele erau încă rapide când au plecat, dar mă simțeam revigorat, plin de speranță.

Cassie era încă lipită de perete, prăbușită, dar buzele îi erau zâmbitoare în timp ce-i urmărea cum pleacă. A tras un scaun lângă patul meu.

— Vreo veste despre Frankie? a întrebat.

Zâmbetele ne-au părăsit pe rând fețele amândurora.

Cassie

MĂ ÎNTORSESEM DIN SAN ANTONIO CU CÂTEVA ZILE ÎN urmă, după ce petrecusem cât mai puțin timp posibil cu familia lui Luke. Nu fusese chiar greu. Eu încă nu știam cum stă treaba cu toți, dar oricum nimeni nu părea să vrea să vorbească de-adevăratelea.

Frankie era mort. Doar la asta mă puteam gândi. Imediat ce uitam, ceva îmi amintea din nou. Exact acum era mirosul de chipsuri de cartofi. Și se tot repeta. La un moment dat eram bine, fericită chiar, iar în următoarea clipă izbucneam în lacrimi. Frankie mirosea întotdeauna a chipsuri de cartofi, pentru că mama lui i le punea în pachetul de prânz în fiecare zi și, în loc să le mănânce pe toate deodată, îi plăcea să le poarte cu el într-o pungă Ziploc. Făcea șmecheria aia în care și le punea în gură ca să pară că are un cioc de rață. Cassie, uite, spunea, iar eu mă uitam în sus la el din cine știe ce construcție de nisip pe care o făceam. Ha-ha, râdeam eu, și îmi dădeam ochii peste cap, pentru că făcea asta în fiecare zi.

Acum a fost șters de pe fața pământului. De fiecare dată când îmi aminteam de lucrul ăsta, eram din nou șocată, ca și cum aș fi pășit cu toată greutatea corpului pe-o piuneză.

Mi-am șters ochii pe mâneca hanoracului uriaș al lui Toby cu Longhorns. Stăteam intinsă pe podeaua lui.

— Hei! Hei! s-a uitat Toby in jos la mine. Ești bine?

— Mă gândeam doar, am răspuns, inghițind ce mai rămăsese din lacrimi.

— Iar chestii de familie?

— Cam așa ceva.

Nu-mi dădeam seama cum să-i spun lui Toby ceva din toate astea. Mi se părea că dacă îi explicam despre Frankie ar fi însemnat să-i explic și despre Luke, iar asta mi se părea prea mărunt în comparație cu orice altceva. Acolo unde știam că ar trebui să mă simt vinovată pentru că-l mințisem pe Toby simțeam doar durere. Nu mai pierdusem niciodată pe cineva înainte de Frankie.

— În fine. Ridică-te! Lasă-mă să te inveselesc!

Am pufnit și m-am ridicat în capul oaselor.

Un clopoțel disonant a răsunat în apartamentul lui Toby, făcându-l să se uite la mine. Telefonul meu.

— Credeam că iar l-am uitat acasă, am murmurat, pornind spre hol.

L-am găsit lângă ușa de la intrare, pe masa pe care își ținea cheile. Un număr pe care nu l-am recunoscut a apărut pe ecran. *E ceva în neregulă cu Luke.* Am simțit un gol în stomac.

— Alo? am întrebat, cu pumnii strânși.

— Cassie?

Era o voce de bărbat necunoscută.

— Da, am răspuns, recapitulând prin minte ce era mai rău.

— Sunt Josh van Ritter, de la Wolf Records.

Wolf Records? Creierul meu încerca să țină pasul cu ce se întâmpla. Nu Luke. Nu rău. Bine. Foarte bine.

— Oh, bună! am spus, incercând să-mi fac vocea să sune normal.

— Da, îți suntem cunoscuți?

Dacă îmi era cunoscută una dintre cele mai mari case de discuri independente de pe piață?! Ah, da!

— Foarte. Adică, sunt o mare fană, am adăugat, alergând cât de repede am putut până în camera lui Toby și arătând spre telefon cu gura deschisă într-un țipăt mut de bucurie, după care am pus apelul pe difuzor.

— Deci Todd Barker, managerul de la Les RAV, mi-a trimis linkul vostru de pe Bandcamp și sunt interesat să văd la ce altceva mai lucrați.

Toby se ridicase din pat și se strecurase, oarecum rușinos, spre margine, iar acum mă fixa cu privirea. S-a uitat la mine și a spus tare:

— Salut, Toby Masters aici, tot în The Loyal! Sper că nu vă deranjează că a fost pus pe difuzor.

— Bună ziua, Toby! Văd că aveți câteva single-uri. Aveți și un EP complet?

— Cam așa ceva, dar avem și lucruri noi, am spus eu, adaptându-mă la cuvintele lui rapide în timp ce mă învârteam prin camera lui Toby. Vă pot trimite primul nostru EP și probabil că vom scoate mai multe piese după Anul Nou.

— Să-ți spun ceva: am rezervări ferme până la sfârșitul anului și este crucial ca trupele noastre să plece în turneu, așa că mi-ar plăcea să vă văd live. Voi ateriza la concertul vostru din martie la...

— Sahara Lounge, a completat Toby.

— Da. Dacă îmi cântați melodii pentru un album complet, vorbim. Sună bine?

După ce am făcut schimb de date de contact, am închis fericiți. Capul mi se învârtea deja în jurul cărora dintre

piesele noi să le cântăm, cu inima zvâcnindu-mi în vreme ce mergeam spre bucătărie în vârful picioarelor.

Toby m-a urmat.

— A fost Wolf Records, i-am spus lui Toby, cuprinsă de fervoare. La telefon.

Lui Toby i s-a ascuțit vocea:

— Cassie! Era Wolf Records, ca în *Wolf Records*. Sfinte Sisoe!

— Da, exact.

Am zâmbit, simțind cum îmi tremură capul, șocată.

El a râs și a început să vorbească despre logistică.

Deodată, așa cum mi se întâmplase de mai multe ori în ultimele patruzeci și opt de ore, gândurile mi s-au izbit de-un zid. De-abia mă puteam mișca din cameră în cameră, darămite să mă gândesc să cânt la un instrument în fața oamenilor.

Am inspirat adânc, încercând să-mi eliberez din nou gâtul.

— T, am nevoie de-o secundă.

— Bine, nicio problemă! a răspuns el absent, încă răsfoind discuri. O să găsesc asta foarte repede.

Mi-a întins albumul, un predicator cu o Biblie.

— Știi câte formații *ar ucide* ca să fie băgate în seamă de Wolf Records?

Am suspinat, acoperindu-mi ochii cu mânecile și dorindu-mi ca tricoul lui uriaș să mă înghită cu totul, ca să pot fi în întuneric și moliciune și în neant.

— Da. Se întâmplă să știu asta, am murmurat.

— Sunt singura casă de discuri independentă care scoate piese la nivel de *Billboard*. Au chestii grozave în desfășurare. Și ne vor pe noi!

— Știu! am urlat. Știu asta, la naiba!

S-a holbat la mine, cu gura deschisă. Lacrimile urmau să vină în curând. Mi-am înfășurat strâns burta cu brațele și am rămas așa. Nu-mi plăcea să mă simt ca un copil, ca un puști care se îmbolnăvise la o petrecere în pijamale și care strica toată distracția. Am deschis gura și am tras aer în piept, reținând oceanul mic și stâncos care începuse să-mi ocupe stomacul ori de câte ori mă gândeam la ultimele zile.

Toby și-a desfăcut brațele. M-am apropiat de el. Lorraine, pisica lui Toby, părea să înțeleagă. S-a înfășurat între gleznele noastre, torcând.

— Îl ții minte pe prietenul meu care era în armată?

— Da, a spus el, iar eu l-am simțit cum se încordează sub mine.

— Ei bine, Frankie a murit.

— Oh, Doamne! Îmi pare foarte, Cass! a șoptit. N-am știut.

— Suntem prieteni de când eram mici, am adăugat.

Toby nu a mai zis nimic, ci doar a continuat să-mi mângâie părul. Mi-am îngăduit să mi-l amintesc pe Frankie așa cum îl văzusem ultima oară, la aeroport, privind-o pe Elena cu un devotament total. Mi-am dat voie să-mi amintesc cum arăta când îl întâlnisem prima dată, purtând un tricou cu Power Rangers, cu burtica lui mică atârnând mereu afară.

Am expirat din nou, fără să mă mai pot reține. Deocamdată, prezentul – noaptea și podeaua și pisica și senzația pieptului lui Toby pe obrazul meu –, acestea erau singurele lucruri sigure. L-am strâns și mai tare și mi-am dat voie să plâng.

Luke

CINEVA STĂTEA LÂNGĂ PATUL MEU. ZGOMOTUL SCAUnului care se freca pe gresia spitalului mă trezise, iar eu îi simțeam căldura lângă piciorul meu. Mi-am ținut pleoapele coborâte, lăsând doar o fantă de lumină să pătrundă, dar nu puteam să disting cine e. Probabil era ora de vizită. Dacă ar fi fost asistenta mea Tara, ar fi tras pătura, ridicându-mi picioarele cu mâini ei reci și subțiri și vorbindu-mi despre fiul ei, despre picioarele ei, despre mașina ei, despre orice altceva îi venea în minte ca să-mi distragă atenția de la faptul că îmi ridica boașele și fundul într-o oală de noapte.

Persoana asta era însă tăcută, nemișcată, poate aproape adormită.

M-am întrebat dacă e tata. Putea să facă asta, să stea pe orice scaun și să închidă ochii. Orele lungi la atelier și îngrijirea a doi băieți de unul singur te epuizează, îmi închipui.

Am ținut ochii închiși. Era un meci de voință. Cine avea să cedeze primul?

Nu „puneam întrebări". Trebuia *să știi*. Trebuia *să știi* cum să schimbi scutecul fratelui tău, de ce cerul e albastru, cum să te speli pe dinți, dacă fantomele sunt reale, cum să schimbi becul care s-a ars în camera ta, cum să

preîncălzești cuptorul, cât de mult șampon e prea mult, cine aruncă pentru Rangers, cum să te bărbierești, cum să conduci o mașină, de ce a murit mama ta.

Iar dacă nu știai, tăceai naibii din gură și ascultai până când știai.

Persoana de pe scaun s-a mișcat, oftând pe nas.

Nici scuzele nu existau. Dacă stricai ceva, nu plângeai și nu-ți cereai scuze, ci îl reparai sau îți dădeai seama cum să-l înlocuiești. Dacă nu-l puteai înlocui, așa cum eu nu putusem să înlocuiesc figurina zeiței pe care el o adusese acasă pentru mama din Vietnam, după ce o răsturnasem când practicam karate, atunci o fețeleai rău pentru o vreme.

Iertarea venea sub forma unui „joacă Rangers" sau a unei lecții improvizate despre cum să elimini un intrus cu o rangă, dacă el nu era acasă: fugeai într-o cameră și așteptai lângă ușă, iar când intrusul o deschidea, îl loveai în boașe. Ne lăsa pe mine și pe Jake să exersăm pe el cu perne. Probabil una dintre cele vreo cinci ori din viața mea când îl văzusem râzând.

Nu ne-a atins niciodată pe Jake sau pe mine. Ne-a semnat scutirile. A venit la meciurile noastre de fotbal, la ședințele cu părinții și profesorii, ne-a lăsat la petrecerile de aniversare.

Poate că era timpul.

Poate că puteam să-i spun că o rezolvasem, că acum eram abstinent, că renunțasem la medicamentele mai puternice în favoarea tramadolului, chiar și atunci când medicii îmi spuseseră că aș putea risca să-mi „termin" coloana vertebrală de la prea multe semnale de durere.

Poate că faptul că stătea aici era echivalentul faptului că mă ierta după câteva zile, desfăcând o doză de

Lone Star, deschizând televizorul și spunându-mi să dau volumul mai tare ca să poată auzi crainicii.

Tată, aș zice, cât mai simplu. Aș lua-o încet. *Ce mai faci?*

Am deschis ochii și m-am înecat într-o gâfâială, dorindu-mi să-i fi păstrat închiși.

Johnno s-a întors, pocnindu-și bărbia și afișând un zâmbet pătat de tutun.

— Morrow! Neața, amice!

La naiba!

S-a ridicat în picioare, cu bluza lui impermeabilă și mirosul de fum de țigară de mâna a doua revărsându-se peste mine. Bătăile inimii mi-au ajuns până la urechi.

— Bine-ai venit acasă, soldat! Un An Nou fericit! Au scris un articol despre tine în ziarul *Buda Times*. M-am șters la fund cu el.

— Ce cauți aici? am întrebat, cu limba cleioasă încă din pricina somnului.

Și-a mijit ochii.

— Ce crezi? Am venit să fiu plătit.

Mi-aș fi dorit să am destul scuipat în gură cât să adun și să-l împroșc peste el. După șocul inițial, nu mai aveam nicio teamă.

— Te-am plătit. Am dat ordin să te plătească banca mea.

— Mi-ai plătit jumătate.

— Am spus că cealaltă jumătate în nouă luni.

— Am spus că cealaltă jumătate când te vei întoarce.

— Nu-i voi avea până când nu primesc indemnizația de concediu. Asta se va întâmpla peste câteva luni de acum încolo.

— La naiba cu asta!

Am arătat spre piciorul meu.

— Ce vrei să fac?

— Ai bani, știu că ai. Ai putut s-o faci mai devreme. Habar n-am ce-ai făcut, dar fă-o din nou!

M-am întins spre el, dar i-am ratat geaca la limită. A făcut un pas înapoi, râzând.

Apoi s-a uitat în spatele lui la ușa deschisă, s-a îndreptat spre ea și a împins-o cu calm.

— Dacă încerci ceva, jur pe Dumnezeu...! am început, cu dinții încleștați.

Dar reflexele mele erau lente. Cu o mână a mutat butonul de apel, iar cu cealaltă m-a apăsat pe picior. Ușor la început, apoi mai tare, până când durerea tăioasă a șters orice altă senzație. Am încercat să mă întind din nou spre el, dar se mutase la capătul patului, cu mâinile urcând pe tibia mea.

— O să-mi plătești jumătate din ce-a rămas într-o lună, iar jumătate în luna următoare.

— Aaah! am strigat, simțind cum îmi vin lacrimi în ochi.

Johnno m-a lăsat pentru o secundă, uitându-se în spatele lui. Ușa nu s-a mișcat. A apăsat din nou, mai tare. Tăind, arzând, fără să știu dacă ochii îmi mai erau deschiși, roșu, alb, roșu, alb.

Mi-a dat drumul. Un val de apă s-a năpustit asupra nervilor mei. Vederea mi-a revenit. Johnno a scos ziarul din haină, mijindu-i, încă stând aplecat deasupra mea ca Moartea.

— „Rănit în luptele de la granița cu Pakistanul, împreună cu Divizia 34 de infanterie «Calul Roșu»", a citit cu voce tare. „Morrow va fi decorat cu «Inima Purpurie» pentru sacrificiul său în cadrul Forțelor Armate ale Statelor Unite."

S-a oprit, schițând un zâmbet galben și ieftin.

— Felicitări, soldat Morrow!

— Pleacă naibii de aici! am spus, încă amețit de durere.

— Știi ce mai zicea totuși articolul ăsta? Spunea că ai o soție. O mică *boricua*[1]? Mă gândesc că ar trebui s-o caut.

N-am avut energia necesară ca să-i răspund. Am închis ochii, sperând că va dispărea ca un vis urât. Când i-am deschis din nou, dispăruse, dar țepușele de metal încă îmi măcinau piciorul, implacabil. Durerea și injunghierea la un loc.

Avea dreptate, am presupus. Aveam să primesc o „Inimă Purpurie". Ca să-mi amintească pentru totdeauna de acel moment de la jeep, când târâsem trupul lui Frankie spre mine și lăsasem o dâră de sânge pe drum. A treia durere, mereu acolo, mereu trăgându-mă înapoi.

Tara a sosit într-un halat roz strălucitor, cu bretonul proaspăt făcut permanent, și-a pus mănușile de latex și-a început o poveste despre ofițerul din capătul holului.

— Hei, Tara? am întrebat, înghițind în sec și încercând să blochez semicercul de chipuri pe care le văzusem la ultima mea ședință de la întâlnirea Consumatorilor de Droguri Anonimi, de la universaliștii din Austin. Toate îmi zâmbeau cu ochi strălucitori și-mi spuneau să *mă țin tare*.

— Ce e, dragule? a întrebat ea, îndoindu-mi piciorul bun.

— Tramadolul nu funcționează. Aș vrea să-mi schimb medicația.

---

[1] *Boricua* (argou, SUA) – persoană din Puerto Rico sau cu origini portoricane (n. tr.).

Cassie

GEORGE ȘI LOUISE CUCCIOLO AU ȚINUT SLUJBA DE COmemorare a lui Frankie sub arcadele înalte de treizeci de metri ale catedralei St. Mary, făcându-i pe cei vreo cincizeci de invitați să se simtă ca niște pigmei. Luke putea sta în picioare cu ajutorul câtorva infirmiere, dar abia dacă putea să suporte vreo greutate pe picior, iar singura intrare a catedralei accesibilă pentru scaune cu rotile era printr-o ușă din spate, pe o rampă de lemn zgomotoasă. Îl luasem din San Antonio de dimineață și conduseserăm până aici în tăcere. De parcă acum niciunul dintre noi nu știa ce să spună. Nu-mi imaginasem cu adevărat cum va fi când va veni acasă. Cu siguranță nu-mi imaginasem că va fi așa.

În timp ce treceam zdrăngănind pe ușă, ne-am dat seama că rampa nu ducea spre partea din spate a bisericii, pe unde intra toată lumea, ci spre zona din spatele amvonului. Ajunseserăm cu scaunul chiar în mijlocul unui cor al operei care cânta „Ave Maria". A trebuit să ocolim sicriul și o fotografie mărită a lui Frankie, în timp ce ochii plini de lacrimi ai participanților ne urmăreau derutați. Lui probabil i s-ar fi părut hilară toată chestia.

•

După ce ne-am întors în mașină, Luke și-a scos proteza de picior pe care trebuia s-o poarte în anumite intervale de timp pe parcursul zilei și m-a rugat să-i dau flaconul cu analgezice. A doua lui doză, cel puțin de când eram cu el.

— Ești sigur că ar trebui să iei două atât de apropiate?

— Scrie „la nevoie", nu-i așa? a răspuns Luke.

— Cred că da.

Am verificat flaconul.

— Păi, atunci, mulțumesc!

— Încerci să amorțești durerea? am glumit slab.

— Cea din picior, da, a răspuns Luke, cu ochii pe geam.

— Bun.

Mai glumiserăm și în alte momente serioase. Era unul dintre puținele moduri în care puteam comunica. Dar acum a ignorat gluma.

— Serios acum, am continuat. Ești bine?

O parte a motivului pentru care întrebam era pentru a da un sens propriilor mele sentimente.

La urma urmei Frankie fusese cel care ne adusese împreună. Voiam să vorbesc cu singura altă persoană care știa cum e să-l pierdă în același mod ca și mine. Voiam să știu că încă mai exista un scop comun, chiar dacă legătura dintre noi nu mai exista.

M-am uitat la Luke. Își odihnea bărbia pe mână, cu o expresie rătăcită.

— Luke? am spus.

— Hmm? A clipit de câteva ori, apoi a zis: Oh! A fost trist.

„A fost trist?"

— Asta e tot? am întrebat.

Fața lui Luke a devenit furioasă într-o clipă. Mai furioasă decât i-o văzusem vreodată.

— Ce, vrei să plâng? Nu pot să o pornesc așa, pur și simplu, și-apoi să o închid. Nu așa funcționează durerea.

— Știu. Dar Frankie a fost și prietenul meu. Adică... pot înțelege. Crede-mă.

S-a uitat înapoi pe geam.

— Nu, nu poți. Nu ai fost acolo.

Asta m-a lovit în burtă. Bineînțeles că nu fusesem acolo. Dar fusesem în spirit, ascultându-l, scriindu-i. Fusesem martoră. Dacă nu o soție adevărată, atunci măcar ceva de genul unei prietene.

Am deschis gura să răspund, dar m-am oprit. Era ceva mai amplu decât acest moment. Am înțeles. Putea să fiarbă la foc mic. Putea să sufere. Putea să fie supărat pe mine acum, chiar dacă încercam să-l ajut. Dar nu pentru totdeauna.

După ce procesiunea a trecut prin Austin, Frankie a fost înmormântat în Cimitirul Statului Texas, sub un soare mohorât de ianuarie. Alături de mine, Luke rămăsese cu maxilarul încordat, în hainele lui albastre. Când soldații au tras focurile de armă de onor, a tresărit în scaunul său cu rotile.

Elena aruncase în mormânt un colier turcoaz pe care Frankie i-l dăruise înainte de-a pleca. Louise, un număr de înmatriculare pe care scria FRNKIE și trei trandafiri albi. George aruncase în mormânt un teanc de benzi desenate Marvel. Cei trei s-au îmbrățișat și au plâns.

Crăciunul fusese săptămâna trecută. M-am gândit să mă ridic și să vorbesc cu alți câțiva prieteni ai lui, să le spun una dintre nenumăratele povești pe care le împărtășiserăm în copilărie, dar niciuna dintre ele nu era de

sine stătătoare – dacă aveam de gând să spun povestea mașinii Barbie, atunci trebuia să încep cu Crăciunul din 1995 pentru a oferi un context, iar dacă aș fi povestit despre Crăciunul din 1995, ar fi trebuit să-l compar cu Crăciunul precedent, cel în care mama ne prinsese îmbrăcându-ne în hainele părinților lui.

Infirmierul care ne condusese la înmormântare ne aștepta în dubă, agățându-l și desprinzându-l pe Luke ca pe un copil de scaunul din mașină, în timp ce înghițea pumni întregi de popcorn. Mi s-a părut că l-am văzut zâmbind în timp ce mă chinuiam să împing scaunul lui Luke prin iarba cimitirului.

— Nemernicule! am mormăit.

Luke fie nu auzise, fie se prefăcuse că nu aude.

Două ore mai târziu, locotenent-colonelul Yarvis ne-a întâmpinat la intrarea în Centrul Medical al Armatei Brooke, dând din cap cu răceală spre infirmier în timp ce acesta cobora la sol platforma pe care se afla Luke.

— Tipul ăsta e un ticălos, a spus Yarvis de îndată ce-am ajuns înapoi în camera lui Luke și nu mai puteam fi auziți.

Am decis că-mi place de el.

— Așadar, a reluat Yarvis, gâfâind ușor în timp ce se așeza vizavi de noi. De cât timp sunteți căsătoriți?

— De patru luni, am răspuns.

— De cinci luni, a spus Luke în același timp.

— Ne-am căsătorit la jumătatea lunii august, am adăugat, apucând mâna lui Luke și înfigându-mi unghiile în ea.

Asta a părut să-l trezească pe Luke.

Așa e mai bine, nesimțitule. Și eu sunt tristă, dar avem o treabă de făcut.

Și-a dres vocea.

Yarvis s-a uitat de la mine la Luke și înapoi la mine.

— Păi, nu pot să-mi imaginez că despărțirea a fost ușoară. Știu că eu și soția mea nu puteam suporta să fim despărțiți în primul nostru an – și e clar că faptul că ea a putut să te viziteze v-a ajutat foarte mult.

— Vin când pot, am spus, sperând că va schimba subiectul cât mai curând.

Adevărul era că fusesem acolo doar de câteva ori. O oră și patruzeci și cinci de minute era un drum lung cu mașina, iar atunci când venisem, stătusem în tăcere în timp ce Luke se uita la televizor la Dallas Mavericks, iar eu lucram la mixarea melodiilor pe GarageBand.

Eu și Luke am încercat să ne zâmbim unul altuia. Părea mai degrabă că avem dureri de cap în același timp.

Yarvis se uita la dosarul lui.

— Ai făcut progrese semnificative, soldat Morrow, iar medicii spun că ești gata să pleci acasă.

Am rămas în tăcere.

Acasă. Bine. A durat ceva timp până când am înțeles ce însemna asta mai exact. Luke nu avea o casă, așa că „acasă" însemna casa mea. Ce altceva putea să însemne? Doar eram căsătoriți. De asta se căsătoreau oamenii. Nu pentru a păcăli guvernul american să le dea bani. Cei mai mulți se căsătoreau pentru că se plăceau suficient de mult ca să împartă o casă.

Tăcerea s-a prelungit până când Luke și-a dres vocea.

— Uau, la asta e clar că am rămas amândoi fără cuvinte!

— Ura! am adăugat, ridicându-ne mâinile împreunate într-o aclamare penibilă.

— O să vă verific cam în fiecare săptămână sau așa ceva, a continuat Yarvis, și bineînțeles că va trebui să faci fizioterapie, dar deocamdată ți-ar folosi cât unui copac.

— Grozav! a fost tot ce-a putut scoate Luke.

— Va dura totuși câteva zile până când te vom externa, a spus el. Vom discuta mai întâi situația ta și iți vom oferi o posibilitate de tranziție.

— Am înțeles, a răspuns Luke, deși ochii lui păreau sticloși.

— Vă las să vă ocupați de asta și il anunț pe doctor.

După ce Yarvis a închis ușa, Luke mi-a dat drumul la mână, ducându-și-o pe-a sa la frunte.

— La naiba! a spus.

Stomacul nu-mi dădea pace.

— Da.

— Aș putea să stau la fratele meu, a sugerat apoi, dar eu am clătinat din cap.

Amândoi știam că ar părea prea ciudat, dacă nu cumva aș fi rămas cu el – și bineînțeles că asta nu puteam. Ar fi trebuit să lucrez în Austin.

— În plus, nu e o idee bună să locuiești lângă tatăl tău, având în vedere că este un fost ofițer din poliția armatei. Când aveai de gând să-mi spui asta?

Într-o zi, îi auzisem pe tatăl său și pe Yarvis vorbind despre Vietnam. Yarvis il întrebase pe tatăl său care ii fusese rolul. CID, Poliția armatei, erau chiar cei care urmăreau activitățile ilegale din cadrul armatei. Încălcări ale drepturilor, încălcări ale protocolului, știi tu, chestii precum *nenorocitele de căsătorii false*.

— Sincer, am uitat, a spus el, ridicând din umeri.

Am suspinat, ciupindu-mi șaua nasului.

— Ce vom face?

Luke și-a tras un pumn în palmă.

— Așteptăm să mi se vindece piciorul, apoi mă retrag onorabil din armată, după care facem un plan să mergem pe drumuri separate. Putem trece peste asta.

O clipă, l-am simțit mai prezent. L-am simțit de parcă eram pe aceeași planetă. Aceeași planetă ostilă, care se îndreaptă prin spațiu spre o gaură neagră.

Apoi mi-am amintit de Toby. Toby cel blând, care petrecuse ore întregi în apartamentul meu, făcând baie, gătind spaghete fade și trecând printr-o fază hip-hop de la începutul anilor '90.

— Ce-i? a spus Luke, studiindu-mi fața.

— Deci, cât timp ai fost plecat, am început să mă văd cu cineva.

Și-a încrucișat brațele peste piept.

— Ai un iubit?

— Ce, ești gelos? am întrebat, instinctiv.

Dar pentru o secundă mi-a trecut prin fața ochilor ultima noastră noapte petrecută împreună. Mi-am simțit obrajii arzând.

Nu a răspuns, așa că am încercat să fac haz de necaz, dându-i un ghiont pe braț. Mușchii de acolo erau tari ca piatra.

S-a uitat la locul unde-mi pusesem mâna și și-a dat ochii peste cap.

— Nu, nu sunt gelos, dar oamenii văd că ai un iubit, apoi văd că ai un soț și încep să pună întrebări.

— Da, știu.

Am înghițit în sec.

— Dar noi doi nu ieșim în aceleași locuri în care ies cu Toby.

— Toby? a întrebat Luke. Sună a nume de câine.

— Nu fi rău!

Și-a dres vocea, lăsându-se pe spate.

— Deci sunteți destul de serioși.

Da! am fost pe punctul să răspund, dar ar fi sunat aiurea. Ca și cum aș fi forțat ceva.

Am zis:

— Destul de serioși cât să nu vreau să mă despart de el pentru că am un soț fals în patul meu.

Luke și-a ridicat mâinile.

— Ah, o să dorm pe canapea, mulțumesc!

M-am înroșit.

— Nu, am vrut să spun că poți lua patul. Cu piciorul tău și toate cele.

— Să dăm cu banul pentru el.

Am dat cu banul și Luke a pierdut. M-am simțit prost preț de câteva clipe, apoi mi-am amintit că-l comparase pe Toby cu un câine. Am rămas apoi fără să spunem nimic, probabil gândindu-ne la același lucru. Împărțind o baie. Împărțind o viață. Ar fi fost diferit. Asta era ceva real. Era vorba de împărțirea oxigenului și a resurselor și a timpului pe care de obicei îl petreceam cu trupa mea, cu prietenul meu adevărat. Și despre orice ar fi făcut Luke toată ziua. Nu știam dacă puteam să mă descurc. Dacă Luke continua să se poarte așa cum o făcuse astăzi, ca și cum ar fi fost cineva pe care nici măcar nu-l cunoscusem vreodată, cu siguranță nu aș fi putut.

Luke a rupt tăcerea:

— Ai de gând să-i spui?

Am inspirat adânc, am expirat și mai adânc.

— Poate la momentul potrivit. Va trebui să evităm apartamentul meu pentru o vreme.

— Fir-ar să fie, Cassie! a spus Luke, întinzând mâna după pastile, cu buzele arcuindu-se într-o jumătate de zâmbet. Ce naiba ai să-i spui?

Luke

ÎN DIMINEAȚA IEȘIRII MELE DIN SPITAL, AM STAT CU CASSIE în cantina fluorescentă în spatele unor cești de cafea slabă. Ne-am ținut mâinile transpirate, uitându-ne la un Yarvis respirând astmatic și liniștit, la chirurgul meu, dr. Rosen, și la Fern, o tânără de la Fundația Calitatea Vieții, cu ochelari și dreaduri negre înfășurate într-un coc.

Luasem OxyContin de dimineață și mă străduiam să nu mai iau încă unul, deși piciorul îmi era dureros până la os din cauza efortului de la fizioterapie și a doctorului care îl palpase pentru a-mi verifica progresele. Voiam să pot asculta, să fiu prezent. Jargonul chirurgului îmi îngreuna însă înțelegerea, cuvinte ca „a treia parte distală a tibiei" și „fractură de patelă", care mă învăluiau într-o ceață plictisitoare.

— Din moment ce am reușit să fuzionăm rotula, vom căuta doar evitarea leziunilor nervoase, a atrofiei mușchilor cvadricepși și, eventual, să ajutăm cartilajul să fixeze genunchiul într-o poziție dreaptă. Dar ai progresat destul de bine cu flexibilitatea, se pare, așa că ăsta nu pare să fie un risc prea mare.

Ultima parte am înțeles-o. Yarvis a mormăit:

— Bravo, puștiule!

— Acum, că rotula ta a început să se vindece, vom trece de la exercițiile statice de cvadriceps pe care le făceai până acum la flexarea genunchiului. Ideea este de a te face să porți ceva greutate cu sprijin, apoi să creștem treptat greutatea odată ce vom vedea puțin calus periostal la radiografiile periodice la fiecare douăsprezece săptămâni.

— Calus per...? am întrebat, dorindu-mi să fi fost mai atent atunci când îmi arătaseră prima dată radiografiile.

— O masă de țesut care se formează la locul unei fracturi pentru a stabili continuitatea între capetele osului. Deci, în principiu, lipiciul moale care îți ține oasele împreună. Vrem să înceapă să dispară pe măsură ce oasele tale se vindecă.

— Deci, când dispare, mă voi ridica din scaunul cu rotile?

— Depinde.

Totul depindea.

— Vrem să te ridici acum, dar nu cu greutate completă. Vom face o creștere lentă și progresivă în greutate, cu 25%, 50%, 75%, 100% cu un baston, apoi vei fi complet liber.

Un baston? Ca un bătrân. Măcar atunci m-aș putea deplasa singur.

— Așadar, cât ar dura în total?

— Inițial, ne-am gândit la douăsprezece săptămâni, mai ales dacă luăm în considerare că nu sunt doar tibia și peroneul, ci și rotula, iar tu ai venit chiar după Ziua Recunoștinței? Acum suntem în săptămâna, cât, șase? Probabil că încă opt pentru fizioterapie, ca să fim siguri. Ține minte: dacă ești diabetic sau dacă fumezi, s-ar putea să te vindeci mai greu, dar...

A aruncat o privire la fișa mea.

— Se pare că nu e cazul, nu?

— Am renunțat, am răspuns, evitându-i privirea.

— Iar eu sunt singurul diabetic din această gospodărie, a intervenit Cassie cu un zâmbet ironic, însă doctorul a ignorat gluma.

— Grozav! Deci. Am scris toate astea, dar o să vă și spun asta acum, pentru că este important: genunchiul tău va avea tendința naturală de a aluneca din locul lui, dar trebuie să păstrăm aceste părți distincte pe cât mai aproape posibil una de alta în timp ce se vindecă. Pentru a preveni alunecarea, să nu faci nicicum experimente punând mai multă presiune pe acel picior decât prevede planul stabilit aici. Ori de câte ori pui mai multă presiune neașteptată, va exista mai multă durere.

Dr. Rosen a bătut în masă.

— Și ținând cont de asta, să menții cursul cu OxyContin, dar să nu iei mai mult decât este prescris.

M-am grăbit să spun:

— Desigur.

Dr. Rosen s-a uitat la mine prin ochelarii lui bifocali. Mi s-a încleștat stomacul. Poate că răspunsul meu fusese prea rapid.

— Nu numai pentru că dă dependență, ci și pentru că trebuie să știi care este limita ta de durere. Durerea este sistemul de alertă pentru derapaje.

Mai degrabă, durerea era sistemul de alertă pentru orice. Te trezești: *Hei, e nasol.* Te miști: *Hei, și asta e nasol.* Te gândești: *Hei, oare ți-am spus cumva cât de nasol e asta?*

— Am înțeles. Mulțumesc, domnule!

Ne-a strâns mâinile și ne-a urat noroc. Ne-am întors către Yarvis și Fern, femeia de lângă noi, care murmurau împreună deasupra un alt teanc de hârtii.

Yarvis a dat din cap, iar Fern a început să vorbească. Foarte repede.

— Așadar, câte ceva despre noi. După ce o familie face o înscriere scurtă, care include semnarea câtorva formulare și furnizarea informațiilor de contact pentru managerul lor de caz din VA[1]...

— Dumneavoastră sunteți acela? a întrerupt-o Cassie, uitându-se la Yarvis.

— Nu, eu doar lucrez pentru spital. Trebuie să vă înregistrați la VA pentru unul dintre responsabilii lor de caz.

— Corect, a continuat Fern. Oricum, am primit deja un rezumat al situației voastre financiare. Apoi îți atribuim un coordonator de sprijin. CS-ul îl contactează apoi pe îngrijitorul de familie și începe să dezvolte o înțelegere a situației unice a familiei.

— Aveți o persoană care să se ocupe de îngrijirea familiei? a întrebat Yarvis.

Eu și Cassie ne-am uitat unul la celălalt.

— Vreți să spuneți, cum ar fi o asistentă medicală? a întrebat Cassie.

— Nu, am răspuns eu. Nu avem.

— Nu încă, a adăugat Cassie.

— Dar toate astea sună grozav.

Am înghițit în sec, sperând că asta era ceea ce trebuia să spun.

Fern a dat din cap.

— Atunci, vom valorifica resursele disponibile de la guvern, organizații nonprofit și organizații comunitare. SC-ul se adresează surselor, descrie situația familiei, se

---

[1] VA – acronim pentru Veterans Administration, agenția federală care se ocupă de administrarea beneficiilor prevăzute de lege pentru veteranii forțelor armate (n. tr.).

asigură că se găsește o soluție disponibilă, iar apoi servește ca avocat permanent până când este găsită soluția.

Uau! am vrut să spun. *Mai ușor!*

Cassie a întrebat:

— Ați spus „avocat permanent". Cât timp durează de obicei acest proces?

— Depinde de cât de repede răspund resursele guvernamentale. Dar noi ne descurcăm destul de bine în San Antonio. O lună, cel mult.

O lună? Oare urma să am nevoie de vreun ajutor la domiciliu până atunci?

— Oh! Vom fi în Austin, a spus Cassie. Este vreo problemă?

Fern s-a uitat la Yarvis.

— Deloc. O să tipăresc o listă de organizații din Austin.

Fern a traversat holul până la mica bancă de calculatoare și imprimante disponibile pentru uzul pacienților. Am respirat adânc și i-am aruncat lui Cassie o privire care speram să fie liniștitoare. Ea și-a desenat pe buze un zâmbet mic drept răspuns. Poate că Fern supraestimase timpul în care aveau să se întâmple toate astea, doar pentru a fi în siguranță. Poate că toate urmau să fie rapide și ușoare. Fern s-a întors cu un zâmbet mare, ținând în mână câteva hârtii înainte de a-și lua la revedere.

— Voi fi în biroul meu până când voi avea o vizită la domiciliu la ora două, a spus Yarvis. Strigă când ai nevoie de mine și te voi ajuta – știi tu – să te descurci.

S-a ridicat, a mai luat o înghițitură de cafea și a plecat șchiopătând.

Cassie a tras spre ea lista de opțiuni, iar apoi, după un moment, le-a făcut să alunece spre mine. Am observat că își vopsise unghiile într-un roșu-aprins, iar acestea

păreau mai lungi. Cu excepția unghiei degetului mare. Aceasta era încă mușcată până la un ciot și rana părea recentă. Avea sens.

— O lună. Și până atunci... ne înțelegem?

Am ridicat din umeri.

— Ei bine? a spus ea, arătând spre stivă.

Am început să citesc la întâmplare:

A Million Thanks
Able Forces – Executive Level Jobs
African American Post Traumatic Stress Disorder Association
After Deployment
Aggie Veterans – Texas A & M University
Air Compassion for Veterans
Air Force Sergeants Association South Central Divisions
Airlift Hope

Am scanat apoi în ordine *B*-urile, *C*-urile... până la sfârșitul listei.

— Mie cele mai multe dintre acestea nici măcar nu mi se aplică, am spus.

Cassie a suspinat.

— Ce..., am început și m-am oprit apoi.

Eram pe punctul de-a întreba: „Ce ar trebui să facem?", dar m-am uitat la ochii lui Cassie, care citea lista descumpănită, mișcându-și piciorul sub masă. Când conveniserăm asupra acestui aranjament, ea nu se angajase să joace rolul de infirmieră, nici să asigure transportul la și de la un spital din Austin, unde aș putea să fac fizioterapie.

— Ce crezi că ar trebui să fac?

A ridicat din umeri, mușcându-și unghia de la degetul mare.

— Tu ești veteranul în cauză.

— Da, dar e casa ta.

— Apartament, m-a corectat ea.

— Corect!

Doamne, speram să fie suficient loc pentru deplasarea unui scaun cu rotile. Am vrut s-o întreb, dar oricum nu ar fi contat. Tot acolo am fi locuit.

A scanat lista cu privirea și s-a uitat apoi la mine.

— Nu cred că o să-ți placă răspunsul meu.

— Ce?

Și-a apropiat scaunul de mine. Îi simțeam mirosul de șampon de castravete. A devenit tăcută.

— Eu zic să evităm toată această birocrație cât de mult posibil.

— Continuă!

S-a uitat peste umăr și s-a întors spre mine, continuând:

— Adică, dacă nu te deranjează, aș putea să fac doar lucrurile de care ai nevoie până când ești în stare să te deplasezi singur. Avem exercițiile în dosarul tău.

Am început să mă joc cu ideea.

— Ieșim din rețea.

— Exact.

Privirea îi era concentrată asupra mea.

— În felul ăsta, nu o să avem un munte de documente cu care să ne confruntăm când vrem să divorțăm. Cum ar fi toate aceste formulare despre care vorbea ea? Voi fi înregistrată peste tot ca soția ta.

A făcut semn cu mâna, respingând partea asta, dar stomacul meu încă mai sărea ori de câte ori cineva, inclusiv

Cassie însăși, se referea la noi ca fiind soț și soție. Și fața ei se înroșise puțin.

— Și dacă totul se va întâmpla după schema lor, cineva va sta în casă cu noi. E mult. Asta înseamnă încă o persoană pe care să o păcălim. Apoi, când ne vom despărți, ei vor avea nevoie de o nouă rundă de hârtii, nu?

A ridicat lista.

— Și apoi s-ar putea să existe niște programe pentru care să nu mai fii eligibil etc., etc.

Am spus atunci ceea ce gândisem mai devreme:

— În plus, s-ar putea să merg din nou până când vom fi incluși în program.

— Adevărat! Așa că eu zic să spunem la naiba cu asta. Să trecem de următoarea lună sau cam așa ceva până te eliberează din armată, ne despărțim, iar apoi, dacă încă mai ai nevoie de ajutor, poți să aplici atunci pentru el.

Am dat din cap, gândindu-mă. Mă bucuram că nu mai luasem încă o pastilă. Planul mi-ar fi intrat pe-o ureche și-ar fi ieșit pe alta, iar eu aș fi fost fericit să-l las să zboare.

— Da, de ce să implicăm mai mulți oameni și instituții pe care să le mințim apoi?

— Bingo!

Cassie s-a lăsat pe spate, cu un zâmbet mulțumit pe față.

— Mă bucur că suntem pe aceeași lungime de undă!

Zâmbetul ei s-a transformat apoi într-o privire întrebătoare.

— Te pricepi să asculți. Când vrei.

Am încercat să nu las un zâmbet să-mi cuprindă fața, dând de gol poanta finală.

— Asta n-am mai auzit-o până acum.

— Păi, poate pentru că tu nu erai la fel de bun la ascultat..., a început Cassie, apoi a înțeles gluma.

M-a lovit ușor cu pumnul în braț.

Când s-a ridicat, mușchii mi s-au contractat din instinct ca să mă ridic în picioare odată cu ea. Pentru o clipă, aproape că uitasem că sunt rănit.

— Ești un idiot.

— Cum spui tu, *dulceață*, am tachinat-o.

Ura alintătura asta, mai presus de toate cele pe care ni le aruncam unul altuia. Dar, de această dată, doar mi-a zâmbit.

— „Dulceață" nu mă face să mă mai simt aiurea. Nimic nu mă mai poate face să mă simt aiurea. Adică, hai să fim serioși, ți-am văzut tibia.

Nu m-am putut abține să nu zâmbesc.

Cassie

EU ȘI LUKE AM PLECAT DE LA CANTINĂ. AVEA O ULTIMĂ programare la fizioterapie înainte de a fi externat, iar cabinetul era tocmai în cealaltă parte a spitalului, la etajul al treilea. A început să se căznească singur câteva minute mai târziu, după ce am încetat să mai glumim. Abia după ce-a rămas fără suflare a renunțat să mai încerce să-și manipuleze singur roțile. Am trecut în tăcere în spatele lui și l-am ajutat să înainteze.

Era tăcut când am ajuns la lift. Păruse bine cu câteva minute înainte. O altă schimbare de dispoziție. Lucru ăsta devenea un tipar. Când ușile s-au deschis, a mormăit:

— Nu trebuie să vii.

— Ar trebui totuși, i-am răspuns. Ca să văd cum arată exercițiile tale dacă trebuie să te ajut.

N-a răspuns. *Îi plăcea să alerge*, mi-am amintit. *Trebuie să urască faptul că nu se mai poate mișca așa cum o făcea înainte.*

Am vrut să-i reamintesc că nu era atât de neajutorat pe cât se simțea. Înainte de-a obosi, condusese cu o anumită măiestrie, întorcând rapid pe la colțuri și mișcându-se cel puțin la fel de repede cât putea să meargă cineva. Și stătea drept în scaunul lui, încă rumenit de

soarele Afganistanului, cu fața puțin suptă, dar la fel de chipeș ca întotdeauna.

Jake ne aștepta la etajul al treilea; voise să vină să ne ajute cu plecarea lui Luke.

— Bună seara, soldat! a spus el, cu mâinile pe șoldurile blugilor pătați de ulei și-un tricou cu Bruce Springsteen.

Arătau ca niște frați doar în mici detalii – prin articulații, prin sprâncene –, dar Jake era mai moale peste tot, de la obrajii lui mai rotunzi, la coapsele și mijlocul lui gros și până la părul creț.

Mi-am pus mâna pe umărul lui Luke. L-am simțit relaxat. Cu cât Jake era mai prietenos cu el, observasem, cu atât era mai fericit.

— Sal'tare, Juke! a spus Luke.

Jake a pufnit, aruncându-mi o privire stânjenită.

— N-am mai auzit porecla asta de ceva vreme, a spus el. Hailey ia ceva de la mașină, o să fie aici în câteva minute.

Am continuat pe hol, trecând pe lângă șirul de ferestre în spatele cărora pacienți cu diferite grade de mobilitate stăteau pe mingi de exerciții, în echilibru pe grinzi sau întindeau benzi cu umerii.

— Păi... poate pentru că n-ai mai făcut vreun „juke" de ceva vreme, a replicat Luke.

— Ce înseamnă „juke"? am întrebat.

— E o mișcare de diversiune, în sport, la care Jake obișnuia să fie bun, a răspuns Luke peste umăr. Dulceață, a adăugat el, suficient de tare ca să audă Jake.

Luke a fost întâmpinat de o terapeută în halat de spital, cu o tunsoare pixie și încălțări New Balance, care l-a poftit înăuntru ca să-i arate câteva întinderi. Piciorul lui stâng era cu doi centimetri mai scurt decât cel drept,

îi spusese doctorul, dar avea să-și recapete mobilitatea completă dacă respecta programul. Eu și Jake îl urmăream de la fereastră.

— Ați rezolvat totul cu asistentul social? a întrebat Jake.

Femeia îl pusese pe Luke să stea pe podea și îi îndoia și îndrepta piciorul. Trebuia să mă uit în altă parte de fiecare dată când fața lui se contorsiona de durere. Abia reușea să-și ducă genunchiul mai departe de o sută optzeci de grade.

— În cea mai mare parte, am răspuns evaziv.

— Mi-ar plăcea să spun că eu și Hailey vom ajuta, dar... – a făcut o pauză – pur și simplu nu sunt pregătit să îmi asum asta. Îl avem pe micul JJ acasă. Iar Luke are mai multe probleme decât faptul că e într-un scaun cu rotile, așa cum știi.

Mi-a aruncat o privire de camaraderie, de genul: *Am dreptate?*

Am înghețat. Poate că avea dreptate, dar nu știam despre ce vorbește. Dar probabil că era ceva ce ar fi trebuit să știu. Și nu era ca și cum de data asta eu și Luke aveam scuza că ne cunoșteam doar de o săptămână. Acum eram căsătoriți de cinci luni, aproape șase. Așa că i-am aruncat aceeași privire înapoi, ridicând sprâncenele, de genul: *Uau, mie îmi spui!*

— Totuși, nu a fost întotdeauna așa.

Am enunțat trăsătura lui Luke de care eram cea mai sigură:

— Cu toane?

— Ah, nu, a fost mereu cu toane, la fel ca tatăl nostru. Dar perioadele plăcute erau mai lungi, mai frecvente. Însă apoi a căpătat o mulțime de responsabilități imediat

după ce a murit mama. Tatăl nostru nu făcea decât să plece. Practic, el m-a crescut.

— Nu mi-a spus asta.

Auzindu-i cuvintele, o parte din duritatea mea s-a topit, enervarea înmagazinată dizolvându-se odată cu imagini ale lui Luke când era copil și-l ținea de mână pe fratele său în timp ce traversau strada.

— Avem multe de prins din urmă.

— Voi doi sunteți doar într-un vârtej de...

Jake nu mai știa ce să zică, motiv pentru care dădea din mâini prin aer.

— Pur și simplu îi dați drumul? Nu-i așa?

— Da, am răspuns, și mi-am compus o privire adoratoare în timp ce asistenta îl ajuta pe Luke să se proptească de o bară ca să stea în picioare, cu fața încleștată de efort.

— Pare fericit cu tine, a continuat Jake, urmărindu-mi privirea.

— Chiar?

Mi-am dat seama puțin prea târziu de tonul de surpriză din vocea mea. Din fericire, Jake nu părea să fi observat.

— Adică, uite!

Jake a dat din cap spre Luke, care tocmai își ridica bărbia spre noi, cu un zâmbet relaxat, făcând semn cu mâna „cinci minute".

— Mulțumesc că ai grijă de el!

— Hei, e treaba mea, am replicat, ridicând din umeri. Și plăcerea mea, bineînțeles, am adăugat repede.

Inima a început să-mi bată cu putere. M-am gândit la planul nostru de-a ne descurca singuri în următoarele câteva luni.

Să fii barman este practic jumătate de infirmieră, m-am gândit. *Toată acea vomă? Sunt obișnuită cu orele lungi și cu oameni pretențioși cu nevoi ciudate.*

Dar uitându-mă la Luke, cu fața contorsionată de durere, cu piciorul ca o pânză de păianjen de carne roșie și cicatrici, mă întrebam ce naiba avea să ne aștepte.

Luke

DUPĂ CE CASSIE A PLECAT, JAKE ȘI HAILEY S-AU PREGĂTIT să mă poarte spre libertate. Mi-am băgat flaconul în geantă chiar la timp când le-am auzit vocile pe holul din camera mea. Mulțumită celui care-o fi acolo pe sus, pastila mea de seară îmi învelea fiecare moment într-un norișor moale.

— Mi-am împachetat lucrurile acolo, am spus, întinzând mâna spre geanta mea militară. Dacă ai putea să mi-o dai, o agăț de scaun.

— O iau eu! s-a oferit Hailey, ridicând-o pe umăr.

— Oh, bine! Mulțumesc! am adăugat, încercând să par dezinvolt.

Ce se întâmpla dacă le găseau și credeau că abuzez din nou? Să iei pastile pentru durere nu era abuz. Dar Hailey și Jake se bazau pe mine să rămân curat, curat până la capăt. Adică, nu vorbiserăm despre asta în mod explicit, dar am presupus că ei presupuneau că sunt. Bazat pe simplul fapt că vorbeau cu mine.

Dar dacă aș fi rămas complet treaz, fără pastile, fără nimic, nu aș fi putut să vorbesc, să gândesc sau să mă mișc fără să-mi simt piciorul stors ca un burete, schimonosindu-mi fața involuntar – iar apoi privirile lor, pline

de milă, cu ochii triști pe care li-i văzusem în timp ce făceam fizioterapia. Nu aș fi putut să le suport. Cu Oxy era ca și cum cuțitele erau făcute din plastic, iar cârligele memoriei, făcute pentru pești. Și chiar și Yarvis spusese că e o idee bună să iau pastilele.

Câte un lucru pe rând, îmi spunea mereu când ieșeam din sala de fizioterapie, acoperit de transpirație. Fără Oxy, era totul deodată. *Johnno mă va omorî, Cassie mă va urî, tata deja mă urăște, Frankie e mort.* Oxy făcea totul mai simplu. Un singur lucru.

Să mă tund.

Să mă urc în mașină.

Să găsesc un loc în casa lui Cassie.

Să ajung să merg. Să ajung să alerg. Să fiu cineva nou.

Câte un lucru pe rând.

I-am spus „capul din nori". Capul meu din nori era lipsit de griji, prost, dulce, ca un copil. Capul din nori nu voia prea multe detalii. Capul din nori știa că totul va fi bine. Capul meu obișnuit nu putea face asta. Capul meu obișnuit s-ar lăsa prins în tot ceea ce ar putea să meargă prost și ar sări să mă atace. Aveam nevoie de un cap din nori pentru momentele grele, astfel încât să pară mai simple și mai frumoase decât erau de fapt, ca să pot să trec peste ele fără să-mi fac atâtea griji. Și, în plus, când nu mă îngrijoram atât de tare, oamenii mă plăceau mai mult.

— Deci când te aștepți să mergi din nou? a întrebat Jake.

Capului obișnuit nu i-a plăcut întrebarea asta, pentru că nu știam. Depindea de cât de bine vor reuși exercițiile de fizioterapie la domiciliu. Dar capul din nori a intervenit:

— În curând, sper. Mi-au dat și un baston, pentru când sunt gata să mă ridic din scaun.

— Mă bucur să aud asta, omule! a spus Jake.

— Cine știe, am replicat. Poate că în curând voi fi suficient de bine ca să bag niște coșuri.

— Om vedea, a spus Jake.

Hailey își adusese o foarfecă de tuns de acasă și a început să-mi tundă părul. M-am lăsat să mă bucur în voie simțind degetele ei pe cap. Răspunsul lui Jake nu fusese un „nu", și iată-mă aici, la tuns, așa cum îmi dorisem.

Capul din nori funcționa.

Vezi, asta fusese greșeala mea de mai înainte. De aceea devenisem dependent. Pentru că voiam *doar* capul din nori. Nu așa se trăiește. Nu poți fi *prea* lipsit de griji, pentru că atunci nu-ți mai pasă deloc și cu siguranță nu ți-ar mai păsa de oamenii pe care îi iubești. Îmi iubeam fratele și cumnata. Îmi iubeam nepotul, pe JJ. Îl iubeam chiar și pe tata. Încă aveam nevoie de capul din nori ca să fiu fericit, dar de data asta nu mai voiam să-l las să mă acapareze.

Când eram mici, eu și Jake obișnuiam să ne driblăm mingile de baschet în sala de sport cu aer condiționat de la liceu și să aruncăm la coș. Eu nu fusesem niciodată foarte bun, dar el era grozav, așa că îl înscrisesem la toate taberele de baschet. Aruncam la coș până când se răcea suficient pentru a ne întoarce afară, unde ne dădeam mingi pe jos unul altuia. Puteam evada și puteam fi mulțumiți în orășelul nostru, și nimeni nu aștepta nimic de la noi în afară de a ajunge la timp pentru hamburgerii de la ora șase. Cam de asta îmi amintea capul din nori. De asta și de alergare. Niciun loc anume în care să fii, doar să te miști prin lume. Un picior în fața celuilalt. Simplu. Nu grozav, nu rău, doar bine.

— Ești încântat să începi să te cuibărești cu mireasa ta? a întrebat Hailey.

Un cap obișnuit ar fi devenit neliniștit la simpla menționare a lui Cassie, știind că ea se preface mai bine decât mine. Capul obișnuit nu ar fi știut ce să spună.

— Da, e grozavă, a răspuns capul din nori. E muziciană.

— Oh, Doamne! Nu știam asta. Întotdeauna pare atât de timidă!

— E foarte creativă, a rostit capul din nori.

Jake m-a împins pe ușile automate spre duba de transport, unde un infirmier urma să mă ducă la casa lui Cassie.

Capul obișnuit a început să intre în panică.

— Ne vedem peste câteva săptămâni? am întrebat.

Jake pleca din nou, iar noi nu prea avuseserăm ocazia să vorbim ca să îi explic care era noul meu plan de viață după ce mă vindecam. Sau, mai degrabă, să-i explic că trebuia să vin cu un plan nou, pentru că încă nu aveam unul. Cred că mă bazasem pe inspirația celor nouă luni în deșert.

— Poate mă iei la un meci al Urșilor când se reia sezonul? am continuat.

Urșii erau echipa noastră de la liceu; jucau acolo unde eu și Jake obișnuiam să ne antrenăm.

— Nu avem loc în Honda să punem un scaun cu rotile, a răspuns Jake, jenat.

— Poate am putea închiria o dubă? a întrebat Hailey.

Capul din nori a încercat să asigure capul obișnuit că va fi bine. Dar nu se putea să nu-mi pese de perspectiva de-a fi singur în apartamentul lui Cassie, într-un cartier pe care nu-l cunoșteam, neputând spune nimănui că sunt acolo fără să trebuiască să justific situația noastră.

— Nu, o să mă ridic în curând, a răspuns capul din nori, sperând să aibă dreptate.

— Ai grijă de tine! a zis Jake.

I-am strâns mâna. Hailey s-a aplecat să mă îmbrățișeze.

De la geamurile dubei, capul din nori făcea semne de la revedere.

Când m-am trezit, eram în partea de est a Austinului, iar Oxy își pierduse efectul, lăsându-mi o durere de cap și o pulsație în articulații. Am început să scotocesc în geantă ca să mai iau o pastilă, dar, înainte de-a găsi flaconul, Cassie deschisese deja ușile dubei.

— Hei! a spus ea, cu părul ridicat într-o coadă de cal mică. Hai să te ducem să te instalezi.

Nenorocitul de infirmier a venit prin fața dubei, cercetând căsuța albă în timp ce activa platforma. Erau două uși în față, una cu un *A* roșu deasupra, cealaltă cu un *B*.

— Ești la parter, atunci? a întrebat-o pe Cassie.

— Nu, mmm... Primul etaj, de fapt, a răspuns ea pe un ton nesigur.

— Primul, adică sus pe scări? am adăugat.

Abia puteam să merg cinci minute fără să mă prăbușesc de durere, darămite să urc scările. Cassie nu menționase acest aspect. Îmi simțeam maxilarul încleștându-se. A fost nevoie de toată puterea pe care o aveam ca să amân să explodez la ea.

— Da, a răspuns. Ți-am spus asta.

Oh! Posibil să nu fi fost pe deplin prezent în timpul acelei discuții. *La naiba!*

Infirmierul a dat din cap spre etaj.

— Aveți nevoie ajutorul meu ca să-l duc acolo, sus?

— Nu, ne-am ocupat de asta, am intervenit eu.

— Cum doriți, a spus, și-a tras maneta pentru a aduce platforma înapoi în vehicul.

Cassie s-a uitat neîncrezător la mine și-apoi la infirmier, dar el a închis ușa dubei, a pornit motorul și-a plecat.

Cassie și-a azvârlit mâinile în sus.

— Cum adică „ne-am ocupat de asta"?

Nu voiam să-și pună mâinile pe mine, cărându-mă ca pe-un tăiețel umed. Și poate că de asta aveam nevoie ca să încep să merg. Nu aveam de ales. Un șut în fund.

— O să ne descurcăm. Doar m-ai văzut azi. Probabil că pot ajunge acolo, sus, de unul singur.

Mi-a împins scaunul pe trotuar, cu geanta în spate.

— Glumești?

A făcut o pauză, înmuindu-se când mi-a văzut fața, și s-a apropiat de ușă. A făcut un gest spre corpul ei, poate două treimi din mărimea corpului meu.

— Uită-te la mine!

S-a întors spre ușă și a bătut la A.

— Mă duc să chem niște ajutoare, pentru orice eventualitate.

— Așteaptă, Cassie...

Mi-am strâns roțile, încă spumegând.

A deschis o femeie de vârstă mijlocie, cu bucle blonde murdare care încadrau o față amabilă și umflată. Purta colanți cu imprimeu de leopard și un tricou pe care scria TREZEȘTE-MĂ CÂND E GATA.

Amin pentru asta! Se uita la mine cu o expresie curioasă. Am dat din cap în semn de salut.

— Bună, Rita! a spus Cassie, zâmbind larg. El este Luke, noul meu soț despre care ți-am povestit.

Scările mi-au înghițit toată concentrarea. Cel puțin zece minute mai târziu eram doar la jumătatea drumului, iar eu eram fleașcă de sudoare de la efort. Scaunul cu rotile era pliat la baza treptelor, cu geanta în el, păzită de un câine mutant care urla.

— Unu, doi, trei, numărau, gâfâind, iar eu împingeam cât puteam de tare cu piciorul meu bun, corpurile lor propulsându-mă în sus și înainte, aterizând pe următoarea treaptă cu mai puțin de-un milimetru, în vreme ce piciorul meu șchiop se târa inutil în urma mea, făcându-mă să simt în el ace care se înfierbântau la fiecare mișcare.

Mai erau șase trepte de parcurs.

— E o idee proastă, am spus pentru a cincea oară. Ar trebui să sunăm la spital. Ar trebui să mă întorc.

În oglinda din sala de fizioterapie mă priveam trăgându-mi membrul în orteza sa ca de robot, care imobiliza genunchiul, cu balansul șoldurilor sau chiar al mâinilor ca pe o bucată de lemn, un obiect care nici măcar nu îmi aparținea. Câteodată puteam să pun ceva greutate pe el, dar în seara asta nu am putut să sprijin decât vreo zece kilograme înainte ca durerea să mă înjunghie atât de tare, încât aproape că m-a doborât. Mai puțin de douăzeci și cinci la sută din greutatea corporală, asta e sigur.

Cassie și infirmierul avuseseră dreptate, iar eu îi uram pentru asta. Nu puteam să o fac singur.

— Putem s-o facem, a spus Cassie, cu perlele de sudoare picurându-i pe fața roșie.

— Sunt de acord, a susținut-o Rita, cu respirația tăiată. În ultimii douăzeci de ani n-am fost mai aproape de vreun bărbat transpirat sub cincizeci de ani.

Fiecare pas era mai greu decât cel dinainte. Spre sfârșit, puteam să văd lacrimi amestecându-se cu sudoarea

lui Cassie. Aterizasem de mai multe ori cu toată greutatea pe degetele ei de la picioare.

M-am așezat în vârful scărilor în timp ce Cassie și Rita se duceau să aducă scaunul cu rotile.

Piciorul îmi tremura, stomacul îmi era greu, iar fața îmi ardea de rușine. Ele n-ar fi trebuit să facă asta. Eu n-ar fi trebuit să o fac. Și dacă ăsta era un semn pentru ceea ce avea să urmeze, atunci fie aș fi rămas blocat în casa lui Cassie, complet încremenit, fie aș fi devenit echivalentul unui bebeluș de o sută de kilograme care ar face o criză de furie de fiecare dată când ar trebui să se ridice din cărucior.

Au ținut scaunul ferm în timp ce eu îmi târam jumătatea inferioară până la el, agățându-mă de orice priză disponibilă ca o creatură disperată și sălbatică, alunecând în sfârșit în poziția șezut.

— Acum, la revedere! a spus Rita, ținându-și un cub de gheață pe frunte. Îți mulțumesc pentru serviciu!

Abia am putut răspunde. Apariția albă și slabă ca un băț a tibiei mele, care ieșea din partea de jos a ortezei, m-a făcut să-mi vină să vomit.

— Am reușit! a zis Cassie. Vrei un pahar cu apă sau ceva?

Aveam gura uscată, dar la naiba dacă voiam să mă servească.

— Nu, mulțumesc!

— Fruntea sus, amice! a adăugat. Uite, am scris programul meu pentru tine, ca să putem să găsim un sistem.

În timp ce Cassie era în bucătărie, m-am îndreptat spre locul în care îmi pusese geanta pe podea, întinzându-mi degetele flămânde după curele și ridicând-o în poală.

Pe canapeaua albastră ca cerul, despre care am presupus că va fi patul meu în viitorul apropiat, așezase o pătură împăturită și o pernă, iar deasupra, o bucată de hârtie scrisă de mână – *Programul lui Cassie.*

Distingeam frazele din scriitura ei oblică: „Trezirea la nouă dimineața și cânt timp de două ore, îmi pare rău, o să cânt aceleași melodii la nesfârșit. Consultație la doctor pe 9th. Repetiții cu formația în fiecare marți și joi".

Am luat o pastilă și am închis ochii, sperând că, până va pleca din apartament, voi fi doborât.

Cassie

— DECI PRACTIC E CA ȘI CUM AȘ AVEA UN COLEG DE cameră, îi spuneam lui Toby.

Cu picioarele încrucișate pe podea, am potrivit acul pe pernuța degetului meu mare și-apoi am așteptat înțepătura. Îi spusesem lui Luke să-mi trimită un mesaj dacă se trezește și are nevoie de ceva și venisem aici să fac un duș și să-mi amintesc de ce îmi petrecusem întreaga zi cărând în brațe trupul transpirat al lui Luke prin tot apartamentul meu. Când Toby m-a întrebat ce făcusem toată ziua, nu am putut suporta să-l mint. The Loyal. Făcusem asta pentru The Loyal, iar acum nu numai că Toby era partenerul meu real, dar era și singurul membru al trupei care nu știa.

De-acum devenisem bună la spus povestea. Aproape că uitam de ce-o spuneam. Devenise banală. Comună. O poveste despre prime de sănătate și primărie. Dar bineînțeles că nu era adevărat. Urma să părăsesc apartamentul lui și, la un moment dat, aveam să-mi pun brațele în jurul altui bărbat, chiar dacă numai de ochii lumii.

Se plimba în cerc în jurul livingului său, trecându-și degetele prin părul lung și castaniu, iar Lorraine îl urmărea ca o umbră. Și-a azvârlit mâinile în aer.

— Da, un coleg de cameră care e soldat sexy și care este și, cum s-ar zice, partenerul tău legal!

Mi-am lipit degetul mare pe contor și am așteptat. Optzeci. Bine. Deși făceam asta de luni de zile, tot așteptam fiecare rezultat de parcă aș fi așteptat loteria. Dar era mai degrabă ca atunci când majoritatea biletelor erau câștigătoare, dar te temeai când pierdeai.

— Nu, nu, nu, nu e sexy, l-am asigurat pe Toby, gândindu-mă la Luke așa cum îl găsisem înainte de-a pleca, cu capul aplecat pe umărul lui în timp ce dormea.

Îl dusesem ușor pe roți lângă perete, punându-i sub cap una dintre pernele vechi ale mamei. L-aș fi mutat pe canapea, dar nu credeam că o pot face fără ca el să fie treaz.

— În plus, abia ne cunoaștem.

M-am gândit la e-mailurile noastre și la convorbirile pe Skype și m-am întrebat dacă vorbele mele erau în întregime adevărate. Mai fusese și noaptea dinaintea plecării... Dar, din nou, nu-l cunoșteam pe Luke care se întorsese, omul care se uita ore întregi pe fereastră fără să vorbească și care se zbârlea de fiecare dată când mă apropiam.

— Atunci, de ce ai avea încredere în el? Asta e ceea ce nu înțeleg.

— T., eram disperată. Ai văzut ce se întâmplă când îmi scade zahărul din sânge. S-ar putea întâmpla din nou, și nu-mi pot permite o altă vizită la Urgențe sau... – mi-am ridicat glucometrul – să mă descurc singură cu toate astea.

A făcut o pauză, luând-o pe Lorraine în brațe și bătând-o pe spate.

— Da, a spus, uitându-se în gol. Da, îmi amintesc.

— Și el are nevoie de bani, cred. De fapt, nu știu.

Toby a sărit pe asta:

— Cum adică, nu știi?

— M-am gândit că ar fi mai bine să nu pun prea multe întrebări despre situația lui. Atenție... – am ridicat un deget, pentru că Toby începuse să protesteze –, asta a fost înainte să știu că trebuie să locuiesc cu el.

M-a privit fix, cu sprâncenele încruntate.

— Deci nu aveai de gând să locuiești cu el.

— Nu! Toby, nu. Așa cum am zis, trebuie să continuăm să ne prefacem până când el va fi lăsat oficial să plece din serviciul activ. E pentru tine și pentru Nora la fel de mult ca și pentru mine.

— Pentru că îți poți folosi timpul liber pentru album? a întrebat Toby.

— Exact.

— Cassie, nu știu ce să zic.

Ritmul lui încetinise din nou.

— Vreau să spun, avem o relație serioasă, nu?

— Da. Și îmi place foarte mult.

A zâmbit la asta. Știam că îi va plăcea.

A așezat-o pe Lorraine pe jos.

— Sincer. Sincer, spune-mi ceva!

— Sincer, am spus, dându-mă mai în față pe canapea și oferindu-i toată atenția.

Măcar asta îi puteam oferi acum. Asta părea să și fie ceea ce își dorea. Era drăguț, aproape copilăresc.

— Ai fost de acord să te căsătorești cu el, a continuat, întinzând un deget, apoi a mai scos încă unul. Iar acum îl ai pe tipul ăsta care doarme pe canapea, în casa ta. Și te aștepți ca eu să cred că voi doi nu aveți o chestie unul pentru celălalt.

Mi s-a strâns pieptul. O chestie? Sigur, eu și Luke ne culcaserăm o dată împreună, iar acum făceam lucruri cum ar fi să ne privim unul pe celălalt trecând prin diverse proceduri medicale și să ne certăm la înmormântarea celui mai bun prieten al nostru. Nu puteam avea *o chestie* nici dacă încercam.

— Hmm! Nu, nu, nu avem. Cum pot să explic asta?

— Da, explică!

S-a așezat în fața mea.

— Te rog! Înainte de-a începe să am fantezii despre cum să-l bat pe tipul ăsta.

— Nu e complicat, am spus, deși era.

Dar nu exista niciun mod de-a explica fără că Toby să fi înțeles greșit. Am înghițit în sec.

— Te vreau pe tine, și asta e tot, am răspuns, știind cât de vag sună, și m-am ridicat pentru a-mi înfășura brațele în jurul gâtului lui, sărutându-l suficient de tare, încât să uite.

Luke

ALERGAM PRINTRE DEALURI VERZI, PE PĂMÂNTUL BĂTĂtorit, lăsând niște urme circulare. Sus și jos, sus și jos, iar Jake era acolo, într-una dintre văi, întins cu Hailey și JJ pe o pătură. M-au strigat cu voci îndepărtate:

— Da, du-te, du-te, da!

Dintr-odată, Jake a țipat, și l-am putut auzi mai bine:

— Ne împușcă dinspre dealul din nord-vest!

— Care e dealul din nord-vest? am strigat.

O armă a răsunat chiar lângă urechea mea.

Am deschis ochii.

Eram întins pe canapeaua lui Cassie.

Încă era întuneric. Am întins mâna în spatele meu spre masa de lângă canapea, pipăind în jurul scrumierei, a clemelor de jointuri, a penelor de chitară și a bomboanelor pentru diabetici ca să găsesc marginea lămpii și-apoi cablul ei.

Aveam nevoie să-mi distrag atenția. Să-mi încetinesc bătăile inimii.

Cassie își stivuise abonamentele la reviste lângă mine pe podea. *SPIN*, cu o copertă c-o fată cu dinți de iepure și codițe împletite – pe aia o citisem; *Rolling Stone* din septembrie, august, iulie și iunie – citite și ele. Știam mai

multe despre evoluția carierei lui David Bowie decât ar fi trebuit să știu.

M-am agățat de pernele canapelei ca să mă ridic să mă așez, legănându-mi piciorul șchiop în jurul meu. Eram aici de vreo săptămână și în fiecare zi încercam să mă urc singur pe scaun. De cele mai multe ori reușeam s-o fac.

Am rostogolit scaunul în fața picioarelor mele și am blocat roțile. Cicatricele îmi făceau semn să-mi atragă atenția. Arătau ca niște vânătăi urâte care nu aveau să se vindece niciodată, cu găuri întunecate în care intraseră acele. M-am prins de partea din spate a scaunului și am împins cu piciorul meu bun, sus, sus, sus, iar pentru o secundă mi s-a părut că aș putea să mă balansez cu impulsul șoldurilor peste țintă.

Apoi, o mică răsucire a gleznei pe podea și durerea a revenit în valuri. Și uite așa am simțit din nou gloanțele. Țepi de metal înjunghiind, înjunghiind, înjunghiind.

Eram pe podea, rostogolindu-mă. Aveam umezeală pe obraji. Înjunghiind, înjunghiind, prin partea de jos a piciorului și din lateral, oasele îmi erau numai durere. O împușcătură a răsunat lângă urechea mea.

Nu e real.

Pași.

Cassie a îngenuncheat și s-a aplecat asupra mea, cu părul pe față, mirosind a somn.

— Ai căzut din pat?

— Nu, am răspuns, și am vrut să explic exact ce se întâmplase, dar junghiul mi-a copleșit gândurile.

Punctele roșii din praful drumului. O pereche de bocanci. I-am tras spre mine.

Nu.

Deschide ochii!

— Unu, doi, trei, a șoptit ea, și-apoi stăteam în poziție verticală pe podea, în mijlocul mormanului de reviste vechi.

Avea ochii pe jumătate deschiși, cu maioul aruncat pe spate și pe dos, cu o bretea care îi cădea de pe umăr.

— Poți să te întorci de aici pe canapea?

— Nu, i-am răspuns, evitându-i privirea.

Și-a pus mâinile sub subsuorile mele, iar pielea pieptului ei a ajuns în fața mea. Mi-am ferit privirea, simțind cum tot sângele îmi urcă în cap.

Mi-am sprijinit mâinile de marginea canapelei, gata să împing.

— Ai visat urât? m-a întrebat.

— Nu.

Dacă i-aș fi spus ce văzusem, s-ar fi gândit că e mai rău de atât, dar nu fusese așa. Fusese doar un vis urât, care se întâmplase să vină când eram pe jumătate treaz, pe jumătate adormit – uneori treaz de tot, de cele mai multe ori adormit de tot.

— Da, a mormăit. Sigur. Unu, doi, trei.

Când am ajuns din nou pe pernele umede, Cassie s-a îndreptat de spate, mi-a aruncat un zâmbet slab și s-a așezat pe podea.

— Poți să te întorci în pat, i-am spus.

S-a frecat la ochi.

— Nu, nu pot.

— De ce?

S-a uitat la mine, confuză, puțin rănită. Trebuie să fi fost din cauza tonului meu. *La naiba!* Nu voiesem să sune atât de amar cum sunase. Când Oxy nu funcționa, era de parcă durerea ar fi fost un filtru pentru tot ce spuneam, tăind, împânând totul cu țepi.

A ridicat din umeri.

— Pur și simplu nu mă pot întoarce la somn odată ce creierul începe să-mi funcționeze. Ar trebui să devin somnoroasă cu metformin, dar nu pare să meargă niciodată. Doamne, sper că merge pentru celelalte! a cugetat ea.

Metformin era unul dintre medicamentele ei pentru diabet. Miercuri aruncasem o privire în dulapul ei cu medicamente în timp ce mă spălam pe mâini. Avea șapte în total. Chiar și cu asigurarea mea de sănătate, era mult. Mult de plătit și mult de băgat pe gât.

Am vrut să fiu mai blând.

— Îmi pare rău că te-am trezit!

— Tu... Am cam băgat de seamă în ultima săptămână, a început, apoi s-a oprit, alegându-și cuvintele. Luke, faci multe zgomote când dormi. Ca niște țipete. A continuat, încet, fiecare cuvânt făcându-mă să mă simt mai mic, mai mărunt: Crezi că ar trebui să regândim planul? Și poate că ar trebui să te ajutăm cumva?

Așa, pur și simplu, bunătatea m-a lăsat baltă. M-am simțit ca și cum spre mine ar fi fost îndreptat un reflector. Cum era posibil să mă simt atât de expus sub privirea unui singur om? Ochii îi erau încă somnoroși, blânzi, dar dacă asta era versiunea ei de bunătate, nu mi-o doream. Era prea aproape de milă.

Am încercat să-mi mențin vocea egală. Nu a mers.

— Mi-am cerut scuze că te-am trezit. Nu știu ce altceva să spun. Dacă vrei să revii asupra planului, asta depinde de tine.

— Hei, hooo! a făcut Cassie, ridicându-se în picioare. A fost doar o sugestie.

— Spune doar un cuvânt și-o voi face!

— Ah, bine!

A ridicat perna de unde aterizase pe podea și a aruncat-o lângă mine.

— Nu sunt șefa ta sau mama, sau oricine altcineva. Încercam doar să-ți spun că ceva pare să fie în neregulă.

Privirea ei ardea. Tot ceea ce voiam să spun începuse să se rotească deodată, în sus și în jos, ca dealurile din visul meu, și nu reușeam să-mi dau seama de ce să mă agăț. Am continuat să mă apropii spre furie, pentru că era cel mai ușor. Dar nu era singurul lucru pe care îl simțeam. Orice altceva era însă îngropat sub coșmarul meu.

Jake, cu Hailey și JJ, întinși pe pătură.

De ce nu mă sunase Jake? Dacă Johnno apăruse cumva din nou în Buda? Oare de aceea nu mă sunase Jake din nou?

Să fug. *Nu, să merg în cărucior. Șchiopătând.*

Împușcătura din urechea mea, atât de reală!

Cizmele lui Frankie pe pământul plin de pete.

— Acum nu vreau să vorbesc despre asta.

— Trăsnet! mi-a strigat peste umăr. O să mă duc în camera mea ca să nu dorm. Mulțumesc!

— Futu-i! am înjurat, îngropându-mi fața în mâini.

Cea mai apropiată chestie de încă o scuză. Trebuia să comprim totul într-un singur lucru. Îmi voiam capul cel din nori, dar durerea tăioasă mi se domolise. Practic, nu mai aveam nevoie de pastile.

Cu toate astea, am întins mâna după ele.

Cassie

— BINE, DE EXEMPLU, CÂND GEORGE HARRISON ERA cu Pattie Boyd, a scris „Something" sau „If Not for You", îi spuneam eu Norei, așezată în spatele pianului, în subsolul ei neterminat, ținând o mână întinsă pentru un joint în timp ce Toby stătea lângă mine, pe o ladă de lapte.

Mi l-a dat, scuturând din cap în timp ce își ținea fumul înăuntru.

— Da' de unde! m-a corectat ea. „If Not for You" a fost scrisă de Bob Dylan. George a făcut doar un cover.

— Nora are dreptate, a spus Toby.

— Bineînțeles că am dreptate, a zis Nora, fără să se uite la el.

Am aspirat, urmărind cum se legănau franjurii de pe vesta Norei în timp ce se ridica pentru a-și lua chitara. Era Vinerea Fleetwood, dar atât eu, cât și Toby uitaserăm. Așa că ea era acolo, în toată splendoarea, iar eu purtam tricoul Longhorns al lui Toby. Nu uitasem niciodată Vinerea Fleetwood, chiar și înainte ca Toby să fie în trupă.

Îmi dădeam seama că nu e o coincidență că Nora adusese brusc în discuție ideea că muzicienii sunt absorbiți de relațiile lor, distrugându-și arta.

O Vineri Fleetwood uitată nu-l transforma însă pe Toby într-o Yoko. Și, în plus, am vrut să-i reamintesc Norei, Yoko nici măcar nu dădea doi bani pe The Beatles ca să-i despartă. Yoko voia doar să facă un tip dur de artă conceptuală despre nori și să țipe în microfoane. Atât eu, cât și Toby puneam prea mare preț pe trupa asta ca să ne lăsăm relația să ne stea în cale.

Și, la naiba, adevărata lipitoare a forței mele vitale era Luke. Cearta pe care o avuseserăm aseară nu-mi dădea pace. Mă trezisem din pricina țipetelor sale. Și mai era și furia din spatele fiecărui cuvânt. Știam că nu e totul legat de ceea ce făcusem. Dar n-ar fi trebuit să fiu eu cea care încasează totul. Nu îi spusesem nimic înainte de-a pleca la repetiție. Ceea ce necesitase ceva îndemânare, având în vedere că îl sprijineam la propriu în timp ce șchiopăta până la baie.

Toby s-a întins spre coapsa mea, strângând-o ușor.

— A fost o colaborare între George și Dylan! i-am strigat, tușind. Și oricum, ideea era creativitatea. Creativitatea a rămas neschimbată.

— Mai ales dacă, hmm... –Toby și-a dres vocea – partenerul artistului este în aceeași trupă. Colaborează pentru a se face mai buni unul pe celălalt. Știi?

— Arată-mi o femeie, a cerut Nora, așezându-se din nou pe amplificatorul ei, arată-mi o femeie muzician care nu a fost înghițită de relația ei! Uite ce i s-a întâmplat Joannei Newsom când s-a întâlnit cu acel cutărică. Sau, bine, nu muzicieni, dar Frida Kahlo și Diego Rivera.

În timp ce mă uitam fix la posterul cu Patti Smith de pe perete, singura decorațiune pe care o permiteam în sala noastră de repetiții, m-am gândit: *Luke e afurisită de problemă. Nu Toby. Iar Luke este vina mea.* Îmi stătea pe vârful limbii, dar m-am abținut.

— Cum rămâne cu Kathleen Hanna și Adam Horovitz? a susurat Toby. Bikini Kill nu a făcut decât să devină *mai puternică*, chiar dacă ea trăia cu un membru al trupei Beastie Boys.

— Unii ar putea spune chiar „în ciuda", și-a întors Nora către Toby ochii machiați violent.

— Hai să cântăm „Rhiannon"! am propus, sperând că această discuție se încheiase.

— Bine, o să mai spun un singur lucru, a rostit Nora, ținând în sus unul dintre degetele pline de inele. Artiștii cu alți artiști sunt un dezastru dovedit, mai ales când femeia este mai talentată decât bărbatul. El va încerca să...

A făcut o mișcare de strangulare.

— S-o închidă și să facă din ea zâna visurilor lui de maniac.

Tensiunea din încăpere s-a amplificat.

— Vrei să spui că suntem mai talentate decât Toby? am întrebat în cele din urmă.

Vocea Norei a devenit mai puternică:

— Spun că The Loyal a fost al nostru mai întâi.

S-a oprit.

— Și acum, că aveam un lucru bun, care mergea, a trebuit să-l complici.

S-a uitat la Toby.

— Mi-aș fi dorit ca tu să n-o fi invitat niciodată în oraș.

Toby s-a uitat la Nora cu un zâmbet de scuză pe față.

— Nu ne putem abține să nu ne plăcem unul pe celălalt.

— Fără supărare, Toby! a continuat Nora, cu toată intenția de-a supăra. Puteți să vă plăceți unul pe celălalt cât vreți, dar dacă vă despărțiți și nu putem cânta la cel mai important spectacol din viața noastră, atunci am să vă omor pe amândoi!

— De ce nu ai spus mai devreme că ai o problemă? a întrebat Toby.

— Chiar vrei să știi?

S-a uitat la mine, apoi la Toby, apoi din nou la mine, cu coada ei de cal legănându-i-se pe spate. Niciunul dintre noi nu a răspuns.

— Pentru că nu credeam că ea, Cassie, va deveni atât de serioasă în privința ta. Luând toate lucrurile în considerare.

— Ce vrei să spui? a întrebat Toby.

Simțeam cum îmi urcă sângele în obraji și cum mi se zbate stomacul.

— Toby a fost cu noi 100% din secunda în care a dat audiția, chiar înainte ca noi... mă rog. Ce vrei să facem, să-l dăm afară ca să mă pot întâlni cu el?

— Și eu am acum o mizã în trupa asta, Nora. Indiferent ce se întâmplă cu Cassie, a adăugat Toby, uitându-se la mine.

— Bine! a spus Nora.

Apoi și-a strâns buzele și s-a uitat la mine timp de câteva secunde, fără să clipească. Nora fusese acolo când îl dădusem pe Tyler deoparte, când mă reconectasem cu muzica, când ajunsesem la concluziile despre mine însămi care mă făcuseră să vreau să pun bazele grupului The Loyal cu ea în primul rând. „Am nevoie să-mi construiesc propriul meu spațiu de la zero", îi spusesem. Să mă întâlnesc cu bateristul meu, mai ales acum, când îmi împărțeam canapeaua extensibilă cu falsul meu soț, nu prea însemna să-mi construiesc un spațiu propriu.

A început să-și aranjeze instrumentul.

— Și, ca să știi, i-am spus lui Cassie că am o problemă cu asta. Încă de la început.

— De ce nu și mie? a întrebat Toby.

— Pentru că nu suntem prieteni buni, a răspuns Nora, apoi i-a aruncat o privire de genul „îmi pare rău, dar nu-mi pare rău", iar Toby a ridicat mâinile în semn de capitulare.

Era paranoică. Intonaserăm „muzica e pe primul loc, muzica e pe primul loc" una către alta de suficient timp, așa că acum ea avea probleme să vadă ce se întâmpla atunci când altceva – sau altcineva – era important. Exista loc pentru toate, nu-i așa?

— Putem vorbi despre asta mai târziu, Nor.

Am cântat acordurile de început la „Green Heron" și am suspinat.

— Și îmi pare rău că am uitat de Vinerea Fleetwood!

Nora nu s-a uitat la niciunul dintre noi, concentrată pe cuplarea basului ei.

— E în regulă. Hai să cântăm doar.

— Hai cu „Green Heron". Toby a exersat trecerea aceea dificilă de după pasajul cu mine.

— Nu mă îndoiesc c-a făcut-o, a spus Nora în vreme ce-și acorda basul.

Toby s-a așezat în spatele bateriei, bătând câteva ritmuri, râzând singur.

— Haide, Nor! Nu are rost să speculăm ce ar putea să meargă prost. Hai să ne distrăm!

— Să vedem dacă poți ține pasul de data asta, a spus ea. Asigurați-vă doar că nu vă despărțiți înainte de Sahara.

Toby s-a uitat la mine, făcându-mi cu ochiul. *Nici vorbă!* părea a spune.

Mie mi-a chiorăit stomacul în semn de avertizare. Am aruncat bricheta spre Nora un pic prea tare.

Luke

DUPĂ DOUĂ SĂPTĂMÂNI, STĂTEAM ÎN SCAUNUL MEU, alături de Rita, lovind o minge de tenis de peretele dinspre răsărit. Ar fi trebuit să ne uităm după locuri de muncă, însă fiecare loc de muncă pe care Rita îl citea de pe laptopul lui Cassie fie necesita o diplomă de facultate, pe care eu nu o aveam, fie capacitatea de-a face muncă grea de ridicare și mișcare – și nici pe aia n-o mai aveam.

Johnno nu se oprea din sunat, chiar și atunci când îi răspundeam și îi spuneam că încă nu primisem indemnizația de disponibilizare. Așa că mi-am închis telefonul. Am învățat să privesc soarele în timp ce se mișca pe podea, memorându-i traiectoria. Soarele care intra prin baie, lovind covorul, însemna că e în jur de ora opt.

Cu telefonul oprit, simțeam mai puțin frica apăsătoare pe care o aveam de fiecare dată când numele lui apărea pe ecran. Cel puțin, mi-am spus, el nu știa unde locuiește Cassie. Măcar acea parte a poverii mele nu era pe umerii ei.

Riscasem să-l deschid ca să-l sun pe Jake de câteva ori. Îmi răspunsese la telefon o dată și lăsase un mesaj vocal în timp ce telefonul meu era închis. Partea proastă a telefonului scos din funcțiune era că se putea să fi

pierdut mai multe apeluri, dar, din fericire, toate sentimentele – vinovăție, durere, frică – dispăreau când pastilele își făceau treaba. Astăzi luasem deja patru.

Soarele care dădea în partea cealaltă a locuinței, ajungând până la canapea, însemna că e în jur de trei după-amiaza. În acest moment, era aproape de perete, luminând direct pe plante.

— Rita, pot să-ți spun chiar acum că este exact 11.58. Uită-te la ceas!

— Of, 11.52! Aproape.

— La naiba!

Rita, în prezent șomeră, fusese angajată să mă „supravegheze" pentru o sută de dolari pe săptămână. Era mai ieftin și mai ușor decât o asistentă medicală, și așa Cassie nu trebuia să se îngrijoreze să mă ajute să scap de scaun când trebuia să lucreze până târziu sau să meargă acasă la prietenul ei, lucru pe care îl făcea tot mai des, mai ales că-i tăiam orice elan aproape de fiecare dată când încerca să mă ajute. Când durerea dispărea suficient de mult ca să pot vorbi ca o persoană normală, îi povesteam Ritei despre Jake sau JJ, dorindu-mi să fi vorbit în schimb cu Cassie, iar apoi mă simțeam vinovat și mai luam încă o pastilă.

Eu și Rita vorbeam despre fiul ei, care era cam de vârsta mea, trăia în Louisiana și încerca să fie bucătar, apoi stăteam în tăcere și ne uitam ore întregi la *Hell's Kitchen*. Rita comanda pentru noi pui cu susan și broccoli. Nu mă punea să fac exerciții, ceea ce însemna că nu trebuia să-mi pierd timpul înrăutățindu-mi durerea – căci asta era tot ce păreau să facă exercițiile. Cumva, reușeam să mă conving de fiecare dată că pilula va face ca ridicarea să fie puțin mai suportabilă, dar nu era așa. *Apar*

alunecări, îmi spuneam când încercam să pun cât de cât greutate pe picior. *Exercițiile agravează alunecarea.*

Rita s-a întors din bucătărie, unde încălzise porția de pui cu susan de azi.

— Unde e al tău? am întrebat-o.

— M-am săturat de mâncarea chinezească.

Pași pe scări.

A intrat Cassie, dându-și jos Converșii și șosetele, fredonând o melodie din căști și mirosind a aer curat. M-am întrebat dacă eram entuziasmat pentru că e Cassie sau dacă eram entuziasmat pentru că, de când omorâsem o muscă mai devreme în această dimineață, ăsta era cel mai interesant lucru care se întâmplase toată ziua.

Îmi simțeam limba dezlegată. Capul din nori intra în funcțiune.

— Vrei niște pui cu susan? am strigat.

S-a oprit în drumul spre dormitor și s-a uitat la mine, surprinsă.

— Ce?

Și-a scos căștile din urechi și am observat pentru a mia oară că totul era mai greu decât înainte. M-am gândit la e-mailurile noastre, la glumele noastre. Vorbeam codificat, ne ironizam unul pe altul, dar ne opream dacă ne durea.

— Oh, am întrebat doar dacă vrei să mănânci ceva? Poți să iei din asta.

— Nu pot să mănânc rahatul ăsta, a mormăit ea și și-a continuat drumul.

Așa era. Mereu uitam. Dar de unde aș fi putut să știu? *Nu știu, prostule, poate că ar trebui să cauți.*

— Păi, ar trebui să plec, a spus Rita. Vă las să vă vedeți de-ale voastre, copii.

— Nu, nu pleca..., am inceput.

În același timp, Cassie a zis:

— Nu, Rita, poți să rămâi.

— Nu, trebuie să-l scot pe Dante.

Rita a făcut un semn al păcii.

— Ne vedem mai târziu, campionule!

Când a închis ușa, camera a devenit mai liniștită. Auzeam muzica din căștile lui Cassie din cealaltă parte a camerei. Și le-a pus în jurul gâtului, a apăsat pe pauză și a continuat spre bucătărie, fără să scoată un cuvânt.

În timp ce mâncam, am auzit-o cum scoate ceva din frigider, apoi sunetul unui cuțit lovind placa de tăiat. De când mă mutasem acolo, ea începuse cumva să vibreze.

Sau poate că abia acum o cunoșteam. Pași măsurați, apă pentru ceai, fredonând: fie tocmai cântase, fie făcuse sex cu Toby – și nu-mi plăcea să mă gândesc la asta. Pașii rapizi și aruncarea genții însemnau că întârziase și era supărată sau căuta ceva ce pierduse, ceea ce se întâmpla foarte des; își uita telefonul pe noptieră cel puțin o dată la două zile. Pașii lenți însemnau că e obosită sau că se gândește mult, sau că e pe cale să se așeze și să scrie muzică.

Farfuria mea goală, murdărită cu sos de susan, îmi stătea în poală. Eram pe cale să o las deoparte, dar apoi mi-am dat seama că atunci Cassie ar putea crede că mă așteptam s-o curețe și s-o spele. Rita se ocupa de obicei de partea asta. *Ei bine, nu și astăzi*, a spus capul din nori. Capul din nori mi-a spus că ar trebui să dovedesc că nu sunt doar un nătărău care mănâncă și doarme.

Dar tu chiar ești *doar un nătărău care mănâncă și doarme*, a intervenit capul obișnuit. *Nu ai putut avea grijă de Frankie. Nu poți avea grijă nici de tine însuți. Ce te face să crezi că n-o vei da în bară?*

Cu piciorul bun, am împins scaunul în bucătărie, cu farfuria și furculița în mână. *Haide, încearcă! Vezi ce se întâmplă dacă încerci!*

Cassie tăia roșiile, cu ochii la treaba ei. *Toc. Toc. Toc.*

Bucătăria ei părea să se micșoreze. Mi-era greu să-mi orientez scaunul în direcția corectă fără să folosesc ambele mâini. Am început să transpir, dar nu-mi dădeam seama dacă din cauza frustrării sau a efortului. Acum mă aflam în mijlocul bucătăriei, la nici măcar jumătate de metru de Cassie, cu ochii la nivelul spatelui și fundului ei. *Minunat!*

Ori trebuia să aștept până termina de tăiat, ori trebuia s-o rog să se mute ca să pot ajunge la chiuvetă.

Gândurile mi se mișcau încet. Asta era problema cu funcția „un singur lucru" a lui Oxy. Părea să dureze cam trei minute pentru a trece de la o idee la alta.

Am invocat mai mult cap din nori, încercând să par politicos:

— Aș putea s-o iau pe-aici?

S-a întors, aruncând o privire spre farfurie și furculiță.

— Dă-mi-le mie! a cerut, întinzându-se.

— Nu, nu, e în regulă, am spus, ferindu-le din raza ei de acțiune.

— Luke, nu poți ajunge la robinet..., a spus ea, dând să apuce din nou, iar mișcarea m-a făcut să pierd controlul asupra farfuriei, făcând-o să cadă pe podea și să se spargă în două.

— Rahat! am zis amândoi în același timp.

Ea s-a aplecat s-o ridice.

— Te rog, lasă-mă pe mine! am insistat, iar bucătăria a părut să se extindă din nou la dimensiunile normale, dar prea repede, așa că aproape mi-a scos aerul din plămâni.

Am auzit gloanțe – nicio senzație anume nu mi le amintise, și totuși le puteam auzi, la fel cum puteam auzi sunetul steagului biciuit de vânt. *Trag în noi dinspre dealul din nord-vest.* Vocea îmi era iarăși distorsionată, tremurândă, de data aceasta din pricina a altceva, nu de furie. Ceva care venea din același loc din stomacul meu.

Ca și cum ar fi simțit asta, Cassie s-a ridicat și s-a îndepărtat.

M-am aplecat pe scaun, îndoindu-mi trunchiul până la limită pentru a apuca jumătățile de farfurie.

De ce aceste lucruri mărunte se jucau în felul ăsta cu creierul meu? De ce nu puteam să las viața să treacă prin mine? Și bineînțeles, pentru că niciodată nu îi părăsisem apartamentul, Cassie era prin preajmă de fiecare dată când se întâmpla.

M-am îndreptat spre un loc aproape de blat și am așezat bucățile lângă un avocado.

— Sau vrei să le pun la gunoi?

— Acolo e bine, mulțumesc!

A trecut pe lângă mine în pas vioi.

— Ai nevoie de baie? Am de gând să fac un duș.

Am rămas cu fața la perete, dar o simțeam cum se mișcă prin cameră. *Grozav de bună treabă, Morrow!* Asta era problema cu capul. Capul obișnuit era mai rău. Capul obișnuit îmi stârnea coșmaruri în timpul zilei. Capul din nori avea să preia majoritatea interacțiunilor de acum încolo, am decis chiar în acea clipă. *Și știu la ce vă gândiți*, am zis în capul meu către nimeni. *Credeți că e din cauză că îmi place OxyContinul. Nu. Nu e vorba de asta.*

— Luke? a strigat Cassie. Mă auzi?

— Nu, nu am nevoie la baie, am răspuns.

Aveam nevoie să-mi învîng propriile gânduri. Puteam fi o nouă versiune a vechiului Luke.

— Vreau să spun nu, mulțumesc! m-am corectat, întinzând mâna după încă o pastilă.

Cassie

AM RĂMAS SUB DUȘ MAI MULT DECÂT DE OBICEI, DÂND drumul la apă caldă până a început să mă usture pielea. Luke era mereu acolo, suferind în liniște, un nor întunecat în casă. Mă simțeam prost că-l împinsesem pe capul Ritei, dar, după două săptămâni în aceeași casă, stările lui de spirit începuseră să le afecteze și pe-ale mele. Începusem să scriu cântece mai triste, care nu prea erau potrivite. Aveam o șansă la un contract de înregistrare, pentru numele lui Dumnezeu! Ar fi trebuit să scot hituri sau cel puțin cântece vesele, cântece care să te împingă înainte, cântece pline de posibilități. Începusem chiar să mă enervez pe Toby, de parcă ar fi trebuit să se comporte ca un sac de box pentru frustrarea mea la adresa lui Luke.

Mama ar fi știut ce să spună ca să-mi ridice moralul, dar acum n-avea nicio milă pentru mine. Când o sunasem, vocea îi era încordată, o voce ca un fel de prietenie rece, ca un „ce mai faci" pentru tipul care îi livrează corespondența. Găsise o scuză să închidă telefonul înainte să-i pot spune mai multe despre Luke. Știa doar că e acasă și că fusese rănit. Nimic despre cât de greu e, despre cât de rău stau lucrurile cu el. Mă vârâsem singură

în mizeria asta, aproape că o puteam auzi spunând, așa că puteam să și ies din ea.

Mușchii spatelui și ai brațelor mă dureau de la greutatea lui Luke. Ar fi trebuit să fie în stare să pună ceva greutate pe picior de acum, dar, de fapt, putea ajunge la toaletă doar dacă îl ajutam eu din ușă, unde scaunul cu rotile nu încăpea. În dimineața asta alunecasem pe podeaua umedă, iar capul mi-a trecut la câțiva centimetri de marginea chiuvetei. Trebuia să fiu mai atentă.

M-am gândit la farfuria spartă. *Și el* trebuia să fie mai atent. Îndoiala mi se insinua în gânduri în fiecare zi, dar o tot respingeam. Dacă era atât de greu să avem grijă unul de celălalt când nu era nimeni în preajmă, oare cât de greu ar fi fost să facem să pară că suntem un cuplu în prezența unei infirmiere adevărate?

Și încă aveam nevoie de asigurarea lui de sănătate și de cele o mie de dolari în plus pe lună.

M-am gândit cât de ciudat era că, după două săptămâni, el încă nu-mi ceruse să îi aduc nimic. Mânca tot ce i se punea în față. Avea grijă să nu fie niciodată pe laptop atunci când veneam acasă. Nicio cerere pentru anumite alimente, nici haine noi, nici vreo cutie cu lucruri de la Buda de care să aibă nevoie.

Poate că asta era problema.

Tot ce avea era spațiul pe care i-l amenajasem eu. Cărțile mele, discurile mele, bibelourile prăfuite din vacanțele pe care le făcusem împreună cu mama. Programul meu, brațele mele lipsite de forță pentru a-l ridica.

Ar trebui să-i iau o plantă sau ceva de genul ăsta, m-am gândit. *Ceva viu în jur, în afară de mine și de Rina.*

Am ieșit din baie, aruncând o privire spre locul în care își dusese căruciorul, lângă fereastră. S-a întors spre

mine, dar s-a uitat repede în altă parte, ținând o minge de tenis în pumnul strâns. M-am dezbrăcat în dormitor și m-am pregătit pentru muncă. Spusesem că astăzi voi merge mai devreme pentru inventarul băuturilor, să fac de câteva ore în plus.

În timp ce ieșeam din cameră, am surprins cu privirea ceva ciudat pe pernă. Două puncte portocalii pe care nu le mai văzusem niciodată. M-am uitat mai atent și le-am ridicat. Erau mici, cilindrice și făcute din spumă. Dopuri pentru urechi.

Am zâmbit.

Luke îmi luase dopuri pentru urechi. Sau, mai degrabă, o rugase pe Rita să-i aducă dopuri de urechi pentru mine, ca să pot dormi noaptea fără să mă trezesc la mormăielile lui prin pereții subțiri.

Asprimea pe care o simțisem față de el s-a risipit. Durerea nu era din vina lui.

Când am ieșit, am observat că își ținea capul în jos. Trebuie să fi adormit.

— Luke? am spus.

Nu mi-a răspuns.

M-am apropiat de el, punându-i mâna pe umăr. Mușchii din apropierea gâtului erau încă tari, numai noduri de-atâta manevrare a roților. Am observat că părul îi crescuse, de-o culoare chihlimbariu-închis.

Trebuia să se tundă. Și poate că l-aș putea ajuta să facă niște exerciții cu piciorul, câteva minute.

— Luke, am șoptit, dându-i un ghiont.

Nu s-a mișcat.

Frica a crescut brusc, ca o cascadă, cu niște „dar dacă" fragmentate perindându-mi-se prin creier.

Dacă a luat din greşeală prea multe medicamente pentru durere? Iar ceea ce-a urmat aproape că mi-a adus lacrimi în ochi: *Dacă a făcut-o intenţionat?*

— Luke, am spus mai tare, scuturându-i mai viguros umărul.

S-a trezit brusc, întorcându-se să se uite la mine.

— Ce-i? a făcut, cu o expresie dură.

— Ah, hmm!

Am făcut un pas înapoi, cuprinsă de uşurare. *Îmi făcusem griji pentru tine*, am vrut să spun.

— Voiam doar să-ţi mulţumesc pentru dopurile de urechi.

— Da, a zis, proptindu-şi fruntea în palmă.

— Îmi pare rău că nu prea am fost prin preajmă!

Şi-a întors ochii somnoroşi spre mine.

— Nu trebuie să-ţi ceri scuze.

— Ştiu, dar...

Voiam să ştie că îmi dădeam seama că ceva e în neregulă. Poate că avea nevoie să vorbească. Rita nu era chiar persoana ideală pentru o discuţie.

— Deci, hmm, cum merge fizioterapia?

— Foarte bine, Cassie, mulţumesc!

Ce era cu tonul ăsta ciudat şi politicos? Aproape că îl preferam încruntat. Aşa măcar ar fi fost mai aproape de sinele lui real.

Am rezistat impulsului de-a mă apleca să-i trag scaunul, astfel încât să stea cu faţa la mine.

— Rita te-a ajutat cum trebuie ca să te ridici sau ar fi mai bine s-o facem noi doi?

Şi-a trântit mingea de tenis.

— E în regulă.

— Deci ţi-ai făcut terapia în dimineaţa asta?

Era tăcut.

— Da.

— Ai reușit să dai de fratele tău?

— De câteva ori. Dar nu am vrut să-l invit la tine în casă.

— Poți s-o faci, dacă vrei.

Luke a oftat, ca și cum ar fi obosit să vorbească.

— Sigur, îți mulțumesc pentru că mi-ai propus!

Răbdarea mea ajungea iar la capăt. Mă străduiam, îi ofeream o grămadă de lucruri de care să se agațe, i le ușuram, iar el continua să mă respingă.

— S-a întâmplat ceva? am încercat.

— Nu e nimic în neregulă. Mulțumesc!

Din nou acea politețe. Era ca un ecran. Am încercat din nou:

— E vorba de bani?

— Nu, a răspuns, aproape prea repede.

Nu că am fi fost cei mai buni prieteni sau ceva de genul ăsta, dar era atât de diferit de Luke cu care vorbisem pe Skype, care avea povești de spus, sau chiar de Luke care stătuse lângă mine la cantina spitalului, cel care mă asculta cu atenție, sau persoana care mă făcuse să simt că ideile mele sunt magice.

— În regulă... Deci ce se întâmplă? Cum n-a răspuns, am ridicat vocea: De ce ai *nevoie*?

A gemut, smucindu-se ca să se întoarcă cu fața la mine.

— Am nevoie să nu fi ajuns niciodată în această situație. Ce zici de asta?

— Păi, în privința asta nu te pot ajuta.

Mi-am luat geanta de pe canapea și am pornit spre ușă. Aveam nevoie să ies din acest bârlog al tristeții care

fusese înainte raiul meu. Unde acum eram, aparent, o „situație".

— Nu la tine m-am referit.

— Așa e. Înainte de-a trânti ușa, mi-a alunecat de pe buze: Savurează-ți irosirea!

În timp ce coboram scările, nu știam dacă vinovăția mi se răsucea în stomac pentru că fusese o vorbă jalnică, mai jalnică decât tăcerea lui, sau pentru că știam că indiferent ce aș fi spus, indiferent dacă el ar fi răspuns cu furie sau doar m-ar fi ignorat, aș fi avut întotdeauna ultimul cuvânt. Aș fi fost întotdeauna cea care mi-aș fi continuat ziua, încercând să uit și să merg mai departe, să trântesc ușa și să cobor pe scări, să mă urc în mașină și să plec. Pentru că puteam.

Luke

CASSIE EXERSA DIN NOU ACEL CÂNTEC. TOT GREȘEA LA un pasaj unde notele săreau de la grave la acute. Îmi era greu să mă concentrez la ce spunea Yarvis, care stătea lângă mine pe canapea, cu picioarele în locul în care, cu nici opt ore în urmă, făcusem pipi pe mine.

— Ai prins ceva din meci? m-a întrebat Yarvis.

Bum bum bum bum be dun, ba ding. Ba DING. Ba ding ding ding DING.

— La naiba! am auzit-o amândoi exclamând.

Nu știam la ce meci se referă. Nu aveam televizor aici. Și nici internetul nu mergea. Și chiar dacă aș fi putut să mă uit la sport, mă enerva să mă uit la imagini cu oameni care aleargă și sar ca și cum n-ar fi mare lucru.

— Hmm, nu!

Yarvis venise să vadă ce mai fac, deși asta ar fi trebuit să se fi întâmplat cu trei săptămâni în urmă. Ne acordase doar o oră de preaviz ca să scăpăm de păturile și pernele de pe canapea, să ascundem sacul care deborda de lucrurile mele sau să aruncăm pantalonii de trening în care făcusem pipi pentru că nu putusem să ajung la baie la timp. Până acum ar fi trebuit să fiu capabil să susțin un anumit procent din propria greutate, dar nu făcusem exercițiile.

Așa că puteam să țin zero procente și căzusem. Atunci imi urâsem capul din nori. Capul obișnuit știa că ar fi trebuit să strig la Cassie să mă ajute. Capul din nori imi spusese că nu, că e toiul nopții, o să mă descurc.

Bum bum be dun dun dun.

Nu mă descurcasem. Făcusem pipi pe podea. Asta era partea cea mai grea cu capul din nori. Capul din nori era mai calm, dar poate un pic prea calm.

Ba ding DING DING ding.

— La naiba!

— Cassie, ai de gând să ni te alături sau...? am strigat spre cealaltă cameră cu vocea mai ascuțită decât avusesem de gând.

— Într-o secundă! a strigat inapoi.

A apărut în același tricou al trupei pe care il purtase și ieri, cu părul desprinzându-i-se din coada de cal.

— Bună! a spus ea, respirând adânc, de parcă s-ar fi pregătit să facă un salt mare. Scuze pentru întârziere! Mă bucur să te văd!

Yarvis s-a uitat de la mine la Cassie și-napoi, deplasându-se să-i facă loc pe canapea, nedumerit.

— Cum stăm?

Din obligație, i-am luat mâna lui Cassie. Și-a lăsat-o inertă într-a mea.

— Bine! am răspuns.

— Grozav! a zis și Cassie cu entuziasmul ei nejustificat.

— Păi, bine! a spus Yarvis, afișând un zâmbet amuzat. Sunt aici ca să verific progresele lui Luke. Și... – a adăugat, oprindu-se să scoată un alt dosar din geanta sa de umăr – să vă aduc următoarea etapă din fizioterapia lui Luke, din moment ce se pare că nu v-ați făcut timp să mergeți la VA.

Cassie s-a foit pe scaun, dându-mi drumul la mână pentru a-și roade unghia de la degetul mare. I-am evitat privirea.

— Ați găsit ajutor în altă parte? a continuat.

— Da, am răspuns, înghițind în sec în speranța că nu va deveni prea curios.

Cassie și-a scos unghia de la degetul mare din gură, cu fruntea încruntată.

— Da, vreau să spun, facem ce putem. Ne-a dat peste cap când n-ai apărut în prima săptămână.

Yarvis a scos un oftat șuierător.

— Și-mi pare rău pentru asta! Suntem doar doi pentru sute de familii.

Cassie s-a aplecat în față.

— *Doi* asistenți sociali? Pentru un spital atât de mare?

La expresia surprinsă a lui Yarvis, Cassie s-a încordat. S-a oprit și și-a pus mâna înapoi într-a mea.

Yarvis a continuat:

— Resursele sunt puține. Am mai zis-o și înainte și o voi repeta: sunt de partea voastră. Veteranii trebuie să devină o prioritate mai mare. Există repercusiuni grave asupra sănătății mentale și fizice pentru generații întregi dacă nu primesc ajutorul de care au nevoie. S-a aplecat pentru a sublinia: Dar trebuie să încercați cu toții, măcar să *încercați*.

M-am uitat la Cassie, care îl privea mânioasă pe Yarvis.

— Eu am un job cu salariul minim, trebuie să-mi verific glicemia de opt ori pe zi și nici Luke, nici eu nu avem bani să cumpărăm sau să închiriem un vehicul care să îl poată transporta peste râu până la... cum se numește, Centrul Veteranilor de pe South Congress. Prin urmare...

Cuvintele ei au prins. A mai inspirat o dată, încercând să se calmeze, și-a afișat un zâmbet încordat.

— Ce ne recomanzi în ceea ce privește încercarea?

Apoi, după o pauză, a scos un „Domnule?" sarcastic.

Un fel de condiționare îngropată dintr-un an de pregătire militară mi-a scos cuvintele din gură înainte de a-mi da seama ce spun:

— Nu, Cass.

— Mulțumesc, soldat! a răbufnit ea.

I-am apăsat mâna. Mi-a răspuns apăsând-o înapoi. Nu numai că era lipsită de respect față de singura persoană care încerca să ne ajute, dar ne spulbera și acoperirea. Nu ne purtam ca un cuplu căsătorit, doar ne ciondăneam puțin. Era pe punctul de-a se sătura de tot.

— E în regulă, Luke.

Yarvis se uita la Cassie.

— Îmi pare rău! Știu că trebuie să vă fie greu. N-am vrut să vă țin o predică.

Expresia lui Cassie s-a înmuiat, deși încă respira greoi.

— Este greu.

S-a întors spre mine.

— Ai făcut cel puțin exercițiile de fizioterapie de bază pentru acasă?

— Da, am mințit.

Simțeam ochii lui Cassie la mine, întrebându-se dacă să mă toarne sau nu. *Nu insista! Te rog! Trebuie să îndulcim lucrurile, ca să poată pleca de aici.*

— Încă mă obișnuiesc cu anumite lucruri, am adăugat, încercând să nu mă uit înapoi la ea.

— Da, mă rog! a adăugat Cassie, intuindu-mi gândurile. Îl vom pune pe picioare în scurt timp.

— Săracii de voi, copii! a spus Yarvis. Aveți amândoi cearcăne sub ochi. O să fie mai ușor curând.

— Mă întorc imediat, a zis Cassie, apoi a fluturat din mâini spre noi. Pot să vă aduc ceva? Iubitule?

— Nu, mulțumesc! a răspuns Yarvis.

Am clătinat din cap, deși ceea ce îmi doream era o pastilă. Era prea mult. Mâna a început să mi se îndrepte spre buzunar – începusem să le țin în pantalonii de trening.

— Hei! a făcut Yarvis, aplecându-se aproape de mine și pocnind din degete, iar eu l-am privit în ochii de culoarea apei de piscină.

— Care e problema ta?

— Nimic, domnule. Doar obosit.

Pulsul mi s-a accelerat.

— Ai pupilele mici.

Vocea lui de fumător era aspră.

— Iei opiacee?

Am înghițit în sec și mi-am îndepărtat mâna din buzunar spre genunchi.

— Pentru durere.

Și-a ridicat sprâncenele stufoase.

— Și numai conform prescripției?

— Numai conform prescripției, am repetat răgușit.

Mi-am amintit brusc ce spusese chirurgul: „Durerea este sistemul de alertă". Poate căzusem pentru că fusese o alunecare și nu-mi dădusem seama.

— Am văzut copii care erau mai bine decât tine alunecând în jos pe-o cale întunecată. Nu face asta! a spus el, arătând chiar între ochii mei.

Chiar între capul din nori și capul normal.

— Dacă nu crezi că vei reuși o recuperare completă, atunci n-o vei reuși. Fă-o pentru ea! a adăugat, făcând semn cu capul spre bucătărie.

Capul din nori aproape a râs. Ca și cum Cassie ar fi vrut ca eu să fac ceva pentru ea – și cu atât mai puțin să mă târâi prin apartamentul ei făcând exerciții doar cu ajutor. Sunt destul de sigur că singurul lucru pe care Cassie și-l dorea era o mașină a timpului care să o poarte în viitor până în ziua în care voi fi plecat.

Cassie s-a întors, sorbind apă. Yarvis s-a lăsat pe spate în scaunul lui, cu un zâmbet pe față.

— Știți de ce aveți nevoie voi doi?

— De un muncitor la fermă? a întrebat Cassie.

— De un câine.

Cassie a râs tare. Când Yarvis s-a ridicat ca să meargă la baie, mi-am scos pe furiș o pastilă din buzunar, înghițind-o în timp ce Cassie se uita în altă parte. Yarvis avea dreptate în privința mea, dar era prea târziu. Eram deja pe o cale întunecată. Dar urma să fiu bine. Aveam să-mi dau seama ce se află dincolo de ea odată ce ieșeam de-aici.

Restul interviului urma să devină mult mai plăcut pentru toată lumea cu capul din nori. Cel mai bine ar fi fost să-l înfrunt zâmbind. Să devin doar o mobilă.

— Pff! a făcut Yarvis, uitându-se în josul străzii de pe una dintre ferestrele lui Cassie. Mă întreb ce face Broncoul ăla.

— Ce? am întrebat aproape în șoaptă.

Aș fi vrut ca Oxy să mă lovească mai tare, să-mi încetinească bătăile inimii.

— Oh, umbla încolo și încoace pe acolo când am intrat și e tot pe stradă, a murmurat Yarvis.

Cassie i s-a alăturat la fereastră.

— Nu l-am mai văzut niciodată.

Johnno. Găsise casa lui Cassie. Nu aveam bani. De ce nu-i intrase în cap? Nu-i aveam, și i-aș fi plătit când

i-aș fi avut. Dar faptele nu contau în haosul lui Johnno. Nu puteam să văd pe fereastră, dar îmi puteam imagina mutra lui nervoasă într-un nor de fum de mentol, gata să sară afară cu Kaz în spatele lui, pregătit să muște.

Putea să vină aici în orice moment. Îi putea face rău lui Cassie.

— Pleacă, a anunțat Yarvis ca de la depărtare.

M-am agățat de roți, cu încheieturile mâinilor pulsând deasupra picioarelor inutile. Dacă se întorcea, dacă venea aici și încerca să-mi facă rău – sau lui Cassie –, tot ce puteam să fac era să privesc.

Cassie

— HMM!

Toby m-a sărutat pe gât în timp ce încercam să scot notele care trebuie.

— Trebuie să mai exersezi? Exersăm destul.

— Bineînțeles că trebuie să exersez, am replicat. Doar știi asta mai bine ca oricine.

După plecarea lui Yarvis, Luke începuse să se plimbe cu căruciorul prin apartament, cu telefonul în poală și mormăind de unul singur. Tresărea ori de câte ori mă vedea. Mă gândisem să o sun pe mama, să mă duc acolo la cină, dar în schimb îl sunasem pe Toby.

— Îți place tastatura mai mult decât îți plac eu? a întrebat, desenând cu buzele o linie de sărutări până la umărul meu, în timp ce vârful părului său îmi mângâia pielea. Glumesc, a adăugat printre sărutări, iar eu nu m-am putut abține să mă întreb: *Atunci, de ce ai spus-o?*

— E greu să cânt acum acolo.

— Ar trebui să locuiești aici! a spus Toby, ridicându-se în picioare.

Eu am zâmbit.

— Da, sigur.

— Vorbesc serios. Au trecut doar câteva luni de când suntem împreună, dar totuși ne cunoaștem de aproape doi ani.

Mi-a aruncat un zâmbet timid.

M-am uitat la el, fără să-mi pot ascunde surpriza.

A ridicat din umeri, încercând în mod clar să pară dezinvolt.

— Am putea improviza tot timpul. Cât ai vrea tu. Ar fi foarte distractiv.

Dintr-odată, camera mi s-a părut mai mică.

— E un loc grozav. Și tu îmi placi foarte mult.

În timp ce Toby începea să-mi maseze gâtul, i-am spus cu blândețe:

— Dar nu mă pot muta cu tine, știi asta.

A rămas tăcut, continuând să mă maseze. Îi rănisem sentimentele. Întotdeauna răneam sentimente. *Așa-s eu! Cassie cea rea!* Mi-am amintit cât de bun fusese întotdeauna. Știam că încearcă doar să mă sprijine, dar mi-a revenit în minte privirea Norei, mesajul ei tăcut.

Mâinile lui Toby au început să mă frământe mai tare, coborând spre umeri. Am scăpat din strânsoarea lui și m-am ridicat în picioare.

— Hai, Toby, să fim serioși! De parcă aș putea să mă strecor aici ca o boare.

Și-a desprins mâinile și-a ieșit din cameră. Am inspirat adânc.

— Îmi pare rău! am strigat. Știi că trebuie să păstrez aparențele cu Luke.

— Bineînțeles că da. Trebuie să păstrezi aparențele cu Luke. Soțul tău.

Ceva a zdrăngănit în bucătărie. Am suspinat și am intrat în cealaltă cameră. Când m-a văzut, expresia i s-a înăsprit și mai tare.

M-am oprit în pragul ușii.

— Dau tot ce am mai bun ca să construiesc o carieră. Deja nu mi-e ușor și momentan nu pot să mă ocup și de altceva.

— Dacă nu vrei să te angajezi față de mine, e în regulă, dar nu pretinde că aș fi cauza unui stres și mai mare, a replicat el în vreme ce turna ulei de măsline într-o tigaie. Sunt un lucru bun în viața ta. Nu rahatul ăla pe care trebuie să-l faci cu Luke. Eu sunt real.

Am făcut un pas spre el.

— Nu spun că nu ne e bine împreună. Doar că...

Nu mai era vorba doar de păstrat niște aparențe. Eram îngrijorată pentru Luke. Nu mai era la fel. Și asta nu ar fi trebuit să mă deranjeze, dar mă deranja. Nu voiam să creez între noi o prăpastie și mai mare decât exista deja. Luke și cu mine trebuia să trecem împreună prin asta. Sau măcar trebuia să încercăm.

— Îmi place așa cum e acum între noi.

— Nu înțeleg, a spus el, aruncând usturoiul în tigaie. Întotdeauna îmi spui cum faci tu asta pentru mine și pentru The Loyal, dar când eu mă ofer să-ți ușurez situația, refuzi.

Mi-am amintit de mâinile Norei din Vinerea Fleetwood, de mișcarea de strangulare. *Va încerca să te închidă.*

— Aș prefera să nu-mi „ofere" nimeni ceva. Aș prefera să-mi fac lucrurile singură, mulțumesc foarte mult!

A dat drumul la gaz, uitându-se la flăcările care lingeau tigaia.

— Păi, mult noroc cu asta!

Eram sătulă până peste cap. Luke, Yarvis, trupa, munca, sănătatea, mama, totul. Toby avea partea lui de atenție, dar voia mai multă, iar eu nu i-o puteam oferi. Nu mai aveam de unde.

— Nu-ți bate joc de alegerile mele!

— Nu..., a început Toby, dar eu eram deja în living, punându-mi claviatura în husă.

Aveam de pus la punct o melodie.

— Trebuie să plec! i-am strigat.

Auzeam uleiul arzând în tigaie. Nu m-a urmat afară.

Luke

CASSIE A DAT BUZNA PE UȘĂ, VORBIND LA TELEFON, CU pașii ei grăbiți. Ușa s-a trântit în urma ei în timp ce-și dădea jos Converșii, cu cutia claviaturii pe spate. S-a uitat la mine, probabil conștientă, ca întotdeauna, că mă aflu în aceeași poziție în care mă aflam când plecase.

Tot ce făcusem fusese să simt. Stăteam aici și mă gândeam cum îi închisesem ochii lui Frankie. Mă gândeam la mama. La silueta mamei mele. La tot ce pierdusem, la toți cei pe care îi pierdusem.

Iar acum se întorsese Johnno. Ar fi putut fi altcineva, dar chiar dacă nu aș fi văzut Broncoul săptămâna trecută, aș fi știut că e Johnno. Nu numai că nu înțelesese bine ce înseamnă „pensionare forțată", dar nici nu reușea să priceapă că nu-i puteam da suma pe care o voia până nu eram eliberat – anul ăsta, dar ceva mai încolo. Timpul nu conta pentru Johnno. Viețile altor oameni nu contau pentru Johnno decât dacă el se afla în centru. Și acum venea după viața mea, după a lui Cassie.

— Zic doar că poate ai avut dreptate în privința lui Toby, spunea Cassie la telefon, coborându-și vocea când m-a văzut. Doar că nu știu ce am putea face în legătură cu spectacolul de la Sahara. Cel la care va fi prezent Wolf Records. Adică, renunț la tot pentru că sunt supărat?

Vocea prietenei lui Cassie a mormăit ceva la celălalt capăt.

— Corect, a continuat ea, trăgându-și cureaua genții peste cap, apoi lăsând-o jos. Da. Și-a aruncat cheile pe masă, apoi a adăugat: Bine. Te iubesc, Nora! Pa!

A închis, apoi am auzit-o cum începe să-și monteze claviatura în camera ei.

Euforia acestei doze era glorioasă. Un cu totul alt nivel de cap din nori. Și Cassie se certase cu Toby. Nu știam de ce asta mă făcea fericit, doar că mă făcea.

— E totul în regulă între tine și Toby? am strigat.

Cassie a scos capul din cameră.

— Hei, Luke?

Vocea ei era tăioasă.

— Pot să am un moment numai pentru mine? Fără ca cineva să aibă nevoie de ceva de la mine?

— Nu am nevoie de nimic. M-am gândit doar că poate ai vrea să vorbești cu cineva.

— Oh, dintr-odată ai devenit mărinimos? Scutește-mă!

A râs, dar fără veselie.

Simțeam un soi de regret umflat și lipicios. Cuvintele continuau să vină:

— Nici mie nu mi-a plăcut cum m-am purtat.

A ieșit cu totul din cameră. Lumina după-amiezii târzii îi poleia vârful părului și ochii căprui-aurii.

— Îmi pare rău! am spus.

— Păi, a spus în cele din urmă, liniștită. Poți să afli, de fapt. Toby m-a rugat să mă mut cu el.

— Ce i-ai răspuns?

Cuvintele încă păreau îndepărtate când îmi ieșeau din gură, ca și cum le-ar fi rostit altcineva. Capul din nori m-a asigurat că spun ceea ce trebuie să spun. S-a uitat

la mine, cu ochii injectați din cauza plânsului. Era atât de *drăguță*!

— Am spus „nu, la naiba".

— Nu trebuia să faci asta din cauza mea.

— Asta e casa mea.

— Știu.

S-a întors în camera ei, începând să repete la cântece. „Casa ei."

Doamne, dacă intra Johnno aici? Dacă îi făcea rău? Capul obișnuit se târa înapoi. *N-ai putea să faci nimic dacă s-ar întâmpla asta. Ești inutil.*

— Cassie! am strigat-o.

Cuvintele mi se amestecau. Nu mi-a păsat.

— Vino aici! Te rog! Doar pentru o secundă și-apoi te las în pace.

Capul din nori a început să-mi smucească gândurile în sens invers. Am pornit cu scaunul spre camera ei. M-am oprit.

Dacă n-aș fi întâlnit-o niciodată? Dacă n-aș fi auzit-o niciodată când îl ceruse în căsătorie pe Frankie? Dacă nu l-aș fi cunoscut niciodată pe Frankie? Iar dacă nu l-aș fi cunoscut, atunci Frankie ar fi stat în cameră cu altcineva, care ar fi putut fi în jeep cu el la granița cu Pakistanul, poate cineva care le-ar fi spus tuturor să rămână în jeep, și-atunci Frankie și Cocoșul ar fi fost încă în viață.

Ce s-ar fi întâmplat dacă nu m-aș fi înrolat niciodată în armată?

Dacă nu aș fi părăsit niciodată capul din nori?

Dacă, în primul rând, nu aș fi găsit niciodată capul din nori?

Dacă nu aș fi avut niciodată nevoie de el?

Ce fusese înainte de capul din nori?

Înainte, când învățam să schimb singur scutecele fratelui meu, când întrebam de ce cerul e albastru și dacă fantomele sunt reale. Când sunam la V100 și ceream „Spirit in the Sky" pentru tata. Când aveam mamă. Când știam cum să doresc și cum să iubesc. Când știam cum să fac lucruri pentru oameni, în loc să mă urăsc pentru că nu puteam să le fac.

Cassie a ieșit în cele din urmă, trecându-și mâinile prin păr. Acum îi ajungea până la umeri. Ne cunoșteam de suficient timp ca să vedem cum crește părul celuilalt.

S-a așezat; căldura și greutatea ei mă încălzeau, făcându-mă să mă simt mai puțin singur.

— Vreau să fiu mai bun, am început, încercând să vorbesc clar. Vreau să ajut pe-aici.

Și-a ținut privirea înainte și a inspirat adânc. Și-a pus o mână pe spatele meu. Am încercat să stau mai drept. Vedeam tulbure.

Deși stătea lângă mine, îi auzeam vocea de departe:

— Trebuie să te aduni naibii!

Puteam. Puteam fi un prieten adevărat pentru Cassie. Puteam să-i protejez casa. Puteam scăpa de Johnno. Puteam să-mi protejez fratele și familia lui. Dar nu mă puteam ridica. Tot ce puteam face era să mă gândesc, să-mi amintesc.

Haide, cap din nori! Ridică-te! Poți s-o faci. Chiar și capetele din nori pot face lucruri. Haide, cap din nori!

Eram sătul de mine însumi. Mă săturasem de capul din nori, mă săturasem de capul obișnuit, mă săturasem chiar și de faptul că le inventasem. Pentru că asta era tot ce erau. Gânduri.

Unu, doi, trei.

Ridică-te!

Cassie

ÎN DIMINEAȚA URMĂTOARE, CÂND AM INTRAT ÎN LIving, Luke era în picioare.

Avea părul lipit de sudoare, iar pantalonii de trening îi căzuseră de pe fund, dar era în picioare, sprijinindu-se de spătarul canapelei, târându-se înainte și înapoi, murmurând pentru el însuși ca soția lui Macbeth.

La început nu am spus nimic.

Așa preferam eu și Luke, nu? Să nu ne felicităm unul pe celălalt. Cel puțin așa preferaserăm până aseară.

Nu făceam toate astea din pură bunătate a inimii mele. Eram încă sub asigurarea lui de sănătate, aș fi primit în continuare jumătate din indemnizația lui, așa că era mai bine să ne limităm la schimburi practice. Eu, oferindu-i prosoape umede și săpunite prin ușa de la baie, ca să se poată curăța singur. El, ferindu-și privirea în timp ce ieșeam de la duș. Totul făcea parte din convenție.

Dar uneori durerea lui era atât de clară, încât o simțeam până în oase. Cel puțin o dată pe zi o simțeam, îl simțeam pe el suferind atât de tare, încât se umplea toată camera. Când se întindea să își aranjeze perna. Când se

apleca să ridice ceva de pe podea. Când se trezea din încă coşmar ţipând înecat.

Aşa că acum, văzându-l ridicat în picioare, nu m-am putut abţine şi am început să bat din palme.

Luke

GÂFÂIAM, DAR NU-MI PĂSA. AGĂȚÂNDU-MĂ DE CANApea, un pas. Mi-am mișcat degetele de la picior, ca să-mi dovedesc că pot simți podeaua de lemn de sub el. Puteam să pun greutate pe el. Era rigid și nu puteam să merg singur, dar puteam să-mi folosesc mușchii.

— Nu-mi vine să cred că te-ai ridicat singur! a spus din nou, iar zâmbetul îi umplea toată fața în timp ce mă privea de sus în jos, probabil atât de neobișnuită să mă vadă iar în picioare.

Încă un pas ușor. Podeaua a rămas solidă.

O durere mai degrabă înțepătoare decât tăioasă. Ciupituri și înțepături mici, ca un secret, așa cum eu și Jake obișnuiam să ne facem unul altuia în magazinul alimentar când știam că am fi avut probleme dacă ne-am fi împins unul pe celălalt în public.

— Fir-ar să fie! am spus, înghițind nodul care mi se formase în gât.

Se ridicase un val în mine când soarele îmi lovise ochii în dimineața asta, găsindu-mă cu gura uscată după ce nici nu-mi dădusem seama când adormisem. Mă întinsesem după paharul de apă, dar îmi dădusem seama că îl lăsasem pe raftul unde se aflau discurile, în cealaltă

parte a camerei. Un cor de *la naiba, la naiba, la naiba* îmi răsunase în urechi, mai tare decât de obicei, alimentat de furia față de corpul meu inutil – că nu puteam să-mi iau un nenorocit de pahar, că-mi simțeam stomacul vărsându-și conținutul pe aceiași pantaloni de trening pe care îi purtam de două săptămâni. Apăsasem atât de tare pe picioare, încât aș fi vrut să cadă podeaua. Durerea era acolo, dar îi spusesem să se ducă naibii.

„Du-te naibii!" spusesem cu voce tare la a doua încercare, și m-am apăsat pe măsuța de cafea, aproape răsturnându-mă în față până când genunchii mei au atins marginea.

Îmi încordasem cvadricepșii așa cum făceam când ridicam greutăți pentru fotbal, și i-am simțit tremurând. Tocmai când credeam că vor ceda, am fost drept. *Picioarele îmi erau drepte.*

Eram sus, eram sus, iar Cassie s-a întins spre mine, luându-mă de braț, știind cumva că vreau să mă plimb în cerc, de jur împrejur, iar și iar, departe de canapea, camera ca o mică țară a mea.

Pașii ei lângă ai mei erau puternici, lenți.

Mi-a zâmbit radios. Îmi simțeam pieptul larg deschis.

— Nu trebuie să rămâi aici cu mine dacă nu vrei, i-am propus. Trebuie să fii undeva?

— Nu. Aici, a răspuns, îndreptându-mă spre casetofon. Hai să punem niște muzică. Ce vrei?

Nu am știut la început, dar apoi mirosul de ulei de motor m-a trimis spre un eu de altă dată și am avut o viziune a mâinilor tatălui meu bătând pe capotă în timp ce examina un motor.

— Aș vrea să cer, am început și am mai făcut un pas, cu brațul ei acum în jurul taliei mele, „Spirit in the Sky" de Norman Greenbaum.

Cassie

ERA RĂCOARE ȘI SOARE, AȘA CĂ AM DESCHIS FERESTRE-le apartamentului și am dat drumul la „Rock and Roll Suicide" a lui David Bowie, dându-l cât mai tare posibil. Mă hotărâsem să aștept până când programul mamei mele se va potrivi cu al meu pentru a-i putea da personal veștile despre trupă – și aveam o senzație plăcută în legătură cu ziua de azi. Luke stătea singur în picioare de câteva zile, iar acum era afară cu Rita, făcând ture prin curte.

Mai aveam nouă zile și un spectacol de treizeci de minute până la semnarea unui contract de înregistrare. Abia așteptam să-i spun: eram muzician, și aveam și dovada.

Când a oprit în fața casei, am urmărit-o cum coboară din Camryul ei, purtând ochelari de soare ieftini și o carte de Rosario Ferré sub braț. Am zâmbit și am dat muzica mai încet în timp ce urca scările.

— Cine îți tunde gazonul? a început când am deschis ușa. E o adevărată junglă acolo.

— Oh, Rita ar trebui să se ocupe de asta, am răspuns, întinzându-mă s-o sărut pe obraz.

— Iar tu porți un tricou murdar. Aceiași blugi de câteva zile. *Estas flaca.*[1]

---

[1] „Ești slăbănoagă" (în spaniolă, în orig.) (n. tr.).

Am strâns din buze, rezistând să-i dau o replică și amintindu-mi că ziua de azi trebuia să fie bună. Să rezolvăm lucrurile între noi. Totuși, uneori mă gândeam că aș putea să-i spun că am câștigat un Premiu Nobel și ea ar zice: „Asigură-te că n-au să folosească poza aia cu tine din perioada ta goth".

Dar asta era pe cale să se schimbe.

— Oricum, mamă, eu...

— Și unde ar trebui să mă așez?

S-a uitat la canapea, pe care se aflau perna și pătura lui Luke, mototolite și probabil mirosind a transpirație.

Îmi ardea fața de rușine.

A luat pătura și a început s-o împăturească.

— Vine vreo infirmieră?

— Vine Rita, de la parter, în nopțile în care trebuie să fiu barmaniță sau când trebuie să exersez.

A pus jos pătura împăturită și a luat perna, începând s-o înfoaie.

— Hmm! Și cât timp va trebui să faci asta fără să-ți dai seama cum s-o plătești pe bune?

O urmăream lucrând și încercam să găsesc cuvintele potrivite.

— Păi, da, dar să sperăm că Luke se va face bine în curând. Și, mamă, am ceva să-ți spun.

— Dă-i drumul! m-a îndemnat, aruncând perna, cu un zâmbet crescându-i pe față.

Mi s-a strâns stomacul. Inima a început să-mi bată tare. Ar trebui să fie mândră de mine. Nu-i așa?

— Nu cred că e chiar ceea ce vrei tu să auzi, dar e bine.

Mi-a tras un firicel de păr din gură.

— Oh, are ceva de-a face cu cântatul la pian?

Un pumn în burtă.

— Cântatul la pian? Mamă, mă omoară faptul că-i spui așa. Mă *omoară*.

— Cum ai prefera să îi spun?

— Cariera mea.

— Cariera ta.

Când m-am uitat înapoi la ea, își freca tâmplele, de parcă lipsa mea de înțelegere îi dădea dureri de cap.

— Tot ce ți-am spus, tot ce ți-am dat... pe fereastră.

— În regulă, las-o baltă! Las-o baltă!

M-am luptat cu lacrimile, îndreptându-mă spre bucătărie.

— Vrei să mănânci ceva? Am terminat de vorbit cu tine despre asta.

— De ce?

M-am oprit, clătinând din cap.

Ea a continuat:

— Pentru că nu-ți place ceea ce spun?

M-am întors cu fața la ea.

— Nu, pentru că te-am invitat aici ca să-ți dau cele mai bune vești pe care le-am primit în viața mea și știu că nu-ți va păsa pentru că nu se potrivesc cu ideea ta despre cum ar trebui să arate viața mea.

A tăcut.

— Deci bănuiesc că nu ai de gând să-mi spui că te duci la o petrecere de la Facultatea de Drept?

Am scos o răsuflare tăioasă, care abia semăna a râs.

— Nu. Futu-i, nu!

— Nu înjura în fața mea!

— S-ar putea să semnez cu o casă de discuri. Wolf Records. Știi ce înseamnă asta?

Am tăcut amândouă. Ea a suspinat.

— Presupun că înseamnă că pui muzica înaintea siguranței tale.

Fără felicitări. Bineînțeles că nu. Nicio recunoaștere. Nu putuse nici măcar să se prefacă.

Am încercat să nu-mi las vocea să tremure.

— Înseamnă că s-ar putea să merg în turneu, să fiu plătită, totul.

Pentru o clipă, a părut speriată. Apoi a scos un oftat mare și deprimat.

— Dumnezeu să te ajute! Și Dumnezeu să-l ajute pe Luke!

— Hei, mamă?

Am început să strâng hainele rătăcite ale lui Luke de pe jos, punând fiecare lucrușor în geanta lui.

— Poate, știu și eu, gândește-te la ceea ce fac în contextul unei lumi mai mari, în locul schemei pe care ai pus-o la cale în micul tău apartament.

— Te-am hrănit și te-am crescut în acel mic apartament ca să-ți poți bate joc de educația ta și să pleci într-o excursie!

— O excursie! Mai scutește-mă, futu-i mă-sa de treabă!

Mă făcea să mă simt iar ca o adolescentă, scuipându-i răspunsuri din ușa dormitorului meu.

— Lăsându-l pe Luke în urmă să se descurce singur. El ce crede despre toate astea?

— Luke. Nu... nu-l deranjează.

Nu puteam vorbi despre părerile lui Luke privind The Loyal. Dar nu asta era ideea. Ea nici măcar nu putea fi mândră sau fericită pentru o secundă înainte de-a mă pune la îndoială, anulându-mi orice merit.

— Nu e o excursie. Nu sunt un muzician de stradă care stă pe trotuar cu o pălărie în față. Am cântat toată viața, iar tu știi asta.

— Știu asta, a șoptit.

— De ce mă respingi chiar și atunci când am dovada că pot face acest lucru? am țipat suficient de tare ca un stol de păsări să își ia zborul din frasinul de la fereastră.

— Pentru că mi-e frică pentru tine!

A arătat cu degetul spre burta meu, spre burta mea plină de boli. Spre pastilele lui Luke care stăteau pe noptieră, spre căsuța noastră murdară. Dintr-odată, am putut s-o văd și eu, murdăria, și m-am înroșit toată de rușine.

— Nu știu cum ai de gând s-o faci să reziste.

— Frica ta este problema ta!

— Nu e doar problema mea. Ce vor spune cei din armată? Ce va face Luke?

— Luke va primi o indemnizație. Are GI Bill[1] pentru când va fi pregătit să meargă la școală. Nu am mai avut nicio criză de luni de zile, mamă. Îmi păstrez glicemia stabilă. Gătesc. Am grijă de mine. În felul meu.

— Sunt totuși îngrijorată. Am voie să fiu îngrijorată.

— Nu, nu mai ai.

Am traversat camera, deschizând ușa din față. O invitație.

A suspinat.

— N-o să te conving niciodată să renunți la asta, nu-i așa?

Am făcut semn cu mâna spre ușă.

— N-o să mai vorbești cu mine până când n-o să-mi respecți alegerile.

— Atunci am să plec.

---

[1] G.I. Bill este numele scurt al programului Guvernului Federal al SUA pentru reîncadrarea în viața civilă a veteranilor de război. S-a modificat de mai multe ori de la apariție în 1944 și include și un sistem de burse de studii (n. tr.).

Încercam să ignor agitația plină de panică a stomacului meu, care îmi amintea că nu ne despărțiserăm niciodată în felul ăsta – adică atât de dur, încât să nu ne mai vorbim.

Și-a luat cartea, și-a pus ochelarii de soare și a trecut pe lângă mine, cu un zâmbet trist pe față. Știam însă că fierbe pe dinăuntru. Voia să aibă dreptate. Voisem să fiu bună. Dar mă săturasem să fiu bună. Pentru că ea n-avea să accepte niciodată că poate să nu aibă dreptate.

„*Mija*", îmi spusese. „*Mi hija.*" Nu doar fiică, ci fiica „mea". Credea că sunt proprietatea ei. Dar nu mai eram.

Luke

TOTUL A ÎNCEPUT, AȘA CUM ÎNCEP MAJORITATEA LUCRU-rilor pentru mine în aceste zile, în scaun. Pentru exercițiul pe care îl aveam în minte, tot ce trebuia să fac era să țin piciorul drept și să-l ridic, dar nu era prea mult loc în apartamentul lui Cassie ca să-mi pot îndoi piciorul bun și să-mi întind mâinile pentru echilibru. Așa că o rugasem pe Rita să mă ajute să cobor scările și să stea cu ochii pe curte în caz că durerea ar fi devenit prea mare.

Cât am putut de încet, m-am coborât la pământ.

Când am ajuns acolo, deja respiram greu. Dar acum aveam loc. Aveam o viziune clară. Nu mai aveam capul din nori. *Doar una*, mi-am spus. *Doar una și poți fi gata.*

Mi-am imaginat că piciorul meu era copacul care crezusem că este pe când eram în spital, când gândurile mele erau eclipsate de durere. Era trunchiul unui copac doborât, iar eu mă aflam din nou în Buda, încă tânăr și fericit, la amenajare peisagistică cu fratele meu. L-am vizualizat la celălalt capăt, ridicând. *Hai să luăm asta din drum!* i-am spus. *Unu, doi, trei.*

L-am ridicat cu cinci centimetri, apoi l-am coborât.

Durerea era acolo, dar era o linie calmă de valuri, înainte și înapoi, șlefuindu-mă. Asta părea să funcționeze.

practica de-a atașa tot ce făcea corpul meu în această curte la obiecte din afara curții, la momentele mele de pace.

În mintea mea, stăteam în garajul improvizat de pe FOB, cu mâinile sprijinite pe portiera unui jeep, ascultându-l pe Clark cum îi testa motorul.

În mintea mea, alergam.

Cassie

DUPĂ CE-A PLECAT MAMA, AM ÎNCEPUT SĂ MĂ ÎNVÂRT prin casă. Asta era gospodăria mea, eu eram responsabilă pentru ea și îmi plăcea așa. La fel cum îmi plăcea să port aceleași haine și să am revistele împrăștiate pe podea sau faptul că alarma pe care o setam ca să-mi verific zahărul din sânge la fiecare câteva ore era programată să cânte „Sugar, Sugar" a trupei Archies.

Și da, era un apartament mic și murdar, cu un singur dormitor, pe care îl plăteam pregătind cocktailuri pe bandă rulantă și înșelând armata americană, dar era al meu și existau diferite grămezi pentru diferite lucruri.

Era grămada hainelor negre. Era cea a hainelor care nu erau negre. Mormanul de haine ale lui Luke. Era un teanc de discuri. Era o grămadă de lucruri pe care Luke le folosise sau avea să le folosească în viitor, unele dintre ele erau gunoaie, bine, dar era convenabil pentru că putea să ajungă la ele de pe canapea.

Da, mă gândeam, *aici cam miroase*. Mirosea ca un corp uman transpirat. Ceea ce, în mod normal, era în regulă pentru mine, doar ca să știi. Dar nu ar trebui să te amesteci constant în aura altcuiva.

Bine. Bine! Urma să *am grijă de mine*, doar ca să dovedesc că puteam s-o fac. Dar aveam să folosesc cel mai toxic înălbitor corporatist și aveam să ascult înregistrările cu țipete primare ale lui Yoko Ono în timp ce o făceam.

Am pus hainele noastre și păturile lui Luke la spălat. Am scos grămezile de gunoi din living și bucătărie, apoi am măturat și am dat cu mopul pe podele și am frecat chiuveta și cada. Am curățat faianța din baie și cuptorul, am deschis ferestrele și am șters praful de pe pervazuri. Mi-am spălat chiar și părul, m-am ras pe picioare, mi-am pensat sprâncenele, m-am epilat inghinal.

Luke a deschis ușa, arătându-mi un zâmbet timid. Purta pantalonii lui de trening vechi și un tricou cu Ursii din Buda cu pete vizibile de noroi. Efortul pe care îl depusese în ultimele zile plutea acum în jurul lui sub forma unui miros de bărbat. De când începuse să locuiască aici, Luke încă nu se îmbăiase cum se cuvine.

Ei bine, acum avea s-o facă. Sau, cel puțin, avea s-o facă după ce îl băgam în baie.

Așa am ajuns să încerc să nu mă uit la trupul lui gol în timp ce se sprijinea de marginea căzii, cu mâinile agățate de o parte și de alta în timp ce cobora în apa aburindă. Ne gândiserăm la un duș, dar ne era teamă că va aluneca, iar niciunul dintre scaunele mele nu încăpuse sub robinetul amărât care atârna deasupra căzii cu picioare în formă de gheară. Problema era că trebuia să-l țin de piept, asigurându-mă că piciorul lui bun nu alunecă și nu stropește cu apă toată podeaua și că nu-și blochează cumva piciorul rănit pe-o parte, ceea ce ar fi fost și mai rău.

— Au, au, au, au, la naiba!

Mâinile mi-au alunecau pe pieptul lui.

— Ce-i?

— Doar... mai încet.

— Încerc.

Am urmărit nivelul apei în timp ce aceasta îi lovea vârfurile coapselor, liniile de mușchi care îi tăiau pelvisul.

Doamne, Cassie! Perverso! mi-am spus.

Nu mă puteam abține.

O parte ascunsă a creierului meu a început să scoată imagini cu el înăuntrul meu în baia motelului. Și din nou pe pat. Și din nou pe scaunul ăla de lângă pat. *STOP!*

Amintește-ți că e omul care s-a scăpat pe podeaua ta!

În cele din urmă, s-a așezat.

Oh! Și era excitat. Nu observasem; eram prea ocupată să încerc să nu fiu excitată.

— Bine! am spus, simțind cum mi se înroșește fața.

— Da, a zis Luke, acoperindu-l cu mâna. Îmi pare rău! A trecut ceva timp de când, știi tu, n-am mai fost dezbrăcat în fața unei femei.

M-am răsucit, căutând o lavetă.

— E biologie, am replicat, cu vocea făcând chestia aia pe care o face când nu știu ce să spun.

Fără să mă uit, am aruncat o cârpă în apă și m-am ridicat în picioare, îndreptându-mă spre ușă. Ceva mă trăgea de mânecă, dar nu era pentru că nu mai fusesem dezbrăcată în fața unui bărbat de ceva vreme. Nu aveam nicio scuză.

— Avem săpun? a întrebat el în spatele meu.

— E în suportul agățat de robinet.

O secundă mai târziu a strigat:

— La naiba, au!

A suspinat.

— Din păcate, nu pot ajunge la el.

— E chiar în spatele tău, am rostit către perete.

— Nu pot.

M-am întors și am îngenuncheat, văzându-i expresia încordată în timp ce se răsucea. Ca să ajungă la ea, ar fi trebuit să-și apese piciorul de partea laterală a căzii.

— O s-o fac eu, am spus.

În timp ce acoperam cârpa cu săpun, el și-a sprijinit capul pe marginea căzii, respirând superficial. Era extenuat, încă tresărind la fiecare câteva secunde. Din instinct, l-am împins ușor în față și am trecut cârpa pe spatele lui, pe părțile pe care i-ar fi fost greu să ajungă.

— Unde altundeva? l-am întrebat.

A deschis ochii.

— Hmm?

— Unde altundeva nu poți ajunge?

— Nu.

A întins mâna s-o ia.

— Nu trebuie să faci tu asta.

— Doar dă-mi voie.

Am smucit cârpa de spălat, iar smucitura a coborât mai jos înăuntrul meu, dar slavă Domnului că el nu putea să vadă asta și slavă Domnului că eram doar noi doi, așa că nimeni altcineva nu putea să se întrebe de ce crezusem că ar fi o idee bună.

Mi-a îngăduit. Am început cu spatele lui, apoi pe gât, în sus, după urechi. La început, a fost ciudat, dar apoi a fost pur și simplu... frumos. Mi-a plăcut să văd că nu suferă și, da, mi-a plăcut să-l ating, așa cum fusese și în acea noapte, cu șase luni în urmă. Și poate și mai frumos acum, de vreme ce niciunul dintre noi nu era beat sau supărat, ori dificil.

— Mulțumesc! a zis, somnoros ca un copil legănat, cu ochii lui albaștri argintii dispărând sub pleoapele obosite.

Asta e chiar... , a început el și s-a înfiorat când am ajuns sub brațele lui. Tare de ajutor.

— Cu plăcere! i-am răspuns, trecând la coapsele lui, sub genunchi, la partea de jos a gambelor.

Dintr-odată, „Sugar, Sugar" s-a pornit în buzunarul meu. Luke a tresărit în apă, stropindu-mă ușor. Am râs și m-am ridicat în picioare, luându-mi aparatul de măsură și benzile de testare din dulapul cu medicamente, plus banda și acele de pe raftul de deasupra toaletei.

— Te deranjează dacă fac asta aici? am întrebat, ținând în mână aparatul de măsură.

— Nu, a răspuns Luke, privind în sus spre mine. Întotdeauna am fost curios legat de asta, ca să fiu sincer.

— Păi, am zis în timp ce mă spălam pe mâini. Nu e atât de interesant.

Mi-am luat banda și am înțepat partea laterală a degetului arătător, trăgând o picătură de sânge minusculă. M-am uitat la Luke. Era foarte concentrat. I-am zâmbit.

— Acum, am spus, ridicând un deget însângerat, ating doar marginea benzii și așteptăm.

Aerul era liniștit, îngroșat de aburi. Am pus un tampon de vată pe vârful degetului.

— În jur de 3,6. Un pic cam mic.

Am luat o tabletă de glucoză și am băgat-o în gură.

— Tablete pentru non-urgențe, am spus, arătând spre flacon. Pachete pentru urgențe.

Am arătat spre cutie.

— De ce pachete?

Am ezitat, întrebându-mă cum să spun asta fără să-l sperii.

— În cazul în care sunt prea amețită ca să înghit.

L-am auzit cum se mișcă din nou și apa clipocind. Am deschis din nou dulapul, luând carnețelul și stiloul micuț pe care le țineam acolo ca să-mi notez nivelurile.

— Îți înregistrezi glicemia într-un carnețel? a întrebat Luke.

Am dat din cap.

— Și eu fac asta. Cu timpii mei de alergare.

Și-a dres glasul.

— Sau, mai degrabă, obișnuiam s-o fac. În fine... ghici ce? Am de gând să încep terapia fizică mâine, pe bune. O să alerg din nou și de-aș ști că mor.

Am aruncat cârpa de spălat înapoi în apă și-am dat tot aerul afară din mine.

— Ah, chiar așa?

— Da.

M-am uitat la piciorul lui. Partea rănită era maronie-pestriță, plină de cicatrice. Chiar sub genunchiul drept avea o singură cicatrice mai întunecată, de mărimea unei găuri de glonț.

— Ce, nu mă crezi? a întrebat, smulgând cârpa de spălat din apă ca să facă restul și stropindu-mă.

L-am stropit și eu, stând în picioare.

— De fapt, chiar te cred.

Luke

JAKE ÎNCĂ NU APĂRUSE, IAR EU ÎNCEPEAM SĂ MĂ îngrijorez. N-aș fi fost surprins dacă ar fi dat înapoi. Vorbiserăm cu o săptămână în urmă și chiar îmi lăsasem telefonul deschis, pentru orice eventualitate, dar de atunci nu mai știam nimic de el. Nu mai auzisem nimic nici despre Johnno, ceea ce începea să mă facă să cred că telefonul meu nu funcționează sau ceva de genul. Aerul din fața casei lui Cassie era rece. Iarba era uscată, iar pavajul umed acolo unde Rita udase ghivecele ei cu flori. Mașinile care treceau ridicau praful și păsările îmi zburau pe deasupra capului. Totul era perfect normal, dar după săptămâni întregi de stat închis în apartamentul lui Cassie, lumea părea cumva mai vie, o versiune mai strălucitoare a ei înșăși.

Mă ridicam, plimbându-mă în cercuri în apartamentul lui Cassie, zile întregi, dar azi era prima dată când încercam să urc scările singur, folosind bastonul pe care mi-l dăduse spitalul. Chiar și așa, picioarele mele înțepenite practic mă mâncau să alerg. Începeam să-mi amintesc de ultima dată, cu o zi înainte ca eu, Frankie și Cocoșul să fi aflat că urmează să ne îndreptăm spre granița cu Pakistanul. Intraserăm pe pistă în zori, lăsându-i

pe Cocoșul și pe Frankie adormiți în cămăruța cu lambriuri de lemn, cu aerul neatins intrându-mi în plămâni, fericitul posesor a două adevăruri simultane: că totul e greu și că totul va fi bine.

Și apoi nu mai fusese.

Iar au venit harpoanele amintirilor. Dacă nu ne-am fi urcat în jeep, dacă l-aș fi oprit pe Frankie, dacă, dacă, dacă. Nevoia zilnică de a avea capul din nori creștea iar, încercând să șteargă totul. Am respins-o. *Nu aici, nu aici, nu acum!* În dimineața asta luasem doar una.

O pusesem pe Rita să se ocupe de rețeta mea, instruind-o să nu-mi dea mai mult de două pe zi, orice aș fi cerut. Înțelesese.

În clipa imediat următoare, ca și cum mi-ar fi fost răsplată, l-am văzut pe Jake apărând cu mașina la colțul străzii lui Cassie.

— Ai nevoie de-o mână de ajutor ca să urci? a strigat prin geamul deschis.

Am șontâcăit spre el.

— Nu, e în regulă.

— Păi... uită-te la tine! a adăugat.

Abia am vorbit pe drumul spre Buda – am ascultat doar la postul de radio sportiv local analiza dinaintea meciului. Era campionatul ligii, spuneau, iar Urșii erau favoriții pentru victorie.

Am întârziat. Bineînțeles, exact când mi-am pus bastonul pe primul rând de tribune, trăgându-mi piciorul șchiop ca un sac cu cartofi ce eram, dirijorul orchestrei a bătut cu bagheta în pupitru. Toată lumea s-a ridicat în tăcere, cu mâinile la inimă, gata să cânte imnul național.

Poc! Mă concentrasem să mă propulsez încă un pas, fără să observ că discuțiile se stinseseră. *Și iar poc!*

Ochii tuturor au fost atraşi spre sunet. „Săracul de el!" am auzit. „Fiul lui Morrow. Veteran."

Dirijorul, fiind patriotul care era, a aşteptat până am reuşit să mă întorc încet, ca un pui la rotisor, cu faţa la steag.

— *Oh, say you can see!* au început vocile în jurul meu.

— Mişcă-te ca să-i oferi locul tău, Carl! am auzit.

Eu şi Jake am continuat să privim drept înainte. Nu voiam locul nimănui. Tot ce făcusem era să fiu împuşcat şi să mă întorc acasă şi să stau pe canapeaua unei străine, mâncând pastile. Nu meritam locul nimănui. Pentru a mia oară pe ziua de azi, mi-am dorit să fiu un cap din nori. *Nu.*

Pe la jumătatea primului sfert de oră, eu şi Jake am ajuns în sfârşit la singurele locuri libere din rândul al treilea.

— Eşti bine, omule? m-a întrebat, ajutându-mă să-mi odihnesc jumătatea inferioară într-o poziţie şezândă.

— Da, l-am liniştit. Doar să nu-mi ceri să-ţi aduc ceva de la bufet.

Jake a râs, şi am simţit un gram de uşurare.

Unul dintre jucătorii de câmp ai Urşilor tocmai plonjase după minge. Dincolo de tuşă.

S-a auzit fluierul.

— Ce agitaţie fără rost! am spus.

— Da, anul ăsta sunt foarte dezlănaţi, a replicat Jake.

Jocul s-a reluat.

Abia îmi aminteam la ce mă gândisem în seara dinainte, când o chemasem pe Cassie să mă urmărească stând cu limba în gură ca un peşte mort, dar mi-am amintit ce-mi dorisem. Să fiu mai bun. Jake nu avea de gând

să înceapă să vorbească. Asta era treaba mea, fără plasă de siguranță.

— Îți amintești... Am înghițit în sec înainte de-a relua: E greu de crezut că e locul în care te-am dus în tabăra de baschet.

— Da, uneori mă mai gândesc la asta. Când mă duc la meciuri.

— Și tu erai și bun.

— Eram acceptabil. A trebuit să renunț ca să încep să lucrez la atelier.

Am clătinat din cap, amintindu-mi de el venind acasă cu tata când avea doar cincisprezece ani, în rarele zile în care nu eram plecat pe undeva să mă droghez, cu blugii lui acoperiți de ulei de motor.

— Ai crescut prea repede, am spus.

— Amândoi am făcut-o.

Arbitrul a dictat un fault asupra Urșilor. Jake și-a azvârlit mâinile în sus, protestând odată cu mulțimea.

— Ah, fii serios! a exclamat el.

— Nu, eu nu. Eu chiar am fost doar un rahat.

— Da, dar înainte de asta.

Jake și-a luat ochii de la joc, coborându-i pe palmele așezate între genunchi.

— După ce a murit mama.

— Cum de ți-ai putut aminti așa ceva?

Era doar un copil pe-atunci.

— Cum aș putea să nu-mi amintesc? Vocea lui s-a ridicat, emoționată: Adică, de mama nu-mi amintesc. Dar, la câțiva ani după aceea, îmi amintesc că tata te-a pus să mă duci la grădiniță. Să mă aduci acasă.

Îl ajutam să se îmbrace. Mai ales cu tricourile mele vechi. Cel cu Batman al meu, pe care mă enervasem că

nu mi se mai potrivea. Uitasem toate astea; era atât de demult! Am ridicat din umeri.

— Grădinița era chiar în josul străzii.

Leii de Munte au ratat aruncarea liberă. Mulțimea a aplaudat. Jake s-a aplecat pe spate, începând să zâmbească.

— După ce ajungeam acasă, îți plăcea întotdeauna să te urci pe scăunel și să iei biscuiții, știi tu, în formă de animale, de deasupra frigiderului. Și stăteam acolo și ne uitam la *Power Rangers* până se întorcea tata acasă.

— Și apoi îl jucam afară, am continuat. În timp ce tata făcea hamburgerii ăia groaznici.

Jake a râs.

— Mi-ai spus că Rangerul Roz e bărbat. Că e cea mai bărbătească culoare. Îți amintești?

— Doamne! am râs cu el. Eram al naibii de progresiști!

— Și eu îi spun asta lui JJ, a zis Jake, dându-mi un cot. Îi spun că rozul e grozav. Orice îi place lui este în regulă. Hailey e bucuroasă de asta.

— Pun pariu!

Echipele au luat o pauză. Amintirile au început să țâșnească, adunându-se în jurul nostru.

— Ascultă-mă, Luke, a început Jake, întrerupt de două persoane care se ridicau să meargă la bufet, murmurând despre prețul la Coca-Cola. Ai fost singura persoană care conta pentru mine când eram mici. Asta e ceea ce voiam să-ți spun. Tata era acolo, dar nu știu dacă și-a dorit vreodată cu adevărat să fie tată. A făcut tot ce a putut. Dar tu ai fost acolo.

Mi s-a pus un nod în gât. M-am uitat la pantofii mei. Se reluase jocul.

— Iar când ai început să te îndepărtezi, să faci rahaturi și să te comporți anapoda, a fost ca și cum aș fi pierdut un alt părinte.

Durerea a ceea ce spunea era pe punctul să mă doboare. Aveam două opțiuni. Puteam să încerc să evadez pe vreo altă cale, vreo altă atitudine, sau puteam să accept. Mi-am amintit cum bătusem la ușa lui Johnno a doua zi după ce luasem pentru prima dată OxyContin. Aproape dădusem înapoi înainte ca el să deschidă. Aproape reușisem să plec.

M-am întors și m-am uitat la fratele meu. Am văzut ochii mamei mele în ai lui.

— Cred... Am făcut o pauză, alegându-mi cuvintele: Asta nu e o scuză, dar cred că moartea mamei m-a lovit mai târziu. M-a lovit în plin.

— Știu că așa a fost, a spus Jake, privind spre joc, după care și-a pus mâna pe spatele meu preț de-o secundă.

Ușurarea mea avea greutate, avea substanță.

— N-o să-ți mai fac asta din nou, am spus cu o voce tulburată.

— Ar fi bine să nu, a murmurat Jake. Și să nu-ți vină vreo idee să te reînrolezi după ce ți se vindecă piciorul!

Mai erau zece secunde până la sfârșitul primul sfert. Urșii erau în urmă cu două puncte.

— Domnule „Inimă Purpurie".

M-am uitat la el. Probabil că văzuse în ziar. Și tata, de asemenea. Încă nu vorbisem despre asta – cu adevărat și în profunzime – cu nimeni. De fiecare dată când mă gândeam la „Inima Purpurie", vedeam cizmele însângerate ale lui Frankie. Nu părea real.

— Vom vedea.

— Haide, apărarea! a strigat Jake. Începem!

Cu șapte secunde înainte de final, fundașul a furat o pasă de intrare și și-a luat avânt pe teren. Toată lumea din jurul nostru s-a ridicat în picioare, strigând:

— Hai! Hai! Hai!

Jake s-a ridicat și el în picioare.

Am apăsat pe baston, scârțâind din toate încheieturile, cu piciorul săgetând de durere. Nu, n-aveam să mă înrolez din nou, m-am gândit. Aveam alte lucruri la care să mă concentrez. Să rămân curat, să-mi duc la capăt o educație.

Până să mă ridic să apuc să văd ce se întâmplă, fundașul marcase deja. M-am așezat anevoie la loc. În loc să mă simt frustrat, i-am zâmbit lui Jake, care m-a ajutat pe ultimii centimetri.

— Deci, ați chemat o infirmieră? m-a întrebat Jake.

Mi-am strâns buzele, apăsând pe baston.

— Ar fi trebuit s-o facem.

Jake a clătinat din cap spre mine.

— Ai pus-o pe Cassie să facă totul singură?

— O ajută vecina ei. A fost o hotărâre pe care am luat-o împreună.

— Omule..., a dat Jake din cap a admirație.

— Știu. E bună, chiar da.

M-am gândit la expresia radioasă a lui Cassie când începusem să merg zilele trecute și când mă luase de braț să înconjurăm camera. Oare îi mulțumisem pentru asta?

— Este uimitoare, am adăugat, și am simțit adevărul cuvintelor mele.

Chiar și atunci când ne certam, ea mă sprijinea cu tot trupul lipit de-al meu, încă fumegând.

— Pun pariu că totuși se plânge. Eu m-aș plânge tot timpul dacă aș fi în locul ei.

— Nu, nu se plânge prea mult, am răspuns. Nu către mine, cel puțin.

— E o fată bună, Luke, a spus Jake, uitându-se pentru o clipă de la joc la mine. Ți-ai ales o fată bună.

A sunat fluierul pentru pauză. Jake s-a ridicat în picioare, întinzându-se.

— Vrei ceva?

Dintr-odată, un bărbat cu un tricou portocaliu-aprins a intrat pe teren, ținând în mână un microfon fără fir.

— Hei-hei, oameni buni! Cine este gata să câștige niște pizza de la Gino's?

Mulțimea a început să strige.

— Ce naiba? l-am întrebat pe Jake, râzând.

Înainte ca el să poată răspunde, a apărut o femeie blondă într-o rochie portocalie la fel de strălucitoare, ținând în mână un soi de bol-acvariu plin cu biletele de hârtie roșii.

— Toate cotoarele biletelor voastre au fost puse *aici*. Locul norocos pe care o să-l extrag acum are șansa să câștige pizza gratuită timp de un an dacă o să reușească o aruncare de la jumătatea terenului!

— Uau, la naiba! a exclamat Jake, întorcându-se să se uite la mine, cu sprâncenele ridicate.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Iar locul norocos este...

Femeia a scos o hârtie din bol.

— Rândul C, locul unsprezece!

Oamenii din jurul nostru s-au răsucit de pe o parte pe alta, apoi, încet, s-au întors cu toții cu fața spre mine. M-am uitat la locul meu. Eram eu. Eram în rândul C, locul 11. *La naiba!*

Pentru a doua oară în acea zi, toată lumea căsca ochii la mine. Foste iubite care se îngrășaseră după ce născuseră,

foști profesori de studii sociale și de engleză care voiseră să mă pice, foști antrenori de fotbal care nu reușiseră să mă facă să nu mai am gura mare, foști prieteni și părinți de prieteni care mă văzuseră beat de la votca furată de prin dulapurile lor... toți așteptau să vadă ce o să fac.

Mi-am ridicat bastonul, clătinând din cap și simțind cum umilința îmi crește în stomac, fierbinte și înăbușitoare. Jake a încercat să le facă semn să renunțe, zâmbind politicos și rostind printre dinți:

— În regulă, acum gata! Omul nu vrea s-o facă.

— Jake, am spus brusc, înroșindu-mă la față, tu trebuie s-o faci.

— Ce?

— Da, glumești? Ai reușit lovitura asta de-o sută de ori, am insistat eu.

Chiar și când era copil, îi ieșea de la o distanță mult dincolo de linia de trei puncte dacă o făcea din șold.

Am arătat cu degetul spre Jake și nu știu ce mi-a venit, dar am început să scandez din nou. Poate că era militarul din mine, persoana căreia îi plăcea să se miște sincronizat, care se întorcea la soldații care nu alergau la fel de repede, respirând cu ei, strigând cu ei, ajutându-i să ajungă la linia de sosire.

— Jacob, Jacob, Jacob! am strigat.

Toată lumea s-a prins în joc.

— Jacob, Jacob, Jacob! s-a alăturat întreaga sală de sport.

Fața lui Jake s-a înroșit. Și-a ridicat palmele.

— În regulă!

L-am privit cum coboară două câte două treptele tribunei. N-aveam nici urmă de ranchiună sau furie la gândul că, la plecare, voi putea merge doar pe jumătate la

fel de repede ca el, că durerea aproape că mă va frânge, că-mi voi dori OxyContin când voi ajunge acasă ca să fac să dispară totul.

Jake a prins o pasă de la bărbatul în tricou portocaliu. „Nu-ți voi mai face asta", îi spusesem. De data aceasta, știam ce teroare avea să vină, ispitindu-mă să mă întorc, să-l las pe Oxy să mă amorțească. Dar mai știam și că durerea de-a ceda în fața dependenței mele ar fi fost mult mai profundă.

Jake s-a uitat la mine. I-am trimis un salut de *Power Rangers* din scaunul meu. A driblat până la linia opusă de aruncări libere, a înaintat și a lansat mingea în aer.

Cassie

LUKE STĂTEA PE SCAUNUL DIN FAȚĂ AL SUBARULUI, CU bastonul sprijinit de portieră. M-am întins între picioarele lui ca să curăț sticlele de apă goale și ambalajele de batoane de cereale care se adunaseră lângă picioarele lui. Iar „curățatul" a însemnat că le-am pus pe bancheta din spate.

— Îmi pare rău! am spus, înăbușindu-mi un căscat.

— E în regulă, a răspuns, râzând ușurel, privind CD-urile cu Queen, Natalie Cole, David Bowie și Patsy Cline îngrămădite pe bord.

Voise să meargă la râu, ca să poată continua să lucreze la fizioterapia sa în aer liber. Bineînțeles că acceptasem și mă oferisem să vin să-l iau mai târziu, dar eram neliniștită, cu toate că nu știu de ce. Stătuse atât de mult timp înăuntru, la adăpost de haosul lumii exterioare, vulnerabil și lipsit de apărare! Mă simțeam de parcă aș fi eliberat un leu rănit înapoi în savană.

Când am pus contactul, Portishead a explodat la volum maxim. L-am dat mai încet, aruncându-i o privire de *ups!* în timp ce dădeam înapoi.

— Nu sunt obișnuită să am pe altcineva în mașina mea.

Cu excepția lui Toby, iar dacă nu țineam volumul la maximum, el ar fi vorbit despre muzică în loc s-o asculte

pur și simplu. De aceea, descoperisem că e amuzant să mergi la concerte zgomotoase cu el.

Luke a coborât geamul.

— Poți să îl ții la maximum, a spus mulțumit, cu fața în vânt.

Bine, Cassie, liniștește-te! Nu era un bebeluș cu timpanul sensibil. L-am dat mai tare și, da, clar, am cântat împreună cu Beth Gibbons, pentru că asta aș fi făcut oricum. Luke a dat din cap tot timpul, pierdut în propriile gânduri.

Când am ajuns la râu, m-a îndrumat spre un loc în parc ca și cum l-ar fi știut.

— Ai mai fost pe-aici?

— Da, a răspuns, fără alte detalii.

Am rezistat impulsului de-a-l întreba mai mult. Oricum, nu știam de ce vreau să aflu.

— Mulțumesc, Cassie!

Și-a ridicat piciorul rănit în afară, și-a pus bastonul pe trotuar și s-a împins în sus, întinzând o mână înăuntru pentru a-mi face un semn de la revedere.

— Oh, Luke, telefonul tău! i-am spus, căci îl lăsase pe scaun.

Vibra. L-a apucat, s-a uitat la număr, cu gura răsucindu-i-se o clipă de dezgust.

— Eh, a spus, n-am nevoie de el! Poți să mă iei de aici, mulțumesc!

L-a aruncat pe podeaua mașinii, ascuns vederii.

— Bine, pa! am strigat prin geamul deschis.

L-am urmărit cum se îndepărtează șchiopătând, singur pe lângă zidul nesfârșit de copaci. Dintr-odată, mi-am amintit: uitasem să-i iau o plantă.

Luke

TIMP DE CINCI ZILE, CASSIE MĂ LĂSA PE POTECILE DE LA River Place în drum spre lucru, iar Rita mă lua după aceea.

Începeam cu cincisprezece minute de exerciții. Dacă reușeam să fac cele cincisprezece minute și cincisprezece ridicări de genunchi, reușeam să fac douăzeci în ziua următoare. Dacă reușeam să fac cincisprezece minute, puteam să duc gunoiul. Dacă puteam să trec de douăzeci de minute și de douăzeci de ridicări de genunchi, puteam face douăzeci și cinci apoi și să merg la magazinul din colț, la o stradă distanță, ca să iau lapte, ouă și pâine.

Dacă reușeam să trec de treizeci, puteam să exersez să intru și să ies din cadă.

După sesiunea de antrenament de aseară, o rugasem pe Cassie să mă lase la o biserică în josul străzii, aproape de casa ei, la o întâlnire a Consumatorilor de Droguri Anonimi. Nu eram sigur dacă știa de ce mă dusesem acolo sau pentru ce era întâlnirea. Nu vorbiserăm despre asta.

Astăzi, am ajuns la patruzeci. Nu mă gândisem încă la o sarcină echivalentă cu patruzeci. Măcar îmi făcusem curaj să îi trimit un mesaj lui Johnno că demobilizarea se va face curând. Mi-a răspuns prin SMS: *Cash de data asta, nenorocitule*, ceea ce era mai puțin amenințător

decât de obicei. Mă puteam bucura de priveliștea de pe malul râului timp de vreo jumătate de oră, am presupus. Tata obișnuia să ne ia pe Jake și pe mine aici ori de câte ori trebuia să se ducă la Austin ca să-și vadă contabilul.

Acum Jake îmi ținea bastonul în timp ce mă sprijineam de un copac, îndoindu-mi piciorul la un unghi de peste o sută șaizeci de grade. Îl sunasem și-l rugasem dacă ar putea să-și ia o sâmbătă liberă ca să mă ajute să mă antrenez. Spusese că da, atâta timp cât ar fi putut să țipe la mine ca un sergent de instrucție.

Pentru Jake, aflasem, asta însemna mai ales să adauge cuvântul „vierme" la sfârșitul unor declarații care altfel ar fi fost încurajatoare.

— Bună treabă, vierme! a mârâit.

M-am ridicat din nou, străduindu-mă să ajung la înălțimea de care ar fi avut nevoie o persoană sănătoasă ca să pășească peste o cutie de pantofi.

— Sunt un Rocky Balboa obișnuit.

Jake a urcat pe cărare, a cercetat copacii și s-a întors.

— Ai văzut ceva? am întrebat, ridicându-mi piciorul prin ceea ce părea un soi de noroi de mlaștină.

Johnno nu are cum să vină aici, nu-i așa? Am înghițit nodul din gât, simțindu-mi gura uscată.

— Nu, nimic, a răspuns Jake, ascunzându-și un zâmbet.

După ce am terminat, am continuat să urcăm pe cărare. În ritmul meu lent, puteam observa mai mult lumea dimprejur. Mușchiul verde-neon de pe stânci. Cărările cu pietriș alb, care șerpuiau printre copaci ca niște șine de tren. Cățelul golden retriever ce cobora pe una dintre scări cu o lesă retractabilă.

Câinele mi-a amușinat piciorul, țopăind în sus și în jos pe labele din spate. S-a învârtit într-un cerc strâns în jurul meu, apoi mi-a lins mâinile.

— Hei, băiete! am spus. Hei, bună!

— E o fată! a strigat o voce în josul pantei.

Cassie a apărut în vârful treptelor de piatră și a coborât în fugă, cu părul în vânt. În spatele ei se afla prietena sa cea palidă, cu coadă de cal, Nora.

M-am uitat de la Cassie la Jake și înapoi. Continuau să chicotească și se uitau la mine așteptând cu nerăbdare.

— Ce se întâmplă?

Cățelușa era într-un triunghi de încântare, rânjind pe rând la fiecare dintre noi, cu ochii ei mari de culoarea scorțișoarei, cu limba atârnând.

— Îmi pare rău, am vrut să vă sun, dar mi-am uitat telefonul!

— Tu? Să-ți uiți tu telefonul?!

Și-a dat ochii peste cap și a zâmbit.

— Luke, ea e Mittens[1]. E a ta.

— E a mea?

Mi-am pus o mână pe capul ei mătăsos.

— Cum poate fi a mea?

— Un program, a răspuns Jake. Câini pentru veterani.

— Ai fost implicat în asta?

L-am lovit ușor peste braț.

— Jake! a intervenit Cassie. Trebuia să îi spui că am găsit-o la poalele unui altar străvechi, conducând o comunitate de câini inferiori.

— Nu pare să fie genul reginã, a spus Jake, înclinându-și capul. Mittens e mai degrabă bufonul.

În clipa asta, Mittens mușca o creangă mare, luptându-se cu ea de parcă ar fi fost un animal mort, dar continuând să se înțepe în coaste.

---

[1] Mittens – Mitene (n. tr.).

— Sau poate idiotul satului, a completat Nora.

— A fost ideea Norei, de fapt.

Nora mi-a aruncat un zâmbet cu buze subțiri.

— M-am gândit că ți-ar prinde bine puțină relaxare.

— Mulțumesc! am spus, privind-o în ochi. Și tu ești de acord cu asta? am întrebat-o pe Cassie.

Apartamentul lui Cassie era pe cale să devină mult mai mic. Și mai urât mirositor. Nu fusesem niciodată mare iubitor de animale. Nu că *nu* mi-ar fi plăcut câinii. Doar că tata nu ne luase niciodată animale de companie mie și lui Jake pentru că eram noi „suficient de animale". Iar câinii vagabonzi din Afganistan erau câinii tuturor, ca să nu mai spun că de obicei le atârnau șobolani morți din gură. Nu-mi plăcea ideea de-a avea grijă de-o altă ființă în afară de mine, deoarece grija pentru mine însumi mi se părea destul de grea deja. Dar bănuiesc că ăsta era scopul.

Cassie s-a aplecat.

— Ah, da, sunt de acord, a răspuns ea, frecându-i urechile lui Mittens. Recunoaște – este atât de drăguță! Uită-te la fețișoara aia drăguță, cu ochii și năsucul și tot!

Nu o mai văzusem niciodată pe Cassie atât de afectuoasă. Cu cineva sau ceva.

Nici când încerca să fie „ca o soție", nici când vorbea la telefon cu Toby, nici măcar la telefon cu mama ei. Nu m-am putut abține să nu râd. Mittens țopăia în jurul genunchilor mei, ca și cum ar fi fost de acord.

— Ce? a făcut Cassie, uitându-se la mine cu obrajii înroșiți. Cred că ea și Dante vor fi prieteni.

— L-ar putea mânca pe Dante la micul-dejun.

Toți cinci am continuat să urcăm pe potecă, eu ocupându-mă de Mittens, iar Mittens ocupându-se de bățul ei.

— Ținem pumnii, a spus Cassie.

Cassie

YARVIS SE ÎNTORSESE. ADUSESE CROASANTE, PE CARE le-am pus pe măsuța de cafea în fața mea și a lui Luke, în timp ce Yarvis s-a așezat vizavi de noi. Amândoi făcuserăm duș de data asta. Luke purta o cămașă cu nasturi. Eu purtam pantaloni adevărați în loc de pantaloni scurți. Apartamentul era aerisit și plin de miros de lămâie de la curățenie.

— Nimic nu se compară cu croasantele proaspăt coapte, a spus Yarvis.

Eu și Luke am schimbat o privire.

— Luke, pari mai treaz. Cassie, cum e activitatea muzicală?

— Trebuie să plec la repetiții în treizeci de minute.

Lucram la cântecul pe care îl scrisesem pentru Frankie. Spectacolul de la Sahara era peste trei zile.

— Păi, vom încerca să terminăm repede.

— Va pleca în mijlocul unei fraze, ascultă la mine! l-a avertizat Luke pe Yarvis.

— Da, și? De ce e atât de greu de înțeles că asta-i munca mea? Nimeni nu m-ar lua peste picior dacă aș pleca la slujba mea de la vreo firmă. Asta e *munca mea adevărată*.

M-am temperat, dându-mi seama că vorbeam cu voce tare cu o versiune invizibilă a mamei. Dar Toby începuse și el să o facă, prefăcându-se jignit și rănit pentru că nu-l tratam ca pe prietenul meu la repetiții, pentru că îmi distrăgea atenția și o supăra și pe Nora. Întotdeauna credea că sunt supărată pe el. Apoi, pentru că mă tot întreba dacă sunt supărată pe el, eu chiar mă supăram.

Luke a ridicat din umeri.

— Spuneam și eu așa, draga mea.

— Oh!

Interesant! Cred că, de fapt, Luke nu judeca, ci doar relata un fapt.

— Mulțumesc, iubitule!

Yarvis a verificat progresele lui Luke în ceea ce privește fizioterapia.

— Bine, bine, bine! a spus, apoi ne-a prevenit că trebuie să facem un fel de joc de roluri înainte să plece.

Când s-a scuzat ca să se ducă la baie, m-am întors spre Luke.

— Ce-i cu oamenii ăștia și cu exercițiile lor conjugale?

— Știu. Ce s-a întâmplat cu vremurile bune de odinioară, când oamenii își spuneau „fiica ta pentru două capre, te rog"?

I-am dat un cot, simțind o ușurință pe care n-o mai simțisem din zilele noastre de Skype. Mă simțeam ca și cum am fi fost vechi profesioniști. Vechi profesioniști ai căsătoriei.

— Bine! a reluat Yarvis, așezându-se cu încă un croasant în mână. Ideea este să te prefaci că ești cealaltă persoană și să faci declarații de recunoștință. Cassie?

Mittens era la picioarele lui Yarvis, dând din coadă, cu ochii la croasant.

— Eu sunt Luke și sunt recunoscător pentru Mittens, am inceput pe-un ton de Mickey Mouse.

Îi plăcea când imitam voci înalte. Și faptul că „îi plăcea" însemna că făcea o față de parcă ar fi auzit un scaun de metal zgâriind pe jos. „Dacă n-aș fi știut ce voce incredibilă ai când cânți...", spusese ultima dată.

— Grozav! Sună exact așa, a rostit Luke pe un ton plat.

— Poate ar trebui să lași impresiile deoparte, a spus Yarvis. Bine, Luke?

Luke a răspuns, fals serios:

— Sunt Cassie și sunt recunoscătoare că soțul meu nu i-a schimbat numele lui Mittens in Rambo Dog, in ciuda repetatelor amenințări.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Nici măcar nu ar *răspunde* la Rambo Dog.

— Ar face-o dacă ar exista oarece șuncă, a afirmat Luke.

— Bine, voi doi! Cassie?

— Eu sunt Luke și sunt recunoscător că soția mea nu mi-a părăsit fundul ăsta trist, am glumit.

M-am uitat la Luke, așteptându-mă să rădă, dar el se uita la telefon, cu fruntea incruntată. Făcea asta foarte des. Știam că are legătură cu familia lui sau cu situația sa financiară, dar niciuna dintre ele nu era sub controlul nostru ca să mă pot ocupa. Așa că i-am dat un ghiont.

— Luke! l-a certat Yarvis. Ar trebui să asculți.

— Îmi pare rău! a spus Luke, lăsându-și telefonul deoparte.

— Eu sunt Luke, am inceput din nou. Și am lăsat ca masculinitatea mea să îmi impiedice emoțiile.

Nu glumeam cu asta – toate refuzurile lui să ceară ajutor, să-mi spună despre ce erau coșmarurile lui –, așa că am rămas surprinsă să-l văd pe Luke zâmbind și punându-și brațul în jurul meu.

— Aș putea spune același lucru despre tine, draga mea.

Amândoi am râs la asta. Era mai deștept decât credea că este. Când se simțea în largul lui, era la fel de bun observator și de spiritual ca oricare pe care îl întâlnisem vreodată.

— Vezi? a spus Yarvis, zâmbind în timp ce mușca din croasant. Ți-am spus că va fi tot mai ușor.

Luke

— MITTENS, POȚI SĂ-L PRINZI?

Țineam lângă nasul lui Mittens un frisbee roz-neon cu sigla Pompierilor din Buda.

— Încearcă să-l faci să-l prindă! țipa JJ plin de-ncântare.

— Asta face unchiul Luke, dragule, a intervenit Hailey.

— Mittens este un câine fetiță, JJ, a spus Jake, ghemuindu-se lângă fiul său. Nu este un „el".

— Burgerii o să fie gata în zece minute! a strigat tata de la grătar.

— Salata va fi gata... gen, chiar acum! a repetat Cassie, examinând castronul de salată romană în care tocmai turnase sosul Caesar.

Ne adunaserăm în curtea din spate a tatălui meu pentru un grătar. Jake și Hailey spuseseră că fusese ideea tatălui meu, deși eu aveam sentimentul că fusese ideea lui Jake și-a lui Hailey.

Era soare afară, cerul era albastru ca gheața, iar Mittens părea entuziasmată de Frisbee, dând din coadă atât de tare, încât își balansa fundulețul înainte și-napoi. Am azvârlit discul spre marginea gardului și-a părut

că va trece cu totul peste el, înainte ca Mittens să sară și să-l prindă din zbor.

Toată lumea a izbucnit în urale.

Durerea îmi șerpuia de la tibie până la șold, dar cum începusem să-mi dezvolt mușchii, am tresărit doar în loc să mă prăbușesc.

— Bravo, fată bună!

I-am frecat urechile de catifea.

Nu mai văzusem curtea asta treaz de vreo trei ani. Mittens tropăia lângă tufișurile în care mă ascundeam de Jake după ce mâzgăleam scule în cărțile lui de benzi desenate, așteptând să îl lovesc cu pietricele când ieșea pe ușa din spate. Făceam pipi în tufișurile alea când veneam acasă de la vreo petrecere, beat și drogat, încercând să evit să folosesc toaleta ca să fac cât mai puțin zgomot posibil. Probabil mai erau încă mucuri de țigară în pământ, de pe vremea când mă furișam la Johnno acasă ca să fur bucăți de pâine albă sau de cârnat polonez, sau orice altceva găseam. Ultima dată când fusesem aici, tata intrase în timp ce puneam la microunde un burrito congelat. Îmi spusese să returnez ceea ce eu și Johnno furaserăm de la atelier, altfel va chema poliția. Erau doar o sută sau două de dolari. Capul din nori începuse să rădă. Tata pusese mâna pe telefonul fără fir și formase numărul. Scăpasem burritoul și o luasem la fugă.

„Perfect", spusese el. „Ieși afară! Lașule."

Johnno începuse deja să coboare în josul cvartalului. Când tata văzuse că alerg să mă urc și eu în Bronco, fugise după mine, cu telefonul fără fir în mână.

„Luke! M-ai dezamăgit. Ai dezamăgit-o pe mama ta. L-ai dezamăgit pe Jake."

Tata aruncase cu telefonul după mine, cât putuse de tare, sfâșiindu-mi pielea de la ceafă. Încă mai am o cicatrice.

Asta fusese cu un an înainte de nunta lui Jake și a lui Hailey. Ultima dată când îl auzisem pronunțându-mi numele.

Azi, Cassie sunase la clopoțelul de la intrare, de parcă nu mi-aș fi petrecut cea mai mare parte a vieții deschizând ușa aia vopsită în albastru-marin cu o lovitură de karate, alunecând cu pantofii plini de noroi și prăbușindu-mă pe cea mai apropiată piesă de mobilier.

Nu-mi dădusem seama că-mi tremură mâinile până când Cassie, observând asta, și-a pus mâna peste cea cu care țineam bastonul. M-am uitat în jur după fratele meu, după cineva care să ne privească. Nu era nimeni. Ea a apăsat mai tare.

S-a deschis ușa. Tatăl meu îmbătrânise, se înmuiase într-un fel. Nu băgasem de seamă când îl văzusem în ziua aceea la spital. Doamne, când devenise un om bătrân?

Îi întinsesem mâna liberă.

— Fiule, spusese el și mi-o luase.

Încercam să nu fac din asta o mare chestie. Dar cred că se poate spune că starea naturală a feței mele era un *rânjet*.

În timp ce Cassie și tata împărțeau farfuriile, Jake, Hailey și cu mine îl priveam pe JJ fugărind-o pe Mittens prin curte, lansându-și corpul micuț pe spatele ei, încercând s-o călărească.

— Ai grijă, să nu-l rănești pe cățeluș! a strigat Hailey.

— V-am văzut pe tine și pe tata vorbind despre locul unde ai servit, a spus Jake.

I-am zâmbit.

— Da.

— Da, a răspuns el, bătându-mă pe spate.

Hailey a aruncat o privire spre noi. Și-a ridicat mâinile, sarcastică.

— Uau, hei, voi doi! Nu vă dați în stambă!

În timp ce mâncam burgeri, am vorbit despre sezonul trist al echipei Rangers, despre treburile de la atelier sau despre viitorul spectacol al lui Cassie. Mittens a cerșit mâncare de la toți.

— Vezi? a spus tata după ce Jake și cu mine l-am tachinat în legătură cu burgerii lui care erau mai degrabă niște biluțe de carne. Lui Mittens nu-i pasă ce formă au. Știe că au gust bun.

După ce JJ ne-a cântat cântecul alfabetului, Cassie a povestit o versiune prescurtată a nunții noastre de la primărie. L-a imitat pe tipul care ne căsătorise, socotind pe degete cu un accent exagerat.

— Parcă enumera niște bucăți de carne sau ceva de genul ăsta! Ne-a propus un Psalm 23 suculent, un Corinteni proaspăt, o bucată grasă de Efeseni...

Hailey și Jake se tăvăleau de râs. Tata a început să râdă și el, iar eu am notat asta ca fiind numărul șase. A șasea oară când îl văzusem pe tata râzând fusese datorită lui Cassie. Înainte de-a mă gândi la ce făceam, mi-am aplecat capul spre ea și am sărutat-o pe obraz.

Ea a continuat să râdă, aruncându-mi o privire fără să clipească.

Când soarele a apus, l-am întrebat pe tata dacă ar fi în regulă dacă aș duce-o pe Cassie prin pod. A dat din cap din locul în care se instalase în scaun, uitându-se la fotbal. Cu Cassie și bastonul, scările ne-au luat doar cinci minute.

— Mi-am redus timpul la jumătate, am remarcat.

— Nu te umfla în pene! a glumit Cassie.

Vechiul cufăr de tablă al tatălui meu era așezat între o cutie de luminițe de Crăciun și un teanc de albume foto. Îmi stătea în minte de săptămâni întregi, iar când Jake ne invitase la el, știam că trebuie să vin aici și să-l găsesc. M-am aplecat cu grijă ca să șterg praful de pe capac.

— Ce e asta? a întrebat Cassie.

Am desfăcut încuietorile. Mi-am amintit de pijamaua Batman și de Jake gângurind în brațele mamei mele, amândoi proaspăt ieșiți din baie. Senzația pânzei aspre a uniformei tatălui meu, cu *Morrow* înscris pe buzunarul de la piept. Iar dedesubt, cutia de lemn. „Inima Purpurie" a tatei.

Am râs în sinea mea, ridicând-o ca s-o vadă și Cassie. Și-a mijit ochii din locul în care stătea pe podea, lângă mine, cu picioarele încrucișate.

— Oh, asta e... Sfinte Sisoe! Nu știam că tatăl tău a primit o „Inimă Purpurie".

Acum urma să am și eu una. Doamne, nu-mi venea să cred! Mă gândisem că îl făcea pe tata cel mai important om din lume.

— Pentru ce a primit-o?

— Împușcat de două ori în coaste în Delta Mekongului.

Acum nu mai puteam să țin amintirile la distanță.

— Îmi amintesc că și-a ridicat cămașa ca să-mi arate cicatricele și că i-am atins acele mici umflături roz și m-am gândit că e un supererou. Nu, nu asta. Mai mult decât un supererou, pentru că era tatăl meu. Ca și cum ar fi fost omul invincibil.

Cassie a râs.

— Să supraviețuiești gloanțelor, știi? Iar eu eram aici, un băiețel, plângând din cauza unei vânătăi, în timp ce

tata era ca un cowboy de la televizor, care încasa lovituri fără să clipească. Continua să-și vadă de treabă. Voiam să fiu ca el.

— Dar *ești* așa, a spus Cassie, atingându-mi ușor piciorul.

— Sigur nu e același lucru.

Nu mă simțeam invincibil. Cea mai mare parte din timp mă simțeam de parcă aveam pielea întoarsă pe dos. Astăzi fusese una dintre primele zile de o bucată bună de vreme în care nu mă deranjase faptul că sunt așa.

— Bineînțeles că nu, a admis ea, zâmbind. Întotdeauna este altceva când o fac părinții tăi.

— Când a murit mama, asta am făcut. Ne-am prefăcut că suntem invincibili, am spus, apoi am ezitat.

Nu vorbisem niciodată cu Cassie despre mama, dar voiam să știe. Voiam să știe totul.

— Ne-am văzut doar de treburile noastre. Nu ne-am jelit, nu am vorbit despre asta și nu a fost chiar cinstit.

— Față de tine?

— Nu, față de ea. Să o lăsăm să dispară ca și cum n-ar fi fost și cea mai importantă persoană din lume.

— Câți ani aveai?

— Cinci. A fost cancer ovarian. Abia îmi amintesc de ea. O doamnă de la biserică a trebuit să-mi spună cum murise. Când l-am întrebat pe tata, mi-a spus ceva de genul: „Nu-ți face griji. Las-o să se odihnească în pace".

— La naiba!

Cassie s-a jucat cu gulerul de la uniforma mea, apoi s-a uitat la mine.

— În fine, ce e cu tine și cu tatăl tău?

Am suspinat.

— E o poveste lungă. A făcut tot ce-a putut.

— *Face*, m-a corectat ea. Face tot ce poate.

— Ai dreptate.

M-am uitat la ea, dându-mi seama că, deși o cunoșteam doar de câteva luni, deși relația noastră fusese bazată pe o minciună, deși mă văzuse în cea mai rea stare a mea – ea încă era aici.

— Mulțumesc! am spus repede, pentru că simțeam că e necesar să o rostesc aici sus, printre toate aceste povești, înainte de-a trebui să ne întoarcem jos, în lumea reală.

— Pentru tot ce s-a întâmplat în ultimele luni.

A zâmbit, liniștită, fără teamă.

— Cu plăcere! Știi, dacă ai vorbi la fel de mult tot timpul, viețile noastre ar putea fi un pic mai ușoare. Aș putea să te înțeleg ceva mai bine.

— Ha! Nu te obișnui așa!

— Mi-ar plăcea, a spus ea, apoi s-a ridicat repede, stânjenită.

M-am ținut ocupat punând lucrurile la loc în cufăr. Nu mai aveam mult până să fiu demobilizat. Știam asta și eu, și ea, dar ne jucaserăm de-a căsătoria toată ziua și în aer se simțea nesfârșitul. Mici comentarii, ca atunci când se juca cu JJ, iar Hailey o întrebase dacă avea să fie o Cassie mică sau un Luke mic în viitor.

Ușurința cu care mă luase de mână înainte de a-l vedea pe tata, ușurința cu care o sărutasem pe obraz când eram mândru de ea, soția mea cea amuzantă, creativă și falsă.

Știam că totul e o iluzie, o viață pe care o visasem amândoi din disperare, dar în acest moment părea reală.

Cassie

A DOUA ZI DUPĂ GRĂTAR, CU CÂTEVA ORE ÎNAINTE DE ultima repetiție a lui The Loyal inainte de spectacolul de mâine-seară, m-am indreptat către Toby. Și aveam o misiune.

Deci chestia cu Luke, cu el sărutându-mă pe obraz intr-un mod destul de regulat, natural, și toleranța mea recentă și chiar și plăcerea pentru cum imi spunea „draga mea" și faptul că spusesem „aș vrea să mă obișnuiesc cu tine"... Așa că nu știam ce e chestia asta. Eram destul de sigură că toate sunt gesturi de suprafață, care se complicaseră doar pentru că il văzusem dezbrăcat. Combină asta cu un câine drăguț și un copilaș drăguț alergând în jurul familiei lui drăguțe, cu un tată drăguț care face burgeri drăguți și, bum!, te-ai ales cu un abonament pe viață la sentimente de film de pe Lifetime.

Toby, așa cum hotărâsem astăzi, era o persoană reală cu care mi se întâmpla un lucru real. Nu zic că Luke nu era real, dar împrejurările prin care începusem să țin la el nu erau. Erau inventate. Complet. Iar asta scădea din legitimitatea grijii pe care o simțeam pentru el, nu?

Dar asta nu mă împiedica să-mi pese de Luke și, de fapt, să fiu a naibii dacă nu m-a lovit direct în față faptul

că eram gata să-mi fac griji pentru *cineva*. Eram pregătită să împart spațiul pe care îl construisem. Și trebuia să fie cu cineva care nu era pe cale să iasă șchiopătând afară din viața mea, lăsând în urmă o dâră de cutii de mâncare la pachet și păr de câine și flacoane de calmante.

Iar acel cineva era Toby. Toby, cu golul dintre dinți atât de tipic celor din Arkansas, care era o enciclopedie a muzicii și care avea mâini agile și pline de ritm, care mă susțineau deja de un an întreg.

Când a deschis ușa, i-am tras fața spre mine.

— Mmm, salut! a spus el între sărutări.

— Voi divorța în curând, l-am informat. Știi asta, nu? Eu și Luke vom divorța când va fi demobilizat.

— Da.

— Și cred că...

Vorbele parcă au rămas blocate.

— Cred că noi doi ar trebui să încercăm să locuim împreună.

— Stai, Cassie, serios?

— Serios.

Felul în care sprâncenele i s-au lăsat în jos la capete, ochii mari, acel zâmbet recunoscător. Era adorabil. L-am prins de umeri.

— Adică, are sens, știi? Doar ne cunoaștem de o grămadă de timp.

— Și nu trebuie să semnezi vreun contract de închiriere sau ceva de genul ăsta, a completat.

A aruncat o privire la mâinile mele, care îi descheiau cămașa.

— Hai să nu vorbim acum de logistică.

I-am descheiat blugii, făcându-i să cadă. Era timpul să ne arătăm unul altuia că nu aveam de gând să fim acel

cuplu plictisitor care iese să mănânce în oraș și se pârțâie în liniște în timp ce se uită la televizor și-apoi se întâlnește în dormitor unde se regulează unul pe celălalt până adorm.

— O să locuim împreună, am adăugat, ridicându-mi tricoul. Iar câteodată, am continuat, dându-mi jos pantalonii scurți, o să mă pregătesc pentru muncă.

Toby încă stătea acolo, cu blugii la genunchi, privindu-mă.

Am trecut pe lângă el spre baie.

— Și-o să-mi doresc extrem de tare, am spus, sărind pe blatul de lângă chiuvetă și desfăcându-mi-mi picioarele, să mi-o tragi chiar atunci și acolo!

— Așteaptă! a rostit Toby.

Am căscat ochii la el. În cele douăsprezece luni în care îmi scosesem hainele în preajma lui, nu auzisem niciodată vreo ezitare în vocea lui.

— Simt că asta e ceva special, a spus el.

A scăpat blugi și a pornit spre mine, cu un zâmbet blând pe față.

Era în regulă. Nu voia să vorbească murdar. Puteam să continui și așa. S-a așezat pe gresie, sărutându-mă mărunt și încet, în linie, începând de la ureche, până la umăr.

L-am tras în mine apucându-l de șale și am observat că nu e tare.

— Îmi pare rău! a spus el, dându-se înapoi. Putem să stăm o secundă ca să vorbim despre program?

Am încercat să păstrez atmosfera, agățându-mi degetul în cămașa lui și privindu-l cu ochi de căprioară.

— Mai târziu.

— E și ciudat să fac sex cu tine în timp ce mă văd în oglindă.

A arătat cu degetul în spatele meu.

— În plus, pun pariu că blatul ăsta e și foarte murdar.

— Nu-i așa că totuși e destul de sexy?

Și-a încrețit fața.

— Mda. Nu sunt suficient de beat ca să ignor restul.

— Bine, am spus, sărind de pe el.

— Îmi pare rău! a zis apoi, înconjurându-mi talia cu mâinile. E ciudat că vreau să savurez asta fără să mă cuplez?

— Nu trebuie să-ți pară rău, am răspuns, încercând să-mi ascund dezamăgirea. Are sens.

— Noi suntem adevărata treabă acum, a spus, între două ciuguleli pe gâtul meu.

— Da, am replicat, așezându-mă pe pat.

— La naiba, Cass! a zis, trecându-și degetele prin părul meu. O să încercăm din nou să facem sex în baie.

Ne-am întins unul lângă altul, cu Toby înconjurându-mi trupul cu brațele. M-a tras mai aproape de el în timp ce șoptea:

— Vom avea destul timp.

Luke

DUPĂ CE CASSIE A PLECAT LA TOBY, AM ÎNTREBAT-O PE Rita dacă poate să-mi împrumute mașina și am condus până la locul unde stătea Johnno înainte, sperând că ar putea să mai fie acolo. Am bătut la ușa de culoare verde ca voma, cu o geantă de gimnastică plină de bani agățată de baston. Dinăuntru răsuna basul. Cutii goale de Monster Energy și Lone Star erau împrăștiate pe palier. Sub vizor, cineva zgâriase literele *I C U*[1].

Da, semnele lui Johnno. Am bătut mai tare.

Kaz a deschis ușa, cu o țigară atârnându-i între buze. Uitasem cât de mare poate fi. Eu aveam 1,80 și ajungeam doar până la sfârcurile lui.

— Poftim, am spus și am ridicat geanta.

Economisisem fiecare bănuț cu putință din salariile mele de când fusesem detașat și îmi încasasem economiile, dar în sfârșit aveam 2 500 de dolari. Cum aveam să găsesc 2 500 pentru ultima plată, peste o lună, era o problemă pentru altădată.

Kaz a luat geanta.

---

[1] *I see you* = „te văd" (în eng. în orig.) (n. red.).

— Spune-i să vină aici și să-i numere! l-am auzit pe Johnno strigând.

— Sunt toți acolo! am strigat și eu. Știi cum să dai de mine dacă nu sunt.

Împrumutasem mașina Ritei. Trebuia să mă întorc pentru ca ea să se ducă la programarea la coafor.

Kaz m-a prins de umăr și mi-a făcut vânt înăuntru.

Trei minute mai târziu, Johnno mi-a confirmat că totul e acolo. S-a relaxat pe canapea, cu pistolul pe burtă și cu picioarele încălțate pe măsuța de cafea de lângă grămadă.

Când m-am ridicat să plec, Kaz mi-a blocat calea.

— Nu am terminat încă.

— O să primești restul într-o lună, așa cum am convenit.

— Avem niște *información* noi, a anunțat Johnno în timp ce-și curăța mizeria de sub unghii.

— Ce mai e?

Johnno a ridicat pistolul, îndreptându-l spre mine ca un arătător de profesor.

— Cum ai explica situația ta cu doamna Cassandra Salazar, în propriile tale cuvinte? Dă-i drumul!

Am înghițit în sec. Mâna a început să mi se agite pe baston.

— Căsătoriți.

Johnno a fluturat pistolul.

— Continuă!

N-am mai zis nimic. M-am uitat prin cameră în căutarea unui răspuns, a unei arme.

— Te-am urmărit, frate. Ne-am asigurat că n-o să dai bir cu fugiții. Și iată că apare și fundul sexy al lui Cassie, așa că, firește, am început să urmărim asta.

Îmi strângeam piciorul, sperând că durerea îmi va distrage atenția de la spaima care mă cuprindea.

— Voi stați toată ziua în Bronco și spionați oamenii?

Kaz vorbea la telefon, murmurând:

— Uneori mergem la Buffalo Wild Wings. Au rahaturi bune acolo.

— Taci naibii din gură, Kaz! a spus Johnno.

Kaz s-a holbat la Johnno, apoi înapoi la mine și a continuat:

— Am aflat unde lucrează și unde locuiește mama ei.

— Am spus să taci naibii din gură! a țipat Johnno.

Chiar și când împărțea amenințări, Johnno era tot copilăros.

— Am aflat, de asemenea, că ea se duce tot timpul acasă cu un alt tip.

Kaz mă compătimea.

— Frate, de ce o lași să se joace cu tine în felul ăsta?

Johnno a ridicat un deget.

— Nu. El știe despre asta.

Kaz s-a uitat la mine.

— Tu știi?

— Tu și Cassie sunteți căsătoriți din interes, nu-i așa? Ați făcut-o pentru banii în plus din armată. Confirmă sau neagă!

Mi-am dat un pumn peste palmă ca să mă împiedic să-l trăsnesc cu bastonul peste fața aia plină de semne a lui. Dacă aș fi făcut-o, Kaz s-ar fi năpustit asupra mea ca un rinocer înfuriat.

— Nu prea mi-ai dat de ales.

— Bine, uite o alegere, a spus Johnno, ridicându-se brusc în picioare, cu pistolul legănându-se în mâinile lui osoase. Fie ne plătești cincizeci de mii de dolari, fie te denunțăm la poliția militară.

M-am ridicat în picioare.

— Ai luat-o razna!

Kaz a fost in fața mea intr-o secundă, piept lipit de piept.

— N-aș putea face rost de atâția bani nici dacă aș vrea.

— Asta spui de fiecare dată, a zis Johnno, arătând spre grămada de bani. Și apoi iată-i acolo...

Am intins un deget spre Johnno.

— Poți să te duci dracului! Lui Kaz i-am spus: Te rog să te dai la o parte!

Cu un semn din cap din partea lui Johnno, Kaz s-a dat la o parte.

— Cincizeci de miare, magicianule! a strigat după mine, fiind cuprins de un acces de tuse. Fă-i să apară!

— N-o să se intâmple, amice! am strigat și am trântit ușa.

Odată ieșit afară, plămânii mi s-au golit complet de aer. Nu mai vedeam parcă nimic. *I C U*. M-am sprijinit in baston, sperând să nu leșin.

Puteau să mă răneasca, dar nu m-ar fi omorât dacă ar fi crezut cu adevărat că aș putea face rost de 50 000 de dolari. Însă deja o puseseră pe Cassie sub urmărire și mă îndoiam că se vor opri acolo. Johnno știa unde locuiește Jake sau despre atelierul tatălui meu. Voia banii ăia, într-un fel sau altul, iar eu nu aveam nicio șansă să-i strâng singur.

Cassie

MAMA ÎMI FĂCUSE FASOLE ȘI OREZ, LUCRU DE CARE AM fost informată când m-a sunat să-mi spună:

— Am făcut mai multă fasole și orez.

— Atunci, de ce nu le pui în niște Tupperware? i-am răspuns.

— Doar vino încoace să mănânci!

Nu mai vorbiserăm de la cearta din apartamentul meu. Absența mesajelor ei zilnice despre numele actorilor pe care îi recunoștea, dar nu-și mai amintea de unde, a mesajelor vocale care rezumau obiceiurile plantelor ei care creșteau afară, în fața duplexului ei, a invitațiilor sale de-a o ajuta să „spele toaletele oamenilor bogați" erau ca niște mici găuri înțepenite în zilele mele. Liniștea telefonului meu era suficientă uneori să mă facă să mă uit după numele ei, dar apoi îmi aminteam că nici ea nu voia să vorbească cu mine. Voia poate să vorbească cu fiica ei studentă la Drept sau cu fiica asistenta juridică, dar nu cu mine.

Când m-a sunat, am așteptat să răspund până în ultima secundă înainte de-a intra căsuța vocală, cu inima bătând cu putere.

Acum stăteam în bucătăria de pe Cord Street, în fața bolurilor aburinde de fasole roșie și orez alb cu șuncă și

sofrito și *Sazón con Azafran*. Am discutat puțin despre căldura uscată, despre romanele pe care le citise recent, despre oalele noi pe care le cumpărase sau despre cum se descurca Tía MiMi în San Juan. Dar totul era străin, prea rece.

Stăteam pe același scaun pe care stătusem înainte, pe când ea obișnuia să treacă cu un pieptene prin nodurile din părul meu până plângeam de durere. Apoi își acoperea mâinile cu ulei de cocos și îmi masa scalpul până mă opream din plâns, plesnind din limbă când adormeam chiar pe scaun.

Mă îmbrăcasem pentru ocazie. Purtam un pulover negru, lung, șosete peste genunchi și pantofii de la cabinetul de avocatură. Ea nu spusese nimic, ceea ce era felul ei de-a fi. Nu trebuie să primești premii ca să menții niște standarde rezonabile.

Când s-a terminat cina, m-am întărit, pregătită deja. Îi cunoșteam raționamentul: „Nu are rost să strici o masă bună cu discuții neplăcute".

A turnat o cană de ceai pentru fiecare dintre noi. În cele din urmă, a rupt tăcerea:

— Are sens ce am spus zilele trecute?

Singurul alt sunet era ticăitul ceasului ei în formă de cactus. Am inspirat aburii ceaiului, încercând să-mi păstrez calmul.

— Da, dar nu din cauza asta m-am supărat pe tine.

— Atunci, de ce te-ai agitat atât?

Respirațiile mele de calmare s-au oprit.

A simțit asta și-a clarificat lucrurile:

— Știu că vei face întotdeauna ceea ce vrei să faci, Cassandra. Întotdeauna ai fost foarte independentă. Așa că nu înțeleg de ce părerile și sfaturile mele te supără atât de mult.

Mi-am păstrat vocea egală:

— Dacă știi că nu vor schimba nimic, de ce le mai spui, întâi și-ntâi?

A reflectat, uitându-se la blatul din spatele meu.

— Pentru că îmi pasă.

Mi-am lăsat jos cana.

— Exact. Și mie. De aceea mă supără atât de mult. Mai ales când l-ai adus și pe Luke în discuție.

— Dar eu spuneam doar niște fapte, a încercat mama. Luke *este* responsabilitatea ta...

— Mamă, știu. Știu. Dar uneori nu caut fapte.

Am înghițit în sec, luându-i mâna peste masă.

— În acel moment, căutam să fii mândră de mine.

Brusc, a părut foarte tristă, înnodându-și sprâncenele.

— Eu și Luke... S-ar putea să meargă, s-ar putea să nu, dar sprijinul tău este ceea ce contează cu adevărat.

Am arătat spre ea, apoi spre mine.

— Noi două suntem pentru totdeauna.

— Oh, Cassie!

Un zâmbet s-a ivit de sub sprâncenele ei încruntate, iar buzele au început să-i tremure.

Acum era rândul meu să mă lupt cu lacrimile. Le-am șters.

— Sunt foarte mândră. Atât de mândră, încât mă doare. Ar trebui... Ascultă! Ai ghicit deja, *mija*? a întrebat, ridicându-și castronul gol.

— Ce să ghicesc?

A întins mâna după farfuria mea.

— Cine a fost tatăl tău?

I-am întins-o.

— Nu, am răspuns.

— A fost muzician, a continuat ea, cu spatele la mine, stând la chiuvetă.

M-am blocat. *Bineînțeles că da. Evident! Bineînțeles că da.* Apoi a râs.

— Nici măcar nu era chiar atât de bun. De fapt, îți garantez că ești mult mai bună decât el.

Am înghițit un milion de întrebări, savurând fiecare cuvânt. Nu pentru că îmi păsa de tatăl meu inexistent. Ci pentru că mama era cea care îmi spunea asta.

— Aș fi vrut să am o poză cu el, dar cred că le-am ars pe toate.

Am râs.

— E în regulă, am spus, iar ea s-a întors spre mine.

— Cu adevărat. Nici măcar nu-mi pasă. Tu ești tot ce am nevoie, *mamita*.

Și-a deschis brațele spre mine și am îmbrățișat-o. Nu ne-am mișcat.

— Îmi pare rău că nu-ți spun suficient cât de mândră sunt de tine! a spus ea.

— Și eu la fel de tine. Pentru tot, am rostit în umărul ei.

— N-o să mai încerc să te conving să devii avocată.

— Cel puțin pentru o vreme.

— Da, pentru o vreme, s-a corectat.

— Așadar, ești de acord cu mine? am întrebat, cu pieptul strângându-mi-se. Că pot să reușesc să fac asta? Pentru că un turneu și un album înseamnă bani, mamă. Iar dacă mă descurc bine, pot face un alt album, ba pot chiar să dau și lecții în timpul meu liber...

— Întotdeauna am crezut asta.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Ha!

— Nu eram îngrijorată decât de capacitatea ta de-a avea grijă de tine, Cassandra, a adăugat, strângându-mă

în brațe. Și-mi făceam griji și pentru faptul că o să mă părăsești pentru totdeauna.

I-am mângâiat capul, simțind cum lacrimile mi se prelingeau din nou pe obraji.

— Nu te voi părăsi pentru totdeauna.

— Dacă vei deveni faimoasă în muzică, o vei face. Te vei muta în Los Angeles sau ceva de genul ăsta. Îmi spui că ar trebui să-mi refac viața, dar eu cred că ar trebui să mă obișnuiesc să fiu singură. Cu excepția lui MiMi.

Ne-am dat drumul și m-am uitat la ochii ei căprui, la gropițele ei, la ridurile care se formau când zâmbea. Am respirat adânc.

— Mamă?

Și-a ridicat sprâncenele, sarcastică.

— Da, sunt eu, mama ta.

Mă bucur să știu că măcar reveniserăm la normal!

— Vii la spectacolul meu de mâine-seară? E un cântec pe care vreau să-l auzi.

— Bineînțeles că o să fiu acolo.

Am zâmbit larg și ne-am întors să terminăm de spălat vasele, mușchii mei încă încordați liniștindu-se încet-încet cu apa caldă care curgea, cu mirosul de săpun de lavandă și cu textura bolurilor groase de lut pe care le spălasem de atâtea ori când eram mică.

Mă simțeam mai mare decât mă simțisem când intrasem, înălțându-mă deasupra chiuvetei și-a blatului care îmi ajungea până la șolduri – și nu doar pentru că acum eram mai mare în raport cu casa asta decât eram în amintirile mele. Mă simțeam mare pentru că mama tocmai îmi spusese că e mândră, iar de data asta se referise la faptul că e mândră de mine din toate punctele de vedere.

Luke

CEVA A BÂZÂIT, ÎNTRERUPÂND LINIȘTEA. M-AM RIDICAT în capul oaselor pe canapea. Am auzit din nou sunetul, zdruncinând masa din bucătărie. Am pipăit în jur. Telefonul meu era pe cotieră, acolo unde îl lăsasem. Cassie trebuie să-l fi uitat aici înainte de-a pleca la Toby. Sunetul a încetat. M-am ridicat, am mers șchiopătând prin cameră și am ridicat telefonul.

Cinci apeluri pierdute de la „Mama". La ora 2.16 dimineața. Nu părea să fie un lucru bun.

Telefonul a bâzâit din nou în mâna mea.

Am răspuns.

— Doamnă?

Respira greu.

— *Mija?*

— Doamnă, sunt Luke.

— Oh! Cassie e acolo?

Îi tremura vocea. M-am ridicat în capul oaselor.

— E la...

La Toby, am terminat în gând.

— E plecată în seara asta. E totul în regulă?

— Cineva mi-a intrat în casă. Fereastra mea e spartă.

Am strâns mai tare telefonul.

— Ați sunat la poliție?

— Acum douăzeci de minute. Nu au ajuns încă. Sunt afară și sunt îngrijorată că persoana ar putea fi încă înăuntru.

— Bine!

Am făcut o pauză, cu gândurile îmbulzindu-mi-se în cap. Nu trebuia să fie singură.

— Care e adresa dumneavoastră? Vin acolo cât de repede pot.

Am coborât scările mai repede decât o făcusem vreodată, cu adrenalina acoperindu-mi durerea. Rita n-a scos niciun cuvânt când am anunțat-o, doar a luat cheile de pe un cârlig de lângă ușă.

— Du-te! m-a îndemnat.

Am folosit telefonul mobil al lui Cassie ca să sun pe drum la telefonul lui Toby, panica simplificând ceea ce ar fi trebuit să fie o conversație jenantă. Vocea somnoroasă a lui Cassie a devenit imediat ascuțită când am vorbit.

— Vin imediat! a spus înainte să se întrerupă apelul.

Când am ajuns pe Cord Street, cincisprezece minute mai târziu, mama lui Cassie era ghemuită lângă un Camry, cu cheile înțepenite între degete.

— Marisol?

A sărit în sus când i-am pronunțat numele.

Și-a dus un deget la buze și a arătat spre etajul de jos al unui duplex nu foarte diferit de cel al lui Cassie, doar că acesta era galben-deschis, înconjurat de flori, tufișuri și hrănitori pentru păsări.

— Cassie îl verifică, a șoptit ea.

— Oh, ce bine, a ajuns aici?

— Chiar acum.

— Cassie! am strigat ușor.

A ieșit din partea laterală a casei, ținând în mână o bâtă de baseball, apoi a strâns din ochi și-a alergat spre mine.

— Oh, slavă Domnului!

Fără să mă gândesc, mi-am deschis brațele. Cassie s-a repezit între ele, făcându-se mică. Îi simțeam vârfurile degetelor urmărindu-mi mijlocul spatelui meu în timp ce își încleșta pumnii.

— Ești bine?

— Da, a răspuns, respirând pe umărul meu.

Pentru o secundă, tot restul a dispărut.

În afară de noi, strada era lipsită de viață. Bicicletele copiilor erau împrăștiate pe peluza complexului de apartamente de lângă casa lui Marisol. Un felinar pâlpâia la capătul cvartalului.

— Mă duc înăuntru, am informat-o.

— Vin cu tine, s-a oferit ea.

Sub lumina becurilor de afară, Cassie părea mai palidă decât de obicei.

— Nu, tu rămâi! Rămâi cu mama ta!

Am aruncat o privire înapoi pe stradă.

— Nu-mi vine să cred că poliția n-a ajuns până acum.

Și-a încrucișat brațele, tremurând.

— Nu e chiar un cartier de prioritate mare.

Marisol mi-a dat cheile ei.

— Etajul de jos. Cea mai mare cheie. Încuietoarea de sus.

Cassie m-a strâns de braț.

— Mulțumesc!

După ce-am descuiat broasca, mi-am lipit urechea de ușă, așteptând sunetul vreunei mișcări. Nimic. M-am strecurat pe o parte a ușii, mi-am ridicat bastonul și am

deschis-o, pregătindu-mă să văd un corp, așteptând să primesc o lovitură în burtă, așa cum mă învățase tata.

Tot nimic.

Am pipăit cu o mână de-a lungul pereților, în căutarea unui întrerupător, ținând bastonul cu cealaltă. Piciorul îmi era în flăcări, dar nu înregistram nimic din toate astea. Toți nervii îmi erau concentrați asupra sarcinii.

Piciorul meu a zdrobit un ciob de sticlă. Lumina de pe stradă făcea să sclipească restul cioburilor împrăștiate pe toată podeaua. O fereastră mare de pe partea de est fusese spartă. Tablouri și fotografii atârnau pe pereți, iar deasupra unei console media se afla un pătrat de vopsea mai strălucitor decât restul peretelui. Luaseră televizorul.

M-am oprit în mijlocul camerei, ascultând după vreun alt pocnet de geam. Dacă cel care se afla aici voia să iasă, trebuia să pășească făcând zgomot.

Am aruncat o privire în stânga. Două geamuri mai mici se spărseseră, crăpând de la impactul gloanțelor. *La naiba!* Intrusul avea o armă.

Un zgomot a umplut camera. Un clinchet puternic. Mi s-a oprit inima.

Apoi mi-am dat seama că e telefonul meu. Doar idiotul meu de telefon.

M-am uitat la el, cu bastonul încă pregătit.

asta primești când nu plătești, spunea mesajul.

Johnno.

Focul din picior mi s-a mutat în tot corpul, flăcări albe și fierbinți. Nu avea să scape cu asta.

Sirenele răsunau în depărtare, apropiindu-se rapid, scrâșnind când s-au oprit în fața duplexului.

Când am ieșit, Marisol vorbea cu un agent. Luminile făceau pereții casei când albaștri, când roșii. Câțiva vecini

curioși își lipiseră fețele de geamuri. Cineva de peste drum și-a deschis ușa din față și s-a sprijinit de gard.

M-am îndreptat șchiopătând spre Cassie.

— De ce le-a luat atât de mult?

Și-a ascuns o șuviță scurtă de păr după ureche și-o umbră i-a trecut peste față.

— Fii fericit că ești alb, altfel ai fi pe jos, cu un genunchi în spate.

Am dat din cap, cu venele încă pulsând.

— Vreau să plătesc pentru ferestrele și televizorul mamei tale, i-am spus lui Cassie.

Cassie s-a uitat la mine, buimacă.

— Nu asta am vrut să spun. Nu trebuie să faci asta.

— Știu, dar vreau s-o fac.

A ridicat din umeri, a căscat și s-a cutremurat din nou.

— Sunt prea obosită ca să mă simt jignită de mila ta.

— Ți-e frig? am întrebat-o.

Pleoapele ei stăteau să cadă.

— Da.

— Vrei să te duc acasă? Am mașina Ritei.

Nu arăta ca și cum ar fi vrut să conducă. Nu părea că vrea să facă nimic altceva decât să doarmă.

— E în regulă! Vreau să mai stau puțin cu mama, a răspuns Cassie, făcându-mi cu mâna în timp ce se îndepărta. Ne vedem mai târziu.

Am ezitat și m-am urcat în mașina Ritei. Mi-am ținut ochii la Cassie și la mama ei în timp ce conduceam încet pe stradă, luminile intermitente împiedicându-mă să văd cum trebuie. M-am uitat până au rămas doar două siluete întunecate, ghemuite în noapte, iar apoi am luat colțul și nu am mai putut vedea ce adusese Johnno – ce adusesem *eu* – pe capul lor.

Cassie

DUPĂ CE-A PLECAT POLIȚIA, EU ȘI MAMA I-AM ACOPERIT ferestrele. Am întrebat-o dacă vrea să rămân cu ea sau să vină la apartamentul meu, dar mi-a făcut un semn de refuz cu mâna.

— Du-te și te culcă, *mija*! Sunt bine.

M-am agățat de volan. Mă furnicau vârfurile degetelor. Nu voiam să-l trezesc din nou pe Toby, așa că m-am întors spre casa mea, înăbușindu-mi un căscat. Drumurile erau pustii, iar semafoarele clipeau în galben. Vederea mi s-a încețoșat, iar o transpirație rece a început să-și facă drum prin corp.

La naiba, eram obosită, doar era trei și jumătate dimineața. Dar era mai mult decât atât. Mâncare. Chestia aia pe care trebuia să o mănânc. Îmi uitasem telefonul acasă, ceea ce însemna că alarmele mele nu-mi folosiseră. Din fericire, aveam doar zece minute până acasă. Aveam să fiu bine. Ca să-mi distrag atenția, m-am uitat peste lista pentru mâine-seară.

Începeam cu „Merlin", pentru că e funky ca naiba.

„Be Still", pentru vibrațiile romantice.

Direct de la partea de harpă din „Be Still" la cântecul leneș al Norei, „Bear Creek".

Creierul mi-a bâzâit și mașina a cotit-o nițel la dreapta. Am scuturat din cap și m-am forțat să mă concentrez. Bine, unde eram?

„Too Much."

Apoi o incetineam cu „Frankie".

„Vibes."

Favoritul mulțimii, „Lucy".

Încheiam cu „Green Heron". Cântecul pentru mama.

Când am parcat în fața mașinii Ritei, îmi amorțiseră degetele, iar fruntea îmi era rece. Trebuia să intru înăuntru, să mă așez și să mănânc batonul de cereale pe care îl țineam în geantă pentru situații de urgență. Dar încă o secundă aici, să mă odihnesc pe volan.

Bine! Am inspirat adânc. *Noi mergem sus pe scări. Iată-ne porniți. Așa suntem noi în timp ce mergem.*

Când am reușit să intru pe ușă, scotocindu-mi în geantă după batonul de cereale, genunchii îmi tremurau.

Luke era încă treaz.

— Ești bine?

M-am trântit pe canapea, continuând să scormonesc.

— Afurisita de geantă! am mormăit. E un pericol pentru sănătate.

Frisoanele deveneau tot mai puternice. A început să mi se întunece vederea. *Am reușit atât de bine s-o mențin la nivelul care trebuie!* i-am spus stomacului meu. *Hai!*

— La naiba!

Nu-mi dădusem seama că mâinile mele nu mai scotoceau, ci stăteau atârnate fără vlagă în geantă, reci.

— Cassie?

Capul îmi devenea prea greu. Mi-a căzut în față. L-am ridicat. Mi-a căzut pe spate. L-am ridicat.

Luke s-a sculat. L-am auzit scotocind prin baie.

Apoi n-am mai auzit nimic.

Negru.

Am simțit un pachet de glucoză pe buze.

— Uite, spunea Luke. Îl ai pe limbă. Mișcă-ți limba, Cass! Așa.

Am simțit gelul rece căzându-mi pe gât în jos. Am înghițit involuntar. Tavanul a apărut iar la vedere.

— Asta e, a spus. Rămâi aici cu mine!

— Sunt aici, am răspuns, și mi-am mutat capul pe o suprafață mai confortabilă, care s-a întâmplat să fie umărul lui Luke, în timp ce Mittens îmi lingea mâna caldă și lipicioasă.

— Cât timp durează până să-și facă treaba?

— Cam douăzeci de minute. Mă odihnesc aici. E în regulă?

— Absolut. E canapeaua ta.

— Oh, da! am spus, și am lăsat să iasă ceva asemănător unui râs.

Inima lui bătea la foc automat.

— Ești bine?

— Fața ta era... parcă dispăruse. Goală. M-am speriat de moarte.

Mi-a atins capul cu mâinile, mutându-le apoi pe obrazul meu. M-am ridicat să mă uit la el.

Frica din ochii lui avea legătură cu altceva, ceva mai profund – de sentimentul care trebuie să existe atunci când cineva se teme să piardă pe cineva.

L-am recunoscut. Îl simțisem în ziua în care plecase din mașina mea și se dusese să meargă singur prima dată. Frica de a-l pierde legată de... ce? Legată de ce?

Mi-am lăsat capul pe pieptul lui și m-am îndreptat spre frică. Noi eram deja acolo, într-un fel, iar când te

apropii de moarte de două ori într-o singură noapte, o dată de teamă pentru mama, o dată de teamă pentru mine, nu simți că ai mai avea prea multe de pierdut.

— Ai fost acolo când a murit Frankie?

Luke era tăcut. Mittens și-a așezat capul pe coapsa lui.

— Da.

Îmi spusese că Frankie fusese lovit, că erau în aceeași misiune, dar nu eram sigură cât de aproape. Nu eram sigură dacă fusese o veste sau fusese ceva la prima mână.

Luke a continuat:

— Cred că vrei să spui dacă i-am văzut cadavrul?

— Da. Asta vreau să spun. E prea morbid? Nu trebuie să vorbești despre asta.

Nu știam sigur de ce eram atât de curioasă, dar presupuneam că o parte din mine era încă în faza de negare, partea care îl vedea uneori printre chipurile de pe stradă.

Suntem siguri că n-a fugit și-a găsit alt drum spre casă?

— Era atât de liniște! Vorbeam despre niște nenorocite de cărți Pokémon. A făcut o pauză înainte de-a urma: Uau, nu am fost niciodată în stare să-mi amintesc despre ce vorbeam!

— Pokémon? Serios?

— Da. Mergeam cu jeepul, o recunoaștere de rutină lângă baraj. Cocoșul spunea că Charizard e cel mai bun, iar Frankie se certa cu el. Spunea că Lugia e cel mai bun Pokémon pentru că e păzitorul mării. Și apoi au început să vină gloanțele, și cineva, nu-mi amintesc cine, ne-a făcut semn să ieșim. Ceea ce a fost extrem de prostesc. N-ar fi trebuit să ieșim.

Vocea lui Luke trecea prin pieptul lui în timp ce vorbea, spre obrazul meu. Aproape că puteam să-i aud cuvintele înainte de a-i ieși din gură.

— Și atunci? am întrebat.

— Apoi, păi... eu eram la capătul jeepului, aproape de faruri, iar Frankie și Cocoșul erau pe laterale, iar eu am fost lovit în picior și ei amândoi au fost uciși.

Am simțit o umezeală în păr. S-a șters la nas. Am rămas tăcută.

— M-am lăsat jos și am tras corpul lui Frankie spre mine ca să mă asigur. I-am verificat pulsul. I-am închis ochii.

M-am simțit norocoasă că ultima oară îl văzusem pe Frankie râzând și trimițându-mi un sărut. Că nu trebuise să-l văd în felul acela.

— A fost frumos din partea ta.

— Da. Dar, știi...

Pieptul i s-a umflat în timp ce râdea.

— Acelea au fost ultimele lui cuvinte. „Lugia este cel mai bun Pokémon pentru că este păzitorul mării."

Am râs împreună cu el, mai cu viață de data asta, acum, că îmi revenea mai multă energie.

— E *așa de tipic* pentru Frankie! E perfect.

— Este. Chiar este.

A inspirat adânc și oftat.

— Mi-aș fi dorit doar să le fi spus tuturor să nu iasă. Dar eram doar un soldat, înțelegi? Trebuia să ai încredere în căpitanul tău.

Mi-am ridicat bărbia, uitându-mă la el.

— Ai făcut singurul lucru pe care puteai să-l faci.

— Poate.

Ochii lui deveniseră mai argintii, cu urme de lacrimi încă agățate de gene. M-am întrebat dacă irisul lui era mereu așa când plângea.

S-a aplecat mai aproape. Știam de ce și știam ce nu fusese spus. Buzele lui le-au găsit pe-ale mele, moi și

ascultătoare. Am închis ochii. *În siguranță*, îmi amintesc că mă gândeam. *Mă simt în siguranță.*

Apoi, a dat năvală o foame și i-am prins umerii, trăgându-l mai aproape. Nu s-a opus, cuprinzându-mi talia în brațe, apăsând, strângând în pumni pânza bluzei mele.

Buzele lui s-au repezit spre gâtul meu, spre claviculă, spre vârful sânului.

Mi-am mutat piciorul peste al lui, în timp ce palmele îi alunecau pe spatele meu, peste curbura fundului meu și apoi iar în sus, pe sub bluză, până la piele. Senzația pielii lui peste-a mea ne-a șocat pe amândoi. L-am auzit gâfâind și m-am oprit.

M-am gândit la Toby, acasă, dormind, cu Lorraine torcând pe pieptul lui. Mi-am amintit de promisiunea pe care i-o făcusem. Chiar și atunci, fusese o minciună. Dintr-un motiv oarecare, nu puteam găsi vina acolo unde ar fi trebuit să fie. Corpul meu nu putea încă să proceseze ceea ce tocmai făceam. Ceea ce tocmai făceam eu. Nu mă puteam gândi decât la faptul că voiam mai mult.

— Hei! a spus Luke, uitându-se la mine.

M-am mutat din nou pe canapea, cu respirația încă întretăiată, trecându-mi dosul mâinii peste buzele umede.

— Hei!

Și el încerca să-și liniștească respirația. Dar nu era niciun regret în ochii lui.

I-am zâmbit, surprinsă și nesurprinsă de sentimentul care își anunțase prezența în mine, același sentiment pe care îl aveam atunci când găseam notele potrivite. Era nou și nu chiar nou, sentimentul de-a căuta ceva care se afla deja acolo, care nu se ascunsese niciodată, dar care era proaspăt găsit.

Luke

CÂND AM FOST SIGUR CĂ ACUM CASSIE DORMEA, AM stins luminile în living și m-am încălțat. Mittens a sărit în sus, dând din coadă.

— Nu chiar acum, Mitts. Mă întorc, i-am șoptit.

Zbârnâiam. Sus. Clar. Opusul capului din nori.

Încă mai aveam cheile Ritei. Voisem să fac asta imediat după ce primisem mesajul lui Johnno, dar era mai bine acum, că știam că și Cassie e în siguranță în pat și că și acesta se întorsese la el acasă.

Am intrat pe autostradă, apăsând pedala de la Volvoul Ritei cât puteam de mult cu piciorul stâng, cu ochii în patru după polițiști. Drumurile erau pustii.

Mersese prea departe. Trecuse dincolo de pastile, de bani, de orice rahat egoist pe care-l culesese de pe stradă. Și asta ar fi putut continua până când mi-ar fi golit buzunarele, până m-ar fi supt din nou lângă el să-l slujesc, până mi-ar fi făcut viața la fel de goală și de distrusă ca și-a lui. Ridică-te, fă-o latră, distruge-i pe toți cei care ți se pun în cale!

Dar acum, când aproape că nu mă mai putea atinge, mi-am dat seama că el juca doar un joc. Acum își bătea joc de mine doar de dragul de-a-și bate joc de mine.

Și de oricine era în viața mea. Dacă ceea ce simțeam pentru Cassie era adevărat, asta însemna fie că ea nu mai putea să mai facă parte din viața mea, fie că el va trebui să dispară. El și amenințările lui și banii inexistenți pe care îi voia.

O alegeam pe Cassie. Bineînțeles că o alegeam pe Cassie.

M-am gândit la cum o văzusem în seara asta, cu ochii mari și o bâtă de baseball. Și pe Marisol, ghemuită lângă mașina ei. N-ar fi trebuit să fie nevoite vreodată să se simtă așa. O fiară se ridicase în pieptul meu, și nu știam de ce sau de ce acum, dar când mă gândeam la ea cum doarme, simpla idee că el s-ar putea uita la ea sau că i-ar putea face vreun rău mă făcea să vreau să-l fac să dispară de pe acest Pământ.

Am cotit pe strada lui din Buda și am stins farurile, rulând încet peste bordură, pe peluza lui crescută peste măsură.

Ușa era încuiată. Am scos una dintre cărțile mele de credit vechi, expirate, și am strecurat-o prin crăpătură, împingând-o puțin câte puțin până am ridicat încuietoarea din locașul ei, un truc pe care îl învățasem, culmea ironiei, de la Johnno.

Am mers pe hol și i-am deschis ușa cu un șut, aprinzând lumina.

Era ghemuit în pat, în boxeri, cu cearșafurile încâlcite în jurul picioarelor. Avea două postere lipite pe perete, o vedere de sus a două adolescente goale îmbrățișate pe pământul unei păduri și un poster de film – *Marele Lebowski*.

— Sus! am spus.

Am așteptat până a sărit în vârful patului ca să-l lovesc cu bastonul în burtă. S-a îndoit.

Expresia goală a lui Cassie mi-a umplut privirea – capul ei căzut pe spate, atât de vulnerabilă, atât de opusă forței dure pe care o avea când își instala claviatura de suportul ei, când observa că nu puteam ajunge la ceva și îl răsturna spre mine, ochii ei neclintiți în timp ce mă asculta vorbind despre ultimele clipe ale lui Frankie. Ideea că festele lui Johnno supseseră vlaga din ea, când Cassie nu făcuse nimic ca s-o merite, mi-a blocat durerea din picior. Am simțit nevoia să construiesc ceva pentru ea, să-mi folosesc mâinile, să sparg tot ce-i stătea în cale.

Am coborât bastonul pe spatele lui Johnno, pe coloana lui vertebrală și pe coastele lui care îi împungeau prin piele.

O dată, de două ori, până când a căzut din nou pe pat.

— Numărul unu: dacă te mai *apropii* vreodată de familia mea, te omor! Asta e o promisiune!

Cu coada ochiului, îl vedeam pe Johnno strecurându-și mâna sub pat. Odată ce-a pus mâna pe armă, l-am călcat tare cu piciorul, simțind cum i se frâng oasele. Am ridicat pistolul.

— Numărul doi: nu-ți mai dau niciun cent. Am terminat!

Am ridicat trăgaciul lângă urechea lui gălbuie.

— Ai înțeles?

Johnno nu a răspuns, respirând greoi.

Am apăsat țeava pe genunchiul lui.

— Știi că sunt dispus să-ți sfărâm rotula. Am întrebat dacă ai înțeles!

— Da, nenorocitule! a răspuns cu o voce înăbușită de așternuturi. Acum, ieși afară!

Nu aveam de gând să risc ca arma să se descarce și să-l termin definitiv, trimițându-mă și mai departe în purgatoriu, așa că am scos cartușele. Imediat ce am

făcut-o, Johnno s-a aruncat spre piciorul meu drept, trimițându-mi valuri usturătoare de durere prin tot corpul.

Înainte să câștige teren, mi-am luat avânt și l-am lovit cu patul pistolului în frunte.

— Ah!

L-a podidit sângele pe nas și din tăietura de la cap. Era de-un frumos roșu electric. Și-a dus o mână la cap, rostogolindu-se de durere.

Am ieșit cu spatele din cameră folosindu-mă de baston, cu arma în mână.

Pieptul mi se zbătea când m-am urcat în mașina Ritei. Am pornit motorul, am dat înapoi cu un scrâșnet și apoi am văzut Buda micșorându-se în oglinda retrovizoare, în timp ce micul odorizant cu miros de pin se clătina în vânt. Răsăritul se strecura prin aerul rece.

Când am văzut ieșirea pentru Cimitirul Statului Texas, am făcut un ocol. Radioul difuza melodia lui Bowie „Space Oddity". L-am dat la maximum, până la nivelul lui Cassie, până am ajuns la porți.

Mâinile au început să-mi tremure. Zbârnâiala începuse să se risipească. Și claritatea. Nu mai bătusem niciodată pe cineva cu atâta răutate.

Am trecut de la betonul gol al autostrăzii la oaza verde și liniștită. Mormântul lui Frankie era practic sufocat. Trandafiri galbeni, trandafiri albi, margarete, garoafe, crizanteme. Probabil că era opera mamei lui. Am curățat o cărare mică, ca să-i pot vedea numele.

— Salut, Frankie!

M-am oprit lângă obelisc.

— Mi-e dor de tine, omule. Sunt sigur că te simți bine oriunde ai fi. Și ai dreptate, Lugia este cel mai bun Pokémon.

M-am așezat.

— Cassie se descurcă bine. Supraviețuiește. Nu știu ce te-a făcut să ai atâta încredere în oricare dintre noi doi, dar mă bucur că ai făcut-o. Mă gândesc la tine tot timpul. Mai ales în ultima vreme. Ai avut un cap atât de bun pe umeri! Ai fi ajutat o mulțime de oameni.

Mi-am dat seama că smulsesem iarbă în timp ce vorbeam, iar acum aveam doi pumni plini.

— Îmi pare rău! le-am spus tuturor sufletelor, și am lăsat firele de iarbă să se prindă în vânt. Cred că am sentimente pentru Cassie, am adăugat, încercând felul în care sunau cuvintele.

„Sentimente pentru Cassie." Suna bine, ca un titlu de cântec.

— Ne-am sărutat, am încercat din nou.

Suna și mai bine. „Noi." Ce spuneam?

Doar Cassie rupsese tăcerea. Părul ei negru. Sinceritatea. Vocea. Inteligența ei. Locul unde coapsele ei se atingeau. Fața pe care o făcea când era la calculator. Scopul pe care îl simțeam când eram lângă ea. Chiar dacă treaba mea ar fi fost s-o ascult cântând pentru tot restul vieții, aș fi făcut-o.

— Ce tot vorbesc aici, Frankie? Tu ești expertul în emoții.

M-am ridicat și-am atins partea de sus a pietrei funerare. M-am gândit că poate trebuia să vorbesc chiar cu femeia însăși.

Cassie

M-AM TREZIT CU MITTENS RESPIRÂNDU-MI ÎN FAȚĂ, AȘteptând. Avusesem cel mai ciudat vis. Stăteam în living, vizavi de canapea, dimineața târziu. Soarele strălucea cald prin geamurile care dădeau spre curtea din față. Plantele mele în ghiveci dispăruseră, iar în schimb în jurul meu răsăriseră tulpini și frunze din crăpăturile din podele, liane se cățărau pe pereți și flori căzute se odihneau pe picioarele mele goale. Cumva, plantasem această verdeață, iar ea trebuia să fie aici, în jurul meu, caldă și reconfortantă.

M-am ridicat în capul oaselor în pat și am auzit muzică scurgându-se din living și, peste ea, o voce dezacordată. Cântecul era „Going to California" de Led Zeppelin. Vocea era a lui Luke.

Am bătut-o ușurel pe cap pe Mittens și m-am îmbrăcat cu pantaloni scurți și un maiou. Totul în living era la fel cu ceea ce visasem, cu excepția faptului că plantele erau la locurile lor. Cumva păreau mai pline totuși. Am rămas nemișcată. Soarele strălucea cu putere. Luke era în bucătărie, șchiopătând înainte și înapoi de la aragaz. Aerul mirosea a ouă prăjite.

— Bună dimineața! am strigat.

Nu mă putea auzi din cauza muzicii și a unei imitări foarte exagerate a lui Robert Plant. Am încercat să mă abțin să râd și i-am făcut semn lui Mittens, cu mâna sus, să stea jos. Luke era cu spatele la mine și râcâia în tigaie cu o spatulă.

— Bună dimineața! am strigat din nou.

S-a întors spre mine, fără cămașă, surprins.

— Bună dimineața! Da. Tocmai...

— Făceai ouă?

Luke era încă o anomalie în spațiul meu restrâns, prea mare ca să încapă, sau cel puțin acum, că era în picioare, cu cei peste 1,80 ai săi în bucătăria cea mică. Și mai ales după noaptea trecută. Amintirea m-a zdruncinat. Corpurile noastre, împreună. M-am întrebat de ce nu ne opriserăm înainte să ajungem atât de departe. Apoi m-am întrebat de ce ne opriserăm. Mi-am dres vocea.

A făcut un gest spre aragaz cu spatula.

— Să fac ouă și să lucrez, știi tu... câteva stiluri vocale.

— Foarte bine! Ar trebui să te gândești să începi un cover Led Zeppelin.

A râs.

— Da. Cred... Preced...

— Nimic nu rimează cu Zeppelin, l-am asigurat, apucând un pahar cu apă. Crede-mă, am încercat!

L-am lăsat la aragaz și am surprins un zâmbet în reflexia mea în oglinda din baie. Mă gândeam la recenta creștere a interesului său pentru muzică. Azi nu era prima zi pe care o începuse punând unul dintre discurile mele. Era, așa cum și spusese că este, un împătimit al rockului clasic, dar eu puteam să pun ceva rock, dar obscur, și să obțin o privire curioasă din partea lui.

Am ieșit în același timp, eu cu fața spălată, el din bucătărie, cu două farfurii. S-a așezat, așa că m-am așezat și eu. Ouă fierte, încă aburinde, și avocado pe pâine prăjită. Ultima dată când fuseserăm aici, ne țineam în brațe. El mă înviase. Plânsese în părul meu. Acum cotul lui îl atingea pe al meu doar din întâmplare, când își ducea pâinea prăjită la buze, încercând să facă firimiturile să cadă pe masă și nu peste tot pe proteza lui de picior.

— Ce-ai de gând să faci azi? m-a întrebat cu gura plină.

Am râs.

— Să mănânc ouă și avocado.

— Ah, da?

A mai luat o mușcătură.

— Sună destul de bine.

— Tu ce faci?

A înghițit.

— Mănânc avocado și ouă.

— Ah, cine-ar fi bănuit?

Mittens a dat buzna înăuntru cu limba scoasă. Ne-am mutat farfuriile din raza ei de acțiune. M-am ridicat în picioare, am pus pe pauză Led Zeppelin și mi-am pus-o pe Xenia Rubinos, „Hair Receding". O încrețitură i-a apărut între sprâncene și colțurile buzelor i s-au ridicat ușor în timp ce asculta.

— Știam eu, am spus.

— Ce?

— Eu numesc asta noua ta față.

M-am prefăcut că îl încadrez cu degetele.

— Noua mea „față"?

— „Noua" ta față. Se întâmplă de fiecare dată când ești expus la ceva din afara zonei tale de confort. Este cântecul, și îmi dau seama din pricina asta.

Am întins mâna peste măsuța de cafea ca să ating pliul dintre sprâncenele lui.

— L-ai avut și când am pus Dirty Projectors. Și când ai mâncat cartofi prăjiți dulci.

A atins și el locul și-a ridicat din umeri, uitându-se la mine.

— Pun pariu că-mi apare des în preajma ta.

— Hei!

M-am așezat din nou lângă el, cu un centimetru mai aproape decât mă așezasem înainte, și i-am dat un mic ghiont. Nu s-a ferit.

— Nu e un lucru rău.

S-a uitat la mine, zâmbind.

— Nu, nu este.

Am rămas o vreme în liniște, terminându-ne micul-dejun.

Micul nostru dejun. Plantele erau înfloritoare, chiar dacă eu fusesem extrem de ocupată cu trupa. Pentru că el le uda. M-am gândit la visul meu și am simțit un val de recunoștință. Mă întrebase ce fac azi și mi-am dat seama că voiam să fiu aici sau oriunde, ancorată în pace, știind că e și Luke acolo. Încercasem să nu-i dau un nume noaptea trecută. Puteam să-mi spun că fusesem prea obosită, prea buimacă, prea zdruncinată de discuția despre Frankie, căutând alinare lângă cineva.

— Ești bine? a întrebat Luke lângă mine.

Am dat din cap, incapabilă să mă uit la el chiar atunci. Mă uitam la mâinile lui.

Pentru că eram aici, treji și bine hrăniți, și eu știam că nu voisem să fiu ținută în brațe de oricine noaptea trecută. Voisem să fiu ținută doar de el.

Luke

LÂNGĂ MINE, PE CANAPEAUA EXTENSIBILĂ, CASSIE ÎȘI trăsese genunchii la piept. Sclipirea părții de jos a spatelui ei sub maioul scurt, respirația ei calmă, șuvițele negre de păr care îi cădeau pe ceafă – toate acestea tot apăsau, împingând la lumină o parte sensibilă a inimii. De când mă întorsesem de la cimitir, încă nu-mi dădusem seama cum să abordez subiectul a ceea ce însemna ea pentru mine, a ce însemnam unul pentru celălalt, ca să nu mai vorbim despre ce anume să spun. Încercasem să dorm puțin înainte să se trezească, dar nu putusem. Așa că făcusem un duș. Pusesem muzica ei, încet, lăsând-o să se deruleze în buclă, dându-mi seama că învățasem versurile. Îi făcusem ouă și pâine prăjită cu avocado.

Iar acum voiam doar să se așeze în brațele mele, pe pielea mea goală, și să rămână acolo oricât voia. Nu voiam să mă întind spre ea fără să știu că și ea vrea asta, fără să știu că ceea ce se întâmplase noaptea trecută nu fusese doar un accident neprevăzut pentru că amândoi eram extrem de expuși, extrem de vulnerabili.

— Pot să te întreb ceva?

A dat din cap, cu bărbia încă sprijinită de genunchi, cu privirea înainte.

— Când vorbeam aseară..., am început.

Și-a îndreptat brusc picioarele, întorcându-se spre mine, cu privirea pironită într-a mea. Nu am oprit-o.

Dar acum, că asculta, nu doar asculta, ci asculta *ceva*... erau atât de multe de spus! Nu aveam cum să spun totul fără să dau lucrurile peste cap. Am început încet.

— A însemnat mult să vorbesc despre Frankie. Și n-am apucat să-ți mulțumesc.

— A însemnat mult și pentru mine. Și...

— Și..., am reluat, aproape acoperindu-i glasul.

Am făcut amândoi o pauză, așteptându-l pe celălalt, și-am izbucnit în râs.

— Dă-i tu drumul! m-a îndemnat.

— Nu, tu!

— Păi, a reluat, apoi a înghițit în sec. Mă gândeam la ceea ce am zis la grătarul tatălui tău. Adică în pod. Când ți-am zis că dacă ai vorbi atât de mult tot timpul, viețile noastre ar putea fi un pic mai ușoare.

Mi-am amintit ce prinsese rădăcini în acea zi, ziua în care îi arătasem medalia tatălui meu.

— Așa e.

— Și ai făcut-o, în ultima vreme.

— Am încercat.

— Ești diferit, a adăugat.

Apoi a clătinat din cap, ridicând o mână.

— Nu că ai fi fost rău înainte.

— Am fost totuși.

— Ce vrei să spui? s-a grăbit să întrebe.

Încă un pas spre adevăr. Mi-am dat seama că nu mai respiram. Sinceritatea era o senzație nouă. Nu era neplăcută, dar tot mă șoca, chiar și puțin câte puțin. Ca și cum aș fi coborât într-o piscină rece. Probabil că făceam acea

față *nouă* despre care vorbise Cassie. Am încercat să mă relaxez, să respir din nou.

— Am fost în asta doar pentru bani, iar acum nu mai sunt.

Adevărul, care se ridica tot mai tare. Revigorant. Curățitor. Mi-aș fi dorit s-o pot lua de mână.

— Da, da, a spus, stând mai dreaptă, neliniștită. Da, a repetat. Și eu.

Inima mea a ratat o bătaie.

Am văzut-o aruncând o privire spre locul în care telefonul ei zăcea mort pe măsuța de cafea. Se gândea la Toby, probabil. Încerca să păsească cu grijă. Și-a îndreptat din nou ochii la mine.

— Acum, că suntem prieteni mai buni, a continuat... – și-am simțit cuvântul „prieteni" ca pe un pumnal, deși nu ar fi trebuit –, nu pot să nu mă întreb de ce aveai nevoie de bani. Vreau să spun, adevăratul motiv pentru care aveai datorii.

— Adevărat!

Această parte a adevărului era mai dură, o gheață care începea să crape. Senzația oaselor lui Johnno sub piciorul meu. Forma lui chircită pe pat.

— Îmi pare rău! Ar fi trebuit să-ți spun cu mult timp în urmă.

— Nu-i nimic, a replicat Cassie pe un ton liniștit. Nu trebuie să-mi spui acum. Dar cândva.

— Nu, vreau să știi, am continuat, sperând că nu părea să mă doară cât mă durea de fapt.

Aici era miezul putred, șarpele din apă care nu-și avea locul alături de toate celelalte fapte dulci și frumoase. Voiam să-i spun c-o iubesc, nu că fusesem și mai rău decât și-ar fi putut imagina. Că fusesem un infractor.

Că înainte de-a juca acest joc al căsătoriei, fusesem un drogat și un hoț și un fiu groaznic, un frate groaznic.

— Poți să-mi spui, a adăugat ea și mi-a întins mâna, cu palma în sus, pe canapeaua dintre noi.

Am luat-o și am încercat să n-o strâng prea tare.

Dacă aveam de gând să-i spun adevărul, că plăteam pentru pastilele pe care le aruncasem în toaletă, atunci ar fi trebuit să-i spun și că fusesem prea amețit ca să înțeleg ce fac; iar apoi ar fi trebuit să-i spun că înainte cu vreo două zile de-a arunca pastilele, Johnno mă trezise cu un șut în fund pentru că înghițisem niște Oxy zdrobit cu bere și că „nu păreai să mai respiri"; iar apoi ar fi trebuit să-i explic că nu fusese mare lucru, pentru că folosisem în mod regulat Oxy zdrobit, fie trăgându-l pe-o nară cu un pai, fie punându-l în băutură; și că o făcusem ani de-a rândul.

Și apoi m-ar fi întrebat de ce, iar eu ar fi trebuit să-i spun că nu sunt sigur, că știam doar că mă simțeam mai bine cu un cap în nori la Johnno decât mă simțeam în propria casă, pentru că eram destul de sigur că tata mă ura, iar ea m-ar fi întrebat de ce credeam că tata mă ura, iar eu ar fi trebuit să-i spun că nu știu, dar că știam cum e ura mai bine decât știam cum e dragostea, însă eram destul de sigur că ceea ce simțeam pentru ea e dragoste, așa că dacă putea să treacă peste toate astea, ar fi fost grozav.

— Luke?

Mi-a strâns mâna și mi-a dat drumul, cu ochii larg deschiși, încă lipiți de ai mei.

— Îi datoram bani unui vechi prieten din orașul meu natal, am început.

Simțeam cum îmi crește vinovăția, dar nu mă puteam hotărî să forțez să iasă cuvintele potrivite, cele

adevărate. Să-i văd ochii închizându-se, să-i simt mâna îndepărtându-se.

— Pierdusem ceva de-al lui care era incredibil de valoros. Și nu i-am putut da mult timp banii înapoi, așa că a început să-mi ceară dobândă. Care a crescut foarte mult.

Măcar nu era o minciună în întregime. Cassie a dat din cap, gândindu-se.

— Ce-ai pierdut din ce era al lui?

— Lucram pentru el, vânzând... produse medicale.

M-am uitat în altă parte. Cassie nu era proastă. Sinceritatea fusese foarte bună, iar acum se îndepărta.

— Și a fost foarte jenant că îl pierdusem, cum să spun, de-a dreptul o idioțenie. O stupizenie uriașă câți bani îi datoram. Așa că nu-mi place să vorbesc despre asta.

— Înțeleg, a spus, și mi-a pus scurt o mână pe genunchi. Nu mai avem alte întrebări, domnule judecător.

— Dar acum am dat tot înapoi, am adăugat.

Nu eram pregătit ca ea să treacă mai departe, să se ridice și să uite că ajunseserăm undeva.

A continuat să se miște, încet, cu un zâmbet aproape ascuns, și s-a ridicat. Poate că într-o zi, când aveam să fim mai departe de toate astea, când sângele din nasul lui Johnno nu avea să mai fie proaspăt în canalizare și când Cassie nu avea să mai aibă un milion de alte lucruri la care să se gândească – cum ar fi siguranța mamei ei sau spectacolul de la Sahara pentru care repetase luni întregi și pseudo-prietenul prost care o însoțea –, atunci aveam să-i spun totul, de la început până la sfârșit. Dacă avea să mai existe un „noi".

— Cassie, am continuat, rezistând impulsului de-a o ruga să se așeze din nou, cu coapsa aproape de a mea,

și nu ar fi trebuit să ne sărutăm, doar să stăm jos, iar eu să-mi pot plimba mâna pe spatele ei.

S-a întors, desprinzându-și părul din coada de cal, iar eu am fost copleșit.

— Ce?

— Spectacolul tău va fi grozav mâine.

Un zâmbet a crescut în timp ce privirea mea îi admira chipul. Dar mi-a fost greu să zâmbesc și eu. Cassie merita adevărul, și, mai devreme sau mai târziu, trebuia să găsesc o cale să-i spun tot. Chiar dacă asta însemna s-o pierd.

Cassie

ÎN ZIUA SPECTACOLULUI, AM MERS CU LUKE LA RIVER Place. În timp ce el își făcea fizioterapia, eu am plimbat-o pe Mittens pe alei, în sus și-n jos pe dealuri, lăsând-o să miroasă fiecare frunză, rădăcină și urmă de picior pe care le dorea. Ieri, după micul-dejun, Luke adormise imediat.

Eu mă dusesem la Nora să exersez, iar Toby mă rugase să rămân la el acasă. Spusesem da prea repede, temându-mă că îmi va simți ezitarea sau vinovăția. Oricât de contrariată m-aș fi simțit în acel moment, fusesem bucuroasă să ies din apartamentul meu. Nu reușeam să-mi dau seama prea bine de sentimentele mele față de Luke cât timp era prin preajmă, pentru că sentimentele în sine erau prea puternice. Aveam nevoie de spațiu departe de el pentru a le identifica, pentru a mă întreba când veniseră și ce să fac mai departe.

Dar sentimentele mă urmaseră. Mă urmaseră până la Toby, unde stătusem trează lângă el, și astăzi pe poteci, în vreme ce mă gândeam la ziua în care i-o adusesem pe Mittens lui Luke. Cum i se schimbase expresia, cum se înmuiase. Cum îl surprindeam vorbind cu ea și cum totul în mine devenea cald și siropos. Când încercam să mă gândesc la viitor, cumva, mă puteam gândi doar la el acum.

Urmele se terminau. Ne-am întors la verdeață, unde ne aștepta Luke. Am simțit un gol în stomac.

— Cine are cea mai drăguță față?

S-a aplecat și și-a frecat nasul de cel al lui Mittens.

— Cine e cea mai drăguță? Bună! mi-a spus apoi, zâmbind, în timp ce o scărpina pe Mittens după urechi.

Abia am reușit să scot un cuvânt înainte de-a-i zâmbi înapoi.

— Bună!

Am pornit împreună spre mașină și am condus spre casă cu geamurile coborâte.

Am mers în spatele lui pe scări, încet, iar când am trecut de ușă, Luke s-a întors spre mine.

— Cassie, putem vorbi?

Inima îmi bătea cu putere.

— Da! Da, mă bucur că... Da, cu siguranță ar trebui să vorbim.

Mi-am aruncat cheile pe masa de la intrare și m-am îndreptat spre canapea. Înainte de-a mă putea așeza, mi-a atins brațul. Am rămas în picioare, așteptând, cu fața în flăcări.

— Vreau să-ți spun ceva. Am tot vrut s-o fac, dar chiar n-am putut...

A scuturat din cap și a inspirat adânc, ca și cum și-ar fi adunat puterile.

— Trebuie să fiu complet sincer cu tine.

— Bine! am zis, scoțând un râs agitat. Ar trebui să fiu speriată?

— Nu, nu speriată, cred, dar voi înțelege dacă ești supărată, a răspuns cu o voce scăzută, mai profundă și mai serioasă decât fusese de mult timp încoace.

Mi-am încrucișat brațele.

— Ți-am spus că îi datoram bani unui prieten din orașul meu natal. Și asta e adevărat, dar nu era tot adevărul.

Am dat din cap, încordată, așteptându-l să continue. Nu eram proastă. Explicația lui fusese vagă – și fusese vagă intenționat. Presupusesem că asta era în beneficiul meu. Doar era partenerul meu de afaceri, nu confidentul meu. Cel puțin nu până acum câteva zile.

Luke își căuta cuvintele, iar când nu le-a putut găsi, m-a privit drept în ochi.

— A fost dealerul meu.

Am simțit cum fac ochii mari.

— Dealer de ce? am spus.

— OxyContin. Sau orice alt opiaceu pe care puteam să pun mâna. Vicodin. Dar mai ales Oxy.

Știusem în adâncul minții că schimbările lui de dispoziție nu puteau fi naturale. Se străduise să rămână curat în tot acest timp, ispitit chiar de medicamentele care trebuiau să-l ajute să treacă peste durere. Mi-am amintit ziua în care îmi dăduse dopurile pentru urechi, cum îi căzuse capul pe umăr.

— De cât timp?

Fața i s-a contorsionat, încercând să-și rețină lacrimile. Am întins mâna să îl strâng de braț, de umăr.

— Îmi pare rău!

Și-a apăsat pleoapele cu palmele.

— E greu. A fost doar ceva distractiv când eram adolescent. Apoi, acum doi ani, mi-am dat seama că eram dependent. Dar nu mă puteam opri. Așa că m-am lăsat de droguri și m-am înrolat în armată și... și iată-ne aici.

— De ce nu mi-ai spus imediat că ești curat?

Am căutat în mine după furie, după un sentiment de trădare pentru că nu împărtise asta cu mine. Dar

uitându-mă la el, la felul în care mâna lui își strângea bastonul, la rigiditatea piciorului său, la felul în care umerii i se cocoșau ca și cum s-ar fi sprijinit pe sine... nu am găsit nimic. Tot ce am găsit a fost un om care trecuse prin iad.

— Nu credeam că vei vrea să... – a marcat ghilimele cu degetele – „să fii" cu o persoană care fusese implicată în astfel de lucruri.

— Adică să fiu căsătorită cu tine? am zâmbit.

— Da.

— Măi să fie!

Golul din stomac a revenit.

— Mi-aș dori să fi fost sincer cu mine...

Mi-a zâmbit drept răspuns, întâi cu reticență, apoi mai larg.

— Nu ești supărată?

— Nu sunt fericită, dar, la naiba...

Am ridicat din umeri.

— Nu am fost străină de consumul de droguri în facultate. I se putea întâmpla oricui. Mai ales cu opiacee. Chestiile alea..., am oftat. Nu te invidiez deloc.

Am înghițit în sec.

— Și acum?

— I-am dat toți banii pe care îi datoram, iar acum am terminat.

S-a tras mai aproape.

Dintr-un motiv oarecare, am început să mă simt neliniștită. Poate că era o reacție întârziată. Sau poate că începuse să vorbească din nou despre dealerul său. Încă nu știam toată povestea și nu eram sigură că momentan voiam să aflu.

Cu „și acum?" mă referisem la „curățenia" lui. Și, mai ales, mă referisem la „ce facem acum cu noi".

— El *a fost* dealerul meu. Cuvintele-cheie: „a fost". Deci, da, am de gând să rămân curat. Curat ca un...

Căuta cuvântul.

— Curat ca un judecător curat? am sugerat, încercând să zâmbesc, deschizându-mi și închizându-mi mâinile în încercarea dea-a mă scăpa de senzația că ceva se înfășurase strâns în jurul meu. Nu pot să aprofundez toate astea cu tine înainte de spectacol, dar vreau să știu mai multe. Și să te ajut.

— Bineînțeles. Am vrut doar... să-ți spun. În fine!

A făcut o pauză, dând din cap. Dintr-un motiv necunoscut, senzația devenea tot mai acută.

— El nu va mai deranja pe nimeni vreodată.

Am vrut să mă întind spre el, să-l îmbrățișez, dar ceva nu era în regulă. Felul în care o formulase m-a făcut să mă opresc.

— Ce vrei să spui cu „pe nimeni niciodată"?

Luke a căscat gura și-apoi a închis-o. Tot calmul mărturisirii sale îi părăsise chipul. Nu voise să spună asta. A început să se bâlbâie:

— Păi, cum ar fi, tu și cu mine...

— Ce?

Mai era ceva ce nu-mi spunea. Apoi m-a lovit. Exista un motiv pentru care ochii lui străluceau de furie după ce plecase de la duplex cu două nopți în urmă. De ce se oferise să plătească pentru televizor. Înăuntrul meu creștea o maree.

— Nu. Nu. Stai, chiar așa? Nu!

— Ce este?

— Cred că o să vomit, am răspuns.

Îl simțeam cum se apropie.

— Cassie.

— Nu te apropia mai mult!

Îmi simțeam mâinile strângându-se în pumni. M-am împotrivit nevoii să îl lovesc cu ei în piept.

— „Dealerul" tău și-a făcut mendrele cu mama? Tu i-ai adus asta pe cap mamei mele? Spune-mi adevărul!

Luke a încercat să-mi susțină privirea, dar n-a reușit. Și-a acoperit fața cu mâinile.

— Da, el a fost, a răspuns, pustiit parcă.

— Cu mama! am strigat.

Frumoasa mea mamă, inima mea, singura mea familie, ghemuită pe jos lângă mașina ei. Pantalonii ei de pijama murdărindu-se pe stradă. Trecând la spaniolă când vorbise cu polițiștii, pentru că genul ăsta de frică era prea profund pentru a doua ei limbă.

— Totuși, acum s-a terminat, a continuat el, lăsându-și mâinile în jos. Ai încredere în mine!

— Cum aș putea să am încredere în tine?

Acum vorbea mai încet:

— M-am ocupat de el, Cassie. Vorbesc serios. Tu ești în siguranță. Asta e prima mea prioritate, mai ales acum.

— Nu-mi pasă.

„Acum." Vorbea despre ceea ce se întâmplase ieri și noaptea dinainte, și cu mult înainte de asta. Sentimentele care crescuseră pentru el, pe care eram gata să i le ofer. Mă lăsasem păcălită de fiecare minciună a lui. Mă orbisem singură.

— Știu că nu pot schimba ceea ce am făcut și îmi asum întreaga responsabilitate pentru asta.

Un râs s-a ridicat în mine, tare, înțepător.

— Nu poți să te oferi să plătești un televizor și să te aștepți ca totul să fie bine.

Ferestrele mamei mele, sparte. Picioarele ei goale, tăiate.

— Nu știam că va face asta. La dracu', noaptea trecută aproape că l-am omorât, Cass!

Am rămas tăcută.

— Și nu mi-a plăcut s-o fac, dar aș face-o din nou. Aș face orice pentru tine.

O altă privire șocată. Nu știuse că va spune și partea asta. Se uita la mine, abia clipind. Îl auzeam cum răsuflă.

— Dacă vrei să uiți ceea ce avem și să nu mai vorbești niciodată cu mine și să fii cu Toby, e-n regulă. Dar trebuie măcar să știi că am sentimente adevărate pentru tine. De aceea sunt sincer cu tine. Îți spun totul. Când ne-am sărutat noaptea trecută, am fost serios.

— Nu! l-am oprit.

Eram atât de furioasă, încât cuvintele mi s-au oprit în gât. Încerca doar să mă liniștească. Încerca să-mi distragă atenția de la furia mea. Și tocmai astăzi. Cea mai importantă zi din viața mea.

— Trebuie să plec să fac proba de sunet.

Am pornit spre ușă.

Apoi am făcut o pauză. Mi-am păstrat vocea rece, cu ochii în podea.

— Vreau să pleci, Luke. Nu veni la spectacol! Să nu te mai întorci aici! Voi lua legătura cu tine pentru divorț.

— Așteaptă! l-am auzit spunând.

A fost unul dintre acele momente în care durerea lui a depășit toate limitele, iar eu îi simțeam suferința cumplită. Am coborât pe scări în jos, departe de durere, și am închis ușa peste ea.

Luke

REFUZAM SĂ ACCEPT ASTA. LA SCURT TIMP DUPĂ CE EA și Toby plecaseră, eu am rămas sub frasinii de peste drum de casa lui Cassie, cu geanta de armată cu lucrurile mele împachetate în spate, cu lesa lui Mittens într-o mână și bastonul în cealaltă, știind că nu așa trebuia să se întâmple.

Poate că ea nu avea aceleași sentimente pe care le aveam eu pentru ea, poate că era speriată de moarte, dar nu ăsta era sfârșitul. La naiba, poate că eu și Cassie nici măcar nu trebuia să fim prieteni după asta, dar amândoi luptaserăm prea mult pentru a ne construi aceste vieți noi doar ca să fie doborâte de Johnno.

Iar aceste vieți noi aveau să fie legate pentru totdeauna, știam asta. Dar nu și cum anume. Nu știam când. Dar așa aveau să fie.

Deci da, poate că îmi făceam singur iluzii.

Ăsta e unul dintre lucrurile grozave când ai creierul unui dependent: suntem fantastici la a ne păcăli pe noi înșine. Ne-am putea păcăli tot drumul, până la sfârșit.

De exemplu, chiar acum începusem să cred că ar fi o idee bună să fiu cap în nori.

Inima tocmai îmi fusese smulsă, lăsând o gaură imensă.

Capul din nori era bun la umplerea găurilor.

Dar apoi m-am gândit la Jake, la ceea ce îi făcusem când cedasem prima oară la Oxy, când încercasem să evadez.

Ziua de azi nu era unică în marea schemă a lucrurilor. Fiecare zi era un iad, dacă stăteai să te gândești mai bine. Fiecare zi făcea o nouă gaură, poate două, poate trei. Știind foarte bine acest lucru, uneori începeam să mă gândesc că restul vieții mele aveau să fie ca și cum aș salva o navă pe cale să se scufunde. Odată ce ai oprit scurgerea care vine de la o durere, o altă gaură se va deschide.

Dar măcar acum nu mai eram singur.

— Nu-i așa, Mittens? am întrebat-o, scărpinând-o pe cap.

Mittens a lătrat.

— Și unde ar trebui să mergem acum?

Nu știam. Nu aveam unde să mergem, în momentul de față, doar pe strada care se întindea în fața noastră. Poate că dacă începeam să mă mișc, poate că dacă mă învârteam prin cartier, Cassie avea să mă aștepte când mă întorceam și puteam s-o iau în brațe și să plecăm de acolo.

Mi-am lăsat geanta lângă copac și mi-am sprijinit bastonul de trunchiul lui. Mi-am înfășurat lesa lui Mittens în jurul mâinii, astfel încât să nu poată ajunge prea departe, m-am asigurat că am pantofii legați și am început să merg.

Am mers repede, punând toată greutatea pe piciorul rănit. Aceeași greutate pe care o puneam pe celălalt. Fiecare pas era o nouă gaură și mă durea ca naiba.

Dar apoi nu a mai durut. Așa că mi-am mișcat picioarele mai repede. Am adăugat o săritură la pas. Inima a

dus sângele la fiecare capăt și înapoi într-o clipă. Oasele nu mi s-au rupt. Totul funcționa așa cum trebuie.

Corpul este un miracol, știai asta, Mittens?

Am depășit casă după casă, iar durerea era acolo, dar și eu eram acolo.

Mittens alerga alături de mine, cu limba atârnând.

Gâtul îmi era iritat și plămânii îmi ardeau din cauza lipsei de antrenament, dar mă simțeam treaz, viu.

Nu aveam nevoie să atașez durerea de alte obiecte, de alte scene îndepărtate unde îmi găsisem pacea. Găsisem pacea aici.

Alergam.

Cassie

— VERIFICĂ UNU! AM STRIGAT CĂTRE BARUL GOL ÎN LUmina după-amiezii târzii ce lovea neoanele slabe și pereții auriți.

În orice altă zi, acesta ar fi fost un triumf, ideea de a-mi imagina cum muzica mea va atinge trupurile care vor umple podeaua acoperită cu gresie. Dar expresia șocată și amară a lui Luke mă bântuia. Droguri și amenințări și geamurile sparte ale mamei mele. Luke trăgându-mi piciorul în poala lui. O picătură de salivă căzută din gura lui moale de la opiacee. Coșmarurile lui. Exercițiile lui fizice. Felul în care mâinile sale mari i se lăsau pe lângă corp când îmi spunea adevărul. Toți cei pe care îi mințise, toți cei pe care îi știam și nu-i știam, urmărindu-l peste tot ca niște fantome. Adusesem otrava în casa mea. Amintirea buzelor lui Luke peste ale mele mi-a trimis un fior prin oase, genul de senzație statică bună să te doboare, pe care o aveam înainte ca sângele meu să fie lipsit de zahăr sau sentimentul pe care îl aveam când nu puteam plăti chiria.

Dar chiria era plătită, iar eu îmi verificasem nivelul în baie.

— Cassie? spunea Nora. În sus, în jos? Îți sună bine?

Notele mele se profilau albe, anonime. Am apăsat o clapă și un val de putere mi-a țâșnit prin vârful degetelor. El putea să intre în orice clipă pe ușă. Eram speriată că o va face, eram speriată că nu o va face. Râsul unui bărbat din cealaltă parte a camerei m-a făcut să tresar. Doar barmanul, care se pregătea. Ușa din spatele lui s-a legănat înainte și înapoi, apoi s-a închis. De ce eram dezamăgită că nu e Luke? Bineînțeles că nu era Luke. Am închis ochii în fața imaginii lui râzând. Mi l-am imaginat întins pe podea în fața mea, nemișcat. Bine. *Rămâi unde pot să te văd! Ca să știu că nu ești acolo, afară, unde mă vei răni din nou.* Am apăsat o altă clapă pentru a-l alunga.

Am întors capul spre locul unde stătea Nora, care aștepta în spatele meu.

— Sună grozav!

Orele zburau, luminile se stingeau, neoanele se aprindeau. Oamenii soseau, iar eu stăteam într-un colț, cântând acorduri tăcute pe coapsele mele, ca să am ceva cu care să-mi ocup mâinile cuprinse de neliniște.

Nora îmi punea întrebări. Nu, nu eram chiar atât de emoționată. Eram emoționată, dar nu chiar atât de emoționată. Da, voiam să continui. Voiam să cârmuiesc blocul ăsta de beton ca pe-o plută în spațiu. Da, eram mulțumită de lumini. Îmi plăcea senzația că ne aflăm în mijlocul unei uriașe portocale sângerii. Câți credeam că sunt acolo? Oh, nu știam. Părea să fie la capacitate maximă, asta era sigur. Da, primisem vești de la tipul de la Wolf Records. Avionul lui aterizase mai devreme azi. Nu, nu știam cum arată.

La naiba, oare nu spuneam nimic din toate astea cu voce tare?

Înțelegerea acestui lucru a părut să activeze zgomotele. Pentru mine și pentru toată lumea. S-a înălțat într-un vacarm electronic, ca acel sunet Dolby mușcător pe care îl difuzau la începutul filmelor la cinema.

— Îmi pare rău! i-am spus Norei, care mă târâse acum în ceea ce părea să fie o debara cu provizii. Sunt complet dereglată.

— Cassie, slavă Domnului, erai parcă doar *tăcută*! a spus ea, cu buzele ei mov-închis, senzuale, plinuțe ca două prune. Arăți ca una dintre acele femei care mureau de tuberculoză pe la 1800. Te. Simți. Bine?

— Da, eu..., am început, dar, cu sunetul dat mai tare, o parte din emoții au început să se furișeze înapoi.

Mi-am mușcat buza pentru a le ține în frâu până începea spectacolul.

— Dacă nu ești, nu trebuie să facem asta, a spus Nora.

— Ah, ba da, trebuie!

Trebuia, căci era o șansă de a lăsa toate rahaturile în urmă. Și știi ce, la naiba! Dacă simțeam că dizolvarea falsei mele căsnicii mă va împiedica să cânt în cel mai mare spectacol al vieții mele, atunci nu meritam un contract de înregistrare. Controlul era supraestimat. Cântam pentru că îmi plăcea să cânt, asta era tot. Dacă voiam să am controlul, nu aș fi fost aici. Indiferent ce se întâmplase, muncisem prea mult pentru a renunța acum.

Am tras-o mai aproape de mine, apucând-o de gulerul rochiei ei lungi și negre.

— Eu sunt gata. Tu ești?

Nora m-a luat de obraji și mi-a depus o pereche imensă de buze purpurii pe locul dintre sprâncene, pe care nu le-am șters.

Am ieșit din debara. M-am întâlnit cu Toby, care mi-a făcut cu ochiul în timp ce-și făcea mișcările de încălzire. Până acum reușisem să-l evit. Nu aveam nicio idee despre ce să îi spun, nici cum mă simțeam. Habar n-aveam ce se va întâmpla cu noi. Dar toate astea trebuiau să aștepte.

Din culise, am scanat mulțimea cu privirea. Acolo, în colț, cu geanta strânsă în poală, cu încălțările ei Crocs bleumarin, pe un scaun de bar, stătea cocoțată mama. Rita s-a întors de la bar cu două pahare de vin alb și i-a înmânat unul.

I-am surprins privirea mamei. Zâmbetul ei liniștit mi-a oprit frisoanele și îndoielile. Acesta ar fi fost primul spectacol la care mama nu ar fi vrut să ies de pe scenă și să fiu altcineva.

Nora și-a lansat basul, desenând trei note care te forțau să intri în ritm.

M-am apropiat de claviatură. Muzica de introducere care se cânta la Sahara a încetat, iar mulțimea a început să urle.

Inima tocmai îmi fusese smulsă, lăsând o gaură imensă.

Dar uneori asta însemna mai mult loc pentru muzică.

— Doamnelor și domnilor, vă mulțumesc că sunteți aici! am rostit în microfon și-am simțit greutatea moale a clapelor pe vârful degetelor mele, la fel de familiară precum pianul Casio pe care-l avusesem în copilărie.

M-am uitat drept în ochii zâmbitori ai mamei mele.

— Suntem The Loyal!

Luke

CÂND AM TERMINAT, ROȘU LA FAȚĂ ȘI FREDONÂND DAtorită unui cocktail de endorfine și durere atroce, eu și Mittens am străbătut la pas restul străzii lui Cassie.

Pe măsură ce mă apropiam, am observat două siluete care stăteau lângă frasinul unde îmi lăsasem geanta și bastonul. Doi bărbați în costume identice.

Endorfinele s-au dizolvat. Acum rămăsese doar durere. Durere și noduri în stomac.

La câțiva metri de mine, cel mai înalt dintre ei a fluturat o insignă.

CID scria pe ea. Am recunoscut-o. Tata avea aceeași insignă, mi-am amintit acum. Inima mi-a tresăltat. *Johnno*. Chiar ne dăduse în gât. Bun, zarurile fuseseră aruncate.

— Ești soldatul Luke Morrow?

M-am gândit să spun nu. M-am gândit să-mi testez iar abilitățile de alergare, să mai am câteva minute de libertate înainte să mă salte. Un zid fusese dărâmat. Aproape că-mi venea să râd în hohote, deși nu ar fi trebuit să fie nimic de râs.

Am încercat să nu-mi cedeze vocea.

— Eu sunt.

— O să trebuiască să vii cu noi.

— Pentru ce? am întrebat, deși știam.

— Ești arestat.

Nu mi-am putut opri privirea să nu se îndrepte peste stradă, spre casa lui Cassie. Dacă ar fi fost aici, poate am fi putut să-i convingem să se potolească, să le arătăm că nu suntem niște escroci, așa cum credeau că suntem. Puteam inventa o altă poveste împreună. Dar Subaru nu era nicăieri la vedere.

Am dat drumul lesei lui Mittens pentru a ține mâinile ridicate și am răspuns:

— Domnilor, pot să-mi las câinele la vecina mea?

Mittens, cu limba încă atârnând, se uita când la mine, când la cei doi bărbați, de parcă ar fi fost noii ei prieteni.

Cel înalt a dat din cap.

M-am scotocit în buzunare după cheia de rezervă, amintindu-mi că în clipa asta Rita era la spectacolul lui Cassie. Unde ar fi trebuit să fiu și eu. Unde aș fi vrut să fiu. Mittens s-a uitat la mine o clipă, plină de înțelegere, când am închis ușa, apoi s-a întors și a fugit înapoi în casă. Mi-am simțit mușchii relaxându-se, dincolo de relaxare, apoi o oboseală copleșitoare. Pentru prima dată de când aveam nouăsprezece ani, de dinainte de a-l cunoaște pe Johnno, nu mai trebuia să-mi fac nicio grijă. Asta era tot. Johnno făcuse tot ce se putea mai rău. Mittens era în siguranță, Rita era în siguranță, Cassie era în siguranță, iar ei erau în siguranță pentru că erau departe de mine. Murdăria ieșise iarăși la iveală, înecându-mă. Era mizerabil și îngrozitor și prea mult deodată, dar nu îmi păsa. Nu mai voiam să plutesc departe de viață fără nicio consecință, pentru că acolo, sus, îmi lipsea totul. Și răul, și binele.

Partea asta, cea în care agentul înalt îmi ridica geanta, iar cel scund îmi punea o mână fermă pe spate, se întâmpla să fie cea rea. Dar în geanta pe care o ținea nu se mai afla niciun flacon de pastile. Acesta se afla în gunoi, în casa unei femei de peste drum. Totul curgea în jurul meu, trotuarul, frasinul, sudoarea care încă îmi mai curgea șiroaie din cauza efortului, cătușele reci de la încheieturi, binele, răul – eram în tot.

I-am lăsat pe cei de la Poliția militară să mă conducă la mașina lor.

Cassie

— SFINTE SISOE, CASSIE!

Nora se agățase de spatele meu, tot murmurând în timp ce ieșeam împreună de pe scenă ca o ciudată creatură transpirată.

— Sfinte Sisoe, sfinte Sisoe, sfinte Sisoe!

Făcuserăm chiar și un bis. Eu nu mai aveam nimic. Ei aveau totul.

Mulțimea se auzea în continuare, chiar și de aici din spate.

Toby sărise în mijlocul lor la finalul concertului, salutând un prieten. Acum se strecura prin mulțime, zâmbind cu strungăreața lui peste oameni care țipau. M-a prins de umeri și ne-am legănat înainte și înapoi, râzând. Și totuși, nu puteam sta prea mult în brațele lui fără să mi se pună un nod în gât când mă gândeam la Luke.

Imaginea lui era o piatră cu care mă tot înecam. Ticălosul ăla! *Ticălosul ăla nenorocit! Nu era aici.*

— Vor să semneze cu noi, mi-a șoptit în părul meu.

M-am desprins și m-am uitat la el.

— Ce?

— Ce? a repetat Nora, ai cărei ochi erau lipiți de Toby.

— Vor să semneze cu noi, a repetat el mai tare, făcând o mișcare circulară cu degetul. Prietenul meu l-a auzit vorbind cu proprietarul de la Sahara. S-ar putea să ne pună să începem chiar acum, în deschiderea uneia dintre formațiile lor mai importante.

— În turneu! a strigat Nora. Mergem în turneu!

— Mai e aici?

Nora și Toby se țineau de mână, țopăind în cerc și scandând:

— Plecăm în turneu, plecăm în turneu, plecăm în turneu!

A trebuit să rîd.

— Repede, ia-ți telefonul! a cerut Toby, ignorându-mi întrebarea și târându-ne spre camera verde. S-ar putea să sune chiar acum.

La nici un minut după ce Toby a spus asta, telefonul a început să sune. Le-am dat o palmă lui Toby și Norei peste brațe, arătându-le cu degetul.

Au rămas înlănțuiți, uitându-se la mine.

— Alo?

— Cassie?

Asta nu semăna cu vocea newyorkeză a lui Josh van Ritter. Suna ca o voce texană. O voce texană doborâtă.

— Da? am răspuns, îndepărtându-mă de curioșii nerăbdători.

— Sunt Jacob Morrow. Senior. Tatăl lui Luke.

— Bună! am spus, rămasă fără răsuflare.

— Am vești proaste. Luke a fost arestat.

Nenorocitul naibii! m-am gândit, și imediat am izbucnit în lacrimi.

Luke

ACUZAȚIA OFICIALĂ ERA DE FURT ȘI FRAUDĂ. M-AU REȚInut peste noapte, într-o cameră cam de aceeași mărime cu cea pe care o împărțeam cu Frankie și Cocoșul în tabăra Leatherneck. O bancă cu vinilin lipit deasupra pentru dormit. O toaletă care ieșea din perete. Un hol unde soldații în trecere către alte locuri se uitau în direcția mea, cu tunsoarea lor reglementară și uniforma albastră. Am căzut într-un somn adânc, mai adânc decât dormisem vreodată, pierzând noțiunea de timp, dacă era dimineață sau seară.

Când m-am trezit, m-am învățat să ghicesc ora, așa cum făcusem la Cassie. Agentul mai rotunjor, chel, care mi-a adus un cauciuc galben circular care trebuia să fie un ou, însemna că e în jur de nouă dimineața. Cel cu pielea închisă la culoare și cu ochelari care mi-a adus un sendviș cu salam și chipsuri de porumb vechi însemna că e în jurul prânzului.

Probabil că au uitat de cină. Nu a trecut nimeni, în afară de un agent gușat, care se juca la telefon și nu a observat că sunt în celulă.

Mi-am făcut reguli pentru mine însumi, pentru după ce aveam să ies, oricând ar fi fost asta. *Întâlniri de două*

ori pe săptămână. Diplomă de licență, nu de asociat. Să termin o carte în fiecare săptămână. Și ultima, cea care ar fi cea mai grea, pe care aș întoarce-o constant în minte din orice motiv egoist, dar de la care știam că nu pot să mă abat: *Să o las pe Cassie în pace.*

În cele din urmă, la scurt timp după ce cheliosul rotunjor mi-a adus a treia chestie galbenă de cauciuc, mi-au spus că avocatul desemnat de instanță va sosi mai târziu în acea după-amiază. Eram obișnuit cu modul în care se tratau afacerile într-un loc ca acesta: aveam cam trei întrebări maximum înainte ca ei să-și piardă răbdarea sau să simtă că le contest autoritatea, iar după aceea trebuia să tac și să operez potrivit condițiilor lor.

Mai întâi, am întrebat despre Cassie. O luaseră și pe ea la ei?

— În acest moment nu sunt disponibile informații, soldat.

În al doilea rând, am întrebat când va avea loc audierea.

— Te voi anunța.

Știam care ar trebui să fie a treia întrebare, însă am ezitat, știind că ar putea fi irosită. Era foarte puțin probabil ca tata să conducă până la Austin doar ca să mă vadă cum o dau iar în bară. Dar dacă punerea sub acuzare avea loc curând și dacă nimeni nu plătea cauțiunea, atunci aș putea fi reținut până când mă mutau la închisoare. Nu știam când voi avea șansa să vorbesc cu el. Voiam să-i explic. Voiam să fie aici.

Cassie

STĂTEAM PE VERANDA ACOPERITĂ DE LA MOZART, AȘteptând să rezolvăm detaliile unui contract de înregistrare care ar putea fi doar un mit. Plecasem de la spectacolul The Loyal parcă în ceață, cu detaliile pe care mi le oferise tatăl lui Luke scrise pe mână cu un pix în timp ce stăteam întinsă în culisele de la Sahara. Jake îmi spusese că ar fi mai bine să păstrez distanța până la punerea sub acuzare, doar dacă nu mă chemau înainte. Și, în funcție de cum pledase Luke, ar putea fi mai rău decât atât. Arestarea. Noaptea trecută, le spusesem Norei și lui Toby despre arest. Le spusesem că nu mă simt bine și plecasem acasă, încuiasem ușa și zăcusem în întuneric, fără să dorm.

Acum aveam să-l întâlnim pe Josh van Ritter de la Wolf Records. Două ursitoare: una bună, una rea. Două valuri în echilibru deasupra capului meu. Nu m-am atins de ceai.

Rahatul era în plină desfășurare. Nu știam ce va fi dincolo de asta. Nu știam ce consecințe voi suporta. Nu știam cum funcționează lucrurile. Nu știam când sau dacă voi fi chemată. Oare aveam să fiu chemată? Sau urmau să mă ia și pe mine? Oare aveau să mă ia în fața prietenilor mei,

să mă încătușeze și să îi lase să privească cum duceau tot ce-și doreau în spatele unei mașini de poliție?

— Vreo veste? a întrebat Nora, întinzând mâna peste masă pentru a-mi freca mâna în timp ce-și sorbea cafeaua.

— Nimic deocamdată, i-am răspuns.

Nicio veste. Îi trimisesem un mesaj lui Jake în dimineața următoare și nu primisem nimic înapoi.

Luke își adunase lucrușoarele sărăcăcioase în geantă și plecase. Mittens se plimbase toată noaptea prin apartament, adulmecând colțurile, căutându-l. De fiecare dată când adormeam, mă trezeam la sunetul ghearelor ei pe podeaua de lemn și așteptam să-i aud greutatea scârțâind dimpreună cu a ei sau murmurul lui tăcut. Mintea mi se învârtea în jurul lui. Dispăruse. Dispăruse, îl uram și îl iertasem pe deplin. Îl uram pentru că îl iertasem și voiam să îmi cer iertare pentru că îl uram. Sub toate astea, îmi era dor de el. Mi-era dor de el, iar el era un mincinos și îl uram și mi-era dor de el.

Toby și-a legănat brațul peste spătarul scaunului meu.

A trecut o mașină de poliție. Am tresărit.

Josh s-a apropiat de noi cu o cafea cu lapte în mână, cu niște ochelari mari peste ochii prietenoși; îi crescuse barbă. Părea vag mahmur.

— Bună, Cassie! Te-am căutat după spectacol, a spus el, așezându-se și oferindu-mi mâna.

I-am făcut semn cu mâna.

— Mă luptam cu o răceală înainte de-a cânta și apoi m-a lovit, am mințit. Îmi pare rău pentru asta! Nu vreau să te îmbolnăvesc.

— Nicio problemă! a răspuns, prezentându-se apoi lui Toby și Norei, care arborau niște zâmbete până la urechi.

— Bun!

Josh și-a așezat mâinile pe masă.

— Așadar, nu am prea mult timp înainte de-a trebui să prind avionul, dar voi toți aveți muzica în voi, asta vreau să vă fie foarte clar.

— Mulțumim! am spus eu, iar o parte din emoția de aseară a început să revină, făcându-mă să stau puțin mai drept.

— Ne întrebam dacă puteți aduce acest tip de energie timp de, să zicem, douăzeci de spectacole, în loc de unul.

— Absolut! a răspuns Toby.

Pe când mă pregăteam să-l asigur și eu de asta, am primit un mesaj pe telefon. Am sărit în sus. Nu l-am verificat, nevrând să fiu nepoliticoasă, dar știam că trebuie să fie de la Jake.

Josh a continuat:

— Ne gândim că v-ați potrivi de minune cu Dr. Dog. Ei au un sound pop britanic din anii '60, iar voi aveți ceva mai modern, mai plin de vână. Mai minimalist, mai dominat de femei.

— Ne plac foarte mult, a spus Toby. Întotdeauna au avut o mare influență.

— Absolut! a completat Nora. Nu-i așa, Cass?

— Da, am răspuns imediat, încercând să-mi controlez sentimentele amestecate care îmi înfloriseră în piept, încercând să nu las faptele să mă prindă din urmă.

Mă simțeam cuprinsă parcă de extaz că toată munca noastră grea dăduse roade, că puteam pleca la drum să cântăm pentru străini, că aveam talentul și etica muncii pentru a face ca asta să devină realitate.

Apoi, sfâșiind această fericire, exista posibilitatea ca eu să fi distrus până la ultima fărâmă din noile noastre vieți încă dinainte să înceapă.

Nora mi-a întins mâna pe sub masă.

I-am prins mâna între ale mele, recunoscătoare, strângând-o cu putere.

— Prin urmare...

Josh s-a ridicat în picioare, arătând spre mine.

— Îmi pare rău că ești bolnavă!

Am schițat un zâmbet.

— Vorbim când o să te simți mai bine. Dar între timp, a continuat, desfăcându-și brațele către noi toți, așteptați un e-mail de la mine cu contractul. Faceți-vă un plan peste o săptămână sau cam așa ceva, când Dr. Dog o să dea o tură prin Galveston. Bine?

— Bine! a spus Nora, încercând să fie veselă, strângându-i din nou mâna.

În timp ce se îndepărta, m-am uitat la mesajul de la Jake. *Luke și tata se întâlnesc astăzi cu avocatul, te țin la curent dacă se hotărăsc să-l acuze*, scria în mesaj.

— La naiba!

L-am arătat Norei și lui Toby.

Toby a spus încet:

— Păi, trebuie măcar să punem binele înaintea răului.

A bătut darabana pe masă, cuprins de entuziasm.

— Și, hai! Tipul ăla care se îndepărtează este pe cale să ne ofere un *contract de înregistrare*.

Nu puteam nicicum să mă apropii de binele despre care vorbea Toby. Am început să mă gândesc la ce însemna, de fapt, „închisoare". Ce însemna pentru Luke, pentru mine. Pedeapsă. Singurătate. Desprins de toată lumea. Durerea lui, care ajungea până la mine. Între colegii mei de trupă, cu tot ceaiul călduț, am început să tremur.

— Stai să-ți mai aduc niște apă caldă, a spus Nora, cu fruntea încruntată, apoi s-a ridicat și a intrat înăuntru.

— Haide, Cass! Ăsta ar fi procesul lui Luke, nu al tău, a zis Toby. Nu-i așa?

— Noi doi suntem căsătoriți. Va fi și procesul meu în cele din urmă, T.

Toby a dat din cap cu un zâmbet încrezător.

— El e mai rău plasat totuși. Dealerul lui? Vreau să spun, e o mizerie tare dubioasă! Probabil că ai putea chiar să o întorci în așa fel încât să arăți că te manipulează.

Mâinile mi s-au încleștat.

— Nu i-aș face niciodată așa ceva.

— Gândește-te totuși la asta!

A înghițit în sec, după care a întins mâna să-mi șteargă o lacrimă.

— Adică, suntem pe cale să plecăm în turneu, Cass.

Am arătat spre mesajul de pe telefon.

— S-ar putea să nu mai fie nici măcar o trupă care să meargă în turneu. Pentru că am mințit. Și *eu* sunt o impostoare.

Și-a căutat cuvintele, cu ochii mijiți de nedumerire în timp ce se apleca spre mine.

— Ai de gând să te predai pur și simplu?

— Nu mă predau! am răbufnit. Dar am să fiu sinceră despre ceea ce se întâmplă aici.

— Bine, atunci fii sinceră! a spus Toby, lovind în masă. Fii al naibii de sinceră!

Mi-am azvârlit mâinile în sus.

— Ce? Ce vrei să spun?

— Ești îndrăgostită de el! a țipat Toby, cu sprâncenele ridicate.

Nora ajunsese între noi, ținând în mână un ceainic mic. Și-a mușcat buza și l-a așezat ușor.

Toby a oftat încet. Expresia i s-a înmuiat, devenind mai tristă. Și-a dat părul după urechi și s-a aplecat pe spate.

— Te sperii pentru că așa e. Întotdeauna am știut că așa e, a continuat el. În tot acest timp. Am încercat doar s-o ignor.

Rămăsesem fără suflare. Nu puteam să zic da, dar nu puteam spune nici nu. Iar persoana care era cea mai relevantă pentru sentimentul ăsta era complet inaccesibilă.

Dintr-odată, m-am simțit atât de obosită, încât abia mai puteam să țin capul sus. Am luat ceainicul și mi-am turnat niște apă aburindă în ceașcă. Am simțit privirea lui Toby asupra mea. M-am uitat la ochii lui dulci și triști.

— Îmi pare foarte rău! am spus, și vorbeam serios.

Maxilarul îi era încă încleștat.

— Nu-mi vine să cred, a replicat. Am nevoie de ceva de băut.

Nora a venit între mine și Toby și ne-a cuprins pe după umeri.

— Mai întâi, mergem să luăm mâncare pentru Cassie. Apoi mergem la The Handle Bar. Dar indiferent ce se întâmplă, trupa va trebui să treacă peste asta. Vom fi triști împreună și vom sărbători împreună.

— Le vom face pe amândouă? am întrebat, încercând să nu plâng.

— Pe amândouă.

Luke

M-AU AȘEZAT ÎNTR-O ALTĂ ÎNCĂPERE, CAM PE JUMĂTATE cât celula mea, cu pereți de metal și nimic altceva în interior decât o masă și două scaune. Atunci când s-a deschis ușa, am rămas cu ochii la mâinile încătușate. Am simțit miros de ulei de motor și sare, și semințe de floarea-soarelui. Am ridicat privirea.

— Așadar, a rostit tata, așezându-se vizavi de mine, câte un membru pe rând. Nu ar trebui să primești vizitatori.

— Nu, domnule.

— Dar le-am spus că am lucrat la CID și că probabil voi depune o cauțiune, iar ei m-au lăsat să trec. Oricum prea se țin de rahatul ăsta cu căsătoria falsă. E o risipă de bani.

Am observat că aveam aceeași metodă de a ne așeza. Aveam amândoi răni pe partea dreaptă.

— Nu trebuie să plătești cauțiunea. Am vrut doar...

Tata a făcut semn cu mâna, cu o expresie severă.

M-am oprit.

— Mulțumesc!

— Jake a contactat-o pe Cassie, așa cum ai cerut.

Am simțit ceva izbucnind în mine la auzul numelui ei.

— Ea ce-a făcut...? am început.

A ridicat o mână.

— Dar i-am spus să nu vină până nu va fi nevoită.

— Da, domnule. Așa că nu au arestat-o.

— Nu. Nu încă, cel puțin.

— Nenorocitul de Johnno!

Mi-am mușcat limba, simțind gust de sânge.

Și-a încrucișat mâinile, așteptând o explicație. O poveste prea lungă. Întotdeauna era o poveste prea lungă. Nimic simplu. Nimic bun.

S-a uitat la mine, cu sprâncenele groase împreunate, perplex. Contrariat de cum putusem să vin pe lume în casa lui, mi-am imaginat. Din ADN-ul lui.

— Știi cum e să fii dezamăgit, fiule?

— Da, domnule.

În fiecare zi.

— Nu, chiar mă întreb adesea dacă știi. Nu cred că ți s-a întâmplat vreodată. Pentru că dacă ai fi știut, cred că nu i-ai fi dezamăgit atât de mult pe cei din viața ta.

Avea de gând să se ridice și să plece, din nou. Avea de gând să se spele pe mâini de mine pentru a doua oară. Nu o puteam lăsa să se întâmple.

— Știu, am spus. Și sunt dezamăgit. Am făcut o greșeală.

— O greșeală nu este o problemă, Luke. Ci faptul că ți-ai aranjat singur o viață în care este acceptabil să faci așa ceva. Când viața ta este o serie de greșeli, greșelile nu mai sunt greșeli. Ele sunt doar viața ta.

— Tată, am încercat, cu mâinile strânse în pumn.

Am nevoie de tine.

— Credeam că te-ai schimbat.

— M-am schimbat. Vorbesc cu Jake. Merg la întruniri.

M-am gândit la viața pe care o alesesem, la consecințe. Nu aveam nimic de pierdut.

— Moartea mamei m-a dat peste cap, tată.

Am tras aer în piept.

— Și mi-a fost dor de tine. Te iubesc!

Și-a dres vocea, vârându-și mâinile în buzunare.

— Mă aștept să primești o lăsare la vatră dezonorantă.

— Atât timp cât Cassie nu pățește nimic...

— Nimeni nu poate garanta asta.

— Poate că nu, dar pot încerca.

Tata a făcut o pauză.

— Ce vrei să spui?

Chiar atunci a intrat avocatul. Un bărbat cam de vârsta mea, de origine asiatică. Păr negru și des, retezat deasupra ochelarilor cu rame de plastic, cămașă albastră.

— Mă numesc Henry Tran și sunt din Serviciul de Apărare a Proceselor din Armata Statelor Unite ale Americii.

Ne-a strâns mâna amândurora și s-a așezat lângă tata, vizavi de mine.

— Așadar, a continuat, trecându-și ochii peste o bucată de hârtie. Sunteți acuzat că ați încheiat un contract de căsătorie în scopul de a colecta în mod fraudulos salariile BAH și FSA, încălcând articolul 132 din UCMJ.

Un minut întreg, am rămas cu toții tăcuți. Tata a deschis gura ca să vorbească, dar am vorbit eu primul:

— Am fost căsătoriți. Asta e tot. Asta e tot ce trebuie știut.

— Sunt de acord, soldat Morrow. Poziția oficială a Departamentului Apărării este că mariajul este o decizie personală, privată, iar „de ce" alege cineva să intre într-o uniune legală nu este o chestiune care ține de instanță.

Problema este, de obicei, dacă puteți furniza documentele legale necesare serviciului care să dovedească faptul că sunteți căsătoriți.

Fața mi s-a luminat într-un zâmbet. Tata s-a uitat la mine peste masă, încruntat. L-am ignorat, întinzându-mi degetele unul câte unul, gândindu-mă la Frankie, la tachinările lui, la insistența lui de a închide orice portiță.

— Avem un certificat oficial de căsătorie. Avem dovezi fotografice ale cererii în căsătorie. Avem martori care ne-au văzut înainte și după ce ne-am căsătorit.

M-am uitat la tata. El se uita la avocat, cu sprâncenele ridicate. Nu credeam că își dăduse seama cât de mult mă implicasem.

Henry a vorbit încet, gândindu-se:

— Oare procuratura ar putea să colecteze dovezi semnificative că mariajul a coincis cu o perioadă de dificultăți financiare?

Am înghițit în sec. Ar putea. Ar putea săpa. Ar reuși să vadă cum contul bancar urca și cobora rapid în timp ce îl plăteam pe Johnno – mai mult cobora. Ar reuși să vadă că și Cassie fusese concediată. Dar dacă puteam să-i opresc să facă asta înainte ca ancheta să ajungă atât de departe... Am pus o mână pe masă, aplecându-mă în față.

— Ar putea, dar nu ar fi relevant. Dacă vor aduce probe, voi depune mărturie că m-am căsătorit cu ea pentru că ne-am iubit și am vrut să ne ajutăm unul pe celălalt. Nu este treaba instanței să stabilească „motivele căsătoriei", asta e ceea ce tocmai ați spus.

Tata s-a foit în scaun. Nu mi-am dat seama, dar s-ar putea să-mi fi făcut un semn din cap mic, aproape imperceptibil.

— Dincolo de asta, punctul de vedere pe care ar putea să îl adopte aici este „intenția de a înșela".

Henry și-a dres vocea.

— Convorbirea telefonică a inclus mențiunea de adulter din partea doamnei Salazar. Acest lucru ar putea diminua legitimitatea afirmațiilor de dragoste sau de sprijin.

Am auzit vocea lui Kaz și l-am văzut pe Johnno rânjind. „De ce o lași să se joace cu tine în felul ăsta, frate?"

— Dacă nu...

M-am înecat cu cuvintele. Am încercat să nu fac o grimasă la gândul cum se îmbrățișează Cassie și bateristul ei.

— Orice ar fi văzut cineva, dacă eu nu o consider adulterină, atunci nu a fost adulterină. Și voi depune mărturie și despre asta.

Am simțit privirea tatei pe o jumătate a feței mele.

Am rămas atent la avocat și am continuat:

— Cassie mi-a fost alături cât m-am aflat în Afganistan și a avut grijă de mine, zi și noapte, după ce m-am întors acasă rănit, iar noi avem dovezi în acest sens. Mi-a fost soție în toate aspectele care au contat și a fost o soție extraordinară.

O expresie perspicace a trecut pe fața avocatului, iar acesta a luat din nou dosarul cazului, răsfoind hârtiile. După un minut, a vârât dosarul sub braț și a dat din cap.

— Soldat Morrow, audierea va avea loc probabil în câteva zile.

I-a apărut un mic zâmbet.

— Vă sfătuiesc să rețineți cuvintele pe care tocmai mi le-ați spus. Vă sfătuiesc să îmi enumerați orice martori ai autenticității angajamentului doamnei Salazar și invers. Și vă sfătuiesc să pledați nevinovat.

După ce i-am povestit despre Rita și Jake și despre fotografii, Henry ne-a liniștit pe tata și pe mine că, în funcție de cât de motivat era procurorul, probabil că nici nu va fi nevoit să le folosească. S-a ridicat. Înainte să iasă, s-a uitat de la tata la mine și înapoi.

— Am mai apărat cazuri ca acesta înainte. Din câte văd, împărtășiți ceva foarte real.

O versiune micro a căldurii pe care o simțisem când o sărutasem pe Cassie cu două nopți în urmă mi s-a împrăștiat pe sub piele. Nu se terminase încă, dar era real. Chiar și un străin zisese că e real.

Tata s-a răsucit în scaun ca să se uite la ușă, iar eu am auzit pașii îndepărtându-se pe hol. S-a întors spre mine, vorbind în mod deliberat încet:

— Ai făcut un lucru bun. Când ai spus că vei depune mărturie. Nu ai implicat-o pe ea în asta. Nici măcar nu ai adus în discuție această posibilitate.

— Da, domnule. Vreau să o țin departe de probleme.

Și-a ridicat bărbia.

— Îți pasă, nu-i așa?

— Bineînțeles că da.

Cuvintele au venit repede, sigur. Nu mă simțisem niciodată mai sigur de ceva.

— Bine! a zis tata, ridicându-se în picioare, după care s-a uitat la mine pe sub sprâncene. Hai să te scoatem de aici!

Există o fotografie a tatălui meu din ziua în care s-a născut Jake, ținând în brațe micul cartof mov înfășat ca pe-o minge de fotbal. Linia lungă a gurii lui devenise strâmbă de bucurie și uimire. Se uita în sus la mama, fotograful, cu ochii umezi.

Am avut odată un gând ciudat, că tata, fără să aibă vreo vină a lui, nu avusese parte de unul dintre aceste

momente la nașterea mea. De aceea continuasem să-l dezamăgesc, pentru că niciodată nu ne conectaserăm, iar eu nu știusem niciodată ce vrea de la mine.

Dar când ne-am privit unul pe altul când a ieșit din cameră, am știut că unul din două lucruri erau adevărate: fie mă înșelasem de la început și avuseserăm unul dintre acele momente în care ne legaserăm ca un copil și un tată, iar noi îl uitaserăm; fie, pentru că nu mai fusesem niciodată martor la o astfel de privire pe chipul său – una surprinsă, plină de compasiune, de admirație, o privire care spunea „ești capabil de lucruri mărețe" –, astăzi renăscusem.

Cassie

STĂTEAM PE PODEA, CU BUNURILE ÎMPRĂȘTIATE ÎN JURUL meu. Când mi-a sunat telefonul cu numele lui Luke pe ecran, am înghețat. A sunat din nou. Nu am putut răspunde.

Nu mai auzisem nimic de la mesajul de ieri de la Jake. Acum Josh van Ritter își ținuse promisiunea de-a ne trimite un e-mail. Urma să plecăm mâine spre prima noastră oprire, Galveston. Lângă mine se aflau o cană de cafea de voiaj, două perechi de chiloți și niște discuri ale lui Bruce Springsteen. Toate lucrurile pe care le strânsesem de la Toby. Cu ajutorul burbonului său, al apei mele minerale și al sfatului Norei, îi spusesem în sfârșit că mă culcasem cu Luke. Când ne despărțiserăm, schimbaserăm o îmbrățișare rece. Avea să fie mai bine.

Eu cel puțin aveam să fiu mai bine, dacă nu eram băgată la închisoare. Telefonul a bâzâit și numele lui Luke a apărut din nou. Vibrațiile loveau podeaua ca o ciocănitoare.

Dacă ancheta era mai avansată acum? Dacă mă suna să mă anunțe că poliția e pe drum? Să ghicești e întotdeauna mai rău decât să știi. Așa că am răspuns.

— Sunt jos! a început el.

Inima mi-a sărit în gât.

— E deschis, am răspuns, iar câteva secunde mai târziu, i-am auzit pașii grei pe scări.

Am încercat să nu tremur.

Dacă acum eram amândoi acuzați de fraudă, el putea să-mi aducă vești despre închisoare sau despre o versiune abstractă a închisorii pe care o vizualizasem timp de două zile. Oricum ar fi fost, aș fi trăit printre oameni care voiau să rănească alți oameni, care erau blocați și furioși și doborâți de lume. Nu, nu aș fi trăit printre ei. Aș fi devenit unul dintre ei. The Loyal ar fi fost concediați de Wolf Records înainte de-a putea cânta măcar un cântec. Nora și Toby – lipsiți de marea lor șansă. Iar orice altă parte a identității mele – muzica mea, prietenii, mama – mi-ar fi fost luată și, având în vedere cât de dificil era pentru infractori să obțină un loc de muncă, s-ar putea să nu-mi mai fie niciodată returnată.

Acum ar fi momentul să-l las în urmă, m-am gândit. *Ar trebui să fug.*

Am deschis ușa. La vederea lui, înalt și curat, totul în mine a părut să plutească. Își pierduse încordarea care era întotdeauna acolo de când îl cunoșteam, linia de pe frunte și dintre sprâncene, sentimentul ăla de „scoate-mă de-aici".

— Salut! a spus.

— Bună!

Vocile ne erau înăbușite, deși nu aveau niciun motiv să fie.

— Pot să intru? m-a întrebat.

Mesajele au fost schimbate în nanosecunde. Eram din nou în Lexusul lui Frankie, râzând de absurditatea exercițiului de contact vizual. Eram unul în fața celuilalt la primărie, ținându-ne de mâinile transpirate, în timp ce oficiantul cu tricou portocaliu ne vorbea despre

Rugăciunea seninătății. Eram în curtea din spate a tatălui său, râzând de JJ care încerca să se urce pe spatele lui Mittens. Ce ne făceam unul altuia? Ce ne făceam?

— Depinde.

— Ce vrei să spui?

Am pufnit, jenată.

— Vreau să spun, ce se întâmplă? Cu acuzațiile?

A zâmbit.

— Îți pot explica aici sau îți pot explica înăuntru. Cum dorești.

— Intră! am spus și m-am dat la o parte.

Am aterizat pe canapeaua extensibilă.

— Cum a fost spectacolul? m-a întrebat, ca și cum ar fi trecut pe aici pentru o discuție amicală.

A fost magic, am vrut să spun, *aș fi vrut să fi fost acolo*, dar cuvintele nu puteau trece de frica ce tot pulsa.

— A fost grozav, am reușit să scot. Luke, ce se întâmplă?

S-a întors cu fața spre mine.

— Avocatul a spus că am un caz solid. Și că este aproape un lucru sigur. Pledez nevinovat.

— Nevinovat, am repetat eu. Stai, tot spui „eu", nu „noi". Oare eu nu...? am început. Bine, ia-o de la capăt! De unde au știut să te aresteze, în primul rând?

Expresia lui plină de triumf s-a evaporat.

— Vechiul meu dealer.

— Dar de ce? am întrebat, tăios. Apoi, mai moale: Nu lăsa nimic deoparte!

Luke a dat din cap, cu ochii ațintiți asupra mea.

— Bineînțeles!

A început cu modul în care îl cunoscuse pe acest individ, Johnno Lerner. Cum fuseseră un soi de prieteni, până

când Luke voise să-și schimbe viața. Cum Luke aruncase pastilele în toaletă. Cum fugise de datoriile sale și crezuse că poate continua să fugă în Afganistan, până când Johnno îl găsise. Și-apoi Luke mă găsise pe mine.

— Și pe asta m-am concentrat în discuția cu avocatul, a încheiat el. Înțelegi, cum că o căsnicie nu se ridică la înălțimea a ceea oamenii cred că ar trebui să fie. Depinde de cei implicați în ea. Iar dacă ne uităm exact la ceea ce este oficial, cum ar fi „la bine și la rău, în bogăție sau în sărăcie etc.", noi chiar am făcut toate astea. Ne-a fost bine împreună. Am avut grijă unul de celălalt.

Și-a ferit privirea, aproape îndurerat, și, inspirând scurt, a adăugat:

— Deci asta e tot. Avocatul a spus că avem o șansă. Că sună foarte real.

— Și ți-a spus să pledezi nevinovat.

— Da. Probabil că nici măcar nu va trebui să depui mărturie. Dar dacă trebuie...

— Povestea este că noi chiar ținem unul la celălalt.

A tras aer în piept, chinuindu-se.

— Asta e povestea.

Am rămas amândoi în tăcere. Avuseserăm nenumărate perioade de tăcere, dar aceasta era diferită. Poate că era prima tăcere pe care nu trebuia să o rupem prin minciună. În fața tuturor, unul față de celălalt. Sau poate că încă mai existau minciuni. Habar n-aveam. Nu credeam că Luke mințea acum sau când îmi spusese că are sentimente pentru mine. Dar, din nou, nu crezusem că minte nici când îmi spusese că îi datorează bani unui „prieten din orașul său natal". Iar acum, dacă spuneam în fața unei instanțe că tot ce aveam noi e real, oare ar fi fost o minciună? Mi-am răspuns singură la propria întrebare:

— Aș accepta totuși, am răspuns liniștită. Dacă vor avea nevoie de mine. Aș depune și eu mărturie că totul a fost real. Sau, cel puțin, că a devenit real, am completat.

— Mărturia asta ar ajuta cu siguranță.

— O să mă anunți în clipa în care vei ști data și ora?

Trebuia să mă asigur că o să mă pot întoarce cu mașina de oriunde am fi mers în turneu. Urma să rămânem în Texas pentru o vreme.

Luke a dat din cap. Camera era atât de tăcută, încât îl puteam auzi respirând.

— Iar acum? am întrebat.

— Păi, nu putem divorța decât după audiere, a subliniat Luke. Evident.

— Oh!

Nici măcar nu mă gândisem la divorț. Minutele cât fusese aici mi se păruseră ca pe vremuri. Ca în zilele în care lucram împreună.

— Adică... asta e ceea ce vrei, nu?

Luke și-a înclinat capul, iar ridul de pe frunte îi revenise.

Ce voiam? Să fiu atentă. Sentimentele îmi erau copleșitoare și amestecate, și se năpusteau în mine ca niște fluvii, și aveau de gând să mă răstoarne dacă nu înaintam cu grijă. Nu puteam să le las să mă doboare.

— Nu știu, am răspuns, uitându-mă la podeaua de lemn. Tu ce vrei?

Luke a înghițit în sec.

— Nu știu.

Înainte de-a mă putea opri, am continuat:

— Mi-a plăcut ce aveam. Sau, mai degrabă, ceea ce aveam, mai puțin minciuna și pișatul în pantaloni.

Luke a scos un râs slab. M-am uitat la buzele lui.

— Și cred că ar trebui să scoți afară sărutul.

— Deci vrei să fim prieteni? a întrebat Luke încet.

Fluturii din stomac, ce încă pluteau, au fâlfâit mai tare.

— Da, dar...

— Nu poți să păstrezi tortul și să-l și mănânci.

— Nu pot să mănânc tort, punct! Am diabet.

Calmul lui Luke a înflorit într-un râs adevărat. Am chicotit împreună cu el.

— Și ce mai faceți tu și Toby? a întrebat, încercând să pară dezinvolt.

— Ăăă, am făcut, aruncând o privire rapidă la lucrurile împrăștiate pe podea. Eu și Toby am terminat-o.

— Oh! Îmi pare rău!

Când i-am surprins privirea, s-ar putea să fi zărit o expresie de speranță pe fața lui, o urmă de zâmbet, apoi și-a revenit. A clătinat din cap.

— În ceea ce privește relația noastră, a început, apoi s-a oprit.

Părea să aibă nevoie să forțeze cuvintele.

— Abia dacă sunt stabil. Cel mai important lucru este să rămânem în siguranță și sănătoși, și cred că asta înseamnă ca tu să-ți continui viața, iar eu să mi-o continui pe-a mea.

A zâmbit de-adevăratelea, iar eu nu m-am putut abține să nu mă gândesc că zâmbetul ăsta fusese irosit. Era un lucru tragic ceea ce tocmai spusese.

— Probabil că ne va fi mai bine așa.

— Probabil.

Fluturii băteau tot mai slab din aripi.

Privirea lui s-a fixat pe a mea, acei ochi albaștri mărginiți de negru. Apoi au coborât spre buzele mele.

— Va trebui să vedem, a spus el. Nu-i așa? După audiere.

— Da.

Toate bâlbâielile lui Luke și toate truismele vagi despre a rămâne în siguranță și sănătate și că el își va continua viața, iar eu mi-o voi continua pe a mea erau departe de ceea ce spusese cu două zile în urmă. Poate că regreta. Poate că era supărat, având în vedere că ultima dată când îl văzusem îl aruncasem în stradă.

Și totuși, spusese chestia asta că mariajul nostru e real, cu lucruri pe care voiam să le pun pe pauză pentru totdeauna și să le închid, și să mă asigur că simt același lucru.

Și care era acel lucru? Puteam să suport faptul că mințise și în același timp să simt ceea ce simțeam? Să fi fost doar provocat de adrenalină, din cauza extremelor? *Să-i spun că-l iert? Chiar îl iert?*

— Oh, ghici ce? a adăugat apoi, întrerupându-mi șirul gândurilor, cu ochii larg deschiși și fericiți.

— Ce?

— Familia mea organizează o mică ceremonie Inimă Purpurie pentru mine. Mâine. Au vrut să se asigure că o fac înainte de punerea sub acuzare. Știi...

A făcut o pauză.

— Pentru orice eventualitate.

— Minunat!

I-am zâmbit. Mi-a zâmbit și el, înfierbântându-mi pielea.

— Da, Yarvis o să fie și el acolo. O să fie ceva foarte intim. Dar drăguț.

Părea șocat.

— Vrei să vii și tu? Adică, dacă vrei. Mi-ar plăcea să vii. Și-a dres vocea: Adică, aș mi-aș dori foarte mult.

Simțeam cum fața mi se înroșește mai tare, de data asta din cauza disconfortului.

— Mâine plecăm la Galveston, am răspuns. În turneu. Avem un contract de înregistrare în urma spectacolului de aseară.

— Nu! aproape a țipat, mai animat decât îl văzusem de multă vreme. Cassie, e uimitor!

— Da, am spus, lăsând un zâmbet să-mi străpungă emoțiile. Da, e destul de important.

Telefonul i-a bâzâit. S-a uitat la el și apoi la mine.

— Jake e afară, cu JJ în scaunul de mașină, așa că...

M-am ridicat în picioare. S-a ridicat și el, încet.

— Îmi pare rău că probabil nu pot să ajung la ceremonie.

— Nu, nu-ți face griji! a răspuns cu o voce gravă, reținută. O să ne vedem...

— La audiere?

— Da.

Mâinile mi-au tremurat pe lângă corp. Ale lui s-au strâns în pumni. Am mers unul lângă altul până la ușă, iar el s-a sprijinit pe baston când a coborât.

Pe scări, s-a uitat înapoi la mine preț de câteva clipe lungi. Nu mi-am desprins ochii din ai lui.

— Pa, Cass!

— Pa, Luke!

Gaura din pieptul meu revenise. Urechile mele au urmărit ritmul constant al pașilor lui, din ce în ce mai slab. Tensiunea din fiecare mușchi, eliberată de speranța că vom învinge acuzațiile, s-a strâns din nou ghem la gândul că s-ar putea să nu mai vrea să mă vadă și-apoi s-a eliberat iar la amintirea cuvintelor lui liniștite, a convingerii, a hotărârii sale de-a îndrepta lucrurile.

— Hei! am auzit, înăbușit, de jos.

Am intrat în panică, alergând spre ușă, cu inima înnebunită. Se uita în sus la mine, așteptând, cu brațele lui bine lucrate sprijinite de o parte și de alta a tocului ușii din capul scărilor, acum deschisă spre verandă.

— Ce? am întrebat râzând ușor. M-ai speriat.

— Îmi pare rău! Am uitat să-ți spun. Am reușit! a strigat pe scări.

A făcut un gest spre piciorul rănit, unde își sprijinise bastonul, iar eu am oftat, știind la ce se referă.

A dat din cap.

— Am alergat. Am alergat!

Dar înainte de a-l putea felicita, ușa s-a închis, iar el a dispărut.

Luke

O SFOARĂ MĂ TRĂGEA ÎN ACEA CAMERĂ, UNDE EA STĂtea încă, purtând cămașa aia albă cu nasturi care nu semăna deloc cu tricourile moi pe care le purta în mod normal, împiedicându-se de cuvinte și privindu-mă cum nu mă mai privise niciodată. Auzind că e deschisă la ceva nou după aceea, poate nu ca prieteni, poate nu ca soț și soție, ci doar ca orice am fi fost, era aproape prea mult pentru mine.

Mi-am amintit de regulile pe care le stabilisem după ce fusesem arestat. *Să o las pe Cassie în pace.*

Acum era caldă cu mine, în urma veștii că aveam o șansă să scăpăm de acuzații. Dar era doar o zi în care fusesem bun cu ea. În curând avea să-și amintească tot ce fusese înainte de asta, că-i stricasem viața. Orice ar fi simțit acum, urma să aibă timp să se mai gândească.

Și totuși, când soarele m-a lovit afară în timp ce mă îndreptam spre locul unde Jake aștepta lângă bordură, ca un diamant tare și strălucitor ce ricoșa pe capotele mașinilor parcate pe strada lui Cassie, cu notele de pian care pluteau pe fereastra ei deschisă, am așteptat până în ultimul moment posibil înainte să deschid portiera mașinii lui Jake. Savuram secundele în care Cassie încă se afla la câteva sute de metri distanță, dorindu-mă.

Cassie

ÎN DIMINEAȚA URMĂTOARE, AM OPRIT SUBARUL ÎN FAȚA casei mamei și am coborât pe vechea mea stradă. Am bătut la ușa cu plasă. Când nu mi s-a răspuns, am intrat.

— Mamă! am strigat în lumina slabă care strălucea prin geamurile dinspre răsărit ale casei, aproape colorate în verde de la plantele ei.

A ieșit în living, cu ochelarii de citit atârnându-i în jurul gâtului. Nu am spus nimic. În schimb, am cuprins-o în brațe și am strâns-o tare.

— Vrei să mă piepteni? am întrebat-o cu gura lipită de umărul ei, prea bucuroasă să o văd ca să mă mai simt jenată că îi cer ceva ce nu-i mai cerusem din adolescență. O dată înainte să plec?

— Bineînțeles!

Stăteam în bucătărie, uitându-mă la ceasul în formă de cactus, cu degetele ei pe scalpul meu trimițându-mi fiori de căldură.

— Las în urmă o mizerie.

— Oh? Te referi la apartamentul tău?

Am râs. Râsul mi s-a curmat la prima smucitură de pieptene. De durere, lacrimile mi s-au adunat automat la coada ochilor.

— Îmi pare rău! a mormăit. Tocmai îl scoteam pe ăsta mare.

— Nu-i nimic. Nu, nu doar la apartament.

A tras iar tare. Lacrimile îmi curgeau în voie. Am inspirat adânc.

— Așadar, în legătură cu chestia asta cu căsătoria.

I-am spus ce înțelesesem legat de Luke. Despre faptul că mă culcasem cu el și că mă întâlnisem și mă îndrăgostisem imediat de Toby. Despre rană, moartea lui Frankie și despre cât de greu ne fusese să ne prefacem că ne iubim. Până când nu ne mai fusese greu.

La sfârșit, îmi făcuse din păr o perdea elegantă și umedă. De fiecare dată când se oprea din pieptănat în timp ce vorbeam, mă întrebam dacă avea de gând să arunce peria pe jos și să mă lovească peste ceafă. Nu a făcut-o totuși.

— Și acum sunt derutată, mamă. Știu că am făcut greșeli, dar am și învățat foarte multe. Și nu mi-am pierdut din vedere obiectivele. Iar eu și Luke... Nici măcar nu știu cum ar trebui să arate situația, dar noi avem ceva foarte profund, înțelegi, și... Vrei să spui ceva?

Tăcea. M-am răsucit pe scaun ca să fiu cu fața la ea, uitându-mă în sus la obrajii săi cu gropițe, la ochii ce i se plimbau pe chipul meu.

M-a prins de bărbie.

— *Ay, mija!* Dacă mă întrebi de sfaturi, e prima dată când nu am nimic pentru tine.

— Chiar nimic?

Am simțit un zâmbet crescând, în ciuda unui gol în stomac.

— De la judecătoarea tuturor judecătorilor?

— Nu. Asta e o murătură stricată.

Am râs.

— Și știi ceva? După ce ne-am certat, mă simt destul de bine să-ți spun: bine, Cassie, acum ești femeie. Ai grijă de propria murătura.

Avea dreptate. Dacă îmi doream independența, trebuia să mi-o iau. Cu bune și cu rele.

— Tot ce pot să-ți spun este să îmi pare rău, a continuat. Și știu că tu crezi că ai avut o căsnicie falsă și că ai făcut-o pentru bani, și știu că am fost dură cu tine, dar ascultându-te cum vorbești acum, ei bine, în mod sigur pentru mine sună drept ceva real.

„Ceva real." Chiar și pentru mama. I-am zâmbit.

— Serios?

— Bineînțeles. Ai avut grijă de el. El a avut grijă de tine. Chiar dacă amândoi ați avut de suferit mai mult decât majoritatea. Te-ai maturizat.

— Dar data viitoare..., am început, întrebându-mă ce voiam să spun.

Data viitoare aș fi dat-o complet în bară? Nu-mi plăcea să o spun în felul ăsta. Nu voiam să existe o dată viitoare.

— Data viitoare când vom avea probleme, ne vom ajuta în primul și-n primul rând unul pe celălalt.

— Îmi place ideea.

M-am ridicat. Trebuia să vorbesc din nou la telefon cu „Young at Heart", să-mi dau seama cum să obțin în sfârșit asigurarea de sănătate sponsorizată de stat, iar apoi era timpul pentru ultima repetiție înainte de-a pleca în turneu.

— Sună-mă de pe drum!

— Te iubesc, mamă!

— *Te amo*, Cass! Cântă bine!

*

O oră mai târziu, era timpul pentru Vinerea Fleetwood. O Vineri Fleetwood foarte specială, deciseserăm eu și Nora, plină de ritualuri aducătoare de noroc și confetti argintii și lumânări. Acoperiserăm pereții de beton din subsolul ei cu o țesătură vaporoasă pe care o găsiserăm în coșul de chilipiruri de la Goodwill de pe North Lamar. Atârnaserăm șiraguri de mărgele de țevi. Înainte de-a semna contractele pe care le tipăriserăm și le așezaserăm în mijlocul podelei, înainte de-a închiria un U-Haul pentru a încărca, înainte de-a ne începe noile vieți de muzicieni profesioniști, cântaserăm orice voiserăm, de dragul de-a cânta, ore în șir. Cântaserăm „Rumours" până la capăt, în orice mod ciudat și îmbibat de șampanie voiserăm.

Nora adusese trei sticle de șampanie, câte una pentru fiecare dintre noi. Le-am desfăcut, am tras o dușcă și ne-am pregătit.

— Să începem? a spus Nora. Sau voi doi aveți nevoie de-un moment?

M-am uitat la Toby, care și-a dat ochii peste cap, testându-și basul de la baterie mai tare decât era necesar.

— Probabil că vom avea nevoie de câteva clipe la un moment dat, am răspuns. Dar nu acum.

Nora și-a ridicat sprâncenele, fără a-și putea ascunde plăcerea.

— Vom fi bine! a strigat Toby peste bătăile lui în tobe. Haideți să cântăm!

Mi-am aprins un joint și l-am lăsat să-mi atârne în gură, imitându-l pe Marlon Brando. Am început să caut notele care spuneau „Da, vom fi bine. Voi fi bine".

Bineînțeles că nu le-am putut găsi. Mai era ceva, un sentiment mai puternic care avea prioritate. The Loyal avea să fie bine, dar eu? Dar Luke?

Toby a scos câteva triolete ca să începem să ne mișcăm. Nora a pișcat o coardă minoră, ca să ne folosească drept coloană vertebrală. Fără cuvinte care să ne poarte peste pragul noilor noastre vieți, cu tristețea a ceea ce se afla în spatele nostru și bucuria a ceea ce ne aștepta, am cântat doar împreună.

Luke

– GATA, MITTENS?

Ce întrebare stupidă! Eram în echilibru cu Frisbee-ul roz-neon al Departamentului Municipal de Pompieri din Buda; ea stătea cu botul ridicat și ochii mijiți și dădea din coadă. Bineînțeles că era pregătită.

— Dă-i drumul!

L-am lansat sus de tot, aproape dorindu-mi ca de data asta să treacă peste gard.

Mittens l-a doborât înclinându-se, sărind ca un câine-minune.

Câinele meu minune. Avea să-mi lipsească.

Eram în curtea din spate a tatălui meu. Jake și Hailey aveau să-l aducă pe JJ înapoi cât de curând, după ce-i vor fi scos pata de negresă cu ciocolată de pe costum. Tata stătea lângă locotenent-colonelul Yarvis în vechea lui uniformă, cu mâinile împreunate în față, urmărind-o pe Mittens cum aleargă în cerc. Eu îmi pusesem uniforma astăzi.

Era ciudat să o port din nou. O purtasem la absolvirea taberei de instrucție și la câteva evenimente speciale de la baza din Afganistan. În dormitoare, acasă la Frankie, în avioane – uniforma asta fusese atârnată lângă cea a lui Frankie.

Familia lui primise „Inima Purpurie" prin poștă.

— Ne-am întors! a anunțat Hailey cu JJ călare pe spate. Te rog să nu dai cu piciorul în rochia lui mami! a gângurit ea.

— Bine, Yarvis, sunt gata când ești și tu.

Se părea că soldații care erau sub investigație puteau primi în continuare „Inima Purpurie", doar că nu în cadrul ceremoniei de lux organizate de armată. Mie îmi convenea. Cântărind toate lucrurile, nu eram chiar omul care să se simtă în largul lui la ceremoniile oficiale.

Mi-aș fi dorit doar să fie și Cassie aici.

Ne-am adunat în mijlocul peluzei. Tata l-a ridicat pe JJ din spatele lui Hailey.

— Așteptați! a cerut Jake. Stați să-mi iau camera!

Stăteam în picioare, în liniște, în timp ce JJ uguia ca un porumbel. O motocicletă a bârâit pe-aproape. Cineva de peste drum făcea un grătar.

Yarvis s-a uitat la mine.

— Te-ai gândit cumva la ce vrei să faci după ce vei rezolva chestia asta?

— Încă nu sunt sigur, i-am răspuns.

M-am uitat la tata, care privea în gol. Deși fusese de acord să venim aici, să ne găzduiască, mă temeam că o făcea doar pentru că îl rugase Jake.

Fiecare cuvânt pe care mi-l adresase de când fusesem eliberat fusese tăios, ingreunat de ideea că aș putea s-o dau iar în bară în orice moment.

Ai vreun „conflict" pentru după-amiaza întâlnirii pe care Jake a plănuit-o pentru tine? Știi cum e să fii dezamăgit?

Însă era de așteptat. Indiferent cât de puțină încredere avea acum în mine, avea totuși capacitatea de-a căpăta mai multă. Toată lumea avea. Nu aveam să renunț.

M-am întors din nou spre Yarvis.

— Ai spus că aveți doar doi asistenți sociali pentru sute de familii, nu-i așa?

Yarvis a dat din cap.

— Cu părere de rău, da.

— Păi, poate că v-ar prinde bine încă unul.

Era o idee care îmi stătea în minte de când mă aflam în celulă.

M-a bătut pe spate, zâmbind.

— Asta chiar e o idee fantastică! a răspuns.

— Poate că aș putea lucra cu veteranii care se luptă cu dependența.

Yarvis s-a arătat iarăși de acord, numind câteva programe și școli pe care ar trebui să le iau în considerare. Tata își ținea privirea în față, dar îmi dădeam seama că mă ascultă.

— Bine! a reluat Jake, alergând înapoi de la mașină într-un costum și ținând aparatul de fotografiat.

Yarvis și-a dres vocea și a scos o cutie mică și pătrată din buzunar.

— „Inima Purpurie" se acordă soldaților răniți sau uciși la datorie. Este un simbol al curajului și al sacrificiului. Astăzi, îl decorăm pe soldatul clasa întâi Luke Morrow, membru activ – care va fi în curând demobilizat – din cadrul Diviziei 34 de infanterie „Calul Roșu" a Armatei Statelor Unite ale Americii.

A scos medalia din cutie și i-a înmânat-o lui Hailey, care a lăcrimat.

— Deși în afara câmpului de luptă, Luke, hai să fim sinceri, poți fi un soi de prostănac.

Jake a pufnit, acoperindu-și gura.

— Asta nu micșorează cu nimic curajul de care ai dat dovadă în luptă. Sunt mândru să îți înmânez astăzi această medalie.

Mi-a prins-o pe uniformă. Jake și Hailey au aplaudat, iar eu nu m-am putut abține să nu zâmbesc în timp ce mă uitam la ea. O inimă de aur atârnată de o panglică purpurie, gravată cu silueta lui Washington. Însemna sacrificiu, mândrie. Muncă grea. Chiar dacă viața mea sărise în aer, aceasta dovedea că fusese ceva bun în ea, cel puțin pentru o vreme. Și că poate, într-o zi, ar putea fi bine din nou.

— Daaa! a strigat JJ. Haideți să mâncăm și mai multe negrese!

— Bine, bine, trebuie să fac o poză. Yarvis, te superi?

Jake i-a întins aparatul foto. Ne-am strâns toți mai aproape – eu într-o parte, apoi Hailey, Jake și tata, cu fața la apusul de soare din spatele casei.

— Vreau să stau lângă bunicul, a cerut JJ.

— Bine! a spus tata. Chiar în fața bunicului.

JJ s-a mutat.

— Și Luke? a adăugat tata.

Am întors capul. Medalia lui era prinsă lângă numele cusut, Morrow, la fel ca la mine. Strălucea în soare. Tata a făcut un pas spre dreapta, lăsând un loc între el și Jake.

— De ce nu vii să stai aici, lângă mine?

Cassie

O GĂSISEM. FRANKIE ÎMI TRIMISESE CU MULT TIMP ÎN urmă filmarea de la nunta de la primărie, iar eu o descărcasem, gândindu-mă că într-o zi, când totul se va termina, voi remixa o mostră a hilarului oficiant cu tricou portocaliu, pentru un cântec. Partea în care spunea: „Evreiești, creștine, musulmane, păgâne, le am pe toate".

M-am așezat pe pat. După Vinerea Fleetwood, totul fusese ca un vis: semnarea unui contract, încărcarea tobelor lui Toby într-o remorcă U-Haul, pe care aveam s-o tractăm cu mașina mea până ne vom putea permite o dubă de turneu, telefonul la solistul de la Dr. Dog ca să ne prezentăm.

Mă gândisem să-l sun pe Luke de peste douăzeci de milioane de ori după ce ne văzuserăm ieri. Dar nu știam ce vreau să-i spun. O parte din mine era încă supărată că, odată cu audierea și sentimentele cu care mă luptam, uitasem să fiu și mai supărată pe el. Nu exista nicio garanție că mama era bine în afară de cuvântul lui și faptul că, până acum, nu se luase nimeni de ea. Cred că trebuia să am încredere în el.

Și o parte din mine încă stătea în fața lui pe canapea, urmărindu-l cum încearcă să nu fie dezamăgit că nu

puteam să ajung la ceremonia de decernare a medaliei „Inimă Purpurie". Și nu era doar vinovăție. Aș fi vrut să fiu acolo. Dar când el îmi spusese că va fi doar o adunare intimă, cu familia, probabil că nici măcar nu mai fusesem inclusă în asta. Nepotul lui cel scump, fratele lui amuzant și cumnata lui cea dură, tatăl lui, al cărui zid era gros, dar odată ce intrai, intrai definitiv. Îmi plăcuseră. Aș fi vrut să-i văd, să-mi cer scuze pentru deranj. Să-i spun tatălui său, mai ales, că fiul său e un om bun. Un om curajos.

Dar bineînțeles că nu puteam să-l sun pe Luke și să-i spun asta.

Oamenii din epoca social media nu-i sună pe alții să le spună cum se simt. În schimb, se uită la fotografii și videoclipuri cu ei și se conving pe ei înșiși de ceea ce ar trebui să simtă, nu-i așa? Sigur, eu nu aveam nicio fotografie cu Luke, dar aveam înregistrarea video de la nunta noastră de la primărie.

Am apăsat *Play*.

Frankie uitase să apese pe *Înregistrare* la început, mi-am amintit acum. Nu prinsese partea cu rugăciunile. Fuseserăm nevoiți s-o luăm de la capăt.

Oficiantul se uita cu atenție la cameră, deschizând Biblia, prefăcându-se că face asta pentru prima dată.

„Când vă angrenați în această căsnicie, Dumnezeu să vă dăruiască amândurora seninătatea să acceptați lucrurile pe care nu le puteți schimba, curajul de-a schimba lucrurile pe care le puteți schimba și înțelepciunea de-a ști să le deosebiți."

„Nu pot să nu fiu de acord cu asta", spusesem eu.

Un cadru cu mâinile noastre, Luke strângând tare. Eu încercând să nu râd.

Fiecare cadru al ceremoniei era împletit cu amintirile mele despre ceea ce urma să vină după.

„Tu, Cassie, îl iei pe Luke drept soțul tău pe viață? Promiți să mergi alături de el pentru totdeauna și să îl iubești, să îl ajuți și să îl încurajezi în tot ceea ce face?"

„La naiba, asta a fost bun!" exclamase Luke când i-l arătasem pe Skype, una dintre primele manifestări de entuziasm pe care le văzusem vreodată din partea lui. „Va pleca în mijlocul unei fraze, ascultă la mine!" îi spusese lui Yarvis, iar eu crezusem că face mișto de mine. Dar nu: „Spuneam și eu așa, draga mea". Mă accepta. Accepta că munca mea e pe primul loc. Niciodată nu încercase să mă înghită cu totul.

Eu deschizând gura să spun „Da", dar fiind întreruptă. Luke uitându-se într-o parte.

„Promiți să îți faci timp să vorbești cu el, să îl asculți și să ai grijă de el?"

Imaginea spatelui său în timp ce intra în casa mamei, cu bastonul ridicat, gata să ne protejeze. Ținându-mi pachetul de glucoză la buze, lăsându-mi capul să se odihnească pe umărul lui. Silueta lui prăbușită în timp ce îi spălam spatele în baie, predându-se. Întotdeauna își amintea să-mi mulțumească. De fiecare dată.

„Îi vei împărtăși râsul și lacrimile – ca soție, iubită și cea mai bună prietenă?"

Senzația lacrimilor lui căzându-mi pe cap în timp ce stăteam pe canapea, în părul meu, înainte să ne sărutăm. Sentimentul de siguranță. Sentimentul de a-l face să râdă, chiar și atunci când stăteam țepeni pe canapeaua extensibilă, discutând despre posibilitatea de a fi condamnat pentru o infracțiune. Infracțiunea noastră.

„Da", răspunsesem.

„Da", răspunsese și Luke.

„Prin puterea cu care m-a investit statul Texas, acum vă declar soț și soție."

Secunda enormă în care ne-am uitat unul în ochii celuilalt.

„Du-te și sărut-o, fiule!"

Îl sărutasem. Crezusem că doar buzele lui îmi plăcuseră.

„Nu, nu!" strigasem. „La naiba!"

Râsesem în hohote pe patul de hotel, privindu-mi fața furioasă cum încercam să-mi smulg părul din nasturii lui.

„Ce s-a întâmplat?"

Luke punându-mi o mână pe cap.

Ajunseserăm atât de departe încă de atunci! Se întâmplaseră atât de multe! Și ieșiserăm cu cicatrice, cu putere.

Am derulat filmarea la început.

„...seninătatea să acceptați lucrurile pe care nu le puteți schimba, curajul de-a schimba lucrurile pe care le puteți schimba și înțelepciunea de-a ști să le deosebiți."

Curajul de-a schimba lucrurile pe care le puteam schimba. Mai aveam câteva ore până trebuia să pornim la drum spre Galveston.

Mi-am găsit cheile.

Luke

CIUDAT SĂ MĂ REGĂSESC DIN NOU PE PELUZA TATEI, simțindu-mă altfel decât acum câteva săptămâni, când fusesem aici cu Cassie. Mă simțeam ca și cum fusesem mestecat și scuipat, dar mai puternic datorită lor. Mai puțin static. Mai puțin din senzația de elefant-pe-piept. Mai puține îndoieli, chiar și atunci când mă gândeam la Cassie, chiar dacă rămâneam doar cu întrebări. Așa funcționa treaba asta, mi-am dat seama. Întrebările mari aveau doar răspunsuri mici, abia-abia răspunsuri, mai degrabă fracțiuni de răspunsuri, și trebuia doar să speri că, într-o zi, acele fracțiuni se vor uni ca să formeze ceva acceptabil.

Tata și Jake veneau dinspre răcitor, cu beri proaspăt desfăcute în mâini.

— Și-apoi Luke începe să scandeze, îi povestea Jake tatei. Și toată mulțimea începe, iar ea... – a imitat șoapta aia din aer, puternică, pe care o fac oamenii când imită mulțimile – „Jacob, Jacob, Jacob!"

— Vreau să spun, e totuși un an de Gino's, am zis, izbucnind în râs. Mare moment! Multe în joc.

— Cu excepția faptului că pizza de la Gino's are gust de carton înmuiat în grăsime, a replicat tata.

Jake a clătinat din cap.

— Îți place doar aluatul insuficient copt, asta-i problema ta.

Tata a scos un „pfff" și-a trimis în zbor o sămânță de floarea-soarelui, un pic prea aproape de Jake pentru a părea doar un accident. Jake a ridicat un antebraț ca s-o blocheze, râzând.

Am tăcut din nou, urmărindu-l pe JJ cum scoate sunete fără sens în timp ce se învârtea în cerc în jurul lui Hailey, care stătea în iarbă, sorbind o bere.

Jake și-a scos telefonul din buzunar, s-a uitat fix la el și a început să trimită mesaje frenetice.

M-am uitat înapoi la JJ. Deși aveam speranțe că acuzațiile vor fi retrase, mă gândeam la ce e mai rău în ceea ce o privește pe Cassie. Eram resemnat că, indiferent cum s-ar fi terminat, faptul că o doream pe Cassie de la distanță, știind că ea nu mă va dori niciodată, era modul de gândire cel mai ușor de gestionat. Metoda mea: mă puteam gândi la lucruri care îmi plăceau la ea și apoi le înlocuiam cu niște elemente foarte concrete, tangibile, din prezent.

Fapt: îmi lipsea felul în care mirosea mașina ei. Înlocuire: iarba tunsă proaspăt. Rămășițele hamburgerilor-chifteluțe ai tatei pe grătar.

Fapt: îmi era dor de felul în care se târâia pe podeaua de lemn în șosete, fără să se obosească să-și ridice picioarele pentru că, așa cum spunea ea, „E distractiv, e ca și cum ai patina pe gheață". Înlocuire: sunetul lui Jake pufnind în timp ce se uita la telefon. Un moment întâmplător. Un fel de moment pe care îl luasem de la sine înțeles.

Fapt: vocea ei cântată. Înlocuitor: încă nu aveam unul.

Jake și-a dres vocea.

— Hei, ăăă! Luke.

— Da?

— Ar fi bine să te uiți după casă.

I-am aruncat o privire nedumerită, dar el a ridicat doar din umeri. Am traversat curtea și m-am uitat dincolo de ușa din spate. O mașină trăgea pe alee. Mai exact, un Subaru alb și vechi.

Cassie

I-AM TRIMIS UN MESAJ LUI JAKE CÂND AM AJUNS APROAPE de Buda. În felul ăsta nu puteam da înapoi. Am accelerat, parcurgând cele douăzeci de minute de drum în cincisprezece și de fiecare dată când mă gândeam să mă întorc, apăsam și mai tare pe accelerație.

Ce aveam de gând să fac, să dau fuga în curtea tatălui său și să-i dau un sărut de Hollywood?

Acum să te văd, puștoaico!

Doamne, aveau să creadă că sunt nebună. Aveam de gând să concretizez fiecare stereotip despre femeile emoționale care existase vreodată. Nebună, ilogică, oarbă la regulile societății. Reguli precum limitele de viteză și dacă o femeie relativ întâmplătoare putea intra pur și simplu în pași de dans pe proprietatea privată a cuiva ca să-și mărturisească iubirea.

Eram doar o femeie care avea ceva de spus.

Voiam doar ca el să știe. Asta era tot. Putea să facă ce voia cu asta. Îl ajutasem naibii să facă o baie, pentru numele lui Dumnezeu! Măcar să mă asculte.

Am încetinit în timp ce mă apropiam și am parcat pe alee. Am inspirat adânc și am ieșit. Când am trecut de colțul casei, mâinile îmi tremurau.

— Salutare! am strigat când curtea din spate a ieșit la iveală, protejându-mi ochii de soare.

Luke rămăsese cu gura căscată. Era îmbrăcat în uniforma lui albastră, arătând frumos, distins și fericit și fără regrete. Jake își acoperea fața, încercând să nu râdă. Tatăl lui Luke se uita la mine de parcă aș fi fost o femeie nebună.

Să-i ia naiba!

M-am apropiat de Luke. El încă zâmbea, ceea ce era un semn bun. Îi auzeam pe Jake și pe soția lui murmurând între ei.

— Bună! am spus, băgându-mi mâinile adânc în buzunare.

— Bună! mi-a răspuns.

Ei bine, ăsta era momentul, momentul „la naiba, fie ce-o fi!" I-am făcut semn spre un colț al curții. Luke a mers lângă un petic de tufișuri.

— Îmi pare rău că am ratat ceremonia! am început. Trebuia neapărat să vin, orice ar fi fost. Pentru că, după ce-am vorbit, m-am gândit mult.

— Da, și eu.

Inima mea și-a luat zborul.

— Serios?

— Serios.

A înghițit în sec.

— Dar dă-i drumul!

Mi-am vârât mâinile și mai adânc în buzunare. Adunându-mi tot curajul rămas. M-am uitat la iarba de sub picioare.

— Știu că nu are prea mult sens ca noi, știi tu, să ne implicăm iar după tot ce s-a întâmplat. Dar vreau să știi că...

Mi s-a părut greșit să spun asta cu ochii în pământ. M-am uitat la el.

— Te iubesc!

Sprâncenele i s-au ridicat, genele acelea lungi clipind surprinse peste ochii albaștri-cenușii. Nu răspundea.

Nu-i nimic. Cel puțin am spus-o.

Și totuși.

— Și nu o zic într-un mod superficial, gen „îndrăgostită", cum ar spune cineva într-un film Disney sau ceea ce-și spun adolescenții unul altuia ca să poată face sex.

A râs.

— O spun fără vreo îndoială, ca bătrânii care se țin de mână pe stradă. Îmi pasă de tine, îmi va păsa mereu de tine, te iubesc și te voi aștepta, dacă asta e ce trebuie să facem.

— Cassie, eu..., a început, inspirând adânc și uitându-se pe lângă mine.

Doar spune ceva!

M-am uitat înapoi la gazon. Vechiul meu prieten, gazonul.

— Și eu te iubesc!

Am ridicat capul brusc.

Și-a întins mâinile, ezitant, și mi le-a așezat pe umeri.

— Te iubesc!

— Adevărat?

Inima mi-a explodat, inundată de lumină.

— Adevărat.

Ne-am apropiat unul de celălalt în același timp. Mi-am înfășurat brațele în jurul gâtului lui, întâmpinându-i gura deschisă cu-a mea, depunându-i pe buze un sărut plin de siguranță, de ușurare, un sărut cu mâinile sale lipite de coastele mele, cu vârfurile degetelor lui alunecându-mi pe spate, cu ale mele atingându-i pieptul,

explorându-ne într-un mod în care nu avuseserăm niciodată ocazia s-o facem.

— Așadar, indiferent de cum va decurge audierea, vom face asta? m-a întrebat după ce ne-am desprins.

— Indiferent de cum va decurge, i-am răspuns. Și-o să câștigăm. În fine, o să luptăm din greu.

— La naiba, așa vom face! a spus el, cuprinzându-mi mijlocul cu un braț și apăsând, ținându-mă aproape.

M-am uitat la familia lui și le-am făcut un semn vag cu mâna. Jake și Jacob senior s-au întors, prefăcându-se că au treabă cu grătarul. Hailey și-a ascuns un zâmbet în spatele unui tuset, iar JJ se holba neobrăzat, cu o mașinuță de jucărie atârnându-i din mână, complet uitată.

M-am întors spre Luke și m-am uitat la ceas. Se făcuse cinci. Trebuia să plecăm la nouă.

— La naiba!

I-am zâmbit.

— Trebuie să mă duc să cânt la un spectacol.

— Bine!

Am pornit unul lângă altul spre alee, sărind peste dale și amuzându-ne. M-a luat de mână în timp ce mergeam. Ochii mă înțepau, umezi, fierbinți.

— Cassie, a spus Luke deodată.

— Da? am întrebat printre lacrimi.

— Nu știu ce vom face sau cum va funcționa asta, dar te iubesc.

I-am dat drumul la mână și m-am urcat în mașină. A adăugat prin geam:

— Și apoi vom porni de acolo.

Am dat din cap, fără să pot scoate o vorbă. În timp ce ieșeam cu spatele de pe alee, Luke mi-a făcut cu mâna. I-am făcut și eu semn.

Avea dreptate; nu știam ce aveam să facem. Știam însă că nu mai reprezentam lucrurile cele mai rele pe care le crezuse toată lumea despre noi. Nu mai eram infractori, dependenți, mincinoși sau trișori, dar ce urma, nu știam încă. Dar poate că nici nu trebuia să știm. Aveam să ne iubim unul pe celălalt, în primul rând, și apoi urma să pornim de acolo.

Mulțumiri

Mulțumiri lui Lanie Davis, Annie Stone și întregii echipe de la Alloy Entertainment. Îi mulțumesc Emmei Colón pentru timpul acordat și pentru privirea ageră asupra schiței! Îi mulțumesc lui Aimee, Ondreei Stachel și lui Kim Ross pentru că mi-au împărtășit experiența lor cu diabetul! Și, în final, multe mulțumiri lui Kyle Jarrow pentru inspirație și lui Emily Bestler pentru că a lansat *Inimi Purpurii* în lume!

Pentru comenzi și informații, contactați:
GRUPUL EDITORIAL CORINT
Departamentul de Vânzări
Str. Mihai Eminescu nr. 54A, sector 1, București, cod poștal 010517
Tel./Fax: 021.319.47.97; 021.319.48.20
Depozit
Str. Gării nr. 11, Mogoșoaia, jud. Ilfov
Tel.: 0758.053.416
E-mail: vanzari@edituracorint.ro
Magazin virtual: www.edituracorint.ro

Format: 16/54x84;
Coli tipo: 28

Tipar executat la:
EVEREST TIPOGRAFIA